

Pásztorné
Földi Adrienne

Indiánok
a Kozmoszban

Páztorné Földi Adrienne

Indiánok a Kozmoszban

Fantasztikus regény

Miskolc

2019

Pásztorné Földi Adrienne

Indiánok a Kozmoszban

Fantasztikus regény

A mű eredetét szolgáló írások a szerzőtől:

A Holdon. A Marson.

Címlapkép:

<https://pixabay.com/hu/illustrations/telihold-hold-teljes-éjszaka-sky-2055469/>

A megjelenés helye:

<http://mek.oszk.hu/19500/19539/>

Korrektúra és műszaki szerkesztés:

Zsoldos Árpád és Adrienn

Irodalmi Rádió

www.iroldalmiradio.hu

Minden jog fenntartva!

Copyright a szerzőnél ©

ISBN 978-615-00-5751-4

Tartalomjegyzék

Előszó	6
Ajánlás	8
Fejezetek:	
1. Eddy, Robert és a bosszúságok	9
2. Árminék. Rendőri ellenőrzés. Mary halála	20
3. Landolás a Holdon. A bevezető ima. Fény derül a potyautasokra	27
4. Kapcsolatteremtés egy másik holdi teleppel	33
5. Porvihar és élőlények	39
6. Vendégek az amerikai telepen	46
7. Az úrturistákért mindent	55
8. Találkozás Zouval, búcsú a Holdiaktól	64
9. Megérkezés a Marsra. Életterünk kialakítása. A kígyós szentélynél	69
10. Az első vegyesházasság	77
11. Ősi harcmező, labirintus és ősi vetőmagok	86
12. Úti cél a Mars déli sarka	95
13. A kém. A haditerv. Győzelem után a Goun	103
14. Jimmy halála. Erika, Péter és Eddy házasságkötése	113
15. Aranka	123
16. Tovább szaporodik a család, és vele új gondok jelennek meg	133
17. Aranybánya. Szerm király halála	139
Utószó	148
Forrásmunkák	150

Előszó

A kedves olvasó bizonyára ismeri már Pásztorné Földi Adriennének a nyomdai úton kiadott első három, vegyes prózákat magában foglaló könyveit. Ezek 2012-ben jelentek meg. Kettő magyar nyelven: *Tündérek Tánca*, valamint *A Nap Hold és a Csillagok* címmel, míg a harmadik eszperantó nyelven látott napvilágot: *Danco de Feinoj* címmel.

Az eszperantó nyelvű kötete után ismét magyar nyelven jelentek meg az írásai. Két regény egymást követő években. 2017-ben *Kitaszítottak* címmel, míg 2018 júniusában *Egyiptom rózsája* címmel.

Mindkettő a Magyar Elektronikus Könyvtárban érhető el, az alábbi webhelyeken, ahonnan díjmentesen letölthetők. Felhasználhatók a forrásmunkái és a regényekben rejlő megállapítások, versek, csupán kereskedelmi célra nem használhatóak fel, nem sokszorosíthatók, kivéve, ha erre vonatkozóan írásban a szerzőtől engedélyt kérnek és kapnak.

Számkivetettek: <http://mek.oszk.hu/17500/17585>

Egyiptom Rózsája: <http://mek.oszk.hu/18300/18361>

Ez, az égitestek közötti utazókról szóló harmadik regény – *Indiánok a Kozmoszban* – éppen úgy, mint az előző kettő, kitalált történet. A cselekmények helyszínei az interneten fellelhető olykor egymásnak ellentmondó, sokszor kamunak látott anyagokból nyert ötletek alapján kerültek bele a szövegbe, éppen úgy, mint az idézőjelek közé tett adatok.

Éppen úgy, mint ahogyan az első két regénynek a témája a másság volt, itt is szó esik a gyermektelenségről, sőt a bajok áthidalásainak módozatairól is. A különböző emberek különböző megoldásokat választottak, de mindig azért, hogy az egyéniségükkel segíthessenek, vagy a bennük rejlő szeretetet és a tudásukat továbbadhassák. A választott utak sok buktatót is magukban hordoztak, de hát ilyen a világ. A különböző embertípusok között nem mindig volt béke, mert a torzsalkodásokat a kapzsiság, a féltékenység, az irigység váltotta ki. Szóba kerül a földön kívüli bérhajás, és egy érdekes, de nem megváltoztatható állapot: az autizmus. Zárul azzal a mindenki által elfogadott véleménnyel, hogy a józanul gondolkodó lények (humanoidok) éppen úgy, mint a Földön élő emberek nem fogadhatják el egyik embernek a másik által való üldözését, a gyilkosságokat, a megalázásokat, a vallási villongásokat, mert ezeknek az elharapózása nem vezet jóra, csak akadályozza a békés együtt- és egymás mellettélést, és a választott haza javára történő közös munkálkodást.

A regény szerint egy nemzetközi összetételű, de az indulás időpontjában kizárólag amerikai állampolgárokból álló csoport utazik a Holdra, nem a NASA révén, hanem egy katonai csoport által kifejlesztett űrhajóval, hogy az őket pénzzel támogató bankároknak, pénzemberek csoportjának értékes érceket és ékkő alapanyagokat termeljen ki a Holdon. A másik fontos cél: az égitest, és a most oda érkezők előtt esetleg már ott élő lakosoknak az előkészítése az Amerika által végrehajtandó gyarmatosításra. A hangoztatott cél: megismerni a világmindenségből a földi ember által elérhető égitesteket, hogy tudományosan megismerhessük, hogyan alakult ki a Föld és a Hold, valamint a kisbolygó kísérője. Ha Amerika lakhatásra valónak találja ezeket a megvizsgált égitesteket, akkor át lehet telepíteni azokra a földi embereket, a fajunk további elterjedését vagy átmentését elősegítendő.

A főszereplő előtt az ismert könyvben olvasottak lebegnek: „*Ön nincsen tudatában annak, hogy mi van, csak annak, hogy egy s mást közöltek önnek, mondván, hogy azok így és így vannak, és nem másképp. Az ön teljes világképe a média által adott közlésekből áll össze, és nem tartalmaz tényleges tapasztalatot.*” (Részlet Julius Andan (V. A.) *A VILÁG A SZÍNFALAK MÖGÖTT* c. könyvéből) A főszereplő indián leszármazott lévén szeretné tudni azt is, vajon honnan származhatott el egykor a Földet teremtő Isten. Vajon melyik égitest volt az otthona eredetileg a maja isteneknek? Tudományos felkészültségével és kalandvágyával készül a nagy utazásra. Nem téríti el annak a tudata sem, hogy elvesztheti az életét az ottani zord körülmények között. Menni akar, élni akar, és ott, ahol talán előtte még sohasem járt földi ember. Izgatják azok a hírek is, hogy mikor, hol raboltak el embereket UFO-k. Szeretné megtudni, mi azokból a históriákból a valóság. Vajon, mind csak kitaláció, mese? És a Földön kívül, a Kozmoszban valóban találkozni fog-e Földről elrabolt emberekkel?

Bár az utazó csoport tagjai nem fogadják el a Hold kifosztásának a tervét, mégis a kalandért, az ismeretlen megismeréséért, a valóságnak a helyszíneken történő személyes meg tapasztalásáért vállalják a kockázatos utazást és a Holdon élest. Életük célját így akarják elérni: megismerni a Holdat, majd később a Mars bolygót. Mindkét helyen megélt küzdelmes életükről, a megpróbáltatásaikról és az örömeikről szól ez a történet. Úgy lett megírva, mintha ez a cselekmény napjainkban, az ő lehetőségeiknek megfelelően valóban megtörtént volna, vagy megtörténhetne.

A pudिंग próbája az elfogyasztás. Ajánlom, olvassák el ezt a könyvet és gondolkozzanak el, el tudják-e képzelni így az életüket a Holdon vagy a Marson. Giordano Bruno elsőként hirdette a világ végtelenségét és számtalan világ létezését. Megállapította, hogy a Föld nem tekinthető a Világegyetem középpontjának. Feltételezte, hogy vannak más lakott égitestek is.

Én is hiszek abban, hogy vannak más lakott égitestek. Sőt, lehet ilyen akár a Mars vagy a Hold is, mert van víz az égitest kérgében és oxigén a légkörében, még ha nagyon kicsi mértékben is. Hiszek abban is, hogy még egy ilyen csodát, mint a Föld, nem fog találni senki sehol máshol, közel-távol a Kozmoszban, ezért érdemes jobban vigyáznunk rá és nemcsak arra fókuszálni, hogy idegen bolygókra mentsük át a fajunkat, míg a sajátunkat a sorsára hagyjuk, részben vagy egészen felégetve magunk mögött!

El kell mondanom, hogy a regény végén jelzett forrásmunkák három célt szolgáltak: ötletet adtak, adatokat szolgáltatottak, alátámasztották a korábbi időkből származó személyes ismereteimet. Azért tüntettem fel ezeket, nehogy a szerzői jogokkal visszaélés vádját foganatosítsák ellenem. A felhasznált kevés adatra szükségem volt az általam igaznak vélt dolgok alátámasztására. Meg kell említenem, hogy több kinyilvánításommal más tollából is találkoztam a neten, annak ellenére, hogy ez az írásom még csak ezután fog megjelenni, de ennek alapul szolgáló műveim még 2012-ben készültek eszperantó nyelven egy nemzetközi irodalmi pályázatra. Ez nem azt jelenti, hogy a leírt adatokat csak másoktól vettem volna át, inkább azt jelenti, hogy sokan mások is ugyanúgy gondolkodnak, ugyanolyan logikával dolgoznak, mint én. Több esetben a megjelenített szöveg szóról szóra ugyanaz, tehát, hiteles másolatok. Azért másoltam ki az adatokat így, mert én sem tudtam volna azokat jobban megfogalmazni. Ilyen esetekben is feltüntettem a blognak és az újságnak a címét, illetve internetes elérhetőségét. Minden címet nem tüntettem fel, mert túl sok lett volna, és mert nem mindenben értettem egyet azoknak a webhelyi vagy más netes írásoknak a szerzőjével. Többet nem használtam fel a szükségesnek véltnél, mert a célom nem az adathalmozás, hanem az elgondolkodtatásra készítő szórakoztatás. Ha elolvassák a forrásmunkáimat is, még szélesebb körű tájékoztatásban lesz részük.

Őszintén remélem, hogy mind a három regénynek az olvasása kellemes kikapcsolódást, élvezetet, hasznos új ismeretek megszerzését jelenti majd a kedves olvasónak.

Miskolc, 2019. május 31.

Az olvasó iránti tisztelettel:

Pásztorné Földi Adrienne,
szerző

Ajánlás

Pásztorné Földi Adrienne szerzőnket mindig az hajtja, hogy minél izgalmasabb történeteket, kalandokat tárjon az olvasó elé, s a szórakoztatás mellett egyéb információkkal is ellássa az érdeklődőket. Első regénye, a *Számkivetettek* még a XVIII. században játszódott, a második pedig, az *Egyiptom Rózsája* a XX. században. Mindkettő a Földön.

Most felrepít bennünket más égitestekre, a Holdra, a Marsra és egyéb bolygókra, ahol már réges-rég élnek emberek és egyéb más lények, akiket sorra megismerünk a regény folyamán. Érdekes szála a cselekménynek, hogy sokan nem önszántukból kerülnek a Földről űrbéli új élőhelyükre, hanem elrabolják őket.

A főszereplő most is szimpatikus, hamar megbarátkozik vele az olvasó, ahogy a *Számkivetettek* Gabójával és az *Egyiptom Rózsájának* Ginájával is így voltunk. Eddy, jelen sztorink főhősének élete ugyanúgy nem egyszerű, mint Gabónak és Ginának sem volt az. A sors folyamatosan újabb és újabb akadályokat állít boldogulása elé. Szerzőnk azonban mindig gondoskodik arról, hogy emberünk győztesként kerüljön ki ezekből a helyzetekből.

Új világ tárul elénk Adrienne scifijében, ahol a tudomány előrehaladottsága számtalan számkra elképzelhetetlen dolgot tett lehetővé: a más bolygókon való életet, növénytermesztést és állattenyésztést, bányászatot, az egyszerűbb űrutazást.

Természetesen itt sem maradunk emberi viszályok nélkül, hiszen rengeteg negatív jellem is feltűnik, hol hosszabb, hol kevesebb időre. Még űrháborúba is belecsöppenünk.

A lényeg, hogy nem unatkozunk, akkor sem, ha néha hitetlenül csóváljuk a fejünket és nem hisszük el, hogy ilyen létezik. Pedig igen. Vagy talán mégsem?

*Zsoldos Árpád és Adrienn
szerkesztők
Irodalmi Rádió*

1. Eddy, Robert és a bosszúságok

- Eddy, nyiss ajtót! Csengetnek, én nem tudok menni, mert a kádban vagyok!
- Máris, mama – szól a fiú. Közben az előszoba ajtóhoz megy és kiszól: – Ki az?
- A postás vagyok, tértivevényes levelet hozok, amit alá kell írnia, hogy átvette.
- Most jön? Már elmúlt 19 óra!
- Már kerestem ma magukat, de nem jött ki senki a csengetésre.
- Nem, mert mindnyájan dolgozunk, most jöttünk haza.

A postás mutatja, hol kell aláírni a neki címzett levelet. Eddy aláírja, majd a levelet kézbe véve köszön el a postástól, aki üdvözlés után távozik. A 23 éves fiú becsukja az ajtót és kissé idegesen forgatja a levelet a kezében.

- Kitől, kinek jött?
- Nekem, a NASA-tól. Csak azt nem értem, miért kellett ilyen levelet küldeni, hiszen ma is bent voltam egész nap. Szólhattak volna, ha közölnivalójuk van. Nem értem, miért kellett tértivevényes levelet küldeni. – Idegesen feltépi a borítékot és még állva átfutja a sorokat.
- Mit írnak? – kérdezi újra az anyja.
- Most fogom a bátyámat megtépni, ha elérem, mert ez biztosan megint az ő egyik ostoba vicce!

- Már megint a bátyádat szidod? Mi a csudát követett már el megint Robert?
- Nézze meg, anyuska! Azt írja a NASA, köszöni, hogy lemondtam a Holdra történő utazásról, és regisztrálták a kilépési szándékomat is, bár azt szóban is bejelenthettem volna!
- Jól van, drága fiam! Végre megjött az eszed és lemondtál erről az esztelen tervedről, hogy a Holdra utazz! Nem értettem meg sohasem, mi vonz oda az ismeretlenbe, ahol nincs se levegő, se víz, semmilyen élet, csak a nagy kietlen pusztaság! Nem hiába idősebb téled Robert. Neki mégis több esze van, mint neked! Ő nem vágyik ilyen butaságokra!
- Tudom, anyuska, mindig az ő pártját fogta, ő volt mindig a mama kedvenc gyermeke, pedig csak 15 perc a különbség a kettőnk születése között! De ne gondolja, hogy ő nem vágyik a világűrbe! Ő a Marsra fog menni, ha teheti! Ki tudja, hol császkál már öt hete. Olyan, mint akinek nyoma veszett! Ráadásul, nem mondtam fel a munkaviszonyomat. Ugyan miből élnék meg, másból?

- Hogy mit mondtál? Elmégy a NASA-tól? Aztán miért? Nem fizettek eleget? Vagy Robbal balhéztál megint össze a munkahelyeden? Ne bánts már! Majd előkerül!

Eddy telefonon hívja a főnökét, aki hamar felveszi a kagylót:

- Helló, Miska bácsi! Üdvözlöm! Elnézést a kései zavarásért! Most kaptam meg a NASA levelét, hogy miket regisztráltak velem kapcsolatban. Itt valami tévedés lehet, mert nem mondtam le sem szóban, sem írásban a Holdra utazásról, sem fel nem mondtam a munkaviszonyomat. Holnap bemegyek, legyen kedves az iratokat elővenni, mert ha valaki a helyemben így intézkedett, az csalás!

- Jól van, Eddy. Ha azt mondod, hogy nem te mondtál fel mindent, annak ki kell derülnie. Holnap reggel egyenesen az én irodámba jöjj!

Éppen elköszöntek, amikor az apja, Charles úr hazaérkezett. Eddy neki is elmondta, hogy mi történt. Eddy biztosította az apját, hogy esze ágában sincs lemondani a holdi utazást. Egyébként biztos, hogy a bátyja intézte így a dolgokat, mert öt hete, amikor a valóperi végzést meglobogtatta előttük, azt mondta, őt már a Földhöz senki nem köti. Mindenképpen megmutatja, hogy ő fog először a Marsra utazni, mert ő Amerika hőse akar lenni. Mindenki csak hőzöngésnek tartotta ezt, mert a NASA azt hirdeti, egyelőre nincs pénze drága űrhajóra, a most kikísérletezés alatt álló, még nem tökéletes, a gyártóval pedig még az eddigi 500, kísérletezés alatt álló üzemanyagból még nem döntötték el, melyiket fogják használni a Marsra utazáshoz.

Amíg minden el nem rendeződik, addig nem lesz Marsra szállás, legjobb esetben csak Mars-szondákat bocsát fel a NASA, azokban pedig se majom, sem kutya nem utazik, nemhogy ember!

Eddy még morgott egy sort magában, hogy ne kelljen a szüleivel tovább vitázni. Apja azonban utána ment a szobába és békülékenyen megszólította:

– Miből gondolod, hogy a bátyád már úton van a Mars felé?

– Azért, mert az ilyen úrutazásokhoz nagy összegben hozzá kell járulnia az utazónak. Gondoljon bele, apuska: eltűnt apuskának az arany zsebórája, az arany gyűrűje, anyuska két arany nyaklánc és gyűrűi, karperecei, a rádió adó-vevőnk, és még készpénz is. A saját lakását eladta. Egyszerűen kitakarította lakásunkat az értékekből. Sohasem tetszettek elzárva tartani az értékeket, most aztán üthetik a nyomát. Ráadásul, hat havi fizetésére előleget vett fel. Azt mondta tegnap a főnöke, hogy ha Robert nem kerül elő, az én fizetésemből fogják levonni az általa felvett pénzt, mert mégis testvérek vagyunk, és nekem tudnom kellene, hogy hol van, mi van vele. És egyébként, mint a testvére, bizonyos felelősséggel tartozom érte. Robert felnőtt ember, és mint egy gyerekért, én tartozok érte felelősséggel! Hah! Megüt a guta! Mire kellett neki ennyi pénz, ha nem a marsi útba belépésre? Ma azért is jöttem később haza, mert az FBI-nál keresést indítottam, hogy állapítsák meg a hollétét. Mi annyira biztosak vagyunk a testi épségében, pedig valakik akár meg is ölhették. Bár lehet, hogy mégis él. Meg fogom tudni mindenképp, milyen céggel repült el, mert biztosan már repül, csak mi nem tudunk róla.

Apja gondterhelten, összevont szemöldökkel hallgatta.

– Intézz, fiam, mindent a legjobb tudásod szerint. Megbízok benned és segítek, amiben tudok... – nyugtatta a fiát.

Beszélgetésük után vacsoráztak egy keveset, majd nyugovóra tértek.

Másnap Eddy hivatalában elővették a lemondó nyilatkozatokat, melyekből nyilvánvalóvá vált, hogy azokat valóban nem Eddy írta, hanem a bátyja, Robert. Visszaállították az eredeti állapotot, de a lemondása miatt mások léptek a helyére és azt már nem lehetett visszacsinálni. Leghamarabb nem most, 1962-ben, hanem csak 1967-1968-ban utaztathat a NASA embereket a Holdra, mondták. Eddy megkezdte a nyomozást, kik foglalkoznak még rakétákkal, szondák építésével és űrhajók hajtóanyagának kísérletezésével. Hosszas kutatás után, Robert távozása után öt hónappal derül ki, hogy, egy magát megnevezni nem kívánó társaság küldte el Robertet és társait a Marsra, mert meg vannak róla győződve, hogy ott van élet. Úgy gondolták, hogy Roberték meg fogják találni az ott élő értelmes lényeket és kialakítják majd azokat az életfeltételeket, melyekre majd más földiek is építhetnek. Az ő általuk megteremtett körülmények közé küldik majd az újabb űrhajók utasait a Mars betelepítési szándékával. Eddy megkérdezte, miért nem a Holdra küldenek először embereket? A válasz meglepte:

– Mert ott már élnek.

– Én oda akarok eljutni. Mikor repülhetnek?

A kapott válasz most már teljesen elképesztette. Készüljön fel rá testileg, lelkileg, szellemileg és pénzügyileg, aztán beszélhetnek róla. Megmondták az összeget is. Furcsa volt Eddynek, hogy ez a mondott összeg magasabb volt, mint amennyit a fivére fektetett a marsi utazásba. Megmondta erről a véleményét, mire azt a választ kapta, kérje meg az Egyesült Államok elnökét, támogassa a csoportot a saját büdzséjéből. Arra a felvetésére, hogy az minden bizonnyal el fogja utasítani, hacsak valaki nem fogja jelezni felé, hogy őt, illetve az utazását támogatja, akkor Eddy részéről ebből biztosan nem lesz semmi. Beszélgetőpartnere kicsit elgondolkodott, majd elővett egy papírlapot, ráírt egy nevet, majd a borítékot lezárva azzal adta oda neki, hogy ezt adja át az elnöknek a beszélgetésük végén. Biztos, hogy az elnök először el fogja utasítani, de ne törődjön vele. Ha járt az elnöknél, erre az e-mail címre (ismét elővett egy papírlapot és ráírt egy e-mail címet, hogy megmutassa) írjon egy levelet Eddy, melynek tárgya kapcsolatfelvétel legyen, aztán írja rá, hogy: próba. A szövegbe ennyit írjon:

„a-b-c-d...” Utána várjon, amíg a címzett jelentkezik. Úgy tegyen azután mindent, ahogyan az utasításokat megkapja. Az lesz az első lépés álmai megvalósulása felé.

Este későn ért haza, mert új adó-vevőt vásárolt a régi helyett. Anyja kérdésére azt mondta, hogy megpróbálhatnák meghívni Robot ezzel az új készülékkel, hátha ez jobban működik a korábbinál és sikerül Roberttel a kapcsolatot létrehozni. Ha nem sikerülne, jó lesz ez a készülék máskorra. Apja merőn nézte, mire ő egy alkalmas pillanatban rákacsintott. Este apa és fia sokáig ültek kint a teraszon. Szótlatlanul nézték a csillagokat, míg gondolataik messze jártak. Amikor a szúnyogok már nagyon körülrongták őket, bementek és lefeküdtek, de még sokáig nem jött álom a szemükre. Egyre csak forgolódtak. Nagy volt az izgalom bennük, pedig még szinte semmit sem tudtak. Nem tudták biztosan, szerencsésen megérkezett-e a Marsra Robert, bár Eddy most már tudta, hogy valóban oda utazott és a felszállás sikerült, hiszen az űrhajó nem robbant fel, a részei a Földre nem hullottak vissza. Aztán az a rejtélyes mondás is izgatta, hogy a „Holdon már laknak”. Kik? Igaz lehet az a hír, hogy a II. Világháború után az Amerikai Egyesült Államokba a háború után átköltözött náci katonák vitték el magukkal az amerikaiaknak az űrhajókészítés és a rakéták praktikáit? A németek azok révén már a háború előtt és azután is végeztek Holdra szállást, sőt a világon először oxigénmeghajtású űrjárművekkel. Azt hangoztatták, hogy „a világnak jobban kellene figyelnie arra az égitestre, mert ott nyüzsögnek a földönkívüliek, és az űrhajóik”. „Ha azok ott vannak, akkor kell lennie ott légkörnek” – vélte. Ha van légkör, még ha vékony is, miért ne mehetnének oda ők is? – gondolkodott tovább.

Eddy úgy gondolta, ha az örökösen ott élő földönkívüliek mellett a németek meg tudtak gyökerezni, akkor talán ő, az ír származású amerikai is meg tud. Ő sem lesz rosszabb szakember, mint az apja, aki Washington vezető építési főmérnöke. Anyja – mint az egykori Delaware törzs főnökének az unokája – ugyan soha sincs megelégedve vele, de ő biztos abban, hogy anyja téved, mert igenis ő képes helytállni akármilyen körülmények között, mert ő is szívós, mindent túlélő indián vér.

Apja családjá Irországból költözött át Észak-Amerikába, miután gúny tárgyává vált a saját hazájában. A dolog úgy kezdődött, hogy a Wind (vájnd=szél) család földműveléssel, állattenyésztéssel foglalkozott mindaddig, amíg egy rokon tartozásáért jótállást nem vállaltak. Később derült csak ki, hogy a rokon tartozása nagyobb volt, mint a saját vagyona, így a kezességet vállalónak a vagyona ráment a tartozás kiegyenlítésére. Ami maradt, azt a Windek eladták és elhajóztak Amerikába. Ott a földet a Delaware törzs területéből hasították ki számukra. Az áthozott pénzükből építették meg a házukat és kezdték el az életüket az Újvilágban. Amikor megtudták, hogy földjük indián föld, tehát másé, sajnálatot éreztek e nép iránt. Kicsit a sors társaiknak tartották azokat, mivel őket is kitűrték a javaikból. Ahogyan csak tudták, mindig igyekeztek segíteni az indiánokat. Persze, ez a szánalom nyilvánosan nem mutatkozhatott meg a többi ember indiángyűlölete miatt, de azért mindig megtalálták a módját a segítségnek. A Wind család anyagi állapota az új világban egyre jobb lett. Már képes volt vásárolni másikat, és azt is művelni. Amikor Steven Wind (a hősünk nagyapja) 16 éves lett, az apja elindította őt, hogy a saját útját járja, tőle függetlenül. Nagyapa kitanulta a bútorasztalos szakmát, és a bútoraik sikert arattak Pennsylvania külterületén, ahol ő is élt, aztán hamarosan engedélyt kért és kapott, hogy a város egész területén értékesíthesse szép kiállítású bútoraikat. Egy alkalommal felpakolt egy egész szobányi eladandó bútort a lovaskocsira és elment a város egy olyan részébe, ahol még nem járt. Meleg volt, izzadt. Meglátta egy kocsmacégérét. Bement az ivóba, és megkérdezte, van-e ennivalójuk is az itókákon kívül, és amíg eszik, beállhat-e a szekérrel az udvarra? Akkor éppen az ivónál a pultot támasztotta a könyökével egy ember, aki valamit ivott. Amikor a kocsi beállt, és Steven Wind megkérdezte, tud-e a kocsmáros valakit, aki a lovaikat ellátná, az ott iddógáló férfi rögtön jelentkezett, hogy ő nagyon szívesen ad enni is, inni is a lovaknak, sőt, ha a gazdájuk igényli, akár le is mossa az állatokat, hogy azok is felüdülhessenek. Steven bólintott, aztán a pulthoz lépett megkérdezni, milyen ennivalót kínál

a kocsmáros és milyen italai vannak. Láta a sok szeszt, de ő szeszmentes italt választott, mondván, hogy majd vesz egy üveg jó italt haza vinni, de most inkább csak valamilyen gyümölcsöt kér, mert a szekérrel még józanul kell haza érnie. A kocsmáros mondta, hogy a vendég jókor jött, mert aki a lovakat eteti, az éppen most hozott első osztályú gyümölcsöket, melyekből máris présel neki olyan gyümölcsöt, amelyet a vendég választ. Felsorolta a kínálatot. Egreslét választott a vendég és tojásrántottát kenyérrel. Amíg evett, szétnézett. Láta a kint szorgalmasan munkálkodó embert. Aztán észrevette az egyik szekrénykén sorakozó, állatokról, növényekről mintázott faragott, lakkozott faszobrocskákat. Az egyetlen emberi figura egy indiánt ábrázolt, akinek az arcáról sugárzott a derű, a harmónia. Amíg Steven nézelődött, a kocsmáros is azt tette. Ő a szekéren levő bútorokat nézte meg. Szóvá tette, amint végzett, hogy tetszenek a bútorok és neki is kellenének ilyenek, hol vette ezeket az úr? Amikor megtudta, hogy a vendég a bútorok előállítója és ezek eladók, mindjárt megkérdezte az árukat. Alkudozni kezdtek, aztán megállapodtak a vételárban. A kocsmáros megvette az egészet, sőt még rendelt további bútorokat az ivóba is. Már megszületett az egyezés, amikor a lovakat ellátó ember visszatért és leült az egyik asztalhoz, várva a fizetséget. Steven kifizette az előre ki nem alkudott bért. Becsületes fizetség volt a szorgalmáért. Amikor kiderült, hogy ez az indián faragta a szobrocskákat, Steven élvezettel vette kézbe, nézegette, forgatta azokat, majd visszatette őket a szekrénykére. Unszolta az indián is, a kocsmáros is, hogy vásároljon belőlük. Ő azonban intett, hogy nem akar vásárolni, helyette mást kínál. Mondta, szüksége van az ipargyakorlásához ügyes kezű segítőre, olyanra, aki érti a faművességet, és szereti a fát. Mivel látja, hogy a szobrocskák készítője ilyen, állást kínál neki kosztal és szállással. Ha elfogadja és megbecsüli magát, később akár lehetnének iparúzó társak is. Az indián, látva, hogy a bútoros milyen szakértelemmel vizsgálja az ő munkáit, és hogy a jelenlegi helyzetéből kiemelkedési lehetőséget kínál számára, nem tévovázott az igenlő választ megadni. Rábólintott a dologra, de jelezte, hogy van egy húga, akit magával kell vinnie, mert nem maradhat egyedül. Ők az indián-rezervátumon kívül, a telepések területén élnek saját telken a saját házukban. Ő a város engedélyével végez mindenféle alkalmi munkákat és kereskedői tevékenységet a városlakók számára. Az év meghatározott két időszakában a hegyek között vadászik, az elejtett állatok bőrét kikészíti és eladja a szőrméket a városban, míg a húga műveli a kertet és ellátja a háztartást. Steven javasolta, hogy a hús ugyanezeket a munkákat nála végezze ezután, de fizetségért, ha akarják. Megegyeztek. Ezután már csak az volt hátra, hogy Eagleeyed (igleájd = sasszemű) John és Elizabet (akiknek a keresztleveleibe a pap a Sas családnevet írta be) költözési engedélyt kérjenek a várostól és felkínálják eladásra a házukat. A kocsmáros kinyilvánította Steven és a városi hatóságok előtt, hogy megveszi az indiánok házáat, mert szüksége van az épületre. Egyébként, mivel ők az egyetlenek, akik ki akarnak emelkedni a tudatlan indián népből, be akarván illeszkedni a telepések közé, ő javasolja az engedély megadását részükre.

Az engedély kézhezvétele után John és testvére Stevenhez költözött. Ők mesélték, hogy amikor a nagy „indián háborúban” odaveszett minden hozzátartozójuk, akkor kért befogadást a várostól John. Követte néhai apja tanácsát, hogy ha valami nagyon nem megy, akkor változtatni kell, hogy a bajokat túl tudják élni. Azt is elmondta John, hogy az ő istenük Manitu, az egyetlen. A fehérek már elfelejtkeztek a saját egy Istenükről, mert annak prófétáját, akit Isten a fiaként szeretett, Jézust dicsőítik az Atya helyett. Tévesen csak Jézushoz imádkoznak az Atya helyett, pedig az Atya Isten munkáját segítők (Jézus és a Szentlélek) csak eszközök, nem istenek. De ha a fehéreknek azok kellenek, akkor éljenek velük. Ők továbbra is Manituhoz imádkoznak, de csak titokban, mert ebben a mai világban az ember semmit sem tehet szabadon mások elítélő bírálata nélkül. Megkapta az engedélyt, mert a város úgy gondolta, miért mondana nemet a telekvásárlásra és a házépítésre, hiszen a telekért és az engedélyért is fizet az indián. Azután, ha megszületik az Egyesült Államok elnöke által kibocsátandó törvény az indiánoknak kényszerlakhelyre való áttelepítéséről (kompenzációként az elvesztett területért), ezek a javak úgyis itt maradnak, mert ezek az indiánok úgyis itt fognak hagyni mindent. Ám,

amikor az áttelepítés zajlott, a testvérek éppen a hegyek között jártak, ezért őket nem tudták elűzni a javaikból, függetlenül attól, hogy ők már nem a tábor területén éltek. Amikor visszatértek és nem találták a törzset, ennek a kocsmárosnak az apja javaslatára kérték az ottmaradás engedélyezését. Sokára, sok vita után, de megkapták az engedélyt. Most John azonnal döntött a továbbköltözésről. Jól tette.

Először Steven házának egy távolabbi részében laktak. Amikor John letette a bútorkészítői vizsgát és már a „gazdával” jól tudott együtt dolgozni, John kért és kapott erre a szakmára iparendélyt. Most már ő is készíthetett saját bútorokat. Faragottakat készített, míg Steven bútorain is megjelentek a faragott és fonott betétek és a hajlítások. Bútoraik híre eljutott Washingtonba, a Fehér Házba is. Az üzlet jól ment. A következő évben John már meg tudta vásárolni Steven üresen álló házhelyét az egykori háza árából és az azóta hozzágyűjtött pénzből. Felépítette a saját három szobás otthonát. Elizabeth később Steven felesége lett. Amikor John Stevenhez beköltöztek, Steven apja megkérdezte: „Jó lesz ez így fiam”? „Igen, jó” – válaszolta a fia – „jó lesz, mert ez az ember szereti a fát. Szinte együtt lélegzik vele, és mert akar dolgozni!” Amikor Steven szomszédai megtudták a választ, hogy miért éppen ezt a segédet választotta magának, cseppet sem csodálkoztak. Nem örültek ugyan kezdetben az indián szomszédnak, de nem léptek ellene semmit, már azért sem, mert Steven testvére az egyik fontos városi tisztviselő felesége volt. Nem akartak nekik kellemetlenséget csinálni, haragosokat szerezni maguknak. És egyébként lassan hozzászoktak a reggel négykor kelő segédhez, aki még a munkája megkezdése előtt kiszállította a megrendelők részére a pék cipőit és a nem éppen közel fekvő tehenészetből a tejet a városi megrendelőknek. Szabadsága alatt a hegyekben gyűjtött erdei termékekkel látta el a városka népét. Sokoldalúan segítette a város életét és szépek voltak a bútorai.

Steven pedig a baráti körében mókásan azt mondogatta, hogy ő Elizabeth fenekébe szeretett bele, mert amikor először vette észre a ruhájából kidomboruló szív alakú popsiját, akkor már tudta, hogy ennek a gazdája lesz a felesége, és nem más. Azóta is boldogan él a Wind házaspár. Az ő egyetlen gyermekük, Mary műszaki rajzoló, akit Charles Gray vett feleségül, aki velük azonos körzetben lakott a családjával. Charles családtagjai a Louis Comfort Tiffany nevű amerikai belsőépítész feltalálónak a nagy sikerű színes üvegtárgyait gyártó első üzemében dolgoztak először, majd áttértek azok eladására. Náluk látták meg a Windek ezeket a csodálatos ólomüveg költeményeket, melyekből ők is vásároltak minden szobájukba valamit. Ekkor, a vásárláskor figyelt fel Maryre Charles úr, aki csak szünidőn volt akkor otthon, mert a szülők urat akarva neveltetni a fiukból, építészmérnöki egyetemre járaták. Mary és Charles házasságából született Robert, Eddy, és a másik két gyerekük.

John bácsi skót származású amerikai lányt vett feleségül. Az ő házasságukból két fiuk született. Mindkettőt elektromérnöki egyetemre járaták. Az idősebbik fiú elektromágnesességgel foglalkozott a katonaságnál. Amikor az a katonaságnál Washingtonban elérte a századosi rangot, John bácsiék is beköltöztek a főváros belvárosi részébe, hogy közel legyenek a katona fiújukhoz és Árminnak közelebb legyen az egyetem. Most már az egész Wind-Eagle-Gray család a főváros központjában él, mivel az egykori külvárosi részekén túlnőtt a város. Lényegében a Gray fiúkat: Robertet és Eddy-t csak akkor kezdte érdekelni az elektromágnesesség, amikor szegény George eltűnt, az úgynevezett „Philadelphia-kísérlet” kapcsán. A második világháború alatt az US Navy (Az Egyesült Államok Haditengerészete) felsőbb emberei és kutatói minden tudásukat felhasználva azon dolgoztak, hogy egy – a természettudományos lehetőségekhez képest – tökéletes álcázási technikát/technológiát fejlesszenek ki hadihajóik számára. Az elméleti háttér az einsteini általános relativitáselmélet és az elektromágnesesség jelenségének ötvözése adta, melynek az a lényege, hogy ha egy test – mondjuk egy hadihajó – körül egy megfelelő erősségű mágneses mezőt alakítanak ki, úgy a test az ellenséges radarok számára láthatatlanná válik. Helyszínül az amerikai haditengerészet philadelphiai kikötőjét és hajójavító dokkjait szemelték ki. Laboratóriumi eszközként pedig az USS

Eldridge nevű, 1300 tonna vízkiszorítású kísérő rombolót jelölték ki, amelyet tetőtől talpig felszereltek minden olyan szerkezettel, amit a huszadik század közepének technikája létre tudott hozni. 1943 kora tavaszán kezdték az elméleti résszel. Majd, mikor az akkori elnök, Rooseveltt is rábólintott a projektekre, elérkezettnek látták az időt arra, hogy a gyakorlatban is megvizsgálják, hogy helyesek-e a papírra vetett számítások, elméletek, melyeken hónapokon át dolgoztak. Ekkor próbálták ki csak a Nagy Mágneses Rezonátorként emlegetett szerkezetet. Felvonult a legénység a fedélzetre, kihajóztak a nyílt vízre, majd bekapcsolták a rezonátort. Ami ezután következett, az volt a legfurcsább fizikai jelenség, melyet az emberiség valaha tapasztalt. Az USS Eldridge DE 173 pár pillanatra hatalmas, zöldessárgás ködbe burkolózott, majd úgy a radarok, mint pedig az optikai megfigyelők számára 10 – más források szerint 14 – percre láthatatlanná vált, hajótestestől, fegyverestől, legénységestől, vasmacskástól, minde- nestől, annak ellenére, hogy mintegy száz tengerész tartózkodott a hajófedélzeten a kísérlet során. Egyes, a hajóról készült képeken többen kiszúrtak egy ismeretlen eredetű, tojás alakú szerkezetet. Nikola Tesla feltaláló ezt a szerkezetet Kolumbusz-tojásnak is hívta. A megépíté- sének célja az állandóan forgó mágneses mező bemutatása volt. 25-300 hertzes frekvencia tartományban működött, de a legmegfelelőbb tartomány a 35-40 hertz volt. Többek vélemé- nye szerint ez képezhette a kísérlet magját, a lényegét. A kísérlet hatalmas sikerrel zárult. Mi- után a rezonátorokat újra kikapcsolták, a hajó ismét láthatóvá vált, és visszatért az eredeti ál- lapotába. A legénysége viszont rosszul volt, a nagy része folyamatosan hányt, és jónéhány napig nem heverte ki a kísérlet okozta sokkot. Voltak eltűnt személyek is, akik vagy előkerül- tek alaktalan, élettelen hústömegként egy távoli helyszínen, vagy sohasem kerültek elő. Az utóbbiak között volt George, akinek az eltűnése nagyon megviselte a szüleit.

Nem állítható, hogy a Gray fiúkat a szerencsétlenség fogta meg, hanem annak a talánya, hogy mi okozhatta a bajt. Robert gépészmérnökként kezdett foglalkozni az elektromágneses- séggel. Eddy alkotmányjogászként végzett, utána Űrrepülőmérnöki Akadémiára jelentkezett, mely tanulmányai alatt különös figyelmet fordított az elektromágnesességről és az asztrofizi- káról szóló tananyagoknak. Rendkívüli eszének köszönhetően a tananyagot kettő és fél év alatt sajátította el. Gyakran katonák tartották az előadásokat és ők is vizsgáztattak. Hamarosan felfigyeltek rá. A kezébe nyomtak egy igazolványt, amellyel különórákra kellett bejárnia, mert a főrangú tisztek ezt tartották helyesnek. Ő elfogadta az igazolványt, de bele sem pillan- tott, hogy az miről szól. Amikor a diplomáját megszerezte, már nem volt Amerikában olyan repülőgép vagy szerkezet, amelyet ő nem tudott volna elvezetni vagy legyártani, beleértve az általa tervezett űrrepülőgépet is. Ezután kezdték meg a nagy jelentőségű munkájukat mind a ketten a NASA-nál. Eddy űrszondák, rakéták, űrrepülő tervezésével és építésével foglalko- zott, és az űrhajók hajtóanyagaira próbált megoldásokat találni. A gyászos „Philadelphiai kí- sérlet” során használt elemek és a 100-on felüli elemek párosításával kísérletezett. Gyártmá- nyait a katonaság hasznosította. Ha valami nem működött, az előállítási költséget levonták a fizetéséből. Ezért mondta Eddy anyja az ilyen fizetési számlák láttán, hogy „nem jó semmire a fia, mert sokat hibázik”, és így „soha sem lesz vezető, mindig csak másodmotoros marad”. Akkor viszont Mary egy szót sem szólt, amikor a sikeres gyártmányokért óriási pénzek ütöt- ték a fia markát. Szabadidejében hobbiként a különös szépségű Tiffany üvegek előállítását gyakorolta nagy élvezettel, a saját üvegkemencéjével. Az üveghez különböző zománcok és festékek hozzáadásával kísérletezett éppen úgy, mint ahogyan azt a feltaláló csinálta annak idején. Ezért állapította meg az anyja, hogy a fia inkább való művésznek, mint űrrepüléssel kapcsolatos dolgokra. A rokonság azonban büszke volt rá. Elizabet Wind nagymama többször is a mellére ölelte Eddy-t a búcsúzásukkor, és biztatta, hogy ne csüggedjen, hanem erős akarattal törjön a céljai megvalósítása felé. John, amikor Eddy panaszkodott egyszer-kétszer az anyjára, mindig azt mondta, hogy Eddy anyja jót akar, fogadja el őt olyannak, amilyen, mert „az anya szava szent”. Ne feledje el, hogy az ő esetére is vonatkoznak az Ótestamentum szavai: „Őrizd meg, fiam, atyád parancsolatját, és anyád tanítását el ne hagyd.” „A vessző, és a dorgálás böl-

csességet ád; de a szabadjára hagyott gyermek megszegyeníti az anyját.” Higgye el Eddy, hogy sem az anyja, sem Robert nem akar neki rosszat. Nem akarják, hogy elpuhuljon, mint a mama kedvencei általában. Egyszerűen ilyen a természetük, de attól ők még forrón szeretik őt. A családi dolgokra való visszaemlékezés után megnyugodott, bár még mindig maradt benne kevés kétely amiatt, hogy anyja vészjóslóan hordta le, amiért az FBI-jal kerestetni kezdte a testvérét. Anyja azt mondta, nem kellett volna ezt a „köröztetést” elindítani, mert bajuk lehet belőle, nem hasznuk. Lehet, hogy valaki meghurcolja majd őket, amiért ők indián vérek. Eddy mindkét nagyszülőjénél és Árminéknél is imádott időzni, mert ők nem korholták a gyengeségei miatt, hanem tanácsokat adtak neki. Sokszor megmosolyogtatta az is, hogy ottani tartózkodása alatt olykor az ölébe ültették nagyszülei a tarka macskájukat, hogy cirógassa már meg a kandúrt, mert a kedves állatot minden vendégnek meg kellett szeretgetnie. Náluk mindig otthonosan érezte magát. Gyerekként sokszor ült a cseresznyefa tetején, ahonnan bámulta nappal a gyorsan szálló fellegeket, este a csillagos eget. Wind nagymamáéknál merített erőt a szeretetből és a nagyszülők közötti harmóniából.

Elizabet nagymama buzdítását magáévá téve magánkihallgatást kért az elnöktől. Senki sem tudta Eddyből kiszedni, hogy miért keresi John Fitzgerald Kennedy elnököt. Az elnök szívélyesen fogadta, csak akkor komorult el a korábban még mosolygós arca, amikor Eddy a testvérének, Robertnek a Marsra repüléséről beszélt, és hogy szerencsésen megérkezett. Ezután előadta, hogy ő a Holdra szeretne utazni, melyhez az USA elnökének személyes jóváhagyását és pénzbeli támogatását kéri. Az elnök valóban elutasította, sőt eléggé durván, mert felállásával jelezte, hogy erről tovább egyetlen szót sem akar hallani. Eddy is felállt. Megköszönte, hogy az elnök fogadta, majd nem várva meg, hogy az elnök nyújtsa a kezét búcsúzóul, először ő nyújtotta az övét. Erre az elnök a háta mögé tette a kezét. Ekkor vette elő Eddy a zakózséből a borítékot és azzal tette le az elnök asztalára, hogy ebben a levélben a támogatója neve szerepel, melyet az elnök úr szíves figyelmébe ajánl. Ezután kicsit hátrálva megkezdte az ajtó felé a visszavonulást. Még látta, hogy Kennedy elnök kezébe vette a neki címzett, de a küldő megnevezése nélküli borítékot. Ekkor Eddy sarkon fordult és eltávozott a fogadás színhelyéről. Kint hiába kérdezték, hogy az elnök milyen hangulatban van. Hazaérve egyből a számítógépe elé ült, és a kapott címre elküldte a megbeszélrt levelet. Utána teltek-múltak a hetek. Hiába próbálta hívni Robertet, nem érte el, nem tudott beszélni vele.

A forró és száraz nyár után eljött a szeptember. Jöttek a hidegpárás reggelek, napközben a hideg széllel érkező apró szemű esők és a csípős éjjelek. Kezdték hullani az ezernyi színűvé változott falevelek, melyeket az erős szél úgy söpört végig a bulvárokon, hogy az utcák porával vegyesen vágta azokat a kabátjukat magukon fázósan összehúzó emberek arcába. Az esernyőket a szél kicsavarta az emberek markából, és az úton végigpörgette mindaddig, amíg valamilyen akadály megállásra nem kényszerítette azokat. Az FBI még mindig nem talált nyomot. Az elnöki hivataltól nem kapott választ. Eddy fizetéséből már levonták Robert fizetési előlegét. Most már elkezdhetette a spórolást. Egy vasárnap este megcsörrent a telefonjuk. Anyja vette fel és szólt bele. Eddy és az apja sakkoztak. Hirtelen zuhanást hallottak. Mary elesett a telefon mellett. Csak annyit tudott kinyögni, hogy Rob... Előbb az apa nyúlt a készülékért, mert Eddy az anyja ápolásával foglalkozott. Leültette a telefontól egy székre, hogy onnan hallgassa, miről beszél a fia. Robert jelentkezett. Annyit mondott, szerencsésen megérkeztek, már berendezték a házaikat és örülnek a még egy hónapig tartó marsi tavasznak. Vizük van, nincs semmi baj. Utána következik majd a számukra sokat ígérő marsi nyár, bár azt nem a földi értelemben kell venni, mert az a földitől teljesen különbözik. Ma ott 25 °C van, de a nyár rövidnek és forrónak ígérkezik, mert a hőmérséklet meg fogja haladni a plusz ötven fokot, annyi víz pedig nincs, hogy kellőképpen lehűtsék magukat. Elkészült a csillagvizsgáló, melyre a TV antennát és rádió lokátort is felszerelték, így ezután máskor is tud majd beszélni a családdal. Azt mondta, jól vannak, bár már csak öten vannak, mert az egyik társuk fejjel lefelé érkezett meg a marsi talajra és szörnyethalt. Amikor Eddy szemrehányást tett a hátrahagyott

adósságért, azt válaszolta, a pénzre szüksége volt, ezért az ékszereket el kellett vennie, mert pénzt kellett csinálnia. A fizetését pedig biztosan visszafizette Eddy, úgyhogy mi a baj? A NASA-nál Eddy ellen elkövetett csalafintaság kiderülésén csak nevetett és azt mondta nem érti, miért kapta fel a vizet Eddy, hiszen ez éppen úgy, mint az ékszerek elvitele, csak egy jó hecc, egy csíny volt. Csodálná, ha anyja ezt nem értené meg. Csókol mindenkit a családban – mondta, aztán befejezte a beszélgetést. Most már biztosan tudta a család, hogy Robert elérte álmai végcélját, a Mars bolygót. Onnan nem lesz könnyű a visszatérés, ha egyáltalán vissza akar jönni, vagy vissza tud.

Eddy tudta, hogy mindkettőjüket egy fából faragták, mindkettőjüknek a célja volt, hogy az égitestek között utazók legyenek. De Robert valahogy, valamiért erőszakosabb, mint ő. Robert mindenén átgázolt, senki más nem volt fontos neki, csak ő maga, csak az ő véleménye, csak az, hogy a célját elérje. Tudta, hogy ő pedig a Holdra fog eljutni, de ahhoz nemcsak az ő akarata, hanem a magukat megnevezni nem akaró világbankárok és nagyon gazdag pénzemberek amerikai titkos társaságának, és az USA elnökének anyagi segítsége kell, mert másként az álma csak illúzió, csak álmom marad. Ő megtette a Hold felé az első lépést, a többi másoknak kell megtenni. Várt, dolgozott, tanult, kuporgatta a pénzét és egyre csak várt. Eljött a Karácsony. Drága távcsövet kapott az apjától ajándékba, anyjától meleg gyapotszálás ruhaneműket. A nagyszülőktől növények magjait, hogy el ne felejtse a földművelést, az életnek azt a területét, melyet ők még mai napig is annyira szeretnek. Olyan könyveket küldtek, hogy milyen növényeket lehet termesztetni sivatagos, vízhiányos, vagy/és nagyon száraz hideg és meleg területeken. Azt írták, mivel Eddy unokájuk sokfelé jár, ültessen el mindenhol a magokból néhányat, hadd nőjenek azok sok helyen a mi drága Földünkön, és hadd nőjenek azon az égitesten is, ahová megy. Eddy a könyvet elolvasta és a magvakkal együtt eltette, azt gondolva, hogy jók lesznek a Holdon, ha oda eljut. Karácsony után érkezett meg nagyapjáéktól egy nagy csomag. A nagypapája által készített utolsó bútorok voltak benne, elemeikre szedve. Azt írták, hogy ha bárhová idegenbe hosszú időre el akar menni, azokat vigye majd magával és ott állítsa össze a bútorokat. Két ágy volt vastag matraccal, négy szék, asztal és egy szekrénynek való.

Karácsony után bár szabadságon volt, behívták. Közölték, hogy január 3-tól továbbképzésre kell utaznia Arizonába három hónapra, hogy felelevenítse az egyetemen tanultakat. Otthon a gépén várta egy üzenet: „a-b-c-d...”. Tudta, hogy a gépezet beindult. A főnöke még akkor is csodálkozott ezen a továbbképzésen, amikor közölte Eddyvel a hírt, hogy az Igazgatóság őt, és még 11 társát jelölte ki erre a nagyszabású továbbképzésre, csak azt nem tudja, miért kellett ezzel januárig várni, miért nem csinálták már meg korábban. Hiszen nyaralni csak jobb nyáron, nem? Eddy mosolygott. Mosolyoghatott is, mert a lakáscímére is megkapta a távolléte alatt a munkabérét, és ott is meg fogja kapni. Apja tanácsára az egész fizetését azért teszik félre, mert ő fizette ki Robert munkahelyi tartozását, ezért nem járja, hogy a testvéri szeretet miatt hátrányt szenvedjen. A repülőgépbe felszálláskor derült ki, hogy nem Arizonába, hanem Alaszkába mennek, mert ott most a legmegfelelőbbek a körülmények a kiképzéshez. Kemény volt a továbbképzés, mely alatt elméleti és gyakorlati oktatást is kaptak, különböző erőpróbakon is részt vettek. Eddy munkatársai közül többen is jelen voltak. A hóban egymás mellett csúszott-mászott a magyar származású Péterrel, akinek a szülei 1956-ban jöttek el Magyarországról az USA-ba családotól, mert nem akartak a Rákosi-féle rendszerben élni tovább. Nem tudták, mit hoz a jövő, lesz-e változás, és a gyerekeiknek más jövőt szántak, amit Amerikában akartak megteremteni. Nehéz volt az életük újrakezdése, de mire Péter mostanáig eljutott, a hét év alatt már a családja helyzete jól kialakult. Péter és Eddy jól megértették egymást, ők tudtak a legjobban együtt dolgozni, mert szinte egymás gondolatait is ismerték. Több gyakorlat abból állott, hogy az örökké fagyott földön repülőgép leszálló pályát kellett kiépíteni, kövezett utat csinálni 2-5 km hosszan, a repülőgép részére hangárt, más járművek részére garázst emelni és lakóházakat úgy megépíteni, hogy annak lakói meg ne fagyjanak benne. Építettek szélkerekeket és napelemeket is szereltek különböző építményekre. 1963 március vé-

gén, amikor már letelt a továbbképzési idő, meghosszabbították azt újabb egy hónappal. Most űrhajósruhában, a hátukon az oxigénpalackkal és még 50 kilós hátizsákkal kellett tömegvon-
zás nélküli térben járkálniuk és különböző munkákat elvégezni a mesterséges terepen. Enni csak konzerveket kaptak és inni csak palackokból ihattak vizet. Kegyetlenül megszenvedtek vele, mert maga az űrruha súlya 40 kg körül volt. Hozzá az 50 kg súlynak a cipelése szinte lehetetlennek tűnt, még akkor is, ha a tömegvonzás nélküiségben a súlyok a hatodukra csök-
kentek. De nők is voltak köztük és a szervezők nem tettek különbséget férfiak és nők között, így mindenképp a legjobban kellett teljesíteniük a férfiaknak. Április végén, amikor hazatér-
tek, nem győztek eleget mesélni otthon, hogy mi mindent kellett elviselni és túlélni. Hazatéré-
sük után a munka mellett még sok könyv anyagát is el kellett sajátítani, majd számot adni a tanultakról. Olyanokat is tanultak, melyeket Eddy eddig egyáltalán nem ismert. Ipari tevé-
kenység ismeretei is sorra kerültek, köztük a vas- és az üveggyártás, fémburkolat- és szer-
számkészítés, rádió és TV javítás, kútúrás és a kút beüzemelése, stb. Ezután még kétszer hív-
ták be őket képzésre, ami miatt a főnöke már nemtetszését fejezte ki, mondván, hogy ez a
képzés már érinti a NASA teljes ifjú gárdáját, ami miatt most már nem tudja, ki fog egyáltalán
dolgozni helyettük. Úgy nézett ki, hogy a negyedik továbbképzéssel az erre az évre előírt
képzési tervet teljesítette a központ. Nyugalmasabb időszak eljövetele ígérkezett. Eddy azon-
ban úgy érezte, hogy közeledik az ő ideje. Eddig jól sikerült együttműködni a csoporttársak-
kal, mivel sokoldalúsága miatt a baj-megoldó képessége jó volt. Jó pontként értékelték nála,
hogy képes higgadtan lemondani a maga vélt igazáról olyan kérdésekben, amelyekben a töb-
biek véleménye más, és az látszik bizonyítónak. Ő ezt tréfásan azzal magyarázta, hogy: „Sok
lúd disznót győz”. Nemcsak szimulátorokkal gyakoroltak űrműveleteket, hanem egy FAU 2-es
űrhajómodellbe kellett beülni és ott bizonyos műveleteket elvégezni. Nagyon jónak tartották a
teljesítményét. Hazatérve apjával egyetértve tervezte, hogy meglátogatja a nagyszüleit és John
bácsi családját. Apja, anyja összekészítették számukra az ajándékaikat. Eddy a szokott kosa-
rak helyett most bőröndbe rakodott be mindent. Azzal jobban boldogul – gondolta, hiszen a
bőrönd burka is véd a rázkódástól és az esetleges ütődésektől, a felborulástól, ezért jobb lesz a
holmiknak a csomagtartóban.

Elindult. Útközben lerobbant az autó. A tengelytörés miatti tengelycserét a szerviz csak
másnap reggelre ígérte. Az éjjelt egy szállodában töltötte. A szobából kilépve még visszané-
zett. Éppen akkor kíváncsiskodott ki egy jókora egér az egyik sarokban a parketta alól. Most
látta, milyen jó, hogy csak a bőröndöt kellett magával vinnie oda és nem a kosarakat. Szólt a
szobaszerviznek, tömjék be az egérlyukat, mert nem szeretne éjjel egy egérrel hálgni. A vacso-
rakor az asztalához lépő idegen lány megkérdezte, leülhet-e hozzá, mert máshol nincs szabad
hely. Uránia Great a neve, mutatkozott be.

– Tessék, üljön le, maga égi tünemény – válaszolta mosolyogva Eddy a lány nevének a je-
lentésére utalva (mert az Uránia név jelentése „égi”).

Eddy bemutatkozását a lány mosolyogva fogadta. Mindketten helyet foglaltak. Uránia
megnézte az étlapot, aztán rendelt a hozzájuk siető pincértől. A lány elmesélte, hogy rokoni
látogatáson volt Olaszországban és most hazafelé tartva szállt meg ebben a szállóban. Nagy-
nénjének a férje attasé (amerikai külképviseleti tisztviselő), ezért Nápolyban élnek családostól.
Ő vigasztalni ment a nagynénihez, mert az unokahúgát, Editát elrabolták. Nem találtak
arra nyomot, hogy valamilyen katona vitte volna el Editát, ezért másra nem gondolhattak,
csak arra, hogy a gyakran emlegetett UFO-k egyike vihette el. Nagyon sajnálja az unokahú-
gát, mert annyira szép, hullámos barna hajú, mindig rózsás arcú, telt keblű, fehér bőrű és min-
dig jókedvű lány volt. Azt mondta, ha tudná, hogy Editának jó sora van, ő elmenne utána a
világűrbe is, mert szívesen menne el akár a Marsra, akár a Holdra, és főleg azért, hogy az
unokahúga ne legyen egyedül ott a nagy idegenségben. De ő csak egy nyelvtanár, akinek
annyira kevés a jövedelme, hogy még csak nem is álmodhat az űrutazásról. Megkérdezte asz-
taltársát, hogy ő vágyik-e a Holdra vagy a Marsra utazni, és ha igen miért. Eddy annyit vála-

szol, hogy repülni vágyik, és sokat tanult eddig, hogy ezt a vágyát valóra válthassa. És mivel ma már a repülés nem ismeretlen fogalom, hát ő az ismeretlenbe vágyik. Nem repülőgéppel, hanem űrhajóval. Azt hallotta, hogy odafenn minden sötét, nem láthat semmit. Mégis vágyik, hogy valamilyen eddig nem ismert helyre elrepüljön, és esetleg ott letelepedjen más földi emberekkel együtt. Lehet, hogy ha a Holdon és a Marson, e két helyen már nem lenne felfedezetlen hely, akkor nem vágyna. Sokszor álmodta, hogy a testvérével együtt ők a tágas űr vándorai. Beszélgetés közben elmondta még, hogy nem ért egyet a Holdnak és a Marsnak a kifosztási tervével az ásványi anyagokat illetően, mert szerinte, ha megkezdik a Holdról elszállítani annak a javait, csökkenni fog a súlya és az elvezethet ahhoz, hogy a Hold eltávolodjon a Föld vonzásából. A Föld a Hold nélkül meghalna, minden élet kipusztulna. Ő pedig azt szeretné, ha a Hold örökké a Föld barátja maradhatna, ha Hold segítsége révén az ember még sok milliárd évig élhetne a Földön. A nő egyetértett vele. Uránia csodálkozva nézte, mennyire magabiztosan fejtette ki a véleményét ez a vele egykorú idegen fiú. Egymásra és egymás sikereire koccintottak a borral, majd Eddy elköszönt vacsorapartnerétől, hogy ki tudja aludni magát, mielőtt másnap folytatja útját a nagyszüleihez. Világlágereket játszott a zenekar. Amikor, a „Szeretni bolondulásig”... című magyar sláger hangzott fel, mégsem indult el, hanem felkérte táncolni a lányt. Uránia bocsánatot kért, amiért a lábára lépett, de Eddy azzal tért ki, hogy neki jólesett. Ne kiabálja ki, mert a tánc annál többet jelent neki. Végigtáncoltak három számot, azután mégis elköszönt. Uránia ki akarta fizetni a vacsoráját, de a fiú jelezte ne tegye, vegye úgy, hogy a vendége volt. Az együtt töltött kellemes estét puszival zárta a lány, aztán gyorsan elsiegett. A puszi helyét még pár percig fogta Eddy, azután fizetett, majd ő is elhagyta a helyiséget. Másnap egész úton az előző este járt a fejében. Milyen furcsa a világ. A lány a NASA közelében dolgozik, közel is laknak egymáshoz, mégsem találkoztak eddig soha sem. Csak most, amikor már elmenőben van, most hozta össze őket a sors. Tetszett a lány. Szívesen létesített volna vele kapcsolatot a jövőre. Szívesen udvarolt volna neki akár most is, de már így elmenőben nem akart belebonyolódni semmilyen kapcsolatba. De ez az este mégis megérintette a szívét. Isten áldja meg Urániát, mert visszaadta a hitét, az önbizalmát a másik nemet illetően. Korábban előre megüzente a nagyszüleiével együtt lakó, azokat istápoló Árminnak is az érkezését, mert tőle és a családjától is el akart köszönni.

Ármin volt John nagybácsi kisebbik fia, ő volt a családban az egyetlen, aki az érettségi után nem ment mindjárt egyetemre, hanem csak később végezte el azt. Ármin azonnal a szívére hallgatva vette feleségül a szerelmét: Tamarát. Számára a vér hívása, az ösztönei kielégítése fontosabb volt a főiskolánál. Igaz, Robert egy alkalommal elcsábította magával az okos Eddy-t és a galamblelkű naiv Ármint még 17 éves korukban, hogy egy nyilvános házban ismerkedjenek a nőkkel. Úgy mondta, nem lehet elég korán a nemi életbe „beletanulni”. Robert ösztökélése ellenére Ármin nem létesített nemi kapcsolatot a házasságkötésük előtt. Kereken elzárkózott ez elől, mert ő szüzen akart a menyasszonyáé lenni, mint ahogyan Tamara az övé. Akkor kötöttek házasságot, amikor már végképp nem tudtak meglenni egymás nélkül. De hiába, gyermekük mégsem született. Mindketten kivizsgáltatták magukat, kinél lehet a baj, hol kell segíteni. Tamarára azt mondták az orvosok, lehet gyereke, mert széles csípője van és nagy méhe, nagyon alkalmas a szülésre. Árminnál a vizsgálat eredménye lesújtó volt. Nem tud nemzeni, mert magtalan. Serdülőkorában agyvelő gyulladása volt, majd utána vírusfertőzött szúnyog csípte meg egy iskolai kiránduláson. Nem tudni, melyik miatt, de ez az állapot maradt vissza szövődményként. Sajnos az orvostudomány nem tud rajta segíteni. Megtudva a helyzetet, Robert azt mondta, nem baj, hogy így sikerült, mert amit Árminék összekaparnak vagyont az életükben, jó lesz neki és a Gray testvéreknek. Azonban lényegében mégsem hitte el, hogy Ármin nem tud nemzeni. Azt gondolta, hogy talán nem eléggé tetterősek a szerelemben. Ha Ármin mégsem annyira kanos, azért még foganhatna Tamara. Máris megfogalmazódott Robertben egy terv, hogy majd ő megmutatja, hogy mégis lesz gyereke Árminéknak.

Elhívta őket egy borospince látogatásra egy barátjához. Ott a sötétben az erőtől és a nemi ösztöntől duzzadó nemi szervét Tamara markába nyomogatta, és kölcsönösen megfogdosták őt a barátjával. Óriási felháborodással tiltakoztak Árminék emiatt. Robert pedig röhögve egyre csak azt hajtogatta, hogy mit vannak úgy oda? Csak nem azt akarják mondani, hogy nem esett jól Tamarának ez a más fajta nemi izgalom? A Gray nagyszülők azonban a segítségükre siettek. A fiataloknak azt javasolták, éljenek ezután velük egy házban, fogadjanak örökbe vér szerinti anyakönyvezéssel egy kisdedit és neveljék fel azt, mint a sajátjukat. Így tettek. Eddy mindig szégyellte Robert tettét. Alig várta most, hogy Ármint a családjával és a nagyszülőkkel átölhelhesse búcsúzóul. Vitt a kisfiúnak ajándékkul játékot, és pénzt a gyermek további neveléséhez és iskoláztatásához. Elmondta, amikor összejöttek mindnyájan, hogy tulajdonképpen elköszönni jött. Az áldásukat kérni jött a hosszú, idegen világba vezető útja előtt. Sem Árminék, sem a nagyszülők nem csodálkoztak. Ha egyáltalán csodálkozásról volt szó, akkor Roberten csodálkoztak, hogy annyira titokban utazott el, hogy senki sem tudta, hová tűnt el. Kérdésükre, hogy mikor utazik, nem tudott választ adni, csak annyit tudott mondani, hogy bizonyára nemsokára sor kerül rá. Nagyszülei azzal búcsúztak tőle, nekik mindegy hová megy, mert biztosak abban, hogy helyt fog állni, akárhová kerül. De egyet tartson szem előtt. Azt, hogy az emberi élet legfontosabb célja szerintük a szeretet és a gyermek. Nőszüljön meg és legyenek gyermekei. Hagyjon nyomot, nyomokat maga után! Nehogy Árminék megnehezteszenek ezekért a szavakért, még hozzátették azt is, hogy a nem vérszerinti gyermekkel, gyermekekkel is lehet és kell nyomot hagyni magunk után! Erre szolgál a gondolatainknak, a meggyőződéseinknek, az életelveinknek, a hitünknek és a tudásunknak az átadása. Eddy megígérte, hogy törekszik majd erre. Eddig is igyekezett párra lelni, de hiába. Aki neki tetszett, azt ő nem érdekelte. Akinek ő tetszett, az neki nem kellett. Eddigi életében a tegnapi este volt az első, hogy egy lánnyal jól érezte magát. Biztosan lesz még ilyen – nyugtatta magát. – Igen, lesz! Miért is ne lenne?

Sajnos jó párt találni Robertnek sem sikerült eddig. Elvált, mert nem tudta elviselni, hogy ikergyermekeit az anyjuk otthagyták lakásuk emeleti ablakában, hogy hadd süthesse őket a nap, ahelyett, hogy magával vitte volna őket a konyhába arra a pár percre, amíg a cumis üvegekbe friss teát tölt. Az a röpké kis idő elegendő volt arra, hogy az egyéves kicsik az ablakból kihajolva lezuhanjanak és agyonzúzzák magukat a járdán. Erikának ezt sohasem tudja Robert megbocsátani. Inkább világgá ment, remélve hogy majd ott a messzeségben talál egy aszszonyt, aki nem lesz felelőtlen. Azóta Erika nem tud meglenni egyedül. Keresi a veszélyt, a bajt. Most, hogy Robert már nincs vele, Erika is a NASA-hoz ment dolgozni. Jelentkezett űrhajósnak. Eleinte azt hitte, hogy Robert után majd Eddy meg tudja fogni magának, mert bolondult a zöld szeméért, a nyugodt természete, a barátságossága, az érzékenysége, a józan ítélőképessége miatt. Azt mondta, hogy a sógora olyan, mint ő. Erika hiába volt oda érte, mert a sógora csak udvariasságból tartotta még vele a kapcsolatot. Eddy meg azt nem tudta elfogadni, hogy a testvére válása után a sógornője minden űrhajós-jelölttel összeadja magát. Szerinte rossz nézni, hogyan tékozzolja el a szép fiatal életét.

2. Árminék. Rendőri ellenőrzés. Mary halála

Az úton hazafelé meggondolta magát és lekanyarodott az autópályáról a falvak közötti országútra, hogy láthassa még azokat a természetbe belesimuló házakat a tágas, szépen művelt rétekkel és gyümölcsös kertekkel. Szerette a lakott területnek a természettel való harmonizálását. Pár kilométer után észrevette, hogy az út mentén egy rendőrkocsi mellett rendőrök állnak és fényjeleket adnak le, megállást parancsolva. Lassított, majd lekanyarodott az útszéli árok mellé az útpadkára és megállott. Két rendőr lépett az autójához és kérték a papírokat. Furcsa volt, hogy a papírok átadásához ki kellett szállni a kocsiból. Ezután az egyik rendőr a csomagtartó felnyitását kérte. Kinyitotta. Akkor azt kérték, hogy kezdje el a kipakolását. Amikor a csomagtartó fölé hajolt, fejen vágták. Összeesett. Akkor ketten is arrébb rugdalták. Amíg ésnél volt, elolvasta a rendőrautó rendszámát, hogy a brutalitást majd bejelenthesse. Közben hallotta, amint az egyik rendőr azt kérdezte a másiktól, hogy „Biztos-e hogy ez az ürge keresteti a tesóját? Micsoda alak lehet az is, meg ez is, hiszen mind a ketten annak az indián szukának a kölykei...” Azután elájult. Egyszer még magához tért. Mozdulni, szólni nem tudott, de látta, hogy a kocsijából még a kárpitot is kitepték ezek a rabló „rendőrök”. Semmi nem maradt benne a kocsí értékeiből. Akkor a „rendőrök” között arról volt szó, hogy honnan lehet ez az autó, melyen a NASA logója van rajta, vajon lopta ez a ficsúr? Észrevették az éledező Eddy-t. Gyomorszájon és nemi szervén rúgták, majd berugdosták az árokba. Eddy újra elvesztette az eszméletét. Nem tudta, hogy csupaszra vetkőztetve hagyták ott, azután, mint akik jól végezték a dolgukat, eltávoztak a tett színhelyéről. Egy kórházban tért magához, de amikor kérdezték a nevét, nem tudta megmondani, nem emlékezett semmire. Csak egy betűkkel és számokkal tűzdelt számsort ismétel. Arra sem tudott választ adni, hogy mi az. Az autópálya rendőrséggel sem volt másként, de az egyik ilyen vizsgálónak ismerősnek tűnt ez a számsor és megnézte bent, nem autórendsám-e. Így kezdődött meg nagy óvatosan a nyomozás a gázolásnak, cserbenhagyásnak, vagy talán egyszerűen rablásnak tűnő bűncselekmény elkövetői után. A TV-ben bemutatták őt, mint áldozatot a kórházban fekvő, és bemutatták a kocsiját is, jelezve, hogy a rendőrség teljesen tanácstalan, mert a beteg, vagy másként mondván az áldozat nem emlékszik semmire. Kérték a nézőket, hogy aki tud valamit erről a személyről, aki felismeri, jelentkezzen a kórházban és az autópálya rendőrségen. Ezt az adást látta a Gray házaspár. Felismerték Eddy-t is, és az autót is. Betelefonáltak a nyomozónak, hogy az unokájukról van szó, aki tőlük tartott hazafelé. Megbeszélték, mikor menjenek be a kórházba, ahol majd találkozhatnak a nyomozóval. Amíg ők a rendőrnnyomozóval beszéltek telefonon, felhívta Eddy lakását valaki telefonon. A telefont az éppen akkor hazaérkező Mary vette fel. Fél kezében a csomaggal, másik kezében a telefonnal vette a szörnyű hírt arról, hogy melyik kórházban küzd a fia az életéért. Az ismeretlen, név nélkül telefonáló felszólította az anyát, „menjen be a kórházba és azonosítsa az addigra már valószínűleg elhalálozott személyt, ha az a fia”. Mary kezéből kicsúszott a szatyor, aztán a lába alól a föld is. Ott esett össze helyben. A kisebbik fia próbálta felsegíteni a földről, míg a másik az apját és Wind nagyapát hívta telefonon, hogy jöjjenek oda azonnal, mert nagy baj van. Közben Mary feltápászkodott a földről. Teljes valójában remegett. Remegő hangon közölte, hogy bemegy a kórházba, nem várhat a férjére, mert ha Eddy meghal, ő azt nem éli túl. Nem várhat a férjére, nem késlekedhet. Hiába tartóztatták a gyerekek, hogy ne siessen annyira, előbb nyugodjon meg. Nem hallgatott rájuk. Rogyadozó lábakkal, remegő kezekkel rohant el, visszakiáltva, hogy ha apa hazajön, azonnal jöjjön utána. A gyerekek kétségbeesve hívták apjukat telefonon és mindkét nagyszülőt, menjenek inkább a kórházba az anyjuk után, mert szörnyű lelkiállapotban van. Így nem lenne szabad autóbába ülnie, inkább metróval kellene utaznia. Mary futva ment a garázshoz és sietősen indult el a fiához. A két otthon maradt fia ismét hívta az apját, siessen már, mert az anyjuk

igen feldúltan ült kocsiába, nehogy baj legyen, inkább az anyjuk után menjen, ne haza. De Charles úr már útban hazafelé dugóba került. Amikor hazaért, már fordult is a kórház felé. Akkor érkezett oda, amikor egy tűzoltó autó igyekezett kiszabadítani a roncsból a benne lévő női holttestet, Maryét. Pár hónappal később a rendőri jelentésből tudták meg, hogy Maryt két kocsi leszorítani igyekezett az országútról az árokba, de neki sikerült ebből a bajból kimennekűlnie. Viszont a következő kanyar után levő kórházhoz vezető úton olyan sebességgel haladt, hogy egyenesen nekirohant a kórház-bejárat kökonzoljának. Azonnal meghalt.

Eddy a családtagjai mindennap meglátogatták, de ő nem ismerte fel őket. Egy nap, amikor a kedvenc csokiját vitte Wind nagymama Eddynek, ő felült az unszolásra és nem akarva megsérteni ezt a kedves idegen asszonyt, elvette a kínált édességet. Közben az arcába hullott a csapzott haja. Nagymama a szokott mozdulatával nyúlt felé, hogy kisimítsa azt az arcából. Eddy sohasem szerette ezt a mozdulatot. Most is elhúzta magát a vékony csontos kéz elől. Nagymama elmosolyodott. Mondta később a férjének, hogy az unokájuk értelme már kezd visszatérni. Másnap a nagyszüleitől kapott egy tábla, sűrített tejjel töltött csokit. Ennek az egynek a kivételével a csokikat nem szerette. Ezt imádta. Amikor megérezte a csoki illatát, elmosolyodott. Átvette a kellemes illatú ajándékot, melyből tört, aztán a látogatóinak felajánlotta, vegyenek belőle ők is. Nagyanyja azonban intett, hogy nem kér. Mondta, hogy hozott mást is. Eddy kíváncsian nézett fel rá. Az pedig a párjára nézett, azután a magukkal hozott szatyorból kivetették a fekete, fehér, sárga foltos macskájukat. Az állatka rózsaszínű talpacskáit emelgetve állott Eddyvel szemben a paplanon. A macska láttán a beteg meglepődött. Egy ideig merőn nézte. Látszott rajta, hogy feszülten gondolkodik. A macska – megtörve a csendet – Eddy elé állott és a nagy sárgászöld szemeit rá függesztve elmiákolta magát kétszer is, mintha kérdezte volna, hogy: „Mi van veled, barátom?” Eddy elmosolyodott. Tenyerén a tejszímmel töltött csokidarabkát odakínálta a „vendégnek”. Az állat nem ment közelebb, csak a nyakát nyújtotta ki az édességért. Amikor viszont elérte, mégis közelebb ment. Először elharapta a csokit, majd a kisebbik részt bekapta. Eddy tenyerén szétfolyt a sűrített tej töltelék. A tejes csokis illat betöltötte a szoba levegőjét. Eddy nagyokat szippantott. A kis falattal végezve, a macska a másik falatot is felnyalta a kinyújtott tenyerről, majd kissé várakozón ismét Eddy felé nézett. Eddy papírzsebkendővel előbb letörölte a tenyerét, majd kinyújtotta a karját az állat felé. A foltos bundácskájú állatka előbb a tenyere alá, majd a hóna alá simult, aztán dörömbölni kezdett. Eddy magához vonta. Egymáshoz simultak jó időre, azután Eddy szeméből elindultak a könnyecseppek. „Baby, Baby” – mondta ki a macska nevét. „Nagypapa, nagymama” – lehelte kérdően később. Most már emlékezett. „Isten hozott haza drága unokánk!” – sírták az öregek, és összeölelkeztek vele.

Ezután napról napra erősödött, felismerte a hozzátartozóit. Aztán az anyját szerette volna látni. Mondták, hogy ő most nem jöhet, nyugodjon ebbe bele. Csak otthon mondták el neki, hogy anyját útszéli autós csavargók zaklatták, ami miatt balesetet szenvedett és meghalt, de még a halála előtt is rá, Eddyre gondolt, drága fiának nevezte. Később apja azt ajánlotta, üljön le a számítógéphez és próbáljon azzal szórakozni, amíg ő a boltba megy vásárolni ennivalókat a vacsorához. Eddy kinyitotta a gépet, rákattintott egy levélre. Furcsa módon megjelent rajta egy üzenet: „a-b-c-d. Jobbulást!” Újabb egy hónap eltelté után az orvosai megengedték, hogy újra munkába álljon. A Mary halála után eltelt egy hónap alatt, amíg Gray nagymama végezte náluk a háztartási munkákat, Gray nagymamától megtanulta a legegyszerűbb ételek főzését. Nemsokára azonban a nagymama hazatért, mert otthon nagyon hiányolták. Utána Eddy látta el a háztartást esténként, amikor a munkából hazatért. Főzött, mosott, takarított. Mindenki tudta, hogy az elfoglaltság kell a felejtéshez, ha egyáltalán el lehet felejtetni az átélt szörnyűséget és az anya halálát. No meg azt, hogy a vele és az anyjával elbánó „rendőröket” csak lefokozták, pénzbüntetésre ítélték, de továbbra is a rendőrség kötelékében maradtak. Röviden szólva elkenték az ügyüket. Megfordult az a gondolat Eddyben, amit anyja mondott neki az indiánüldözésről. Talán azért kenték el a súlyos gyilkossági ügyet, mert „indiánokról” volt

szó. De mindezen már kár volt rágódni, a körülményeken változtatni nem lehetett, és neki teljes erőbedobással újra dolgoznia kellett. Úgy, ahogy eddig tette, ahogy elvárták tőle. Most már az anyja emlékéért is, nemcsak önmagáért kellett jól teljesítenie!

Pár nappal a munkába állása után ismét behívták továbbképzésre. Ezt is felsőrangú katonai vezetők irányították. Most cserélték utoljára az igazolványát. Most sem nézte meg, hanem a továbbképzés alatt használt úrruhája egyik alsó rekeszébe süllyesztette. Ezt az úrruhát is magával szándékozott vinni a Holdra, ezért úgy gondolta, hogy ott az igazolvány jó helyen van. El lehet ott, nem kér enni. Mivel nem nézte meg, nem tudta mi áll benne. Nem tudta meg, hogy őt az USA honvédelme ezredesi rangban alkalmazza, és küldi ki a Holdra, hogy az ott „élőket előkészítse a gyarmatosításra”. A továbbképzés idejére és még utána is egy időre a családot segítő, Wind nagymama költözött hozzájuk. Eddyéknek most különböző járműveket kellett vezetni a Nevadai sivatagban, hol nagyon köves talajon, hol meg süppedős homoktalajon, majd a továbbképző központban az úrhajó-makett vezetését gyakorolták, úrhajóból kiugrást, egyik úrhajóból a másikba átszállást, úrhajóvezetést és az azzal történő földet érést. Az úrhajón a külső-belső hibáknak olyan elhárítását, melyeket általában a robotok végeznek, és így tovább, de elsődleges célok közé tartozott a súlytalansághoz való hozzászokás. Egy hétig tartott csupán az egész. Alig pihent meg a gyakorlat után, amikor a főnöke közölte, hogy felsőbb utasításra szabadságra küldi, és erősen ajánlotta, hogy vásároljon egy arcra szorosan rásimuló UV 400-as sportszemüveget az erős napsugárzás ellen, hogy el ne veszítse a látását. Már érezte, hogy a főnöke tud olyat, amit ő még nem! Amikor megkérdezte, hogy miért kell éppen most szabadságra mennie, amikor olyan sok a munka, a főnöke csak sejtelmesen mosolygott és sok szerencsét kívánt. Aznap az a sejtelem kerítette a hatalmába, hogy a Holdra indulás ideje közeleg. Kezdte összekészíteni a magával vinni akart könyveit, a kemencéit, távcsöveit. Minden fontosnak vélt holmit összerakott és papírdobozokba csomagolt. Vasból és fából készített gumikerekeken mozgó ládákat rendelt, hogy azokba rakja az összes fontos egyéb tárgyat. Megvásárolt több darabot az ajánlott napszemüvegből, mivel az üzletben több fajtát is kínáltak tájékoztatva, hogy melyik szűri a legjobban a fényt és az miért jó. Valóban az UV 400-as a legjobb, de van olyan üveg is, mely a különböző fényhatásokra változtatja a színét, mely szintén a szem védelmét szolgálja – tudta meg. „Azért fontos az ilyen szemüveg használata, mert az UV sugárzás igen ártalmas lehet a szemre a különböző időjárási viszonyok között! És azt is figyelembe kell venni, hogy az erős napsugárzás nemcsak a szem felszínét, hanem a belső szöveteket is károsíthatja. Nemcsak a hegymászóknak, hanem a strandokon és máshol is szükséges a szem védelme” – mondták. Eddy örült, hogy a főnöke felhívta a figyelmét a szemüveg beszerzésére, mert ő nem gondolt erre a fontos tudnivalóra. Ezt a készülődést látva apja megrettent, hogy máris el fogja veszíteni a fiát, pedig még csak most kapta vissza. Ő is elkezdett árukat rendelgetni, hogy ne érje váratlanul, ha máris indulni kell. Eddy másnap reggel telefonon utasítást kapott, hogy készítse össze 2x20 kg súlyig a személyi kézi poggyászát, amit akar és egy hét múlva, azaz augusztus 5-én reggel 5 órakor várja a házuk előtt a mikrobuszt, mely a reptérre szállítja. Ha van egyéb holmija, a ládáját vagy a ládáit előző nap fogja elvinni a hozzá érkező szállító autó. Apjával még elment vásárolni, együtt is csomagolták be a holmikat. A nehezebb csomagja emléktárgyak helyett üvegyártáshoz való kemencéje és vaselőállításához való kiskohója elemeit tartalmazta és különböző adalékanyagokat, no meg szakkönyveket, melyek meglétét nélkülözhetetlennek tartotta. Apja csak ingatta a fejét látva ezeket. De végül is a fia döntött, mit visz magával a három rend pót úrruhán, az alájuk való finom pamut alsó ruhákon és a házi ruháknak szánt hat rend vászon holmi, a zoknik, és sok más egyéb holmi között a törülközőkön és a tisztálkodási szereken kívül. Ezek a pót úrruhák tulajdonképpen csak egy-egy fedő réteget képviseltek a tényleges úrruhán, hogy annak a vékony anyaga könnyen ki ne szakadhasson és a levegő el ne illan hasson könnyen belőle. Az úrruha rátétekbe plasztik lapok voltak bele varrva védelemként, míg a másik három rend fedőruhába golyóálló kabát volt bele dolgozva. Tömegével vitt ra-

gasztó tapasztalatokat és könnyű, a lábán is viselhető, mindig kéznél lehető barkácsoláshoz való eszközöket, csavarokat és más hasonló ipari anyagokat, eszközöket. Ezek meglétét látta szükségesnek a továbbképzések során, ezért ezeket a védő huzatokat már jó előre megcsináltatta és az eszközöket beszerezte. Apja tájékoztatta, hogy a ládákban lesznek szárnyasok és juhok a nagyszülők ajándékaiként. Azokat az utazás során meg kell etetni és itatni, el ne felejtse a magával vitt takarmányt! Tudnia kell még, hogy saját élelmiszerellátására csomagoltak a részére három évre való konzervet, gabona- és zöldségnövények, kukorica, gyógynövények magjait, stb. A saját csomagjait, ládáit Baby macska képe díszíti, arról fogja felismerni a saját tulajdonát. Este, amikor lefeküdt, édesanyja szavai jutottak eszébe, melyekkel annak idején hiába próbálta visszatartani őt a Holdra utazástól. Akkor anyja sírva gyözködte, hogy miért ne utazzon el, miért ne menjen a Holdra.

– Hidd el, drága fiam, hogy a pénzhatalmak csoportja most oda csábítja a balekokat, ígérve fű-fát, csak legyen, aki oda utazik. Aranyat akarnak ott bányásztatni veletek és más értékes érceket, olyanokat, amiket a nyerészkedő befektetők akarnak. Aztán majd hazarendelnek. Akkor viszont már nem lesz se otthon, se egészség, se család, se már kiépített életút. Miből akarsz majd megélni, ha mindez nem lesz, és már mi sem segíthetünk? Költséges dolog az ürbe utazgatás! Az sem biztos, hogy élve hazakerülsz onnan! Drága fiam, öngyilkos akarsz lenni? Mindenképpen anyaszomorító akarsz lenni? Sírva könyörgök, ne menj!

– Tessék békében nyugodni, édesanyám! Nem lesz semmi baj – suttogta válaszként anyja kérésére most utólag, részben már csak önmaga megnyugtatója.

Forrón ölelte át búcsúzóul a búcsúztatására eljött nagyszüleit, Árminékat, John bácsiékat, apját és öccseit. Ármin ölelés közben megfogadtatta vele, hogy tartják a kapcsolatot egymással a rádió adóvevőn, folyamatosan értesíti majd az élményeiről, melyeket ő majd összegyűjtve könyvben megjelentet, hadd ismerje meg mindenki (köztük a rokonsága és talán majd Eddy gyerekei is) a holdi életkörülményeket és a törekvéseit az emberiség jövőjének ott történő kiépítése, biztosítása érdekében.

Reggel háromkor érkezett meg öt óra helyett a légikikötő mikrobusza. Beszállt. Ott már minden utazó együtt volt és éljenzéssel üdvözölte. Már ismerte a csapattagokat és a vezetőt. Mr. David Klein kihirdette, hogy a csoportból a helyettesének Eddy Gray-t választja, mármint a becenevén „Egeret” (ahogyan Eddyt a testvére után mindenki így nevezi, mivel a családnéve szürkét jelent, s ha szürke, akkor eger), és örülne, ha a jelenlevők elfogadnák a döntését.

Ekkor szólalt meg valahol hátul, egy halk hang:

– Centire mérik a dicsőséget? – ezzel arra utalt a kérdező, hogy Eddy volt a maga 170 centiméterével a legmagasabb termetű a társai között.

– Nem, csak hibapontra, és egyéniségre – jött erre máris David válasza. – A te hibapontod az utolsó vizsgán öt volt, az övé, egy. Ez mutatja a tudásszintet, a beceneve pedig a szerény, de határozott egyéniségét. Ezért lesz ő a helyettesem és nem más, bár itt én mindenkit egyformán tisztetek és szeretek. Ezt mind tudjátok, ugye? Jól mondtam, fiúk?

Helyeslő moraj válaszolt a kérdésre. Miután Eddy megköszönte a bizalmat, David folytatta a mondanivalóját. Elmondta, hogy az űrhajó legénységén kívül még velük lesz az űrhajó kapitánya, aki a rakomány lepakolását is irányítja majd. A lepakolást úgy kell érteni, hogy a pilóta a Hold felett 1000 méterről indítja a leszálló egységet. A ládákat a két holdjáróval együtt utánuk, szintén 1000 méterről küldi a felszínre ejtőernyővel a meghatározott térségben. Azért nem akárhol, mert beleütközhetnek vagy valamelyik nagyon magas hegységbe, vagy a már meglévő toronyba, melynek az eredete és a rendeltetése ismeretlen. Egyébként a leszállás helye a számukra lakhelyül kijelölt terület közelében van, ezért kell ott talajt érni, hogy ne kelljen messzire szállítaniuk a csomagokat, a telepépítés anyagait és a gépeket, melyeket a szervezők biztosítottak a részükre. Úgy tudja, hogy mint ő, úgy más is hozott – az előre megbeszélt terv szerint – olyan ládákat, melyek például a házépítéséhez szükségesnek vélt anyagokat tartalmazzák, ezért ezekért minden tulajdonos maga felelős, mindenkinek magának kell

gondoskodnia a saját dolgairól. Az ejtőernyő hivatott lassítani az esést, az egyes csomagokat burkoló légpárnák, a tömörgumi talpak, a kinyíló lábak, és a gumikerekek szolgálnak arra, hogy a talajtérekor ne történjen baja a csomagok tartalmának, semmi se törhessen el. Az összes csomagnak a felszín érése után a kapitány visszatér a Földre az űrhajóval. Azért választották ezt a módszert, mert a földi űrhajózási technika még nem annyira fejlett, hogy le is tudjon szállni és utána álló helyzetből fel tudjon emelkedni újabb üzemanyag nélkül az űrhajó. Remélhetőleg ez is megoldódik öt éven belül, de most ezzel kell beérni az utazóknak. Mire a tájékoztatással David végzett, eljött az éjféli. Csak Eddy és Péter gondolkodott el a mondottakon: Kik élnek ott és milyen célra használják a tornyot? A Földön a napvallás követői használtak magas hegytetőkön kívül magas tornyokat, melyeknek a tetejéről fényjeleket küldtek egymásnak, főleg baj esetén, vagy a napéjegyenlőség ünnepi szertartására hívogatás céljából. Innen is fényjeleket küldhetnek valakik valahová? Vagy esetleg a holdkéregben zajló élethez szükséges gázok kivezető nyílása a torony?

Eddy az övéire gondolt és Urániára, hogy vajon most mit csinálhatnak. Azután a főnöke jutott az eszébe. Biztosan tudhatott a Hold-utazásról, mert ugyan miért kívánt volna kellemes utazást és sok sikert, ha nem tudott róla. Bekapott egy szem cukorkát, mert azt hallotta, hogy az jó tesz ilyenkor. Megakadályozza az esetleg feltörő hányingert. Megtapogatta a lábszárszákjába még az utolsó pillanatban a beszállás előtt az űrhajó közelében begyűjtött leveles kaktuszt, melyről azt hallotta, hogy a növény mínusz 30 fokot is kibír, ehető és egyben gyógynövény is. És ráadásul csak gyengén tüskés. Érezte, hogy a növény jól meglapul a helyén a gyűjtőzsákban, amelybe betette. Nem volt vallásos, de most az egyszer Istennek ajánlotta magát és társait, hogy mind az útjuk, mind a földön kívüli életük szerencsés és boldog legyen.

Péter, a magyar fiú volt a széktársa. Mielőtt megszorította a kezét, odasúgta, hogy biztos helyről tudja, hogy a Holdon van légkör, mivel már 1540-ben egy francia csillagász – Gian Cassini – látott ott a távcsövével felhőt. A viktoriánus kor óta pedig több érdekes ottani fényjelenséget jegyeztek fel, többek között villámot is. A NASA neves csillagászoknak a leírásait egy kiadandó katalógushoz gyűjti, amíg nem tudja biztosan, hogy a Holdon valóban táboroznak-e nem földi űrhajók, és vannak-e ott élő űrlények. Amíg nem biztos a dolgában, a katalógust addig nem akarja megjelentetni, ami ugye érthető. Űrhajókat akar küldeni a Holdra és a Marsra is annak megállapítására, hogy ezekből, a csillagászok által történt megfigyeléseken alapuló leírásokból, mennyi lehet az igazság. Tervezi a NASA, hogy az űrhajósok majd ott fognak eltölteni néhány napot, közetmintákat gyűjtve. Remélhetőleg tanúi lehetnek valamilyen érdekes jelenségnek, vagy találkoznak idegen lényekkel. Eddy visszasúgta: „Lehet, hogy ha valóban lesznek ott gondolkodó lények, akkor esetleg nem fognak szívesen látni minket? Szerinted valóban küldenek másik űrhajót is?” „Majd kiderül” – válaszolta Péter. Ezután bekapcsolták a rögzítő szíjaikat és nyugalomba helyezték magukat. Várták a kilövést. Pár óra múlva, éjjel lötték ki a holdi telepeseket szállító űrhajót az életük talán végső célállomása, a Hold felé. Az őket szállító űr jármű együttes súlya 1200 tonna volt, melyből a rakomány velük együtt 750 tonnát nyomott. Ígéretet kaptak, hogy pár nap múlva újabb űrhajó startol utánuk és viszi még a többi rakományt, amit most nem tudnak elvinni. Űrhajójuk már eltűnt a megfigyelők szeme elől, amikor egy lefüggönyözött ablakú fekete kocsi megfordult és gyors iramban elindult a Fehér Ház irányába. Az éj sötétkéjéből akkor kezdett felemelkedni a nap, hogy elűzze a földet és az egyes emberi elméket eluraló sötétséget. Sem az űrutazók, sem az őket búcsúztatók nem tudták, hogy abban az időben a nevadai sivatag körzetében öt csillagvizsgáló működését állították le két hétre, hogy ne láthassa senki az űrhajó felszállását. Csak a „beavatottak” tudhattak róla.

„A csoportunk indulása nem Floridából a Kennedy űrrepülőtérrel történt, hanem a nevadai sivatagnak abból a térségéből, ahol a továbbképzéseink voltak. A felszállás zökkenőmentesen történt. Úgy, mint ahogyan a repülőgépek indulnak, amilyenek én az utolsó űrhajómat ter-

veztem. Még az indulás előtt tájékoztattak arról – írta Eddy később –, hogy ezelőtt az indulásuk előtt a „Szervezet” a Holdra már leszállította teherűrhajóival a telepépítéshez szükséges munkagépeket, a bányanyitáshoz, és a tervezett holdi településünk első 36 hónapos létehez szükséges összes épületelemet, radarberendezést, tartalék úrkompot, üzemanyagokat, holdjárókat, rádió adó-vevő berendezéseket, és még igen sok minden mást. S mivel egyszerre minden nem volt előre leszállítható, ezért most visszük magunkkal mindazt, amire közvetlenül szükség lesz. Ez után az űrhajó után érkezik majd egy másik is, mely az életünk megkezdéséhez még feltétlenül szükséges gépeket, űrhajózási, telepfenntartási eszközöket és a védelmünket szolgáló kozmológiai fegyvereiket szállítja majd. Tudnunk kell, hogy ennek az utóbbi űrhajónak a kettős fala között helyezik majd el az ivóvizet, mert az felfogja az űr sugárzását, mégis iható, az egészségre ártalmatlan marad és a belső térben nem foglal helyet. Küldik az oxigénnel tele tartályokat, és mindegyik űrhajón lesznek oxigént előállító készülékek is, az oxigén pótlása miatt, ha már kiürült a tartályból. Ne szenvedhessen hiányt egyik telepes sem. Egyelőre 3 évi ellátmányt kapunk az élelmiszerekből is, de 3 év után indul a következő űrhajó, mely hozza a későbbi időre való ellátmányt a részünkre.

Az űrt fekete bársony köntösnek láttuk, milliárdnyi ezüst gombocskával, a távoli csillagok fénylő foltjaival. Az űrhajónkra felszerelt Kepler távcsővel láttunk még sok más égi jelenséget is. A Földet magunk mögött hagyva, „kiválasztottként” kilépni a sejtelmes, sötét, végtelen űrbe, maga volt a csoda! Mintha test nélkül csak a lelkem repült volna. Úgy éreztük, mintha most váltunk volna eggyé a világmindenséggel. A Hold felett láttunk aurát, amiről biztosak lettünk abban, hogy a Holdnak van légköre. Ez a lényeg, mert így biztosak lehetünk abban, hogy van benne valamennyi oxigén. Ha az van, akkor igazoltak a régi korok csillagászainak az állításai a Hold felett megjelenni látott felhőkről. Ha van felhő, van eső, ha van eső, van élet, vagy ki lehet alakítani azt! Azt csak később tudtam meg, hogy a Lunar Orbiter nevű űrszonda is lefényképezte a Hold légkör-auráját, de csak 1969-ben! Büszkéek lehetünk arra, hogy mi láttuk meg azt elsőként az emberiség közül. Emlékszem, amikor a Földet elhagyva visszanéztem, a Föld légköre legalább hatszor vastagabb volt ennél. Hold-közelben láttunk helyenként holdfelszíni fény-felvillanásokat. A legkülönbözőbb elképzelések születtek ezeknek az okairól” – írta Eddy később a „Holdi krónika” című kolóniatörténetükbe.

„Akkor még nem tudtuk, hogy ezek a fény-felvillanások a holdfelszín foszforeszkáló ásványainak köszönhetőek-e az űrhajónk fényei hatására, vagy a Hold csekély légkörében levő vízgézkristályokra vetődő fény visszaverődései okozhatják-e ezeket, vagy más okai lehetnek-e?” – írta erről az egyik utazó társ. Még Föld közelből pillanthattak rá a Hold másik, Földről nem látható felére, a délire, mely akkor az északi fényhez hasonló fényjelenséget mutatott vízszintes irányban elnyúlva. Az előadásokon arról volt szó, hogy a Holdnak a vasmagja talán folyékony állapotú lehet, mások azt állították, nem biztos, hogy van egyáltalán vasmagja. Az ilyen fényjelenség pedig a földmágnesességhez kötött. Azt már akkor sem hitték a hallgatók, hogy a Holdnak ne lenne vasmagja, mert egyedül a Föld folyékony vasmagja biztosan nem vonzhatja magához sem a Holdat, sem a kísérő kisbolygót. Legfeljebb a vasmag kisebb lehet a földénél és talán más összetevője is lehet. De az is lehet, hogy a Holdnak a vulkáni eredetű krátereiben már megszilárdult vas lehet annyi vonzó erőt kifejtő. A Földénél a Hold mágneses mezője gyengébb lehet, talán az ilyen vas tartalmú kráterek miatt alakulhatott ki a mágnesesség. Akárhogyan is van, hála Istennek, a Föld számára a Hold éppen megfelelő a maga tulajdonságaival. Tovább gondolkodva a fényjelenségről, az is lehet, hogy gázkitörésekről lehet szó, vagy valamilyen kristály lehet a kráter falán, mely a közeledő űrhajó fényének hőhatására (350-400 °C esetén) fényt és színt változtathat, és ez a változtatás fény-felvillanásokat eredményezhet. Ha viszont ez a fény-felvillanás olyan gyakori, mint ahogyan mondják, akkor azon a déli területen nagy lehet az űrhajó forgalom, mely a jelenséget okozza. Ha a fényekben az űrhajóforgalom a ludas, akkor sokan élhetnek a Hold túloldalán. Sokan élnek? Kik?”

Ilyen és hasonló kérdések, dilemmák nyomasztották kezdetben az együtt utazókat. Megállapították, hogy amit eddig olvastak, hallottak a Holdról, az mind csak feltételezés. Csak az valós, amit ők látnak és tapasztalnak majd meg. Csak azt kell elhinni, mást nem!

„A nemzetközi összetételű amerikai csoportunk tagjai kíváncsian és izgalommal várta a holdi életünknek várható fordulatait. Elfogadtuk, hogy tapasztalatainkkal – mi a teleptagok – a saját munkánkkal (és saját életünkkel) szolgáljuk majd a Holdon az egyetemes tudományt. Pályaadatai alapján pontosan a tervezett pályán repült az űrhajónk, és a terv szerint álltunk rá a megadott Holdi-pályára, ami előre vetítette, hogy nem repülünk el majd kilométerekkel a kitűzött célpont mellett a Hold helyett valahová az űr más részébe. Ez megnyugvást hozott. A meghatározott terület felé érve már mindnyájan tükön ülve vártuk a leszállást. Kíváncsi voltam, hogy az egész űrhajó az én általam tervezett-e, mert akkor a két emeletes űrhajónak az a része, amiben az állatokkal együtt mi utaztunk, le fog válni leszállóegységként. Az később lakómodulként, de akár autóbuszként is használható, mert kerozinmeghajtást terveztem hozzá. A biztonság kedvéért a bennünket követő csomagok is ejtőernyővel fognak leereszkedni.

Az utazás alatt tudtuk meg egymásról, hogy csaknem mindegyikünket, mint a Cserkész Világverseny első hat helyezettjét, az érettségi bankettünk borgőzös estéjén szervezték be a Hold-kolóniába. A tényleges felvételin arról biztosítottak bennünket, hogy a felsőfokú iskolát (melyre korábban már felvettek továbbtanulni) elvégezhetjük az űrhajósképzés hat éve alatt. Ha azonban utána mégsem vállalnánk a Holdra utazást, majd a NASA-nál léphetünk alkalmazásba, hogy vissza tudjuk téríteni a képzés költségeit. Ez az állásajánlat volt a döntő. Én is aláírtam ezt a kötelezvényt, de attól kezdve eszem ágában sem volt lemondani a Hold-kolónián való életről.” Mindegyikük szerette a kihívásokat. Ez a lépés nem csak a vágyálmainak a beteljesülése volt, hanem egyben a már kialakult egyéniségüknek, a férfiasságuknak a bizonyítéka is. Amíg a leszállásra várakoztak, megetették, megittatták a velük együtt utazó állatokat, majd visszazárták az utazóládáikat, hogy a leszállásuk a legmegfelelőbbben, baj nélkül történjen meg. Ekkor vette észre Eddy, hogy még egy sertés is tartozik az állatai közé.

3. Landolás a Holdon. A bevezető ima.

Fény derül a potyautasokra

A holdfelszín elérésének eseményét Eddy később így öröközte meg: „A Holdnak a Földtől mért átlagos távolságát – a 384 402 kilométert – az elképzelt 3 napos utazási idővel ellentétben 3 nap és 36 perc repülési idővel teljesítettük, a holdéjjel utolsó napján, a két hetes nappali időszakot követő két hetes éjjeli sötét időszak utolsó napján. Az állataink az utazás alatti újabb mélyalvásukból csak a napkelte után ébredtek fel. Tanulmányokból tudtuk, hogy a Föld két sarkán gyakorlatilag fél évig tart a nappal és fél évig az éjszaka. Itt a Holdon, a holdi egyenlítő térségében ez a sötét időszak két hétnyi időre rövidül le, és ezt biztatónak láttuk. De tudtuk azt is, hogy a sarkokon örök a sötétség. A Hold 29,5 naponként fordul meg a saját tengelye körül, így a nappali-éji sötétség ilyen mértékű váltakozása ebből következik. A pilótánk időközben megkezdte a holdkomp ellenőrzését, hogy megbizonyosodjon a sérülésmentességről, valamint arról, hogy a lábak megfelelően kinyíltak-e és a rögzítőelemek a helyükön vannak-e. A saját tervezésű, Saturn V-hez hasonló óriásrakétánknak, mellyel utaztunk, három fokozata volt. Az első fokozatban kerozin-oxigén meghajtást alkalmaztak, a másik két fokozat hajtóanyaga folyékony oxigén volt – melyek az én üzemanyag alkalmazási tervemben is szerepeltek. A lábak az S-IVB fokozatban a helytakarékoság miatt behajtott állapotban utaztak, és csak a Holdnál terpesztette szét őket a pilóta a leszálló alakzatba. Helyzetünk kulcsfontosságú volt, hiszen ha valamelyik láb a leszálláskor becsukódott volna, az a biztos halált jelentette volna a csapatunk számára, ezért a két űrhajóegység egy darabig még pár méterre egymástól kötelékben repült tovább, hogy a parancsnoki egység pilótája megfigyelhesse a holdkompot, míg a parancsnok a tengelye körül körbeforgatta azt. Mikor ez a teszt lezajlott, kezdődhetett a fékezés, valamint a parancsnoki egység más pályára állítása. (A parancsnoki hajót el kellett távolítani a holdkomp közeléből, nehogy ütközzön közben a holdkomppal.) A fékezés – a repülési magasság csökkentése – a 14. keringésben történt meg, ismét a Hold mögött. Az űrhajó legelőször 15000 méter magasságig ereszkedett a holdfelszín fölé. Így bukkantunk ki a Hold mögül. Ekkor még könnyen vissza lehetett volna jutni a parancsnoki hajóhoz, ha valami baj történik, ez egyfajta választóvonal volt a leszálláson belül. Ekkor a pilóta növelte a fékezőhajtómű teljesítményét és mi egyre lejjebb ereszkedtünk abban az űrhajóbeli egységben, melyben idáig utaztunk. A következő fontos állomás a radar bekapcsolása volt (a felszín feletti magasságot radarral állapította meg a pilóta. Ennek az eszköznek az adatai jelentették a referenciát a fedélzeti számítógép számára). 12000 méteren jártunk, amikor a radar először érzékelte a holdfelszínt. A leszállási görbe ballisztikus (parabola) ívet rajzolt, először a felszínnel párhuzamosan, ablakokkal lefelé nézett a holdkomp, majd egyre lassulva lassan függőleges helyzetbe állt, a legvégső ereszkedést pedig már tökéletesen függőlegesen kellett megtenni, hogy az űrhajó elkerülje a borulást. Ezt a repülési pályát a számítógép vezérlésével lehetett végrehajtani, emberi kéz képtelen lett volna végig olyan pontos parancsokat adni és olyan optimális üzemanyag-felhasználást biztosítani, mint a számítógép. A leszálló talp aljáról lelógó, nagyjából másfél méteres érzékelőpálcák egyike elérte a talajt, amit egy lámpa jelzett a kabinban. E jelzésre állította le a parancsnok a hajtóművet, és ezután nemsokára elértük a talajt. Nem borultunk fel, mivel jól jelölték ki a leszállóhelyet számunkra, nagyobb kőzetek nem akadályozták a Holdra érkezés sikerét. Mindezt azért írom le ilyen részletesen, mert az emberek nagy többsége szinte semmit sem tud a rakétákról, és azok földet éréséről. Viszont az olvasóimat nem akarom több részlettel terhelni.”

Pár perccel a holdkomp talajt érése után indultak el lefelé az óriás ládák. Alig lépett ki David a leszállóegységből, amikor fénysugarak kezdtek pásztázni a holdkompot, az érkezeteket és a csomaghalmot. David előzetes tájékoztatása ellenére a társaság nagy része a látott

torony megléte ellenére azt hitte, ők lesznek a Hold első lakói. Most kellemetlen érzés volt, hogy a Holdon nem vagyunk egyedül. A fénysugarakat, a fényfoltokat ugyanis csak gondolkodni képes lények küldhetik. Talán a Hold túlsó oldaláról, vagy egy ott tartózkodó idegen űrhajóról küldik azokat? – merült fel a kérdés.

A pilóta úgy vélte, hogy ez a fénypásztázás lehet akár vámvizsgálat is, melyre nem illik lövöldözéssel válaszolni. Mindenki érezte az arcán a fénysugarak melegét. Miután minden csomag, személyes holmi és láda elérte a felszínt, David végre behúzódott a leszállóegységbe. A leszállókat pásztázó fénysugarak amilyen váratlanul jöttek, úgy el is tűntek. Mindenki örült, hogy a pilóta nem lőtt ki egyetlen rakétát sem válaszképpen, hanem türelmesen várta, hogy mikor fejeződik be ez a művelet. Eddynek, aki úgy tudta, hogy honfitársai, az amerikaiak még nem létesítettek bázist a Holdon, az volt a meggyőződése; ha a holdlakók megengedték, hogy leszálljanak, bizonyára nem ítélték gondot okozóknak az érkezőket. Mindenki véleménye szerint a lényeg az volt, hogy rendben, baj nélkül érték el a holdfelszínt. Pihentek, amíg nem jelent meg az égen a nem földi hajnalpírnak, hanem inkább a napnyugta utáni szürkületnek tűnő holdi napkeltét jelző színárnyalat, a Nap aranyszínű, mintegy függönyrojtokhoz hasonló fényszóródásaival. Bal oldalról a Föld, mint egy óriási kék gömb jelentkezett az először hamuszürke, majd sárgássá váló ég alján. Később megállapították, hogy a Hold sárgás-barna színű felszíne a barnás-szürke színű kövekkel körülöttük olyan, mintha egy kőbánya szélén járnának, ahol az útburkoláshoz szükséges zúzalék kő össze-vissza hever. A látvány leírhatatlanul felséges volt. Nyugtázták, hogy a tervek szerint történt a leszállás. Azonban, amikor az utolsó ismert számú leszállóegység felszínt ért, a pilóta jelezte, hogy még van több is, várjon David. Még hat darab vasúti vagonhoz hasonló méretű ládának a leszállását kellett fogadnia. Erősen furcsának tartotta ezt a helyzetet, mert nem tudott arról, hogy még több láda is lesz. De ha ennyi van, hát ennyi van. Majd kiderül, mi van bennük – gondolta. Ezután a pilóta elköszönt és lassan távolodva eltűnt az űrhajóval.

A Nap emelkedésével, amint az éj $-160\text{ }^{\circ}\text{C}$ fagya elpárolgott, a hőmérséklet gyorsan emelkedett. Tibeti társuk, Gandzorig (a név jelentése: acél bátorság) a holdkompból kilépve először a Nap, majd a Föld felé hajolt meg, majd végül letérdepelve fohászkodni kezdett:

– Üdvözlég, drága Nap! Adj éltető erőt! Hurrá Földünk, maradj meg számunkra a bennünket, a híveidet teremtő és eddig óvó drága otthon! Ó, drága Mindenható Istenünk! Ne hagyd értelmetlenül elveszni a földi gyermekeiteket! Üdvözöllek benneteket is: Holdi Szellemei! Mi mind békés emberek vagyunk. Védjete, óvjatok meg bennünket, hogy sokáig élhesünk itt veletek!

„Ezt azért tette – későbbi elmondása szerint – mert a mi földi életünk ősi magocskái egykor a világűrből érkeztek a Földre. Most, hogy onnan eljött ez a csoport, ismét az Univerzum részévé válunk, eggyé válunk vele. És mert minden régiónak megvannak a maga védő-óvó szellemei, ő most azok támogatását kérte a mi kicsiny népünkre, a mi itteni társaságunkra, telepünkre” – írta Eddy később a krónikába.

Az ima után már ideje volt munkához látni. Robotok végezték el a tervek szerint a rakomány szétpakolását, és a telepépítés tervei szerinti építőanyag csoportosítást. Ezután következett a telep helyének portól, kövektől való letakarítása. A leszállóegységben elköltött reggeli után David kimérte az épületek helyét, majd beprogramozta az ásógépeket az épületek alapjához a kiásására. Eddy is, Péter is ajánlotta, hogy először a leszállóegység hangárját, a holdjárók garázsát és a raktárakat építsék meg, hogy azokba mindent bepakolhassanak, megvédendő a nap káros sugárzástól az értékeiket. Egyébként mindenkinek jó lesz az árnyékban, amíg valami elkészül. Elfogadták a javaslatot. Mindenki ott segített a munkákban, ahol tudott, ahol szükséges volt. Most látszott meg, mennyire okos volt az ötlet, hogy az űrhajóban a repülés ideje alatt minden 16 óra eltelte után a következő 8 órát mindenkinek alvással kellett tölteni. A társaság kipihent volt. A munkák előtt az ébredező állatok kaptak enni, inni, ki lettek cserélve tisztára a széketes zacskók és kaptak új oxigéntartályokat. Az alapok kiásása, miután a

talaj fagya némileg már engedett, könnyebben ment a gondoltnál, és a magukkal hozott vasbeton elemekből az acélvázakkal az épületeket a vártnál hamarabb felhúzták. A hőszigetelő munkák már lassabban haladtak, de az első 48 óra elteltével a két holdjáró garázs kulcsra-kész állapotba került. A teleptagok felváltva pihentek a leszállóegységben, melynek a garázs szintén tető alá került. Ezek után a kút helyét határozta meg David, majd a lakóépületek alapjának a kiásása kezdődött meg, hogy az elemek összeszerelésével azok is mielőbb elkészüljenek.

Az első lépések után kérdésessé vált, hogyan járjanak, mivel a Holdon lépegetés helyett ugrálva nagyobb port vertek fel, mint a holdautó. Ki kellett próbálni, hogyan jobb: csak lépegessenek-e, vagy kicsiket ugrálva, lebegve haladjanak? Ismerve, hogy a tömegvonzás hiánya miatt a Holdon az ember testsúlya hatszor kevesebb a Földön mérténél, Eddy igyekezett úgy leterhelni magát az űrruhájában, hogy nyugodtan lépegethetett. Ez a módszer viszont előre vetítette annak a lehetőségét, hogy ha valami miatt elesik, nem tud felállni. Végzetes lehet a számára, ha eleséskor nem lesz éppen senki a közelében, aki felállítsa. „No Eddy, akkor nem eger leszel, hanem teknős!” – mondta magának, és egy kábellel, az úgynevezett „köldökszínórral” a holdautóhoz rögzítve magát tevékenykedett tovább.

Az épületeket a terv szerint a talajszint fölé kellett volna építeni, de Eddy a saját házát másként tervezte meg. Az csak két emeletet kóstált a felszín felett, a talajszint alá viszont öt szintet terveztetett. A háza oldalait később, a Merkúr bolygó térségéből származó – a Holdon nagy tömeggel becsapódott – zöld színű ásvánnyal fedte a sugárzást tartósan visszaverő nagy-szerű képessége miatt. A háza és a melléképületeinek a tetőfedésére holdi bazaltot alkalmazott, mert a nagy sebességgel hulló meteorok, miniatűr üveggömbökhöz hasonló mikro-meteoritok mindent átütő erejének a bazalt keménysége áll ellen a leginkább. Az összes többi épületét és a mezőgazdasági területeit is domborúra kiképezett több rétegű nagy ellenálló-képességű üvegtetővel fedte be, és a lakóterületei felé a növények és az állatok levegőzése érdekében átjárót nyitott. „Nemcsak a házam vázának a felépítésével, hanem a fáim eltelepítésével is nagyon siettem, mert valami furcsa kényszert éreztem a gyors ütemű munkára. Úgy véltem, ezzel hamar meg kell lennem. A belső munkákkal inkább ráérek. Mindenki a maga házát építette, ezért szerencsére nem kellett előbb mások munkáiban segédkezni. A házam mellé ültettem el a magammal hozott három különböző fajtájú, nagy hideg- és szárazságtűrő, öt éves szibériai fenyőt. Valahol azt hallottam régen, hogy a Föld szabályosan ismétlődő takarása miatt néhány napig a napszél nem éri el a Holdat, ekkor a Föld külső légkörében lévő oxigénionok a Hold felszínére juthatnak. A fák telepítésével pontosan ezt az oxigén-ellátottságot céloztam meg, mert így nem kellett a fákhoz is oxigént juttatni, kevesebb oxigént kellett termelni számukra. A növényeim által termelt oxigént elegendő saját maguknak és a hozzájuk közel levő szárnyasaim számára. Elégedett voltam azzal is, hogy a teljes holdi sötéttséggel szemben, a napkeltevel eluralkodó halvány gyöngyházzsínű fény – mely egész nap kitartott –, ha nem is földi fény, mégsem a teljes sötéttség volt. Ez a két hetes fényviszony a két hetes tökéletes sötéttséggel együtt adta a holdi életünk alapját. Hamarosan megkaptuk az első víz-adagunkat Daviddtól. Szerencse, hogy vittem vizet én is, mert addig az első vízkiosztásig jól elvoltam vele. Nélküle gondom lett volna. Az építkezések első két holdi napja alatt csak gyümölcsöt ettem, hogy a víz ne fogyjon nagyon, mert az első kiosztott vízadagot az elültetett fáim első, induló vízadagjának, a fapalántáimnak szántam. Nem tudtam, lesz-e elegendő talaj-vizünk, amelyből táplálkozhatnak majd a növények. De abban biztos voltam, hogy a szűk hely miatt, ha megélnék a palánták, sarjak, azok felfelé, a fény felé fognak törekedni. És ahhoz, hogy a kezdet kezdetén már ki ne fagyjanak a fiatal növények, és a holdi talajt meg tudják szokni a szeszélyes időjárással együtt, kezdetben védeni kell őket mind a nagy fagytól, mind a nagy hőségtől. Ilyen módon lehetőséget adtam a fenyőknek a 17 méter magasságig való növekedésre, és magamnak arra, hogy alattuk természetesen szárazságot és fagyot hasonlóan tűrő növényeket, ehető bogyójú cserjéket, vagy a levelükkel a talajt védő ehető zöld

növényeket. Fontos volt számomra a C-vitaminban gazdag gyümölcsöknek, valamint a kalciumban, vasban gazdag más növényeknek a megléte, termesztése. A NASA-nál azt mondták nekünk, hogy szél sincs, ezért kizárólag a napenergiára kellett hagyatkoznunk. Számomra ez teljesen hihetetlen volt, és mivel szükségem volt a malomra a kenyérliszt előállításához, ezért elvittem magammal egy szélmalom teljes berendezését is. Ki van zárva, hogy semmilyen légmozgás ne legyen jelen. Olyan lehet, hogy a mi területünk kis szélsébségtartományban van, de teljes szélhiány nem fordulhat elő. Az én területemen már indíthatok vagy szélkereket, vagy egy kisebb malmot, úgy véltem. Ezt pedig alkalmazni lehet egyedülálló épületeim akkumulátoros áramellátására, öntözési célra, vagy a talaj melegének a biztosítására, és talán még a levegőnek az oxigéndúsítására. David úgy mérte ki a területet, hogy az én portám dombos vidékre jutott egy sziklával az oldalán. A másik sziklát az előzetes szétrobbantása után darabonként gurtával én húztam el – a tőlem 500 méterre levő területről – szállítóeszköz híján, mert a holdautó másra kellett. A portámon aztán az eredeti formájára dolgoztam össze, de belül üregesítve, mert abban kaptak helyet a gabonaörléshez szükséges alkatrészek. Úgy terveztem, hogy ezt a malmot a házamból a nagy sötétség idején is el kell tudnom érni egy alagúton keresztül, de legyen bejárata az udvar felől is, hogy oda a telepbeliek is bejöhessenek, ha örökök nekik valamit. Az alagút azért jó, mert ha sötét van, akkor is el tudom érni a malmot. A sötétség csaknem mélyebb, mint a Földön. A gyöngyházszínű derengésnél, éppen úgy, mint a Földön a ködben, nincs árnyék. Azonban, amikor a Nap már az első holdi nap felénél járt, a magas hegyek jókora árnyékot vetettek, melyet le is fényképeztem tanúbizonyításként. Az interneten átküldtem a képét Árminnak, hadd lássa ő is. Bizony, a 20 000 méteres hegynek jó hosszan nyúlt el az árnyéka a „déli verőfényben”. A Nap, és a Föld fényének a sugárzása biztosítja ezt a fényt, mely által, nem kissé, hanem nagyon is látható a táj. Ezért a külszíni vizsgálódásainkat, munkáinkat rendszerint az ilyen időszakokra időzítettük.

Tehát egy szikla védte a malmomat, a másik szikla pedig a lakóházamul szolgáló épület egyik oldalát, mely hideg, meleg ellen jó védelemül szolgált. David és a többiek háza egy völgyben helyezkedett el. A völgy majdnem mindig hideg volt, ezért elneveztem „Jeges-völgy”-nek. Nem szerettem arra menni, mert bár eső és hó nem esett, az útja majdnem mindig síkos volt. Ha arra mentem, sítalpat vettem fel, vagy korcsolyát.”

Eddy többé-kevésbé nemcsak alvás céljára építette a házát, hanem szerelőműhelynek a szerszámok és eszközök számára, konyhának, fogadószobának, növénytermesztési célra, vasolvasztáshoz amolyan kovácműhelynek, laboratóriumnak, csillagvizsgálónak, és az ivóvíz és ételkészítés, továbbá vetőmagvak és a termés céljára szükséges magok tárolására is. No meg némi állattartás érdekében a magával hozott szárnyasok, bálnák, kecske elhelyezése érdekében. A leszállás előtt észrevett sertést akkor nézte meg jobban, amikor az ólját elkészítette. Süldő volt, Árminek ajándéka, de a többi állat mellett ez teherként jelentkezett számára. Mit csináljon ő ennyi állattal? Igaz, elegendő vizet és takarmányt kapott a részükre, de mégis. Mindent el kellett követnie azok testi védelme érdekében. Tudta, hogy a Holdon embert károsító tényezők: a felszíni sugárzások, az itt, a földfelszíntől eltérően bővebben szálló űr-por, a szilikátos Hold-por, és a Hold nem ismert és veszélyes baktériumai. Továbbá komoly veszélyeket rejthetnek az emberek, állatok és növények számára a napszél veszélyei, a mindent átütő erejű mikrometeoritok, valamint az oxigén és a tömegvonzás hiánya.

Épületeinek a tájolása, a szerkezeti elemei is a napenergia felfogását és hatékony hasznosítását célozták meg a folyadék, és a levegő kollektorok beépítésével. Az 1953-ban készített Si egykristály anyagú, 6% hatásfokú napelem megjelenése után ő is 50 MWp teljesítményű napelemet gyártatott le a maga részére, hogy a Holdra azt vigye magával, akkor még nem tudta, hogy a „Szervezet” miként kívánja megoldani a telep fűtését. A kW és MW nagyságrendű napelemes villamosenergia-termelő rendszertől éppen úgy sokat várt, mint az energiatakarékos háztartási gépeitől. Az épületei tervezésnél apja segített, s bár anyja nagyon ellene volt a Holdra utazásnak, az épületek tervrajzait mégis ő készítette el. Szerencsére, akkor még élt. Ha

későbbre halasztotta volna a terveztetést, már nem születhettek volna meg ezek a fontos építészeti tervdokumentumok. Mivel a Holdon olyan geotermikus energiaforrás létezéséről az indulás előtt nem tudott a csapat, amelyből energiát gyűjthet, ezért kizárólag csak a napenergiára számíthat, mint energiaforrásra. A napsugarak begyűjtésére és tárolására a telep fűtéséhez a már kipróbált napkollektorokat tervezték alkalmazni a teleptagok. Mivel ők sem hittek abban, hogy nincs légmozgás, ezért vittek elemeket a szélkelep építéshez. A szélkelepek a telep épületeinek és a bányák áramellátásának biztosítását szolgálják majd a terv szerint. Egymás után, mint a gomba nőttek ki az épületeik és a szélkelepek a holdi talajból. Jó eredmény volt, mert még csak 10 holdi nap telt el.

Már csak az utolsó hat szállítóegységet kellett volna megnézni, hogy azokban mi van, amikor hirtelen megállt egy holdjármű a telep főterén és egy törpe növésű ember szállt ki belőle, hangosan üdvözölve az ott munkálkodókat. Mindenki meglepődött. David lépett először elé, hogy fogadja, de bemutatkozás helyett az első szavaival azt kérdezte, hogy ő az idegen küldte-e a fénybombákat a leszállásukkor? Még nagyobb lett a meglepetése, amikor az idegen közölte, hogy Hoang Po a neve és az ő Funga nevű népét 11 évvel ezelőtt rakta le ide ugyanaz az utazásszervező csoport, mely a most vele beszélő úr és csoportja utaztatását végezte. A fénybombákat nem a békés Fungák és nem a németek küldték. A tettesek a Hold őslakói, akik arra voltak kíváncsiak, hogy mennyire harcias az újonnan érkező csapat, hogyan viselkednek majd a nem várt, és esetleg kellemetlen fényvizsgálatra. Ha jól válaszolnak, létrejöhet köztük jó együttműködés és békés egymás mellett élés. A próba jól sikerült – állapították meg közösen, aztán rátértek a következő témára: miért jelent meg most köztük Hoang Po úr? Csupán üdvözölni kívánja a frissen érkezőket, vagy más célja is van a látogatásának? A vendég közölte, hogy a csoportjaik utazásszervezőitől értesítést kapott, hogy ezzel a csoporttal küldenek számukra 6 db vagonméretű ládát. Van bennük ember is, állat is, és háznak való építési anyag a számukra, élelem is, ital is, és más egyéb holmik. Ő tehát ezekért jött.

Megijedt David és Eddy. Ha élőlények vannak az utazóládákban, kibírták vajon az utazást és nem fulladtak meg a kellő oxigénhiány miatt, nem fagytak meg az erős fagyban a leszállás éjjelén? Az első találomra kinyitott ládából két gyermek; egy 8 éves kislány, egy 12 éves fiúcska került elő két szürke cirnos kismacskával, két tacsóval, ruhaneműkkel és élelemmel, itallal. Egy másikban: két juh és három szárnyas volt terményekkel és szénával. Minden lélek ürühában. A nőtény tacsó vemhes volt, a kis macskák alig múltak 2 hónaposak. A tyúkok, ahogy a fényt meglátták, mindjárt kárálni kezdtek. A szállító ládájuk már nagyon bűzös volt, mert a ruhájuk zacskói nagyon tele lévén vizelettel és széklettel, már túlfolytak. Szomjasak, fáradtak, éhesek voltak, szomjúhozták a tisztálkodást. Humorosan festettek az űrutazó állatok az alakjukra szabott szkaferanderekben. Csak Eddy nem csodálkozott, mert az ő állatait Ármin ugyanígy utaztatta. Davidék nem győztek eleget nevetni rajtuk, azután gyorsan nekiláttak a segítségnyújtásának, mert humor ide vagy oda, mindegyik űrutazó éhes volt és szomjas. El kellett látni őket étellel, itallal és lábra kellett állniuk, mert elgémberedtek a hosszú út alatti egyhelyben állás, ülés miatt, vagy a fekvéstől. Mindegyik „űrutazót” meg kellett etetni, itatni, tisztogatni. A gyerekeket bevitték a leszállókompa, hogy próbáljanak szundítani egy kicsit az evés-ivás után. David mérgeskedett először, hogy ezek miatt a potyautasok miatt kellett nekik lemondaniuk a saját hat ládájukról, de aztán megértve a helyzetet, mégis elfogadta a változtathatatlant. Azt, hogy Hoang Po úr ezekért a lényekért jött, mert magával akarja vinni azokat a saját lakótelepére. Némi tanakodás után David és Eddy úgy döntött, hogy rendben, Hoang úr elviheti őket, de akkor Eddy velük menve nézze meg, hogy hova kerülnek a potyautasok. Ebbe a vendég úr beleegyezett, és egyben meghívta az itt maradt csoporttagokat egy látogatásra. Abban állapotok meg, hogy Hoang úr egyelőre csak az életüket viszi el a legfontosabb személyes tárgyaikkal, a többiért pedig majd eljön, amikor Eddy urat kíséri vissza. Eddy épületeinek az építése abbamaradt, az állatai ellátását Péter vállalta magára a barátja távolléte idején.

Autóba szálltak a továbbutazni kívánók. Úgy kétszáz méter után Hoang Po úr közölte, hogy még vagy 600 métert fognak autókázni, mielőtt vasúti járgányra szállnának, és azzal utaznának tovább. Eddy nagy csodálkozására a kiépített autót egy sziklabarlangba torkollott, ahol a kísérőjük a holdjáró kerekei alá vasabroncsokat szerelt, és így tolta rá az autót a két sínre. Mielőtt elhelyezkedtek, a szárnyasokat, a cicákat, a két tacsót és a juhokat beszájgatták a csomagtartóba. Miután minden útrakésznek látszott, Hoang Po úr jobbra-balra kezdett mozgatni egy vas irányítókart, mely hatására a sínautó megindult. Egy idő után már 50 kilométeres sebességgel száguldott, de később a sebessége tovább nőtt. Vezetője azt mondta, hogy a kar mozgatásával csak a kezdősebességet adta meg, a többi feladatot már az elektronika látja el. Mondta, hogy az egyébként 187 kilométer hosszú alagútszárnyban az ő otthonukig a 60 kilométernyi távolságot másként nem tudnák elérni fél óra alatt. Innen már nem volt leszállás. Hoang Po úr elmondta, hogy „a Fungák részére kialakított terület, ahol élnek, csak 35 km hosszú, míg a Dongok lakóterülete 50 kilométer hosszra terjed ki a Holdnak a Föld felől látható oldalán, melyhez jön még a lávacsatorna elágazásainak a hossza is, melyeknek a teljes hosszát ők, a Fungák nem ismerik. A Hold másik oldala teljesen a Dongoké. A lávafolyam eredetét a Mare Imbrium területén található csatornák részletes térképe mutatja, mely jól ábrázolja a Hold felszínén a Dongok által feltöltött vulkánkrátert. Ezeknek a csatornáknak teraszos falai közül többet is meghagytak. Jól ki tudják használni a szétágazó mellék-csatornáit is. A további úton a Germekhez jutnak el. A németek területe a Hold innenső oldalán a bányáik miatt a Fungák területénél sokkal nagyobb. Az egyes lakóterületeket szintén ehhez hasonló közlekedési mód köti össze. A Dongoknak van futószőnyegük, a Fungáknak gyorsliftjük. Ez az utóbbi az ujjuk lenyomatával üzemeltethető.”

Harminc perc múlva Hoang Po úr járgánya fékezni kezdett, aztán hamarosan megállt. Ismét szerelés következett, a vasabroncsokat Hoang Po úr egy szerelő szobában hagyta, aztán újra a saját kerekén haladt tovább a holdjáró. Innen kifutottak a felszínre, bár az alagút tovább folytatódott. Több kilométeren át a felszínen haladtak, míg meg nem nyomott a sofőr egy piros gombot a kocsik vezérlőpultján. Eddy érdekesnek tartotta ezt is, mert ilyen nem volt az ő csoportjának a holdjáróján. Megtudta, hogy ez a járműnek a Fungák részéről történt egyéni továbbfejlesztése, és a védelmi rendszerük kiépítése is saját terveken alapul. Ezeket hallgatva Eddy kicsit csodálkozott, miért ismerteti meg vele ezeket a titkokat ez az idegen ember, hiszen ő akár megtámadhatná a népével azok telepét, ha akarná. Amíg ezeken morfondírozott, rájött, hogy ezeknek az embereknek az eszén túljárni nem lenne egyszerű. De minek tennék, jobb békében élni velük, hiszen, ha azok bajba kerülnének, ők, az amerikaiak hamarabb vesznének el, mint az a másik három telep. Nemsokára ismét alagút következett, majd jó öt kilométer megtétele után az út lejteni kezdett, azután kitárult előttük egy óriási tölgyfa kapu, melyen át befutottak egy csarnokba, mely hirtelen ránézésre a karnaki nagy templomhoz hasonlított.

4. Kapcsolatteremtés egy másik holdi teleppel

Utánuk a kapu önműködően becsukódott. A holdjáró ajtaja a megálláskor magától kinyílt. Kiszálltak, kinyújtóztatták a végtagjaikat, majd beléptek a tágas légszilipbe, mely egyben a fertőtlenítésüket is elvégezte. Levetették az ürühákat, melyeket a robot felemelt a magasba és egy szekrénybe helyezett, majd kinyitotta a velük szemben levő ajtót. Most már beléphettek a Fungák birodalmába, ahol az egész nép felsorakozott az üdvözlésükre. Tizenkét fiatal házaspár várta őket sok különböző korú gyerekekkel, és rajtuk kívül egy középkorú férfi és egy nő. Mindegyikük egy-egy kis gyermeket tartott a karján. Eddy is üdvözölte az őket üdvözlő törpe népséget. A nép egyedei nagyjából 140 cm magasak voltak, bár a csoporttól elkülönülten álló emberek magasabbak voltak, a gyerekek pedig miniatűrök. Eddy agyán átfutott a gondolat, lehet, azért nem David jött, mert ő irtózik, viszolyog mindentől, ami nem a megszokott. Ezeket a törpe embereket nem nézné semmibe, pedig értékesek, ha az elmúlt 10 évben képesek voltak kiépíteni itt az életüket úgy, hogy maga a fogadási csarnok a karnaki templomot utánozza az egyiptomi isteneket ábrázoló hatalmas vésett oszlopaikkal. Nagyon kíváncsi volt erre a népre, amely ilyen gigászi munkát képes volt elvégezni 10 év alatt.

Hoang Po úr mutatta be a vendégeket a fogadóknak. Eddy az ő bemutatójából értesült arról, hogy az emberrablás nemcsak Amerikában divatos dolog, hanem máshol is a világon. Ennek a nem testvér két gyermeknek a szüleit is elrabolták. Lényegében a gyerekeket is, mert azt szerették volna megtudni az elrablók, hogyan viseli a fiatalok szervezete az uralást. A két gyermeket egy „szahib” azzal vásárolta meg a nagybátyjuktól, vagyis a falujuk vezetőjétől, hogy a gyerekeket hozzásegíti a szülei megtalálásához. Azt nem mondta el az idegen úr, hol is vannak a gyermekek szülei. A gyermekek úgy gondolták, hogy a szülei a Holdon vannak, mert esténként gyakran nézegették azt. Úgy gondolták, hogy őket oda fogják utaztatni utánuk. Mivel a két gyerek az állatai nélkül nem akart elutazni sehová, így velük együtt utaztak ezek az állatok is. Hoang Po úr örült a gyermekeknek is, az állatoknak is, hiszen vérfrissítést jelentettek a lakótelepén.

Eddy pedig azért örült a gyermekek elkísérésének, mert ez az utazás nagyszerű tapasztalatszerzést jelentett számára.

A vendégfogadás után vendéglátás következett, majd nyugovóra tért mindenki, mert szükség volt a pihenésre, az erőgyűjtésre. Eddy lefeküdt a vendégházban. Amint betakarózott, hirtelen megérezte, hogy friss levegő áramlik be a szobájába. Felkelt. Kinyújtózkodott, tele-szívta a tüdejét. Tornázott egy kicsit, majd lefeküdt. Megnézte az ágyneműjét. Váson lepdőn feküdt, pehelypárnája volt és puha paplan takarta a testét az éjszakára kapott hosszú hálóing fölött. Egy pillanatra otthon érezte magát az apai nagymamájánál. Mélyen elaludt. Kipihenten ébredt. Amikor felöltözve kilépett a szobájából, látta, hogy már mindenki sürgölődik-forgolódik, készítik a „reggelit”. Majdnem egyszerre reggelizett mindenki a nagy teremben. Utána Hoang Po úr előbb agytágításra, majd országjárásra vitte Eddy-t és a két gyereket. Csoportjukat még páran elkísérték, míg mások dolgozni indultak. Az ismeretterjesztő előadáson arról tájékoztatták őket, hogyan és honnan került ide a törpe lakosság.

Akkor kezdődött az egész, amikor a világ törpéi részére találkozót szerveztek Kínában. Az egyik felszólaló annak az érzésnek adott hangot, hogy mennyire szeretne egy közös törpe hazát, hogy ne lennének ennyire szétszórva a Földön. Akkor azt is mondta, hogy ő még a Holdra is elmenne, ha ott hozhatna létre saját hazát a társainak. Ez valahogyan kiszivárgott és nem sokkal később megkereste őt egy Koracs nevű ember, aki felajánlotta neki: ha azt mondja Hoang Po úr, hogy ennyi házaspár áll készen a Holdra utazni az új hazába, akkor ő oda fogja juttatni őket és megszervezi, hogy ott valóban kialakíthassák a hazájukat. Koracs úr meghirdette ezt a lehetőséget. 12 házaspár jelentkezett. 1952 augusztusában szálltak le a Hol-

don két űrhajóval. Azóta itt élnek. Leszállás után derült fény arra, hogy a Holdon mégsem ők az egyedüli lakosok, hanem ott van még az őslakosságnak számító, magukat Dongnak nevező társaság, és a németek telepe, akik az 1937-es év végén jelentek meg először a Holdon saját építésű rakétájukkal, majd később még négy űrhajó érkezett velük, s mára már kétezren vannak. Nagy vasérctelepük van, ezért a fő tevékenységük az önellátásukon kívül a vasbányászat és a vasfeldolgozás. Ők adták a vasúthoz a síneket és a futókat a sínautóhoz. A vasutat már a törpék építették meg a Dongok hathatós segítségével. Hát, ha ki kell állni és segíteni a közös érdek megvalósítását, ők hárman jól együtt tudnak működni, különben a németek senkivel sem barátkoznak. Élik a maguk életét. Bár egy ideig az a hír járta a törpék között, hogy Hitler talán itt talált menedékre a nagy világhéges után, de a németek erőteljesen tiltakoztak ellene. Azt mondták, hogy ők éppen a hitleri politika elől menekültek ide. Azóta a téma elaludt, és már nem beszélnek róla.

Később a mezőgazdasági területeket keresték fel. A tyúkol három részre volt osztva. A régi szárnyasok fészkeltek az egyik üvegezett helyen, a másikban a most kotlók ültek a tojásaikon, a harmadikban az újonnan érkezettek csipegették a kiszórt kukoricát. Ők most elkülönítve, megfigyelés alatt lesznek pár napig. Egy enyhén emelkedő térségben a fűvet rága a két kicsi juh, és látszólag igen jól érezték magukat. A telek aljában fából épült és szalmával beterített „akol” emelkedett, a juhok szállása. Itt egy kicsit hűvös volt, de a kinti mínusz 18 C fokos hideghez képest mégis melegebb, plusz 5 fok. A terület másik oldalán emelkedtek a „hegyek”, melyeknek egyikén rizst termeltek, teraszosan kialakítva a hegyoldalt. Ezért ezt a hegyet rizs-hegynek nevezték, mely mellett a völgyben gyümölcsfák díszlettek és a mellettük húzóódó másik hegy tetejéről (az oda vezetett meleg vízből) vastag sugárban ömlött alá a víz egy kis medencébe. Ennek a vize szolgált hetenként egyszer közfürdőként. A víz párája látta el kellő nedvességgel a rizsföldet és a gyümölcsöst, míg a zuhatag hegyének oldalán ehető bogyós bokrok díszlettek. Ezzel a módszerrel két fontos dolgot hoztak létre. Ez a mini táj egyszerre volt szemet gyönyörködtető és hasznos is. Elmagyarázták, hogy ebben a vízben fürödni, ebben mosni. Utána ezt a vizet a külön gyűjtött vizeletükkel együtt használják fel a zöldséges kertek és a rétek, mint legelő terület öntözésére, mivel a külszínen olyan ritkán esik az eső, hogy az az életvitelükhöz kevés lenne. Így viszont ügyesen használják fel a rendelkezésükre álló vizet, semmit el nem pocsékolva belőle.

Megmutatták az orvosi szobát és a labort is. Mindkettő fényárban úszott, mivel a Hold kicsiny légkörében nagy mennyiségben levő héliumot töltőgázként alkalmazzák a neoncsövekhez. Újabb érdekességet látott. A legmodernebb műtő nem keltette fel annyira a kíváncsiságát, mint a megfelelő tárolókban elraktározott emberi szervek, spermák és petesejtek. Itt a Fungáknál találkozott – a földi légkörben olyan ritka, inkább földgázból előállítható – hélium gyakorlati felhasználásával, melyről eddig csak olvasott és a különböző előadásokon hallott. A Fungák a héliumot élelmiszerek konzerválására is használják. Látott kiborgokat, mint gondolattal irányítható művétagokat, melyek az emberi szervezet bizonyos elemeinek mesterséges technikával pótlására szolgálnak. Eddy ezt a módszert nem ismerte és kétkedően csóválta a fejét. Kétségei eloszlatására Hoang Po úr Eddy kezébe nyomta egy erről szóló orvosi folyóirat egyik példányát a kiborg alkalmazási módjáról. Külön neki küldték meg ezeket, miután megtudták, hogy a Holdon kívánják alkalmazni ezeket szükség esetén. A folyóiratban ez állt: „A cél az, hogy az emberek tanulják meg irányítani a különleges végtagjaikat, és hogy egy idő után teljesen természetes legyen számukra a használatuk. Ha ez a használat már természetessé válik, akkor akár 25 kilogrammnyi súlyt is fel tudnak emelni a kezükkel, ami feltétlenül hasznos lesz” – írta Hoang Po úrnak Mc Loughlin úr.

Felettük a felszínen, ha esik ritkán az eső, akkor azt hagyják leszivárogni teljes mértékben, hogy amennyire lehet, a talaj megázhasson és adjon némi belső párát, ne legyen száraz az otthonuk levegője. A következő naptól a határterületet járták be egészen az Üveghegyig, a német telep határáig. Itt is óriási meglepetés érte Eddy-t. A határt – annál a furcsa hegynél,

melynek hasadékaiban üveghez hasonló anyag fénylik (a halványsárga teljesen átlátszó és üvegszerű citrin nevű kristály, mely a Földön vulkanikus kőzetekben fordul elő) – a magyar fővárosbeli Hősök terén látott „Honfoglaló hét vezér” szobra díszíti. Igaz, még csak hét szikladarab az emlékmű szoborcsoport. Azokat még ki kell faragni a fénykép alapján, de ez a „szoborcsoport” már így is csodálatos. Miért pont ez a szoborcsoport áll az Üveghegynék nevezett hegynél? Azért, mert Hoang Po úr felesége székel-magyar eredettel büszkélkedő magyar, aki Erdélyből érkezett ide a Szentegyháza nevű településről, amelynek a népessége híres a faragó művészetéről. Az övéinek az otthonát még ma is a kézzel faragott szobabútorok ékesítik. Az ő népének a mesevilága szerint a magyarok az Üveghegyen túlról jöttek. (Kérdés, hol volt az Üveghegy akkor? Más kérdés, hogy most az Üveghegyen túl a német telep terül el. Így viszont elmondható, hogy a Fungák birodalma az Üveghegynél kezdődik.) A Funga társadalom pedig hét nép egyedeiből tevődik össze. Viszont figyelemre méltó az régió-határ! Ez a létesítmény a kínai nagy falhoz hasonlóan a földrétegek egymásra taposásával készült. A kerítés, más néven a fal, négy méter széles, így a holdjáróval fel lehet rá hajtani, ha szállítani kell oda valamit. A szint emelkedésénél azonban lépcsőkön lehet a magasabb helyre feljutni. Bizonyos távolságoként pihenőhelyek vannak kiépítve, vízzel, árammal és fűtési lehetőséggel ellátva. Ezekben a pihenőkben vannak ágyak, asztal, székek, rezsó és élelmiszer lerakat, hogy a fáradt határőröknek legyen hol kipihenniük magukat. Sőt, nagyon mélyen a pihenő alatt óvóhely húzódik meg az előre nem látható esemény idejére oxigénellátó készülékkel. Eddy csak ámult és bámult. Bizony, nincs igaza Davidnak. Ő hiába viszolyog mindentől, ami a megszokott mérettől eltér. Lám, mennyire ügyesek ezek a törpék, milyen sokat végeztek az elmúlt tíz éves ittlétük alatt! Az a szentegyházi mintára készült erdélyi szoba egyenesen utánozhatatlan szépség! A kézzel faragott lakásberendezés pirosra festett színét, szíveket formálva zöld leveles fehér tulipánok tarkítják. Ilyen a szobai szekrény fája, a kettes ágyé, az asztalé, az ablak zsaluja, és a fali tüköré is. A dagadó párnák, paplanok, dunnák melegen kívül ezeknek már a látványa meleget ad a szívnek is! Feledhetetlenül egyedi, igazi kincs.

A Fungák ünnepélyesen búcsúztatták el Eddy-t, amikor Hoang Po úrral visszaindult, hogy a többiek által megkezdett honépítésben most már ő is részt vállaljon teljes gőzzel. Elvállásukkor ő is és David is meghívták a Fungákat, hogy majd azok is látogassanak el hozzájuk, mert érdemesnek tartják őket a további együttműködésre és a békés egymás mellett élésre. Búcsúzóul Hoang Po úr átadott egy-egy afrikai állatbőrökből készült combtőig érő kabátot David és Eddy részére, melyeket nyugodtan viselhetnek az úrruha alatt is. És Hoang Po úr hagyott hátra egy jó tanácsot: „építsenek ki menekülő útvonalat a házaiktól távol eső helyre, mert nem tudhatják előre, mikor lesz szükségük arra, és akkor, az nagyon hasznos lesz”. Búcsúzásuk után Eddy egyre jobban érezte azt, hogy Hoang Po úr annyira bölcs ember, hogy szinte már a barátjának érzi, pedig még alig ismeri.

A kirándulásáról visszatérve örömmel látta, mennyire nagyot haladtak a társai a telepépítésben az öt napos távolléte alatt. Bár a kútfúrást nem folytatták, és az épületek nagy részének a megépítése befejeződött, mégis maradt tennivaló bőven. Legelőször az állataira és a növényeire volt kíváncsi. Péter jól gondozta azokat, így minden rendben volt a távolléte alatt. A növényei egy-egy újabb ágkezdemény jelentkezését mutatták, a szárnyasai már tojtak két tojást és a kakas peckesen járt fel-alá a tyúkok között. Nagyot kukorékolva üdvözölte a visszatérő gazdáját. Nicsak! A kakas emlékezett rá! Eddy folytatta a lakása építését. A bejárati kapu két oldalán egy-egy bástyához hasonló tornyot helyezett el, melyek tetejére antennák kerültek, no meg a radar-berendezés, míg az oldalára a programozott napelemek, melyek a kéthetes holdi éjszakák idején kikapcsoltak. Még nem volt helye sok holmijának, ezért a két bástyával szemben emelt még kettőt, hogy raktárakként szolgáljanak. Ahogy alulról a szinteket felfelé elkezdte építeni, folyamatosan rakta le a ládákat azokba, hogy ne utólag kelljen cipelni a tárgyait a megfelelő szintekre. Aztán falakkal vette körül a bástyákat, melyek által a portája egyre inkább erődítményhez kezdett hasonlítani. „Törzsfői, vezéri szálláshely”-ként nézett ki,

ráadásul minden létesítménye falakon belülre került. Már mindent elhelyezett, csak a víz hiányzott a telekről. A magával hozott víztartalmú ballonokat két emelet mélyre ásta le, hogy a víz meg ne fagyjon bennük, mert akkor a víz is, a tartály is tönkremegy. Kezdetben mindennel meg volt elégedve, örült a sikeres megoldásoknak. Nemsokára azonban rájött, hogy a laktere hideg. Pótfűtési lehetőség után kell nézni, mivel a nap a ködös napokon nem ad elegendő energiát, a fekete napokon (az „éjjeleken”), amikor a nap egyáltalán nem süt, egyáltalán nem termelődik napenergia. Az első vizsgálatok kimutatták, hogy bizonyos ásványok által elnyelt energia is hasznos a lakása kiegészítő fűtéséhez. Érdeklődött a többieknel, náluk megfelelő-e az épületeikben a meleg. Mindenhol azonos volt a helyzet. Ezeket az ásványokat fényforrás feltöltésével tudták hasznosítani, tehát Eddynek is ez után a lehetőség után kellett nyúlnia, hiszen a Hold felszínét ért napsugárzás erejének hasznosítása erre a célra is kitűnő, és nem ártalmas az egészségre. Hála a holdkéregben eléggé mélyen kialakított lakása szűk élettereinek, az oxigénellátás biztosítása rendszeressé vált, de mesterségesen tömegvonzást előállítani nem lehetett.

A csoport épületeik belső tereibe két előszobán és egy légzsilipkamrán át léphettek be. Az első helyiségben csatolja le róluk egy robot a „köldök-kábeleket” és raktározza el az öltözeteket a fertőtlenítés után egy felső helyiségben. A szkafanderes-sisakos, kesztyűs, csizmás ember alakokat, por elszívással „mossa le” a berendezés a lég-zsilipkamrában, hogy az űröltözetre tapadt, tüdőre ártalmas szilikátos port eltávolítsa. A zöld lámpa jelzi a vetkőzés megkezdésének lehetőségét, amikor két robotkar szétnyitja az űrruhákat, hogy levethessék azokat. Utána az üres ruhát felemeli és az űrruha tárolóba helyezi. A személyek pedig beléphetnek a második előszobába, ahol egy robot eléjük teszi a beltéri ruhájukat, melyekben már beléphetnek a belső helyiségekbe. A beltéri ruháik gépi tisztítása is itt történik. Szkafanderüket biztonsági okokból eleinte bent a lakásukban is viselték, mert nélküle nem tudták elviselni a nagy hőingadozásokat és a vélt sugárzásokat. A belső nyomást megtartva az biztosítja számukra a megfelelő hőmérsékletet. Nem feledhető el, hogy az űrruha biztosítja az oxigénellátást, mely csak 8 órára elegendő. Időben fel kell tehát tölteni és vigyázva, semennyi se vesz-szen kárba. Űrruháikba csak bele kell bújni és hátul összezárni. Más tennivalót az öltözködés nem igényel. Azonban otthon egy idő után mégis le kell venni a kényelmetlensége miatt. Egyik nap vacsora után hosszan beszélgettek a törpéknél tapasztaltakról, iszogattak, zenét hallgattak a közösségi helyiségben. Máig nem tudni, hogyan történt, de Kalevi, a finn társuk az alvásidőjük alatt, mintha otthon lett volna éjjel, kiment vizelni a ház elé és megnézni a csillagokat. Hogyan jutott ki-be szkafander és sisak nélkül, az bizarr talány. Megtörtént, és Kalevinek kutya baja sem történt szkafander és sisak nélkül. Kint jártakor még álmosság lehetett, mert később azt mesélte, hogy idegen, igen nagyméretű űrobjektumokat látott a Holdra fel- és leszállni a Hold másik oldalán. Ő legalább is arra következtetett, hogy nem az ő oldalukon, hanem a túlsó oldalon szállhattak le. Eddy már nem csodálkozott annyira, mert tudta, hogy a Hold másik oldalán a magukat Dongoknak nevező holdi őslakók élnek, akikhez különböző űrhajók hozzák az élelmet és talán az energiát is, és viszik az általuk megtermelt élelmiszereket. Po úr Eddynek ajánlotta, szerez neki a Dongoktól a talajműveléshez szükséges gilisztákat, amiket ha akarják, akár meg is ehetik, de van kék algájuk is és több másfajta moszat, hínár, ha éppen azokat szeretnének enni. Ezek alapján nem tűnt valótlannak Kalevi állítása. Hoang Po úr mesélte például azt is, hogy a Dongok főleg a talajszint alatt élnek, belakták már a krátereket, ezekre szállnak le a hozzájuk érkező űrhajók, melyeknek az alja nyitható, onnan csúsztatják le a rakományt az alul levő raktárakba. Más területeken a fényt kék színű vastag és domború üvegtetőkön át kapják természetes módon a Naptól. Ismét más kráterek látszólag érintetlenek. Úgy tűnnek, mintha a kőfolyás végtelenül haladna lefelé, vagy éppen a homok áramlana le, de ezek a honvédő helyeik, ahonnan a lézernyilakat szokták kilődni az ellenségeikre, és főleg akkor, amikor azok a legkevésbé várják azokat. Eddy kérdésére még elmondta Hoang Po úr, hogy amíg ők nem éltek a Holdon és a németek sem, volt a Dongok ellen egy napágyús támadás. Az összegyűjtött napsugarakat irányították ellenük az űrnek egy

távoli tartományából érkező támadók, de szerencsére az itteniek visszaverték a Hold elfoglalását megcélzó ellenséget. Azóta az idegen űrlények nem jelentkeztek újra.

Eddyék is hoztak magukkal fegyvereket honvédelmi célra, melyeket még telepíteni kell a tervezett helyükre, de úgy, hogy a megfelelő irányokban élő holdlakóknak kárt ne okozzanak. A házaik felépítése utáni első napok egyikén talajmintákat vettek 0,30-2 méter mélységből annak megállapítására, mi lehet az oka a nappal is megtapasztalt világító útnak a leszállópályájuk közelében. Bizarrra jelenség volt, mivel semmilyen fényforrást nem helyezett el ott abban a térségben senki. Nem volt szükségük arra, hogy a reptértől a lakótelepig vezető utat kivilágítsák. Röntgen- és ultraviola sugarakat bocsátottak a területre annak megállapítása érdekében, milyen ásványok találhatók a világító út alatt, melyek ezt a jelenséget előidézhetik. Általuk ismeretlen ásványok jelenlétét állapították meg, és azt, hogy ezek nemcsak fény kibocsátására képesek, hanem a hő elnyelésére, tárolására is. Valószínű tehát, hogy ezek a zölden foszforeszkáló kőzetek a zöld és a vörös fények okozói.

A felbocsátott meteorológiai léggömb azzal a várakozással lett kiküldve, hogy az majd előre jelzi az űr- és a holdi időjárás változásait, a rajta levő rádió-meteorológiai berendezés révén. Később kiderült, hogy ha az éppen a Hold túloldalán, tehát a Holdnak a déli sarki területén repül, akkor sem a földi munkatársak, sem az „Amik” (amerikaiak) lakótelepe nem tud rádiókapcsolatot létesíteni vele. Maradt hát a földi kollégák adásának vétele az űridőjárásról, melyet szorgalmasan továbbítottak a Fungák részére. Nem tehettek mást, mint hogy a térkép-vázlat szerint elindultak a Hold felszínébe eddig becsapódott, működésképtelenné vált szondák és egyéb űrjárművek, készülékek helyének feltárására. A tervük szerint ezeket összegyűjtik, azután a hibákat kijavítják, és némi továbbfejlesztés árán, saját maguk részére új készülékeket állíthatnak elő belőlük. Találtak amerikai, orosz, német, sőt japán, kínai és angol rakétákat és szondákat, melyek felülvizsgálatát a laboratóriumban megkezdtek. Ez a munka arra is jó volt, hogy ha újat akarnak építeni, tudják, milyen hibákat ne kövessenek el. Továbbá arra is, hogy a saját távcsöveiket kiegészítsék az ide hullott szondák távcsöveinek lencséivel. Nekik csak 80 mm átmérőjű távcsövük volt, a talált 150 mm-esek értékes kincset jelentettek számukra. Megvizsgálták a rakéták hajtóanyagainak maradványait, hogy megállapítsák, mivel működtek, és főleg azt, hogy az a hajtóanyag itt a Holdon feltalálható-e, előállítható-e. Megállapítandó, tudnak-e majd egyszer ők saját űrhajójukkal a Földre visszatérni vagy más égitestre elrepülni.

Hoang Po úr azt mondta – Eddy emlékezete szerint –, hogy ők nem vágnak sem a Marsra, sem más égitestre, ezt a helyet tekintik a hazájuknak, itt szeretnének élni több ezer éven át. Ő és társai elindultak azon az úton, melyen ide telepítik át a törpe fajt, mely azonban semmivel sem rosszabb a nagyobb növésűektől, csak más egy kicsit. Az a kis különbség pedig csak a magasságban nyilvánul meg, az észjárásban és a tetterőben nem. Jöhetnek a Holdra magasabb növésűek is, fehérbőrűek vagy feketék, sőt mehetnek a Marsra élni akárkkik a Földről. Mindenki előtt csak egy cél lebeghet, és az nem más, mint a békés egymás mellett élés az őslakókkal, a régi és az új telepésekkel, és a természettel. Eddy magáévá tette ezt a gondolatot a legteljesebb mértékig. Ugrásra készen várták a kedvező időjárásról szóló jelentést, amikor hosszabb útra elindulhatnak úgy, hogy többen is menjenek egyszerre, ne kelljen valakiknek mindig otthon maradnia. De leginkább azt az időt várták, melyben megfelelőek lesznek a látási és az időjárási viszonyok. Persze ez mégis csak vágyálom maradt, hiszen a telep mégsem maradhat teljesen egyedül. Nemcsak a védelem miatt, hanem az állatok ellátása és a növények locsolása miatt sem.

Ahogy a Földről felszálláskor tett ígéret szólt, valóban érkeztek egy nap még öten. Ők nem voltak annyira szerencsések a holdat érésükkel, mint David és csoportja. A leereszkedés közben kialakult – a napszél okozta – homokviharban nemcsak homok szállt a talaj felett, hanem kisebb-nagyobb szikladarabok is. Ezek elgömböcsödtek és be is hajlították a leszállóegység egyik lábát, ami miatt szinte orra esett a holdkomp a holdi űrhajó-felszállópályán. Csak nagy nehézségek árán voltak képesek belőle kiszállni. De jó a rosszban, hogy az oxigén tartá-

lyok legalább nem robbantak fel az ütődéstől. Velük együtt szintén rengeteg szállítóegység és még egyéb kisebb-nagyobb csomag, mint személyi poggyász érkezett le a leszállópályára viszonylag szerencsésen, törés és más rongálódások nélkül.

Ezek az emberek úgy érkeztek, mint derült égből a villámcsapás, szóval teljesen váratlanul, mert a holdi telep rádió adó-vevője napok óta nem működött, a számítógépeknél is adódtak bajok. Így az érkezőkről semmit sem tudott David csoportja. A földiek fényszóróval érkeztek, megvilágítandó a leszállás környékét egészen a lakótelepig. A fényét visszaverték a leszállópálya érdekes közei, így az érkezésük emiatt és az éjfélete égen villózó fények miatt valóban csodaszámba ment. Megérkezett Erika, Robert volt felesége, egy másik női asztronauta: Ulrike, és két férfi: Barnabás és Edward. A két férfi bányásznak érkezett. Érkezésük után a teleplakók maguknál szállásolták el az újonnan érkezetteket, majd ismét elkezdődött a lázas munka, hogy megépüljenek az ő otthonaik is. Barnabás első tevékenysége mégsem a bányászat, hanem a kútúrás folytatása volt, de amikor tapasztalta a célhelyen a két fúrófej eltörését, azt mondta, ha ez a közet ennyire kemény, nem kell ragaszkodni kizárólag ehhez a ponthoz, fúrhatnak néhány méterrel arrébb is. Tíz méternél még nem volt semmi, de nem volt száznál sem. Barnabás nem adta fel, tovább fúrt és közben javasolta, hogy sürgősen kezdjen hozzá a gárda az új vízvezeték csövek előállításához, mert többre lesz szükség a meglevőknél, ha mélyebben találja meg a keresett vizet. Százhetven méternél már változott a talaj színe, ami jelezte, hogy víz van a terület alatt. A rátalálás mégis váratott magára. Még 200 méternél sem volt, de aztán a talaj egyre nedvesebb lett és 221 méteren végre elérték a hön áhított vizet. Bevizsgálták. Ivóvíz minőségű volt. Mégis úgy döntöttek, hogy ivás előtt előbb felfőzik, és csak utána fogják fogyasztani lehűtve. Nagy volt az öröm! Már megvan az élet feltétele! Megállapítást nyert az is, hogy a víz valahonnan oldalirányból és valamilyen felső rétegből jöhet, hiszen Eddy „kertjében” a vizes talajszint hamarabb jelentkezik, azért élnek ott olyan szépen az elplántált fái. „Igen ám – gondolta Eddy –, vizem még sincs. Vajon hol kellene fúrnom?” Nem mert egyedül nekikezdeni, hiszen 20 cm átmérőjű csöve nem volt ilyen hosszú és annyira sok sem, amennyi egy ilyen kúthoz kell.

A telepi víz adta öröm mellé üröm is társult, mert a bátyjának az elvált felesége azzal mutatkozott be, hogy egyből a nyakába ugrott és szájon csókolta, mint „rokont” és utána az ölébe ült az ebédnél. Eddy hiába tiltakozott, Erika teljesen ráakaszkodott azzal, hogy beköltözött hozzá. A saját háza megépülése után sem akart külön élni, esténként Eddy ágyába bújva várta a munkából fáradtan haza térő és pihenni vágyó „sógorát”. Végül azonban mégis helyreállt a rend. Ulrike vállalta Eddy ruhaneműinek és az állatoknak és a növényeinek gondozását, lakása takarítását. Olykor főzött. De a napi munka után mindenki a saját otthonában vonult nyugovóra. Eddy bájosnak találta ezt a nőt, de szívbélileg nem vonzódott hozzá. Mégis jól megértették egymást, jól tudtak összedolgozni, kiegészíteni egymás tevékenységét. Ulrike biológus volt, de a kémiahoz is értett. Erika viszont, mivel nem volt sikere Eddel, megkezdte Daviddal a felesége elmarását, míg az asszony bepanaszolta a nőt Davidnak. Egy kiadós veszekedés után Erika abbahagyta David elhódításának a kísérletét, és más férfi célpontot kezdett keresni magának és a munkából is kivenni a részét.

Eddynek kezdett egyre több gondot okozni az Ármin által ajándékozott és egyre jobban növekvő disznó, mely valahogyan mindig ki tudott bújni az óljául kijelölt szobából és végigjárva a házat, végig piszkolta. Eddynek állandóan takarítani kellett utána a teleptagok élcelődései mellett. Az meg különösen bosszantotta, hogy a disznó, ha nem volt elég elesége, kezdte megrágni a faburkolatú ládákat és Eddy hálószobájában a fa bútorokat. De még ez sem volt elég a disznónak, aki feltehetően társat keresett magának. Egyszer, hogy, hogy nem, de a gravitációhiány ellenére nekirohant Eddynek hátulról és a ráugrása erejével földre döntötte, ráadásul felé állt és levizelte. Ekkor már végleg elege lett a disznóból. „Jó lenne megszabadulni tőle” – gondolta – „de hogyan?” Ennek megoldása egyelőre még váratott magára.

5. Porvihar és élőlények

Végre, a megkapott kedvező időjárásjelentés következtében öten a két holdjáróval elindultak megvizsgálni – a nagyon csábító – a tőlük 20 km-re emelkedő hegyet, mert úgy festett, mint-ha annak a kúp alakú hegynek a csúcsos tetejét levágták volna és helyette nagy kőlappal takarták volna le. A hegy lábáig a sima terepen, melyen haladtak, itt-ott kerülgetni kellett az alulról ősidőkben felszállni kívánó gázbuborékok megkövesült halmocskáit, de végeredményben kemény földön gurultak. Már korábban is cölöpöztek, most folytatták a vasbeton oszlopoknak a talajba bedolgozásával való út-jelölést, mivel a felszín sok kellemetlen meglepetést tartogathat, ha nem ismerik az útviszonyokat akár oda, akár visszafelé haladva. Sem az oda vezető úton, sem a belátható területen nem volt nagy mennyiségű a felgyült por vagy kő, így az utazás kellemes volt, leszámítva a vasbetonoszlopok beállításával járó munka fáradságait. Laboratóriumi vizsgálatra több fiolába gyűjtöttek anyagot az út mentén felgyült porból. Hazatérésükkor otthon a vizsgálat kimutatta, hogy a különböző helyekről begyűjtött porok és kőzetek összetétele nagyjából megegyezik a saját szállásuk környékén levő poréval. Igaz, annál valamivel nagyobb mennyiségű magnéziumot, alumíniumot, szilíciumot, káliumot, kalciumot, titánt, krómot és vasat mutattak ki, emellett kisebb mennyiségben stroncium, ittrium és cirkónium is előfordult bennük. Ennek ellenére ezeknek a nagymennyiségű lelőhelye nem a körzetükben fordult elő. A hegy lábánál egy kiálló sziklaperem alatt hagyták a holdjárókat felpakolva élelemmel, innivalóval és az oxigén pótpalackokkal. Egy megérzés folytán Barnabás a sziklához rögzítette azokat olyan vaskapcsokkal, amelyeket a sziklamászók is használnak, mielőtt elkezdik a hegymászást. Ezeknek a vas hurkaihoz rögzítette a drót sziklamászó köteleket is, melyekbe kapaszkodva mászott a társaság egyre feljebb a hegy oldalán. David és a felesége a magukkal vitt sziklamászó kötél másik végét a derekukra rögzítették, hogy ha véletlenül a drótkötelet nem tudnák fogni és elengednék, mégse zuhanjanak le a hegyről, mert a folyamatosan levert vas hurkokon áthúzott kötél majd visszatartja őket. Ők indultak először, a többiek utánuk kezdtek kapaszkodni az addig nem látogatott hegy oldalán. Nehéz volt a járás az űrruhában, sokszor csúsztak meg a lábuk alól gyakran leguruló szikladarabkákon. Olykor porlepte üregekbe léptek. Két részre oszlott a csoport, hogy gyorsabban tudjanak mászni és egymást ne akadályozzák közben. Csak két ember tartott egyidejűleg egymással kapcsolatot, majd újra találkoztak a térképen előre kitűzött célpontban. Az elől haladók visszaneézve a síkságra, hirtelenül, gyorsan közeledő sötét porfelhőt vettek észre. A lehető leggyorsabban búvóhelyet kellett találni. Az elektromágneses porviharok úgy támadnak, mint az őrült. Nem tudták folytatni a mászást. Szörnyű véget ér az ember, aki időben nem tudja ellátni az önvédelmét valamilyen állandó helyhez rögzítve magát, mert a szélvihar képes az áldozatát a sziklához csapni, és sok kilométeren át magában görgetni a vihar végéig. Az ilyen porvihar után az abba belekerült embert soha többé nem találják meg az egész táj átrendeződése miatt. Amilyen gyorsan jött a porvihar, olyan gyorsan el is távozott. Ezt túléltek, mert az egymáshoz és a hegyoldal sziklafalához rögzítésük hasznos volt. De főleg azért, mert űrruhában voltak. A vihar múltával a hegyoldal teljesen kopár lett, mert a szél az összes port lesöpörte róla, más-hol halmozva fel azt. A porvihar múltával a mászási tervet feladták, mivel nem tudhatták, hogy nem ismétlődik-e meg újra, mivel már tudtak ilyenről, és egyébként túl sok időt elveszítettek miatta. Reménytelennek látszott a mászás folytatása. Abbahagyták, annak ellenére, hogy még mindig csábította őket a fénylő hegytető. A hegyoldalon visszaneézve az alul tartózkodókra, vettek észre kis, oszlopszerű képződményeket a sziklaoldal egy részén, a fal szélétől mintegy arasznyival beljebb. Azt hitték, hogy az is kristályos szerkezetű üveg lehet, éppen úgy, mint az Üveghegy-repedésekben levő kristályok. A kis oszlopocskák, de inkább „nyelvek” némelyike kénsárga, mások vöröses színűek voltak. Mivel a szikla színe nem igazolja a

„nyelvecskék” színének jogosságát, azok valószínűleg egy esetleg mögöttük levő üregben levő folyadék kipárolgásából létrejött jégcsapok lehetnek – állapították meg. Egy üreg a hegyoldalon! Eddy volt hozzá a legközelebb. Lehajolt, a jégcsapokból tett a kémcsőbe, hogy majd otthon megvizsgálja.

Valóban üreg volt a jégcsapok mögött. Kíváncsi volt, hogy ha a nyíláson bedugja a fejét, mit láthat az elektromos fáklyája fényénél. Vajon mi van ott? Csak egy parányi üreg, vagy netán barlang? Eddy a fejét hiába dugta be. Ahhoz, hogy jobban láthassa, mi van bent, jobban be kellett hatolnia az üregbe. Űrhajósruhában ezt nem tudta megtenni, ezért a nyílást ki kellett tágítani. Igyekeztek úgy megnagyobbítani a nyílást, hogy később vagy a kivágott darabbal, vagy egy másik szikladarabbal újra be tudják fedni a rést. Ekkorra már a többiek sem akartak kimaradni a várható látnivalókból. Beletelt vagy két órába, amíg mindnyájan behatoltak. A plafonról cseppkő csüngött. Sárga kénkristályok sokasodtak a barlang oldalfalán. Egészen alul tavacska lapult. Nyilvánvalóan alvó vulkán kráterében jártak, ahol érezhetően meleg volt a barlangi levegő, a felszínen uralkodó -130 C fokos hideghez képest. A vörös barlangfal vas, kén és vegyületei jelenlétét mutatta. Találtak denevér formájú lényeket, melyek a tavacska partján növény mohaszerű, de annak levélkéinél vastagabb levelű növényeket rágcsálták és annak ellenére, hogy bőrlebenyes szárnyaik voltak, repülni nem tudtak, csak másztak. Eddy úgy tudta, hogy azok a növények, melyeket több széndioxid ér, azoknak vastagabb lesz a levelük és a száruk a természetes körülmények között élőkénél. Amikor ezeket a növényeket meglátta, az volt az első gondolata, hogy ott több a széndioxid, mint az oxigén, azért vastagabb a moha levelzet a megszokottnál, de akkor a műszereik ezt nem igazolták. Közeledésükre a lényecskék szélsébesen rohantak fel a barlangfalra, hogy ott annak a repedéseiben húzzák meg magukat. Olyannak tűntek, mintha találkoztak volna már emberrel és tudták, jó előre elmenekülni. Csoda, hogy ebben a közegben ezek az állatok megéltek és képesek voltak a futásra is. A tavacska vize kellemesen meleg, 24 fokos volt, ha nem is kimondottan meleg víz, de alkalmas lett volna megmártózni benne. Eldöntötték, majd időnként eljönnek ide megfürödni, hiszen a vize úgy, mint a Fungáké, alkalmas a fürdőzésre. Nem kell messze sem menniük és a fürdő az ő területükön van. Nagy szerencsájuk volt a visszaúton az ide érkezésük ideje alatt beásott és rögzített vasbetonoszlopok miatt. Ha nem lettek volna ezek, belevesztek volna az utat magába foglaló térségen felhalmozódott, újonnan oda került törmelék és homok miatt. A vasbetonoszlopok a fele magasságban még láthatók voltak, így közöttük haladva szerencsésen haza tudtak érní. Később Péter mesélte, hogy amíg a hazáig vezető utat végigvezette, beleizzadt az őruhájába a félelemtől, hogy ha netalán a két cölöpsor jelzőoszlopai közül valamelyik a viharban meggyengült volna, és ők oldalra csúsznának a holdjáróval, utána a hamut mamunak fogják mondani, vagy már egyáltalán semmit, mert mind odavesznek. A következő felfedező útjukon találtak becsapódott és felrobbant meteort vagy meteorittól eredő, talán gázbuborék kipukkanása következtében kialakult igen mély krátereket, melyeknek a környéke tele van a holdi alapkőzet változatos színű kristályos szerkezetű darabjaival. Ismereitek szerint a „Holdon a napszél, és a folyamatosan a felszínre záporozó meteorok bombázása alakította a felszínt még képlékeny közet-állapota idején. Még az is elképzelhető, hogy a Föld és a Hold felszíne nagyon közel lehetett egymáshoz az űrben, ezért a földi vulkánok anyaga a kitöréskor átrepülhetett a Holdra, a Holdé a Földre.” Ez magyarázhatja meg azt, hogy a Hold ásványai sokszor nem abban a közegben találhatók meg, mint a Földön. Bár az is lehet, hogy a Hold nem a Föld része, hanem egy szétrobbant közetbolygónak az ide repült darabja lehetett. Ez lehet a magyarázata annak is, hiába határozták meg számukra, hogy hol keressenek a Holdon titánt, ott nem volt megtalálható. A titán vélt lelőhelyén réz volt. Pár kilométerrel távolabb az előzőleg megvizsgált krátertől, az egykori hatalmas lávafolyások bazaltfolyamai (a bazaltban és a tufában a kék sugaras kristállyal: a cavansittal) évmilliók sora alatt töltötték fel a nagy, meteorit becsapódással létrejött medencéket, a „holdtengereket”. Az óriási becsapódási kráterek szélén felgyűrődött, összetöredezett kőzetlemezek pedig hegyláncokként maradtak

hátra. Volt mit csodálni, de volt bosszúság is mindaddig, amíg el nem döntötték, hogy a boszszankodás teljesen felesleges. Ugyanis a titán keresése olyan volt számukra, mint amikor a vak ember össze-vissza nyúlkal, remélve, hogy valahogy, valahol mégis ráakad a keresett dologra.

Egy ilyen medencében a láva tetején összegyűlt és jéggé fagyott csapadék bűvölte el az amerikai telep népét. A japán, kínai, orosz, és amerikai űrszondák egyike se látta, de az indiai igen, és bizonygatta, hogy amikor a +130 C fokon felüli hőség beáll, a jég olvadni kezd, de a -160 vagy -200 °C-os hidegben újra megfagy. A semmit sem látó szondák szerint nem tűzhányó kráteréről, hanem egykori meteorit becsapódásának színhelyén kialakult kráterben évmilliók alatt felgyűlt nagy mennyiségű csapadékról lehet szó, vagy különleges ásványok fénye okozza a jég illúzióját. A csoport mintát vett a „jégből”. Műszereik kimutatták, hogy az valóban H₂O-ból levő jég. Tervbe vették a Hold „tengereinek” a végiglátogatását, de ezek felkeresése nagyon sok időt követelt, rövid időn belül nem következtek be a távolságok miatt. A Hold „tengerei” nem tartalmaznak vizet. Azok megszilárdult láva alkotta síkságok, melyek felszínét sok helyen olyan laza homokká aprózódott törmelék alkotja, hogy nyugodtan lehet azokat nevezni akár süppedős futóhomoknak. Ha a köldökzsinór nem lett volna rajtuk, akár örökre belevesztek volna akármelyikbe, mert olyan gyorsan merültek el bennük, hogy a társaik alig tudták idejében visszahúzni a becsúszókat.

Nem kis büszkeséggel mondható el, hogy a legtöbb 3-5 méter mélységből talajmintát vevő űrszondákkal ellentétben az Amik – ahogyan a Fungák nevezték az amerikaiakat – száz méterig fúrtak le először a Hold túlsó, ember nem látta oldalán levő „alföld” megfúrásakor. Nagy izgalmat kiváltó eredmény született. Miért a Hold túlsó oldalán? Megjegyzendő, hogy a túloldalon éppen a határvonal előtt fúrt le Barnabás. Húsz méterrel arrébb kezdődött a Dongok birodalma. Ott már nem fúrhattak, de ezt a talajvizsgálati lehetőséget nem akarták kihagyni. Ennek az eredményei hozzátartoznak majd a helyismeretükhöz, melyet majd iskolai tantárgyként az újabb holdi nemzedéknek meg fognak tanítani.

Az izgalmat az okozta, hogy az alföldön 30 méteres talajszint alatti mélységből egykori ízeltlábúak és fejlettebb testfelépítésű kételtűek megkövesedett példányait hozta felszínre a fúró a talajminta vételekor. Mindebből arra következtek, hogy amikor még egy volt a Hold a Földdel, ezek a lények akkor már éltek és a szétválás után még élhettek egy ideig a Holdon is. Végtelenül boldogan ölelkeztek össze a „szakemberek”, amikor 50 méteres mélységből só-kiválás (NaCl), tengeri moszatok, porcos hal, halgyík, kételtűek kerültek elő, sőt néhány páfrányfenyő megkövesedett levele is. Ennyi mindennel gazdagodva új hazájuk feltárásának már a kezdetén, létrehozták a Hold-múzeumot.

Harminc méteres kábel volt náluk három is, de az egyik meglátogatott kráter alját mégsem érték el a három kábel összekapcsolása után sem. Ez a hosszúság csupán az eredeti krátertől-csér vélt aljáig volt elegendő. Ott azonban látszott, hogy azt egy talán később behullott aszteroida tovább mélyítette. Ez az üreg nagyon mély. Olyannyira, hogy abba a Nap nem süt be soha. Feltételezték, hogy abban lehet vízből származó jég, mert a napkelte idején szinte égett a belőle kiáramló hideg. Nem volt érdemes kísérletezni vele még akkor sem, ha arra engedélyt adtak a Dongok, mivel ez a különös kráter az ő felségterületükön található. Ezért nevetették ki Eddy a társai, aki ezzel kapcsolatban hozta fel az oroszok nagy alakjának Vladimir Iljics Leninnek tulajdonított mondást: „Ami nem megy, azt nem kell erőltetni.”

Nagy ünnepséget akartak rendezni a Hold-múzeum avatására, de már az ünnep reggelén – a hold-éj utáni első napon – csodálkozva látták, hogy az eget felhők borítják. Nemsokára zuhogni kezdett és hét óra hosszat esett. A száraz talaj meg csak itta, és itta a vizet. Ilyet még nem láttak azóta, hogy a Holdra jöttek, pedig annak már a harmadik földi éve múlik az időszámításuk szerint. Villámok máskor is cikáztak az égen, átéltek elektromos porvihart, de eső most esett először. Később tudta meg Eddy, hogy az egyetlen melegvíz lelőhely a Dongok területén van a holdfelszín alatt kettő kilométer mélyen. Ennek a vize kering, mind a Dong, mind a Funga, mind a német területeken. Ez adja a fűtését a három területnek. A kráterben

levő 1500 méter magas vízoszlopot az alatta rejtőző magma melegíti. A víz a keringés után visszatér a kráterbe. Az időközben elpárologott víz utánpótlását, a felszínről leszivárgását a Dongok, a Szerbiában született Nikola Tesla nevű tudós módszerével az űrben nagy mennyiségben rejlő vízből „az ég ostromolásával” érik el. A 11.000 méter magas hegység ormai között elhelyezett hatalmas üveglencsék által felfogott és a Dong területre irányított napsugarakból származó energia szolgál a három település elektromos energiájának a fedezetére. Így a Holdon élők védik a környezetüket, nem szennyezik a vékony légkört. Gyakran érzik a hold-rengéseket, melyeket – Hoang Po úr szerint – szintén a még élő vulkán magmája okoz, ami miatt a Hold nem halott égitest. A németek nagy vegyészek. Nem elégszenek meg a légkörből történő hélium kivonással. A területükön levő urán és tórium kőzetek hevítésével állítják elő a héliumot, mert azt könnyebb így előállítani, mint a levegőből kivonni. Ez a hélium szolgál a léghajójuk és a léggömbjeik részére hajtóanyagként. De nem csak ők serénykednek a hélium felhasználása terén. A Dongok a rakétaik cseppfolyós hajtóanyagát állítják elő belőle, míg más esetekben a hidrogén és az oxigén megfelelő adagú és egymást követő felhasználásával, vízgőzzé alakításával működtetik az űrhajóikat. Mind a hidrogén, mind az oxigén jelen van az űrben, így azoknak a szabad felhasználási lehetősége végtelen. „No, nekünk van mit tanulni a már itt élőkől” – állapította meg a hősrünk. De mivel a Dongoktól függetlenek kívántak maradni az Amik, a telepük áramellátásáról és minden másról ők gondoskodtak. Éppen ez a nagy esőzés vezette az amerikai telepeseket ahhoz a gondolathoz, hogy a hegyekről lezúduló esővizet felfogják és csatornáknak a mélyen levő – a talajszint alá – vízgyűjtő medencékbe vezessék, hogy a telepen kívülre telepített növényeket meg tudják locsolni hosszan tartó szárazságok idején.

A telepesek által magukkal vitt növények leszállítása a Holdat növényekkel betelepítő terv alapján történt, az egészségük megtartása és a faanyag nyerés érdekében. Elvetették a magokat a felszínen is és a talajszint alatti teraszokon a vitamin-kertben is, tudva, hogy a magvak időkapszulák. Ha megfelelőek a körülmények, kicsíráznak, ha nem, alszanak 200, de akár 20.000 évet is. Leveleik, száraik, vagy gyökereik, terméseik szolgálhatnak talajtakarásra a felszínen, mindenki számára táplálékul, de gyógyító növényekként is szükség esetén. A talajfelszín növényei bármilyen egyszerűek, mégis védik a talajt a további kiszáradástól, ezért hasznosak. Az üveggel fedett kertjeik növényzete friss zöldekkel, vitaminokkal látja el az ezekről híven gondoskodókat. Növényeik számára az üvegtetők mozgatásával a teleptagok biztosítják a kinti levegő beáramlását, mármint a légfrissítést, mert akár szilikonos a levegő, akár nem, friss levegőre szükség van. A nem égető napfényt, és vele a meleget az biztosítja, a település tagjai pedig a tápanyagban gazdag talajt a nedvességgel együtt. A növények oxigénben dús levegőt lehelnek ki. Ezzel segítik az épületek belső oxigénellátását, hiszen az oxigén-gyártó készülékeknek nem végtelen a működési képességük. Ahhoz, hogy a meleg vagy a hideg ne végezze el a roncsoló hatását, olykor a növények fölött az üvegtetőt árnyékolni kell, máskor pedig ventilátorokkal légmozgatást kell végezni. Ez az utóbbi a beporzáshoz is szükséges a méhek hiányában. Az Amiknál ez a fajta tevékenység az idő múlásával lassan külön tudománnyá, külön szakmává, külön mesterséggé nőtte ki magát.

Az olasz botanikusuk, Marko által ültetett első holdfelszíni tölgyek, bükkök, fenyők, hársak, akácok az idő múlásával hozzászoktak az időjárási változásokhoz. Kezdetben a letermett növények szárával és levélzetével, mint zöld vagy száraz bio anyaggal kaptak takarást fent is, lent is, a mélyben ültetett, de a talajszint vonalát a magasságukkal már meghaladott fák. Csak vékony, hőáteresztő anyag borult feléjük, hogy valami mégis legyen felettük. Később, ahogy egyre nőttek, fokozatosan el lett véve felőlük az üvegtető. Már csak nylon lepedő volt felettük, aztán újabb két év elteltével már az sem.

Marko igyekezett a fákat és az aljnövényzetet sziklák tövére és közé telepíteni, és főleg a világító út közelébe, mivel annak az útnak a hőelnyelő képessége miatt a fának több hő jutott, mintha nélküle tanyáztak volna ott. Ezek teszik ki az első erdőt. Jó vicc, ha erdőt mondunk, holott ez az erdő alig magasabb egy arasznál. Mondhatjuk, hogy bokáig ér. A felszíni

fák és a talaj szintjét meghaladó magasságú növények, bokrok, fák, törpe fákká váltak, más-hol az ágaik deformálódtak, de már hozzászoktak az oxigénben szegény levegőhöz, a talaj összetételéhez és a szélsőséges hőmérsékletekhez. Jó eredmény, hogy a mínusz 70-80 fokos szibériai fagyot jól tűrő fenyők itt a -100 fokot is bírták, túléltek. Gyakran fagynak el a csúshajtásaik, de ha az idő kevésbé kemény, kihajtanak, és újra hoznak egy-egy új ágcsökevényt. A felszínen levő növényeket a nagy hideg ellen takarni kell, és erre a legmegfelelőbbek a szalmakötegek. Ha őszinték akarunk lenni, akkor a növényzetnek kell az üvegház, s benne a fűtés, a sötét időszakban pedig a legalább 10 órás világítás, még ha csökkentett mértékű is, de kell. Az amerikai csapat felszíni üvegházaiban árpa, zab, rozs és búza terem, melyek lisztjéből készül kenyérlepeny a különlegességük, olyan termék, ami másnak nincs. A kertjeik világítása a növények igényéhez mérten kicsiny. A földi fényhez szokott gyümölcsfák és bokrok termése kicsiny és savanyú, de az amerikai telepesek büszkék a saját holdi termésre. A kezdetben öntözött fák már a visszamaradó csapadékból eredő talajvizet szívják. A vitamin- és gyümölcsös kertek gondozása hasznos kikapcsolódás. Büszkék rájuk.

Már kezdetben kiderült, hogy mégis van légmozgás. Sőt! A kezdetben jól működni látszó szélkelepekkel egyre több baj mutatkozott. Az egyik orkánszerű szélroham megcsavarta a három szélkelep közül a középsőnek a törzsét, azután aláhajtotta annak a vitorlázatát. De ez az orkán okozta baj mégsem volt csak ennyi, mert ezután a lehajlott vitorlázatot tépte le a szél, és úgy elgurította, hogy azt csak a hegyek állították meg. Később megállapították, hogy túl közel álltak egymáshoz, zavarták egymás működését. Pótolni kellett a kiesett energiát, új szélkelepet kellett volna emelni, de nem volt hozzá alkatrész. Most jött jól Eddynek a bazalt sziklába beépített szélmalma, melynek csak a vitorlázata volt szabadon. Ez a szélvihar az ő malmának a vitorlázatát is megtépázta, de nem keletkezett benne akkora kár, mint a töből kidöntött, és ráadásul kettétörött szélkelepben. Eddy szélmalma nemcsak őrölt, hanem az általa létesített üzemi egységekhez (a különböző elektromos kemencékhez) és a háza világosításához, a menetközben létesített kútja vízszivattyújához szükséges áramot is biztosította. Szakadatlanul tervezett, dolgozott, hol a telep, hol a maga érdekében. Bár fárasztotta a sok munka, mégis büszke volt arra, hogy szüksége van a csapatnak az ő szakértelmére, mert amikor már úgy tűnt, hogy minden jól működik, mindig jött, adódott valamilyen baj, melyet el kellett hárítani. Ilyenkor mindig őt hívták segíteni. Ezek az apró károk már a kezdetben jelen voltak, és ez az állapot továbbra is fennállott. Például, az érkezés után látta, hogy az eredetileg 10 évi élettartamra ígért napelemek közül több törötteen ért felszínre. A teleptagok nem rendelkezván pótelemekkel, elkeseredtek. Kérték Eddy-t, próbálja legyártani azokat a részükre. A társai, látva Eddynek a szakadatlan, és megerőltető munkálkodását, olykor eljöttek segíteni neki. Ilyenkor mondogatták, hogy asszony kellene mellé, aki mentesítené az egyéb háztartási teendők alól és figyelmeztetné, ne oxigénmaszk nélkül dolgozzon, mert annak a tüdeje fogja a kárát látni. Asszony azonban csak David felesége, Anita volt velük, őt nem kérhette meg arra, hogy dolgozzon rá, Erikát egyáltalán nem akarta, valamint Ulrike kisasszonyt sem akarta annyira igénybe venni.

A megérkezésük óta eltelt idő alatt a disznó már óriásira nőtt és egyre gyakrabban bosszantotta a számára kellemetlen cselekedeteivel. Meg akart szabadulni tőle. A nagyszüleinél már vett részt disznóölésen, de azt nem ő szervezte meg, a munkamenetet nem ismerte. Megkérdezte Hoang Po urat, tudna-e segíteni. A Törpék főnöke szólt a Dongoknak, ahonnan Dongi Dong úr visszajelezte, hogy ha Eddy kitűzi a disznóölés idejét, ő is segít és hoz valakit külön segítségnek. Eddy megkérdezte Pétert és Davidot is. Ők sem tudták, hogyan kell lebonyolítani a disznóölést. Végül az irányítási munka Hoang Poé lett. A meghatározott nap estéjén megérkezett Hoang Po, és Dongi Dong Ruri Dong úrral. Együtt vacsoráztak Eddynél, a vendégszobában aludtak. Mondták, adjon bőven enni a disznónak és sötétítse be az ólját, hogy az is pihenhessen a nagy nap előtt. A segítők a folyosón gyülekeztek, míg Eddy a disznót kiengedte, majd kukorica csörgetésével hívogatta maga után az udvarra. Eddyn rajta volt a réz „okos”

karvédője, melyen a fenyőtoboz pikkelyeihez hasonló rátétekbe több parancs volt beprogramozva. Ezek között volt egy elektromos sokkoló. Most, amikor a disznó a szokásához híven rá akart mászni Eddyre, ő megfordulva elektromos ütést mért a karvédővel az állat homlokára, amelynek hatására az lerogyott. Ekkor lépett oda Hoang Po úr és elvágta a sertés nyakát. A vért Péter fogta fel. Ezt követően ittak egy-egy pohárka jó, földi pálinkát és nekiláttak a Dongok által hozott eszközzel az állat bőrének megtisztításához, majd a bontáshoz, daraboláshoz. Minden munka jól és gyorsan haladt, hiszen az irányításnak megfelelően hatan végezték a munkát. Kutya hideg volt, s mivel ürruha nélkül csináltak mindent, szükség volt a lélekmelegítő ital kortyolgatására. Pihenésként a kisütött vért megreggelizték Eddynek a frissen sütött kenyérével. A munkások nem győzték dicsérni a „reggelit” és az italt. Amikor a piszkos munkákon túl voltak, felöltötték a szkafandert, és úgy végezték a húsdarálást, hurka- és kolbásztöltést, stb. Aki kért, kapott nyers húst hazavitelre, mint „fizetséget”. A társaság java azonban a kisült hurkát és kolbászt fogyasztotta szívesen. Mindenkinek tetszett a különleges nap. A két Dong vitt haza magával szalonnának valót, hogy azt ők majd otthon elkészítik maguknak. Hoang Po úr a húsok és a szalonna beszólása után azzal búcsúzott, hogy a sóban állás ideje után újra eljön, és majd az árukat együtt megfüstöli Eddyvel. Sok fáradtsággal járt a disznóölés, de Eddy mégis határtalanul boldoggá tette. Nem a leendő húskészlet miatt, hanem a barátság miatt, amellyel ezek az emberek körülvették. A vidám, jó hangulat neki mindennél többet ért. Mondta magában, hogy „most biztosan örülne anyám, ha látná, hogy milyen barátaim vannak”. A helyiséget a disznó után kitakarította, kifertőtlenítette. Ahogy telt az idő és a disznó bolondságaira gondolt, érezte a hiányát. A füstölt disznóságokból kapott ennivalóknak Hoang Po úr örült. Mondta aztán tréfásan, szóljon Eddy, ha újra disznót akar ölni. A nagy siker és boldogság azonban nem tartott örökké, mert David irigykedni kezdett, hogy ilyen segítő gárdája lett Eddynek.

Elhatározta a csoport, hogy meg kell ünnepelni a földi Karácsonyt. Mindenki csinált valamilyen ajándékot a másiknak, akinek a nevét sorsoláson kihúzta. Eddy David nevét húzta ki. Nem tudván mit kitalálni, egy konzervet ajándékozott neki, melyben két tükörtojás lapult két szelet sült sonkán. Óriási volt a sikere az ünnepségnek, csak Eddy szája maradt keserű, mert a magával hozott mű fenyőfa a nyitott kapujú udvaráról eltűnt. A tolvaj személyére nem derült fény, mert senki sem vállalta magára a lopást. Ráadásul David azzal heccelte, hogy „bizonyára valamelyik barátja vitte el”. Eddyben a csoporttársak iránti bizalom megingott. Már csak kényszeredetten segített és jópofáskodott munka közben és után.

Ilyen körülmények között jött el földi időszámítás szerint az 1967. esztendő, majd az 1969-es is. 1969. július 20-a mérföldkő volt a Földön az emberiség, a technológia és a tudomány történetében – két ember a Holdra lépett az Apollo-11 kiküldetés keretében. A NASA mit sem tudva a már Holdon élő, a Földről elszármazott telepesekről, küldte el a Holdra az asztronautáit. Az űrhajósok kitűzték az amerikai zászlót, hogy ne csak a Szovjetunió és a tagköztársaságainak állami címereivel díszített, még 1959-ben oda küldött fémgömb legyen ott, hanem az USA zászlója is jelen legyen. Ezek a bolygófoglalás szándékának a jelképes kifejezései voltak. Amikor a holdkomp fényében a most érkezett asztronauták meglátták a holdfelszínen mozgó telepeseket, komolyan megijedtek, attól tartva, hogy azok a lények megtámadják majd őket. Ettől azért is tartottak, mert alig hagyták el a Föld légkörét, máris idegen, trapéz alakú űrhajó környékezte meg őket az űrben. Az idegen űrhajó csupán szemmel tartotta és kísérte őket. Akkor tudták meg a földi űrhajósok, hogy a földi emberek nem az egyedüli értelmes lények a Kozmoszban.

Ezt a hírt hallva Daviddól, jutott eszébe Eddynek, amit Hoang Po úr mesélt, hogy amikor ők indultak el a Földről, őket is megkönyékezte egy idegen, egy nem földi űrhajó, és legnagyobb meglepetésükre magyar nyelven azt kérdezték rovásírás jelekkel, hogy: „hová, hová?” Hoang Po úr felesége meg visszaválaszolta a székel-magyar rovásírás több ezer éves betűivel, hogy „a Holdra utazunk, hogy ott éljünk”. Ezt olvasva le az űrhajó ablakáról az idegenek

„jó utat” kívántak, aztán eltűntek. Nem tudni, hogy kik voltak és ezek az űrlények vajon honnan tudták ezt a rovásírást, amit még a földi világban is csak kevesen ismernek.

Később ezt írták a Holdra szállásról a hivatalos portálok: „Az Apollo-program ötödik, űrutazókkal végrehajtott repülése az Apollo-11 volt. Az Apollo-11 1969. július 16-án 14:32-kor (UTC), (helyi idő szerint 9:32) emelkedett a magasba a Cape Canaveralen található Kennedy űrközpontból. Az Apollo-11 három napig repült a Hold felé, mire elérte azt, és az űrhajósok megkezdheték a pályára állást körülötte.). Az Apollo-11 program sikere azon a 3 percen múlt, amikor a Holdon a talajtérés előtt bekövetkezett hibát elhárították, majd baj nélkül voltak képesek visszatérni a Földre... 21 óra 40 percnyi holdfelszínen tartózkodást követően az Eagle (ígl: sas) felszálló fokozata a visszaútra készen állt. A felszállás simán történt, minden hang vagy láng nélkül. ...” A Holdon hátrahagyott különböző tárgyak szolgáltak ízelítőt adni az ott élő idegeneknek a földiek technikai színvonaláról. Ilyen műszaki tárgy volt például egy szürke színű, fémesen csillogó nagyon kemény anyagból (szilíciumból) készült lemez, rajta az USA, a NASA és a világ 74 vezetőjének 74 nyelvű elektromos üzeneteivel és jókívánságaival a benne levő ezüstözött szalagon, és egy plakett a három űrhajósnak és Nixon elnöknek az aláírásával.

Ruri Dong úrban megszólalt a rosszmájúság, amikor azt mondta: „nem tudja miért kellett itt hagyni a földiek részéről lakatot kulcsokkal, sportcipőket és hasonlókat, mert azok használhatatlanok, szemetek, a hátrahagyott vizeletes és széketes zacskók pedig megalázók. És ha az Eszperantó Világszövetség a Föld 114 országával tart kapcsolatot és az nem az összes, akkor ezt a jókívánsághalmazt miért csak 74 ország vezetője küldte? A többi miért hagyta ki? Miért csak írásban küldték az üzenetet, hangot miért nem mellékeltek hozzá? Biztos, hogy ő, ha nem lenne valamiért muszáj, nem fogja keresni a kapcsolatot az itt járt űrhajósokkal. Egyébként érdekesnek tartja, hogy amikor ők, a Dongok korábban válaszoltak a földiek rádiólokátoros üzeneteire, akkor azt a földiek semmibe vették. Mit gondoltak azok most, hogy ezeket a dolgokat a Holdon hagyták? A zászlóval akarták kinyilvánítani, hogy igényt tartanak arra, ami nem az övék? Hiszen ide bárki jöhet, aki jószándékkal érkezik, leszáll. A Dongok engedélyével tudományos kísérleteket folytathat bárki, aki kéri. De senki sem sajátíthatja ki magának a Holdat a saját céljaira és főleg nem az „első közötti érkezésére” hivatkozva. A Hold nem eladó és nem kiadó! Szerencsére az amerikai zászló nem maradt állva. A zászló eldőlt, amikor az idegenek űrhajója megkezdte a startját a Föld felé. Egyébként ők a volt földiekkel itt a Holdon együtt jól élnek, tisztelik őket, jó velük együtt működni, de többet a földiektől ők nem kívánnak” – vélekedett egy másik öreg Dong.

„Az egész Holdra szállásban az volt a legfurcsább a számunkra, hogy bennünket, holdi telepeseket a Földről senki sem értesített, teljesen váratlanul történt. Ráadásul nem mehettünk oda a volt munkatársakhoz, mert valamilyen energiamező távol tartott bennünket a holdkomptól. Pedig milyen jó lett volna pár szót váltani. Hát még milyen jó lett volna kapni egy-két új oxigén előállító készüléket, mert már kezd kialakulni az érzésünk, hogy ezek bármikor felmondhatják a szolgálatot. Ha befuccsolnak, akkor hiába termelnek oxigént a növényeink, a Holdon éléshez az kevés lesz, meg fogunk fulladni. Hiába küldtünk a Földre az utazásszervezőknek üzenetet, hogy szükségünk van új oxigén előállítóra, nem válaszolnak. Minden jel arra mutat, hogy nekünk maguknak kell készíteni ilyen készülékeket, esetleg Hoang Po úr tanácsai alapján, ha élni akarunk. Mióta itt élünk, nem születtek utódjaik a házaspároknak, pedig az idő múlik, és ha nincsenek fiatalok, akkor a telepünk felett megszólalhat a lélekharang. Nagy gond ez mindenkinek. Felmerült a kérdés, mikor jön újabb űrhajó a Földről? Újabb telepes már nem kell, de műszaki cikkekre igen nagy szükség lenne éppen úgy, mint emberi szóra. Később megtudtuk, hogy ennek az 1969. évi bravúrnak a megismételésére más űrhajókat is küldenek még a Holdra, de az utolsóra 1972. december 11-én kerül majd sor. Az amerikai űrugynökség, a NASA úgy döntött, hogy a Holdra szálló Apollo-17 lesz az utolsó élő emberes Hold-misszió – legalábbis egy ideig” – írta Eddy.

6. Vendégek az amerikai telepen

A tönkrement oxigénkészítő készülék újragyártásnak mikéntjét megismertette velük Hoang úr, így hála a jóindulatának, újra van oxigénjük. És nemcsak az, hanem megszülettek az amerikai telep első újszülöttjei a Holdon. Dong segítségével jött világra Davidéknak a farfekvéses kisfia, mert Anita nem tudta volna megszülni a kisfiát. Ünnepeyes keresztelőre meghívták a Dongokat a Fungákon kívül, akik szép számmal jöttek el a telep és egyben az újszülöttek megtekintésére. A névadások eseményével kulturális eseményeket kötöttek össze. Akkor történt az új park felavatása is. A Hoang házaspár elhozta a Dongok jókívánságait is. Nap napot követett, két egyforma nem volt. Talán ezért is érezték olyan jól magukat a vendégek. Ők is tapasztalták, hogy ezek a szomszédjaik is minden nap alakítanak valamit az életkörülményeiken, tovább formálják életritmusukat, melyről Anita, a csoport svájci születésű pszichológusa, David felesége gondoskodik. Szabadidőjükben kártyáztak. Hoang úrnak és társainak volt módja elvonulva olvasni és beszélgetni. A telepnek, környékének és a lakosok életmódjának megismerése után a vendégek azzal távoztak el, hogy jöjjenek el az amerikai ismerőseik hozzájuk, ismerjék meg az amerikai szomszédok, hogyan élnek ők.

A vendégek távozása után sokat beszéltek arról, mi tetszhetett leginkább a Fungáknak. Vajon egymás ügyességének bemutatóját élvezték-e, vagy miket tartottak a legérdekesebbeknek. Leginkább kedveltek voltak: az olasz társak által elzümögött opera dallamok, a magyar, osztrák és szlovák eredetű csoporttársak által bemutatott operett dalok, a kínai ének a Holdról, az úrhajó formájú harangok hangjával kísérve, a kínai árnyjátékok, a színes fonalakkal felfüggesztett golyócskákkal történő játék, a népitáncok, a bűvész trükkjei.

Ezután visszatért az élet a megszokott kerékvágásba mind a két településen. Mégis, az egyhangúság kiküszöbölésére olykor kirándulást tettek a szoborparkhoz, mely élethűen ábrázol érdekes földi tájakat, állatokat, növényeket. A szobrokat szikladarabokból, talált ásványokból faragták, csiszolták ki a Fungák, majd ezt a szépítést látva folytatták azt az Amik. Égetett és festett agyagból készítettek tárgyakat az utóbbiak, az emlékeik és a vietnami építőművészüik, Ngujen Ho tervei alapján. A Nap és a Föld egyidejű sugárzása idején a szobrok különös egyedi fénnel ragyognak. Épült például piramis, lettek pálmafák, majmok, oroszlán, tigris és elefánt sárgászöld berill kristályból készített szemekkel. Megépült az asszuáni gát kicsinyített mása a Nílussal. A Nílus hullámain a saját területükön előforduló akvamarin kristályokból alakították ki. A fák „ágai és levelei” viszont legtöbbször a zöld színű aragonit kristályáiból készültek a Funga mesterek teremő ereje által. Mivel az ő területükön oszlopos, szálas, időnként tús formában voltak jelen, ezért mind a saját területük beltéri díszítéséhez, mind a felszíni alakzatokhoz nagyon alkalmasak voltak ezek a kristályok. Rengeteg időbe telt a díszítő elemek megalkotása. Amikor elkészültek, öröm és büszkeség dagasztotta a keblüket, hogy íme, megvalósult a sok ötlet. Az új tervek és tennivalók megvitatása folyamatosan zajlott tovább.

Egy hónap múlva felavathatóvá vált Marko vörös virágos parkja. A szobrok között olyan „vörös virágos” parkot alakított ki, mely a homokszemeket összecementáló, táblás gipszkristályokból álló rozetta formájú alak-csoportból állt, melyet a Földön „sivatagi rózsaként” neveznek és Marokkóban fordul elő leginkább. Itt is találtak belőle néhány darabot az egyik völgyben két hegy között. Valójában nem akarták elhinni, hogy ilyen kristályok itt léteznek, mivel ezeknek a földi előfordulási helyük szerint egyáltalán nem kellett volna ott lenniük, ahol megtalálta Marko őket. Ezt a szobrok közötti virágos területet Marko másik parkja övezi. Ez magas fűszálakból álló parknak látszik. Mivel ezt a „füves, nádas” területet egyedül Marko fedezte fel, az ő nevét viseli a park. Ez valójában egy holdfelszíni ritka ásványból: tús anti-monit kristályokból álló telep, mely hosszú szálú fünek látszik, de nádasnak is gondolhatná valaki. Itt kapott helyet aljdíszként a mohaachát és egy sötétzöld kvarc darab. Eddy szerette a

nem hasadó kvarcokat is a többi kristály mellett, így nagy gyönyörűséget jelentettek számára ezek a kiállított darabok.

Titán most sem volt a földiek által újonnan megadott körzetben sem, de bauxit igen, és attól a lelőhelytől nem messze aranyat találtak. Igaz, nem a vegyileg tiszta természetes aranyat, hanem arzénal és más elemekkel együtt a pirit nevű ásványban. Sajnos, ebből az ásványból csak vegyi úton választható ki az arany, de ez is jelentős felfedezés volt. A csoport műszaki lerakatában levő, korábban talált, nem holdi és nem földi eredetű űrhajóra megpróbáltak köpenyt készíteni alumíniumból. A holdi vékony légrétegben amúgy is nagy mennyiségben jelen levő héliumból sűrítményt csináltak, melyet üzemanyagnak kívántak felhasználni ehhez az űrhajóhoz. Sajnos nem igazán működött a szerkezet. Csak pár méterre tudtak felemelkedni, aztán kénytelenek voltak újra leereszkedni, ha nem akartak lezuhanni. Azzal nyugtatták magukat a repülési próba után, hogy nem biztos, hogy az üzemanyaggal van baj. Lehet, hogy valamelyik belső szerkezet megkopása vagy más jellegű meghibásodása lehet a baj oka, hiszen az a gép lezuhant! A tüzetes szerkezeti vizsgálatkor megállapították, hogy ennek az űrhajónak a szerkezeti elemeit egybeöntötték. Úgy tűnik, hogy sajnos nem szétszerelhetők. Nem lehetett szétszavározni azokat. Ezután az ismert, az eddig látott földi űrhajók mintájára próbáltak egy újat megépíteni. Ennek a köpenyét magnéziummal, titánnal, alumíniummal, vassal ötvözték, mert ismereteik szerint ezt az ötvözetet az Amerikai Egyesült Államok a repülőgépiparban és az űrhajózásban (sugárhajtóművek, rakéták, és űrhajók gyártásánál) hasznosítja a nagy szilárdság elérése érdekében. A külső burkolat sokkal jobb lett, de még mindig nem lett az űrhajó működőképes. Talán a hajtóanyaggal volt baj. Eddyék héliumot, kerozint, hidrogént és oxigént is használtak, mégsem született jobb eredmény a korábbiaknál. Előtanulmánynak, próbálkozásnak jó volt, mert ezzel az ötvözzel, ha az űrhajó nem, de a repülőgépük nagyon jó minőségűre sikerült és hozzá a kerozin megfelelő üzemanyag volt. De ezt az üzemanyagot csak a földön szerezhették be, melyhez segítségként megfelelőnek látszott Koracs úr. A saját készítésű űrhajó kipróbálását követő héten ismét érkezett űrhajó a Földről. Bányai munkára való embereket hozott, de remélhető volt, hogy e mellett a munkájukon kívül kitűnő kutatók válnak belőlük. William Angliából érkezett, Márkus Ausztráliából, Kuszi Lu Kínából, Grímurt Izlandról, és Pomare (akinek csak a neve volt hasonlatos az egykori királyéhoz) a polinéziai szigetvilágból.

Az újonnan érkezők miatti izgalom közben a csoport orvosa megállapította, hogy a gyerekek csontja gyenge. Ha nem sikerül kalciumban és vasban gazdagabb étrendre áttérni, az emberek sarjai nem fognak tudni mozogni, járni. Honnan vegyenek megfelelő élelmiszereket, hiszen nincs szarvasmarha, mint tejelő állat, aminek a húzában és a tejében található talán a legtöbb mész. A tyúkjaik húsa és tojása kevés minden teleptag részére a mészben gazdag táplálkozáshoz. Csak nyúl van. Ismét Hoang Po úrhoz fordult Eddy a csoport nevében, hogy mit javasol, miként tudna segíteni, mert az ő rádióadásait a földi kapcsolataik figyelmen kívül hagyják, mivel nem tudnak belőlük kicsikarni sem titánt, sem aranyat, sem rezet. Úgy látszik, a Földnek az igazi célja nem a hangoztatott gén átörökítés volt. Pedig, ha ők már itt vannak, a Földnek örülnie kellene és támogatni őket. De ez nem igazán van így, mert ha az áttelepülőkön nincs elég haszna a „Szervezetnek”, akkor már nem érdekesek a telepések a földi hatalmasok számára. Hoang úr hűmmögött erre az okfejtésre, aztán megjegyezte, hogy erre ők is rájöttek nagyon korán. Szerencsére jó kapcsolatuk van a Dongokkal, szükség esetén van segítségük. Azzal ment el, hogy ő ugyan nem tud közvetlen segítséget adni, de megkérdezi Dongi urat. Négy nap múlva Zeppelin (ceppelin) léghajó típusú légi jármű jelent meg, majd lassan leereszkedett. Dongi úr jött bemutatkozni és felmérni az állapotot, hogy miben, hogyan segíthet. Kicsit furcsán hangzott a szájából a brit angol. Mindig hallható volt valamilyen „z” vagy inkább „sz” hang a beszédében, és mivel Dongi úr nem ismerte az amerikai angolt, kissé nehezen értették meg egymást. Megjelenése Eddy-t kevésbé, inkább Davidot lepte meg, de a Dongi úrtól kissé magasabb Hoang Po úr ismerete után ezzel az úrral is hamarosan összeba-

rátkozott. Főleg azért, mert látta a mindenre kiterjedő alapos szaktudását. Ő először azt kérdezte, hogy a gyermekek körében nem jelentkeznék-e aluszékonyság, álmoság, összpontosítási zavarok, hosszantartó fáradtság, emésztési- és alvási nehézségek, fejfájás, nehéz légzés, az agykéreghez kötött érzékszervi panaszok, mert akkor azokat kell orvosolni legelőször. Ezek a tünetek ugyanis oxigénhiányra utalnak. Tudomásul vette, hogy ezekkel nincs gond, tehát a csontok megerősítése az egyedüli cél. Megjegyezte, hogy az izmok és a csontok gyengesége a tömegvonzás hiányának a következménye, de okos táplálkozással lehet segíteni ezen a bajon. Dongi úrtól juhtúrót, D vitaminban gazdag csukamájolajat és csukamáj pástétomot kaptak ajándékba, hogy ezekből bőven adjanak a gyerekeknek. Mondta, hogy ha igénylik, szívesen ad el nekik juhtúrót, édesvízi halakat, vagy tengeri vizát. Viza saját tenyésztésére tud adni akváriumot és bele moszatot, hínárt, és az apró halakon kívül vékonyházú csigákat a viza táplálékául. Azt ígérte, segít a népe az akvárium megépítésében és a beüzemelésében, sőt adnak tenyésztési ismereteket is. Ha földi szárnyasokat nem is, de tud adni a Földön ismert vadtyúkból egy párat tenyészállatként, azonkívül egy pár kecskét, melyek nála a kis, zezugos völgyekben élnek. A kecskék teje tápanyagban és zsírban, kalciumban gazdag, a tejét meg is lehet inni és a túró sokféle módon hasznosítható. David és Eddy belepirultak az örömbébe, aztán belesápadtak a gondolatba, hogy ezeknek az állatoknak a tartására több földet kell megművelni, hogy az állatoknak legyen takarmánya, és ott van még a vízszükséglet kérdése. Vajon elegendő egyáltalán a vizük erre? Aztán mit kér Dongi úr fizetségül ezekért? A Holdon ugyanis nincs pénz. Ott a felek egymásnak termékkel, terménnyel és munkával fizetnek. Dongi úr kitalálta a gondolataikat. Azt mondta, hogy igen, több megművelt termőfölddel kell rendelkezniük, és a több földhöz több vízzel, mert a mostani ahhoz kevés. Miután a terület felszínét megnézte, javasolta, hogy a mostani légi kikötő helyén fúrjanak, mert ott találnak majd annyira bő vízhozamú forrást, mely a telep teljes vízszükségletét ki fogja elégíteni takarékos gazdálkodás mellett. Megmondta, hogy körülbelül milyen hosszú és milyen széles csövekre lesz szükség ehhez a kúthoz. Eddy felvetésére, hogy ha ott fúrnak, annak a vizét nem fogja-e károsan befolyásolni az ott található világító ásvánnyal teli terület, Dongi úr azt válaszolta, hogy neki nem csak az ő népének a jóléte fontos, hanem a szomszédjaié is. Segít abban is, hogy mind a világító földet, mind a közelében élő fákat áttelepítsék arra a területre, ahol korábban az őslények megkövesedett példányait találták a mélyfúrásakor. Az eléggé messze lesz a jövőbeli reptér kifutópályájától, és a világító ásványok ott is segíthetik majd a fák fejlődését a hőelnyelő és kisugárzó képességükkel. Jelezte, hogy ezekért csak a tenyésztésben levő nyulakat kéri, mert a többi fizetségbe beleszámítja a Fungákkal együtt végzett területszépítést, az ő területük felszínén emelt afrikai látványosságot képező szobrokat. Nem szívesen váltak meg a tenyésztésre fogott nyulaktól, de a jövőbeli jó kapcsolat és a várható, most megbeszélte segítségnyújtás értéke sokszorososan felülmúlta a tenyészállataik értékét. Dongi úr meghívta az Amikat, látogassanak el hozzá birtoklátogatásra. Erre azonban sokáig nem került sor a megkezdett munkák miatt. Közben Dongi úr azt az ajánlatát is megtette, hogy ha az amerikaiak el akarnák hagyni a Holdat, az ő népe hozzá tudja segíteni őket. Ez a javaslat csak Eddy agyába fészkelte be magát, mert az ajánlatot hallva ő a Marson élő testvéreire gondolt, akit már nagyon szeretett volna viszontlátni.

„Egyre gyakrabban tapasztaltuk meg azt, amit én már a kezdet kezdetén megtapasztaltam, hogy a holdi bázistól, egymástól és a holdjárótól mennyire könnyű elsodródni. Mindenkire nézve kötelező érvénnyel vezették be – ennek az elsodródásnak a megakadályozására – a tállálmányomat, a „köldökszínórt”. Mindenkinek magára kell szerelnie. Ez az úrruhák hasi részére szerelt tetszőleges hosszúra nyúló kábel. De ezzel együtt mozogni, dolgozni hihetetlenül nehéz. Mégis biztonságosabb így mozogni, mert egyébként összekuszálódik a kábel, és ha elszakad, az egyben az életfunkcióhoz szükséges anyagok (oxigén, hűtővíz) ellátásnak megszűnését jelentheti.

Az újabb akcióterv alapján a Földtölte után a robotemberrel, Tommal együtt öten a holdjárón a kiskráterekhez felfedező útra mentünk. William belecsúszott az egyik kráterbe. Minden erejét latba vetette két társunk, hogy kihúzza. De húzás közben térde alatt úrruhája kiszakadt, és Tom a tapaszt hiába tette mindjárt a ruhasérülés helyére, mert a ruhából a levegő szökni kezdett. Ulrikének a nyílásra kellett tennie tenyerét és rajta tartani, hogy leszorítsa, hogy ez a kirándulás ne hogy William életébe kerüljön. Én meg ezalatt egy kráterszéli sziklához erősített kábelben lógtam, talajmintát gyűjtve a kráterfalból. Megkérdezték, fel tudok-e mászni a tetőre magamtól, és meg tudom-e várni, amíg visszajönnek értem. Nem először végeztem ilyen műveletet, így igennel válaszoltam. Elsiettek. Egy darabig sikeresen haladtam felfelé, de aztán a kötél a kráterperemnél beakadva nem engedte a mászást tovább. Türelmetlen lettem, bosszantott a váratlan sikertelenség. Rántottam a kötélen, hogy kiakadjon, de az elkezdett visszafelé engedni. Végül belezuhantam a kráterben felgyűlt elaprózódott sziklatörmelékbe. Nagyon ideges lettem. Megpróbáltam elérni mellemen a gombot, hogy az úrruhámba beépített rádió leadhassam a S.O.S. jelzést. A beszorult gomb miatt nem sikerült semmit csinálni. Félttem, hogy mélyebbre ne merüljek.

William még idejében el lett látva a bázison, de az én vészjeletem nem vették észre. Valamilyen rejtélyes légköri dolog miatt a hangjelzést nem adta le a készülék. Csak fényt sugárzott, és csak az S.O.S. első betűjét. Aztán mégis eszükbe jutott, hogy vissza kell menni értem. Ekkorra már karjukra bizsergető áramütéseket mért a rádió-vevő készülékük. Amíg ott függtem fejjel lefelé a tartókábel maradékán, eszembe jutott, hogy ha a vér sokáig fog a fejembe áramlani, nem fogok életben maradni. Mindenképpen meg kell fordulnom. Minden testi-lelki erőmet összeszedve próbáltam helyzetemet megváltoztatni. Először megpróbáltam a kráter szélét elérni. Centiről centire haladva sikerült elmozdítani magam, de a sziklakása legyőzhetetlennek tűnt. Nem tudom mennyi időbe telt, amíg elértem a kráter oldalát, pedig csak fél méterre voltam tőle. Ólomsúlyúnak éreztem a tagjaimat a nulla gravitáció ellenére. Amikor már azt hittem, hogy sikerült győzni, mert megláttam az eget, a kábel ismét lejjebb engedett. Még mélyebbre csúsztam le, de most már álló helyzetben vártam sorsom beteljesedését. Eszembe sem jutott a velem ellentétes oldalon a felszín feletti nagyon ritka légkör gázait és a napszél hatásait mérő társam, hogy Márkussal vajon mi lehet. Magatehetetlenül függtem egy szál kábelben 72 óra és 48 percen át. Mire társaim megérkeztek, szólni sem tudtam. Félvén a kráterbe csúszástól, egymás lábát, a lépéseiket figyelve segítették egymást a mozgásban, de ez a vártnál lassúbbá tette a munkát. Végül jött Tom, a robotember, aki egy újabb kábelt hozzám erősítve ki tudott húzni csörlővel. Mire felhúzott, már eszméletlen voltam. Bár az oxigénpalackot sürgősen kicserélték rajtam, az alig használt valamit. A légzsilipbe sikeresen bejutotunk, de hátra volt még az újraélesztés, melyet Li Csang, a kínai barátunk végzett el. Utána mesterséges kómát idézett elő nálam, hogy az eset okozta megpróbáltatást kiheverjem. Sokkal később tudtam meg, hogy Márkus meghalt a gyári hibás kábele miatt. Fejjel a szilikátos homokban rejtőző szikla kiszögelésre, az oltárra zuhant. Úrruhája a varrások mentén szétnyílt. A sugárzással tele homokban egyszerűen szétégett a teste az úrruhája robbanásszerű kihermetizálódása következtében.”

A szerencsétlenül végződött talajminta-gyűjtés után megkezdődött a többi előre megtervezett munka: elkezdtek kiépíteni a már régóta ajánlott menekülési útvonalat és az óvóhelyet is. Az egész népvédelmi rendszer kétszáz méter mélységig terjedt, az egykori lávafolyások nyomán kialakult völgyekben, lépcsőkön, láva járatok beomlott falai között.

Később a Dongok elmondták, hogy Dongi úr egykori marsi elődei csak úgy éltek túl a Mars elleni támadási sorozatot, mely során megszökött a légkörükből az oxigén nagy része, hogy volt óvóhelyük. Amikor a támadók elhagyták a tönkretett planétát, a maradék népesség előjött a rejtekekből. Először az ő hős őseiknek kívántak örök emlékül emlékművet állítani. Az emlékmű megalkotása után Dongi úr ősei öt úrhajóval elhagyták a hazájukat és itt telepedtek meg a Holdon. Nagyon nehéz életkörülmények között kellett helytállniuk és megőrizni az

őseik kultúráját. Igaz, egyedül voltak, senki nem akarta őket az uralma alá hajtani. Ők ma is tartják a kapcsolatot a Marsról az utánuk szintén kivándorolt, de később a Marsra visszatért Dongok leszármazottjaival. Ez a tény nem elhanyagolható.

Amint megérkezett a két kicsi és nem egy alomból származó kecske gödölye, a gyerekek nem győzték eleget kényeztetni azokat, a kicsi jószágok lettek a játszópajtásaik. Igaz, csak egy év múlva lettek ivarérettek, mégis nagyon örült nekik mindenki. Érdekes, hogy Davidot már nem zavarta sem a kecske szaga, sem a tyúkoké, sem a kapott és szépen tojó tűzokoké. David megszokott a Holdon, otthon érezte magát. Erika közben leszokott a parfümjei használatáról, mert érezte, hogy a kecske szaga és a parfümje valahogy nem igazán jól egészítik ki egymást. A megfelelő táplálék a gyerekek fejlődésében megmutatta a maga jótékony hatását. Az állati ürülék az emberivel, és hozzá a növények elhalt és fel nem használt részeivel kevert holdi talaj, lassan kezdett átalakulni ásványi anyagokban gazdag termőföldre, és elősegíteni mind a felszíni, mind az alul élő növények fejlődését.

Ideje volt a másfajta tevékenységek további kifejtésére is. Eddy bejegyezte a napi krónikába az eddig elért eseményeket és eredményeket, a krónika lapjai egyre vastagodtak. Létrehozták az űrhajózási központot a radarberendezésekkel, és egy védőpajzsot, hogy visszalökje a meteoritokat. Az amerikai robotokat, melyekkel a telep alapját ásták ki kezdetben, aztán a kútúrásokat is végezték, majd nyugalomba helyezték, most újra elővették. A felszíni bauxit bányát nem zárták le, a termelés tovább folyt az ember irányította robotok által, és folytatták a titán és a réz keresését. A Fungák határának közelében találtak rezet, melybe itt-ott arany vegyült. Az amerikai robotokat a mélyben végzendő munkákra, ásásra, fúrásra, közet kivésésre, főleg a bányamunkáknál használták. Megkezdték a kitermelést, olykor a holdjárókkal szállítva a kitermelt rezet az olvasztó kemencéig. Mindkét fémből téglalakú tömböket készítettek a további könnyebb tárolás és a későbbi felhasználás érdekében.

Hamarosan megépült a bányatelep melletti lakótelep, hiszen nem jártak haza a bányamunkások minden nap az első településen levő otthonukba. Ugyanakkor elindították a kínai robotot, melyet azért kaptak, hogy az felvételeket készítsen a felszín alatt található sziklákról és más tárgyokról. A repülő robot felszíni látnivalókról készít felvételeket. Mindegyik hasznos. A meteorológiai léggömbre szerelt fényképező gépek és az amerikai gyártású repülő fényképező gépek fényképfelvételei mutatták meg nekik a Hold hegyeit, völgyeit, a magyar és más nemzetek tudósairól, filozófusokról elnevezett kráterek elhelyezkedését, méretét. Ezeket ki-elemezték, az űrszondák felvételeivel összehasonlították és feljegyezték a tapasztalataikat. Tudták, hogy az egész Hold bejárására nemcsak az ő életük, de még az utódjaiké is kevés a rossz látási és közlekedési viszonyok miatt, de az elért eredményeikre mégis büszkéek voltak.

Mind a holdi arany, réz és bauxit kitermelő helyekre időközben újabb munkásokat szállított a „Föld”. „Sokakat töltött el gyönyörűséggel az aranybányánk falainak a látványa, de nekem többet ér, ha fent a felszínen láthatom, hogyan aranyozza be a Nap a sugaraival a szemközti hegyeknek a felénk eső oldalait és ormait! Annál fenségesebb látvány nincs a Holdon!” – írta Eddy a telepük történetéről szóló jegyzeteibe. Lehet, hogy ő élvezte a legjobban a holdi táj komor és mégis megkapó szépségét. A legtöbbször ő nézelődött fent a felszínen a fényszűrő szemüvegében és hálásan gondolt vissza a főnökére, aki ezeknek a megvásárlását ajánlotta annak idején.

Már hétszáz méterrel a felszín alatt jártak, még mindig keresve a szurokércet, amikor egy nap hirtelen megremegtek a bánya falai, és ismeretlen okból radioaktív sugárzást kezdtek mérni a műszerek, holott nyoma sem volt ott sem urán, sem titán, sem más ezt előidézhető telérnek. Úgy döntöttek, felmennek, nem maradnak itt tovább. Beszállt az első csoport a liftbe, hogy kitérjen e sugárzás elől, amikor a szellőzőaknákon keresztül felülről robajlást hallottak. Érezték, miként remeg körülöttük minden. A munkavezető sietett megtudni rádión, hogy mi történt. Kiderült, hogy egy kicsi meteorit pontosan ebben a bányakörzetben csapódott be. Megolvadt a lift és a lent rekedteknek egyelőre a mélyben kell maradni. Most értették meg,

hogy amerikai gyártású technikájuk mégsem mindenható, mert nem lökte vissza a közelgő meteoritot. Bajban voltak. Néhányan pánikba estek a sugárzás és a lent rekedés miatt. Jajgattak és siránkoztak, hogy meg fognak halni. Eddy is, Péter is, egyre csak azt mondogatták, és nem csak maguknak:

– Én akartam, mi akartunk ide jönni! Nem tehetünk szemrehányást senkinek! Egyébként eddig csak ez az első baj, más nem esett. Nyugalom! Nyugalom, emberek! Őrizzük meg a hidegvérünket! Ki fognak menteni bennünket, de nekünk is igyekeznünk kell, hogy kiszabaduljunk!

Megkezdték a bányajárat lenti megtisztítását. Eközben fent is megkezdődött a katasztrófát elhárító robotok munkája. Türelemmel és szorgalommal végezve a munkát néhány nap alatt célt értek, és közben a holdi szél elfújta a becsapódáskor keletkezett porfelhőt. Szerencsésen túléltek ezt a megrázkódtatást. Ezután szárnyra kapott egy szóbeszéd. Az újonnan érkezett társak egyike vetette fel, hogy hallomása szerint „a Hold-kolóniát szervezők nagyobb nyereséget adó eredményre számítva egy közeli kisbolygóra vagy meteoritra leszállást terveznek. Atomtöltetet helyeznének el rajta és felrobbantanák. Így hamarabb juthatnának értékes nyersanyagokhoz, mint a Holdon való bányászással. A Holdat az űrhajók felszálló bázisának tekintik az ilyen tevékenységekre. És nem csak azokhoz, mert az amerikai honfitársak a Kozmosz urai akarnak lenni, ezért már szervezik az űrhadsereget.”

Nem tudva elhallgatni a dolgot, Eddy szólt a településvezetőnek. Felhívta a figyelmét, hogy „az űrben az atomrobbantáskor szerteszét szálló közetek magát a Hold és Föld létét is veszélyeztethetik. Egyáltalán nem biztos, hogy csak 5-7 méteres darabok Holdra zuhanása várható.”

– Nem történhet ez meg, és főleg nem egyhamar, mert a földi technika még nem olyan nagyon fejlett ezen a területen – nyugtatta meg Eddyt a településvezető, és menni készülve búcsút intett. Közben észre véve az övére szerelt rövid-hullámú rádiója jelzését, mégsem ment el végleg, csak félreállt, hogy meghallgassa a közleményt. A más alkalmakkor torz jelekkel jelentkező adás most tisztán volt észlelhető. Radarállomásukról űridőjárást és vészhelyzetet jeleztek a Hold és Föld körül mozgó több száz műhold jelzései alapján. A hír szerint: „Naprendszerünk egyik határvidéki kisbolygóját megtámadták űrkalózok, és az letérve a pályájáról darabokra hullott. Most egy 591 méter átmérőjű bolygódarab vészes sebességgel a Hold felé tart. A becsapódása azért is lehet veszélyes, annak ellenére, hogy nem túl nagy méretről van szó, mert kibillentheti a Holdat a forgása által létrejött mágnesességből. Ráadásul káros gammasugarak érkezhetnek, vagy az ultraviola-sugárzás válhat sokkal erősebbé a Holdon. Tudni kell azt is, hogy a holdi szakemberek számítása szerint, a körzetünkől nem túl messze várható a becsapódás, melynek hatása érinti majd az amerikaiak lakótelepét is.” A szirénák vijjogva jelezték, hogy sürgősen le kell szállni a nemrég kiépített óvóhelyre! Nem volt idejük a liftet és a lépcsőt használni. Mindegy, hogy nőről, férfiről vagy gyerekről volt-e szó, kivétel nélkül mindenki a csúszkát használta. Az anyák a gyermekeiket az ölükbe véve csúsztak, a férfiak lent elkapták őket. Leérésünk után néhány pillanat múlva szörnyű zaj, dőrej, recsegés, ropogás, robajlás, süvítés, zuhogás hallatszott. A fent maradott túlélők később elmondták, hogy: „a Nap elsötétült, a Föld eltűnt a láthatárról, az ég feketévé vált, a sziklák vöröslöttek”. Sokáig rengett, ingott a Hold. A por vastagon borította el mindent. A házak tetejére több méter vastagon hullott föld is, törmelék is. Recsegték a házak a rájuk zúduló nagy tömegű föld miatt. Érezték, ahogy a közet-törmelék, mint az eső szakadatlanul ömlik, zúdul az égből. Az elemek tomboltak. Nem látszottak, hol vannak a házak ablakai, hol vannak a bejáratok és hol vannak a bányák lejáratai. Szerencse, hogy a házak falai, lapos tetői bazaltból és gránitból készültek, ezért nem szakadtak be a rájuk hullott nagy súly miatt, hanem megtartották azt. A bányában és az óvóhely mélyén levők a szakfanderben is érezték a hőséget. Több mint 30 órás várakozási idő után kezdett el a törmelék-eső zuhogása csendesedni. Amikor végre megállott ez a borzalom, akkor kezdték el felül és a bányákban lent, és az óvóhelyeken is, a hozzájuk lehu-

lott törmelék, és a nagyméretű talaj darabok eltávolítását. Amikor végre feljutott mindenki, még mindig nem láttak jól a szálló por sűrűsége miatt. Később megtudták, hogy másodpercenként 10 kilométeres sebességgel csapódott be a körülbelül 501 méter átmérőjű, átlagos összetételű, 500 tonnás tömegű kisbolygó darab, a maga 100 tonnányi illó anyagával együtt, melynek kb. a fele víz volt, a többi más anyag.

„Amikor napok múlva nagyjából kitisztult az ég, és meggyőződünk, hogy minden műszerünk működik és mindnyájan élünk, a radarunk űrjármű érkezését jelentette. Teljesen összezavarodtunk. Az ismeretlen űrhajó a mi leszállópályánkon ért talajt. Megjelentek utasai és ládák kipakolását kezdték meg. Fegyveres kísérettel az űrhajóhoz siettünk megtudakolni, mit akarnak itt. Szkafteres, kétségbeesett, rémült humanoidokkal találkoztunk. Porba rajzolt ábráikból értesültünk, hogy, az általunk „Trójai kisbolygók” gyűjtőnéven ismert, a Nap körüli pályán keringő Föld-típusú kőzetbolygók közül az Ida nevű égitestről érkeztek elképzelhetetlenül nagy távolságból. Az ő Naprendszerükön túlról támadó űrharcosok egy nagybolygóról hozzájuk érkezett, de tőlük elűzött hódítókra vadásztak, de célt tévesztve az Idát (ajdet) találták el. Űrhajójukkal ők, a Gurdok egy ideig a bolygójuknak egy leszakadt darabján utaztak, aztán leváltak róla, hogy a Földön szálljanak le. A Hold légkörébe érve az űrhajójuk óriási mértékű sebessége lelassult. Megszűnt az állandó pörgettyű-szerű forgása. Az időközben mutatózó üzemanyaghány miatt jöttek a Holdra a Föld helyett. Még mindig nagyon rémültek voltak, de lassan kezdtek megnyugodni, remélve, hogy nem ölik meg őket az itteniek. Az eddigi izgalom is bőven elég volt, mivel az űrkalózok egészen a Marsig üldözték őket, és csak azért maradtak le, mert a Mars holdról, a Phobosról támadás érte őket. Remélik, nem jönnek el idáig a kalózok, és nem akarják majd megölni őket, és miattuk a Hold népét...” – tolmácsolta Eddy a menekültek elbeszélését az eseményről. David és csoporttagjai jelezték, hogy befogadják a menekülteket. Meghívták őket a bázisukra, de az idegenek csak többszöri próbálkozás után tudtak bebújni felfúvódott más típusú űrruhájuk miatt az amerikaiak holdi telepének a légzsilipjébe.

Az újonnan érkezettek lelkesen segítettek az Ida bolygóról érkezett földdel elárasztott mezőgazdasági területek felszabadításában. Eddy fenyőit is ki kellett ásni a rájuk zúdult talajból. De mivel túl sok hullott rájuk és mind nem lehetett eltávolítani, így a törzsük megrövidült. A gyümölcsfái alatt egykor termesztett bokros növényei mind elpusztultak a rájuk omlott tíz méter vastag földréteg alatt. Pótolni őket már nem lehetett.

A Holdba becsapódott sziklaanyag zöme az amerikai telepések területének vízjég tartalmú „tengerére” zuhant, sziklaboltozatot képezve felette, mellette az egyik oldalon dombos vidéket alakított ki. Így alakult ki a Hold jégbarlangja, mint természeti jelenség. A megismert „meleg vizű” barlangi tóhoz, a jégbarlanghoz és a többi látványossághoz holdi bazaltból utakat építettek. A természet és a települések lakóinak tevékenysége által születtek meg a Hold turisztikai látnivalói.

A jégbarlang jegéből most magot vettek, hogy laboratóriumukban megállapíthassák a tenger korát, a vegyi összetevőit, és azt, milyen kémiai összetételű az érkezett kőzet. Barlangról lévén szó, bejáratánál eltolható falat emeltek a zöld merkúri ásványból. A holdport eltávolították, és lezárták a barlangot, hogy ott nagy tömegben ne gyűlhessen össze a por. Bejáratát színes lampionokkal és sárkányfigurával tette hangulatossá Kuszi Lu: az amerikaiak településének építőművésze. Jó korcsolyapálya lett a jégbarlangból mindenki örömére. Kuszi Lu testvére, akiről senki sem gondolta volna, hogy annyira megszerette a Holdat, mint a Földet, így kiáltott a jégbarlang felavatásakor:

– Köszönöm, Mindenható Isten, hogy ha már a kisbolygó ilyen szánivalóan szerencsétlenül járt, legalább ide irányítottad azt, a Holdat gazdagítva vele, ahelyett, hogy hagyta volna elégni az űrközegben történt rohanása során keletkezett óriási izzásban!

Mindenki egyetértett vele. Ezután elkészült, felavatták a víztározó rendszert. Mérföldtől sok munkát végeztek, de még mindig rengeteg tennivaló állott előttük. Másnap közölték velük

Amerikából: „a következő 20-30 évben nem érkezik több munkás. A Földről a Holdra nem jön több űrhajó, és ezért vissza kell térniük a Földre a holdiaknak. A visszahívás azért történt, mert az USA-t környező népek életkörülmények rosszabbodása miatt az anyagi erőforrásokat nem űrberuházásokra, hanem az emberi lét jobbítására, azoknak az embereknek a megsegítésére kell fordítani. És azért, hogy ne kelljen az Amerikai Egyesült Államoknak tartania azoknak a népeknek az el- vagy hozzá bevándorlásától. Azt a meginduló népességet ugyanis sem visszaszorítani, sem eltartani nem lehetne. Nincs annyi munkahely, ami számukra elég lenne, eléggé jól fizető lenne.” Az amerikaiak holdkolóniájának elnöksége felvetette a kérdést:

– Menjünk vagy maradjunk? Maradás esetén képesek leszünk-e az önfenntartásra? Meg tudjuk-e teremteni létfeltételeinket, fejlesztésekkel: az ivásra alkalmassá tett tisztított holdi esővízzel, ha nem lenne elegendő a telepi kútnak a vize, az abból kivonható oxigénnel, a holdtúloldali lelőhely sójával, a Hold érceivel, a holdi élelmiszer növényekkel, a földiek élelmiszerre és minden másra kiterjedő segítségével is?

Mindenki megdöbbsent. A nagy kérdésre jó választ adni időre volt szükség. Pár nap múlva megszületett a döntés és okolása is:

„A Földön már nincs otthonunk. Nincs hová visszatérni. Megszoktunk itt. Megszerettük a Holdat. Itt mindent a mi két kezünk teremtett, s ha halni kell, itt fogunk. Megpróbálunk itt megmaradni, de keresni fogjuk a lehetőségeket az űrhajóinkkal, hogy a mi Naprendszerünkön belül vagy túl találjunk másik Föld-típusú bolygót, ahol tovább élhetünk – szolt egybehangozóan életünkről, halálunkról szóló döntésünk.”

A lakosság 12%-a visszatért a Földre. Értékes, itt gyártott ékszereket vittek magukkal, hogy azok értékéből kezdhessenek új életet a Földön.

A Hold sajátos mozgása miatt a Hold felszínén tartózkodó megfigyelő a Földnek a látott mozgását az alábbi módon írta le: „Egy holdhónap során a Földnek a látszólagos mérete kissé változik, mert a Hold pályája nem tökéletes kör; emiatt a Föld néha közelebb levőnek látszik (és úgy tűnik, nagyobb), és néha távolabb levőnek látszik (ilyenkor úgy tűnik, kisebb) minden holdhónap során. Holdrengéseket az Ida darabjának becsapódása után szeizmográfunk egyre ritkábban jelzett, és a meglevők nem mutattak annyira erőteljességet, mint korábban. A becsapódás a Holdon gyakoribb felhősödést, esőket hozott. Ezek miatt reméltük, hogy ha az időjárás ezután kevésbé lesz szélsőséges, az éghajlatunkat jobban tűrő több földi állatot is tenyésztethet a Hold népe, és velük együtt több gyümölcsfát tarthat a lakosság. A holdi német megfigyelők szerint azért következtek be ilyen változások, mert az ütközés és a Hold-tömeg megnövekedése miatt a pályájában változás állhatott be. Ehhez hozzájárulhat az is, hogy az Ida bolygó egy másik darabja, ami a Földön a 3753 Cruithne (ideiglenes jelöléssel 1986 TO) jelzést kapta, nem hold, hanem a Földünkkel együtt keringő kisbolygóvá vált. Ez az 500 kilométeres átmérőjű kisbolygó, megtörve a napszél erejét, nyugalmasabbá teszi az egykori földlakók új hazáját. Ez az (akár aszteroidának is vélhető, a földiek által, csak 1999-ben felfedezett) égitest nem kering a Föld körül, tehát nem Hold, de vele hasonló távolságban, szinte pontosan egy év alatt kerüli meg a Napot, pontos pályáját pedig a Föld igazgatja. Megismerve ezt a kisbolygót, tervbe vettük, hogy energiagyűjtő rendszert építünk ki rajta (a Dongok segítségével), óriás üveglencsék, jobb esetben lézertükrök elhelyezésével, melyek, a Napnak az ilyen módon felhalmozott energiáját a mi telepünkre fogja továbbítani. Azért csak a miénkre, mert a többi telep a Dongoktól kapja a napenergiát. Ez a fény nem igazi napfény lesz, mert nem lesz égető. Ez olyan lehetne, mint a Föld északi pólusánál a sugárzás az északi fény alatt. Pontosán az ilyen napfényre van szüksége a növényegészség szempontjából a telepünknek. Az orosz és az amerikai műholdak amúgy szórják az ismereteket az űridőjárásról, és megvan ezek által a távközlési kapcsolat is, ezért másra nincs szükségünk. Mivel ebben végül mindenki egyetértett, ezért ennek a megépítése előlépett a megvalósítandó tervek közé.”

Az Ida kisbolygóról érkezett Gurdok elmesélték, hogy a bolygójuk katasztrófáját a szőlőskertjük óvóhelyén élték át. Közben és az esemény után az űrhajójukba hordták be mindazt,

ami menthető volt. Jól tették, mert azután, ahogy végeztek, a bolygójukról leszakadt az a rész, amelyen az űrhajójuk állott startolásra készen. Sokféle élelmiszert, növényi magvakat és bokrokat, facsemetéket hoztak magukkal. Voltak velük haszonállatok is, melyek a földi-holdi állatokra cseppet sem hasonlítottak, amolyan amőbákhoz hasonlóak voltak; hús-állatokként szolgáltak az új teleptagjainknak. Ezután is ők gondoskodtak a saját maguk táplálásáról. Ezeknek különösen örültek a Dongok, mert mint mondták, nemcsak finom ezeknek a haszonállatoknak a húsa, hanem jelentős arányban tartalmaznak hasznos tápanyagokat a szervezetük számára. Ezért a kapcsolat a jövevényekkel a maga természetes módján hamar létre jött. A német-telep tagjai most sem akartak barátkozni és együttműködni.

7. Az űrturistákért mindent

Az amerikai lakótelep nagy természet-helyrehozatali munkáinak befejezése után a mindennapi életében kezdtek alkatrészhányok előfordulni gépeknél, szerszámoknál, robotoknál. A rosszakat először pótolták a Holdon gyártott alkatrészekkel. Ezekhez sok segítséget nyújtottak az Idáról érkezettek. Mégis új alkatrészekért, új gépekért az ősi Földre kellett lelátogatni, hol a saját, a felújított és sikeresen beüzemelt űrhajóval, hol a Gurdok űrhajójával, hol pedig Dongi úr űrhajójával. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy nem igazán örültek a Földön a holdiaknak. „Úgy kezeltek a földiek bennünket, mintha idegen űrlények lennénk, akiket fel kell boncolni a tudomány érdekében, annak megállapítására, miként működik a szervezetünk a Kozmoszban. Olykor alig lehetett megmenekülni az ilyen túlbuzgóktól, akik nem akarták elfogadni, hogy valóban lehet élni a Földön kívül, akár a Holdon is, mert a holdkéreg – miként a földkéreg – a belsejében tartalmaz annyi oxigént, amennyi feltétlenül fontos ahhoz, hogy ott élni tudjunk” – írta Eddy az egyik földi leruccanásuk után a naplójába. Eddy nem kereste a kapcsolatot a korábbi munkatársaival. Mai amerikai divatos ruhát öltött és úgy járt vásárolni. Elsajátította a legújabb szleng kifejezéseket is, ne legyen elmaradott az amerikai kortársaitól. Később Eddy apjának a javaslatára az eredeti starthelyen, a nevadai sivatagban szálltak le, aztán onnan utazott Eddy az ő „öregjeikhez”. A testvérei nagyon örültek, és további hathatós segítséget és támogatást ígértek, ha a jövőben is hozzájuk fordulnak, mivel apja és a házvezetőnője annyira előregedtek, hogy haláluk bármikor bekövetkezhet. Arról is értesültek, hogy Robert sokáig betegeskedett a Marson, de a Marslakók egyik csoportja magához vette őt, más Marslakók a többieket, és most már mindenki jól van. Azonban bármennyire is titokban akarták tartani a Holdlakók a földre leszállásukat, Koracs úr – a törpék utaztatója – meglátva ebben a jó lehetőséget, mindjárt megragadta a jó üzlet lehetőségét. Megkérdezte Eddy, hajlandó-e a csoportja a Holdon szállást és élelmet adni egy-egy hétre az általa oda szállítandó „űrturistáknak”? Eddy előzetes megbeszélés nélkül is igent mondott, azzal a feltétellel, hogy aki tőlük vissza akarna térni a Földre, mert már nem kíván a Holdon élni, azt hozzák vissza, aki viszont ott szeretne élni, azt telepítsék át hozzájuk, és hozzák el a megbeszélte árucikkeket. Kézfogással pecsételték meg az egyezséget.

„Kezdetben csak kettő-négy űrturista jött, majd megnőtt a turista űrhajók száma. A természetrajongók a holdlakók által kialakított látványosságokat is, de a vad területeket is keresték. Rengeteg pénzt fizettek Koracs úr ügynökségének az utazásért. Persze kezdetben nem ment minden simán. A turisták nem vették figyelembe, hogy a Holdon vannak, ahol a helyiségekben a tömegvonzást nem, csak az oxigéndús levegőt lehet és kell teremteni, tehát a készülékek gombjait nem volt szabad megérinteni, piszkálni. Nem tetszett a légzsilip sem, mely megakadályozta őket, hogy a holdfelszínről egyből a belső helyiségekbe lépjenek. Számukra gondot jelentett a zacskókba történő vizelés és a székletelés módja is. Lenézést és nem elismerést kaptak ezek miatt a holdiak. Nem tetszettek egyeseknek a szűknek ítélt vasúti járművek sem, melyek a bobhoz hasonlóak, azzal a különbséggel, hogy nagy sebességgel egy sínen csúsznak és fedettek, hogy az utasok ki ne pottyanhassanak belőlük a nagy sebesség miatt. Miattuk szörnyűlködve mondták, hogy „micsoda elmaradottság van itt, micsoda barbár körülmények! És sem motorkerékpár, sem bicikli nincs!” Mégis ezek között az utasok között voltak, akik máskor is visszajöttek, és akkor már megértőbbek és elégedettebbek voltak, mint korábban. Végül mégis abban állapodtak meg az utasok, hogy „bár ez a holdutazás nagyon sokba került, mégis megérte, mert ámulattal töltött el bennünket, mert nagyon érdekes, különleges volt. Az egyik legnagyobb holdi hegység az Appenninek: kb. 1000 km hosszú és 6 km magas. A legmagasabb hegyek csúcsai 11 350 méterrel emelkednek a holdfelszín fölé. Ilyeneket a Földön nem láthattunk volna, és a mi holdi vendéglátóink igen szívélyesek voltak” – írták. Ebből az

idegenvezetői díjból és a vendégfogadásért kapott pénzből tudtuk mi holdiak a Földön megvásárolni azokat az árukat, melyeket a Holdon nem tudtunk előállítani.”

A vendégek elejtett véleménye juttatta eszébe Eddynek, mennyire hiányzik neki a mozgás. Valóban, ilyen járművek nem voltak a Holdon. De ha nincs, az még nem jelenti, hogy nem lehet majd, vagy hogy nem lesz. A vendégek hazamenetele után szétnézett a készletében, mi-ből tudna valamit kihozni. Talált csöveket, pedálokat és néhány tömény vasrudat. Addig ügyeskedett, amíg szétszerelhető biciklit csinált magának a meglevő három tömörgumi kerékkal. Először amikor leesett a „bicikliről”, csak nehezen állt fel az úrruhában. A további biciklizési kísérletei már jobban mentek és végül siker koronázta a törekvéseit. Már 20 kilométert képes volt hajtani egyhuzamban. Ezt követte az igazi út, amely Hoang Pohoz vezetett. Holtfáradtan érkezett meg, de boldogan. Visszafelé már nem engedte Hoang Po úr, hogy egyedül jöjjön, bármennyire is állította Eddy, hogy a bicikli biztonságos. Visszafelé járgányon jött. Utazásuk alatt megemlítette, hogy Dongi Dong úr nagyon érdeklődik Eddy karvédője iránt, szeretné, ha csinálna egyet a részére. Pár nap múlva eljött a Dongok ura és megbeszéltek Eddyvel, mi legyen a karvédő díszítő mintája? Milyen adatfelvitelt szeretne kapni arra a microchipekben (mikrocsipekben = morzsa méretű elektromos adattárolók), kér-e garázsnyitó programot rá, és összecsiszolható legyen-e kisebb méretre, mint az övé, vagy teljes emberi kar hosszúságút kíván-e? Eddy megmutatta, hogy a karvédője pikkelyei milyen adatokat tartalmaznak, és hogyan működik a karvédő. Megegyeztek abban, hogy mivel a microchipek (rizsszem méretű eszközök) előállítását Dongi úr ismeri, a most tanult módszerrel ő is fel tudja majd vinni az adatokat rá. Ám szüksége van főleg természettudományi adatokra, és olyanokra, melyekkel az emberi gondolkodást jobban meg tudná érteni, mivel sokan laknak Földiek a területén. Eddy vállalta ezeknek az adatoknak az átadását, és a kért időpontra elkészítette a karvédőt a Szfinx képével, háttérben egy piramissal. Dongi úr nagyon meg volt elégedve vele. Mondta, hogy „ha a Marsra el akarna utazni, az úrhajót ingyen biztosítja a részére és a társai részére”. Állt az alku után a fizetség módja is.

Davidra ismét rátört a féltékenység és az irigység, amikor meglátta az Eddytől eltávozó Dongi urat. „Vajon miről üzletelhetnek az ő háta mögött, mit akarnak ezek Eddytől?” Eddy válaszképpen megkérdezte Davidot: „Te is kérsz, akarsz csináltatni karvédőt? Ha igen, neked is készítek szívesen olyat, amivel nyithatod-zárhatod a lakásod ajtaját és a garázsajtót.” David nem akart készíttetni ilyet, mondván, hogy: „Hogysisne! Azt már nem, hogy utána másnak is kelljen. Ha másnak is lesz, akkor az övé már nem lenne egyedüli és egyedi.” A fizetségre vonatkozóan, amikor Eddy megmondta Dongi úr szándékát, akkor meg azért morgolódott David, ha Eddy el akar menni a Marsra, minek jött ide?” Végül, a kedélyek mégis megnyugodtak, mivel fontos kérdés merült fel. Létre kellene hozni az első holdi államot. A tanácssteremben jöttek össze a csapat tagjai, hogy mindenki mondja el a maga véleményét. David oda-szólt Eddynek, hozza már el a feleségétől a szemüvegét, mert nélküle rosszul lát. Eddy készségesen felállt, hogy teljesítse az óhajt és elment. Amikor David felesége ajtót nyitott és mögötte Eddy belátott a szobába, megdöbbenve látta, hogy a fenyőfája Davidék lakását díszíti. A tekintetet Anita észrevette és mindjárt elárulta, hogy Eddynek ez az ajándéka milyen nagy örömet jelent neki és a családnak. Eddy nyelt egyet, aztán elköszönt és vitte Davidnak a kért szemüveget. Így, hogy kiderült, ki volt a tolvaj, helyreállt a bizalma a többiek iránt. David azonban közben rádöbbsent, hogy butaságot csinált, ezért később odasúgta Eddynek, hogy a fenyőjét nem adja vissza, hacsak nem ragaszkodik hozzá, mert a kislánya nagyon szereti. Eddy hozzájárult, hogy a fenyő maradjon. Ezután a viszony még feszültebb lett köztük. Féktelen harag gyulladt benne David iránt. Mégis arra kényszerítette az elméjét, hogy felmérje, melyik holdi nyelv lenne jó az első holdi állam állami nyelveként. Leginkább egy semleges, államtól független nyelvre gondolt. Inkább ezen a témán kezdett el gondolkodni, hogy ne a féktelen harag töltse be a lelkét. A holdi telepések nyelve háromféle volt kezdetben. A német zsidó családok bár héberül beszéltek egymás között, idegenekkel a brit angolt használták. A Hold

őslakói szintén a saját nyelvüket használták, de elsajátítva a brit angolt, azon igyekeztek megértetni magukat mind a németekkel, mind a Fungákkal, majd az Amikkal is. Végül közös megbeszélés alapján döntöttek később a népcsoportok által használt saját nyelven kívül egy közös állami nyelvről. Ez nem az angol volt, hanem az eszperantó. Ennek az elfogadtatásában nagy szerepe volt Eddynek, aki ezt az idegen nyelvet ismerte és használta a Földön.

Eddy csoportjában vált szokássá még a Földön, amikor még csak az úrpilóta képző iskolába jártak, hogy mindenki megtanult néhány szót a csoporttársa nyelvéből. Erre azért volt szükség, hogy valamilyen baj esetén tudjon szólni annak a saját nyelvén, mellyel biztonságot, reményt tud adni a bajba jutottnak. Mivel az amerikai angolt nem ismerte minden lakos a Holdon és a brit-angolt sem, sőt a Gurdok nyelvét és a németet sem, ezért Eddy javasolta az eszperantó nyelvet közös állami nyelvként elfogadni. Mivel a Gurdok nyelve és szókészlete Földön kívüli, ezért annak némely elemével, valamint a Dongok szókészletének több elemével kibővítették az ismert eredeti eszperantó nyelvet. A Földön használatos eszperantó nyelvet, az 1859-ben született lengyel orvos, dr. Zamenhof Lajos Lázár alkotását megújítva használták, az alapvető 16 nyelvtani szabály érintetlenül hagyásával. Ezt a nyelvet Eddytól sajátította el minden Holdon élő nemzet fia, lánya és az utódjaik. Kezdetben a szótározás nehézséget jelentett, de aztán mindenki belejött ennek a nyelvnek a használatába. Eddynek eszébe jutott, hogy a földi eszperantisták közül ismeri az Egyetemes Eszperantó Szövetség volt elnökét, aki az Eszperantó Akadémia tudományos munkatársa, mint nyelvőr, aki csak a nagy teljes szótárban szereplő szavakat és kifejezéseket fogadja el a nyelvhasználatban, míg a mások által csinált új szavakat nem. Ezért a holdi nagyszótárban a földi eszperantó szavak mellett megjelölték azoknak a holdi változatát is, hogy e nyelv használója megtanulja mindegyiket, és tudja a Földön alkalmazni az ottanit is. Eddy megkérte az Eszperantó Akadémia elnökét, hogy ő terjessze az Eszperantó Akadémia tagjai elé elfogadásra a Holdon életre hívott új eszperantó szavakat és kifejezéseket a Földön nem ismert fogalmakról, tárgyokról, élőlényekről, és egyéb dolgokról. Azonkívül, hogy a holdi nemzeti kisebbségek nyelve se haljon ki, azokat a beszélőik megtanították minden gyermeknek a holdi iskolai órákon.

A Holdon nincsenek hivatalok, nincs papírmunka. Ha valamit meg kell beszélni, a németek által épített sok tornyos „Parlament” épülete fogadja be a parlamenti képviselőket, akik nem a képviselt népük létszámának megfelelően jelennek meg, hanem minden településről csak egy személy. Ilyen döntéssel született a gyorsvasút – az eredeti vasút felújítása révén –, melyhez a vasat a németek adták, a talpfaként szolgáló szikla-gerendákat az Amik, a csavarokat és a rögzítést a Fungák, a villanyáramot a Dongok. A talajszint alatti vasút vonalát szintén hárman fúrták ki és burkolták be az oldalát csiszolt kölapokkal. Ez a közös munka sikere. Csak egyesült erővel érhető el haladás. Ilyen körülmények között merült fel a kérdés, nem kellene-e már végleg kinyilvánítani, hogy a Holdon élők milyen államformában élnek. Igen, ennek a megbeszélésnek az alapján született meg a holdi államformáról a tudósítás az itteniek, a Földön élő ismerősök és rokonok, valamint a Marson élők és Dongi úr ismerősei részére.

A Hold népeinek államformája: Köztársaság.

Hivatalos neve: Luno Spaco-Respubliko, más néven: Luna Space-Respublik.

A Köztársaság címerén: fekete háttérből emelkedik ki a Hold ezüstös sarlója, mely mellett látható a saját holdacskája.

A Parlament épületén ezzel a képpel ellátott zászló lobog a parlamenti ülések alatt, azután azt bevonják. (A Parlament épülete csak egy ülésteremből, a hozzá tartozó vendégházból és az azt kiszolgáló helyiségekből áll. Nagyobbra nincs szükség.)

A köztársasági elnök: Dongi Dong úr.

A miniszterek a népük véleményeit, javaslatait terjesztik a parlament elé megvitatásra, és a köztársasági elnök jóváhagyására.

A köztársasági elnök úr dönt végső soron a hadügyekben a kapcsolattartó miniszterek útján. A fegyvereik közösek, bár mindegyik nép rendelkezik saját fegyvernemmel.

Bányaügyi miniszter: Ruri Dong.

A belügyeket mindenki a saját népe körében intézi, a fejlesztéseket közös megbeszéléssel és hozzáállással végzik, minden nép a saját költségét és munkáját adja hozzá.

Egészségügyi miniszter: Mrs. Great, David úr felesége.

Építésügyi miniszter: Kuszi Lu. A segítője Li Csang.

Igazságügyi miniszter: Ruri Dong úr, a Dong település tagja, aki az összes telepről származó képviselői által alkotott testület tevékenységét fogja össze és a közös ítélet végrehajtásáról intézkedik.

Kereskedelmi miniszter: Eddy Gray az amerikai telepről.

Közlekedési miniszter: Robert Klein úr, a germán telep vezetője.

Oktatásügyi miniszter: Hoang Po úr a Fungáktól, aki szervezi a kicsik és a nagyok iskolai oktatását. A tanulók krétával írnak palatáblára, a nagyoknak szükséges könyveket és írószereket a Földön vásárolja meg a kereskedelmi miniszter.

A pénzügyminiszter: David Great, az amerikaiak telepvezetője. Ő gyűjti az úrturizmusért kapott USA-dollárokat, melyekért megvásárolják a telepnek szükséges földi árucikkeit.

Távközlési miniszter az amerikaiak telepéről kerül ki és a köztársasági elnök jóváhagyásával intézkedik. Ő Edward Little.

A Holdi Köztársaság fontos döntéseit rézlapra vésve őrzik a Parlamentben, a napi eseményeket Eddy Gray rögzíti a Krónikában.

Még el sem ült az államalapítás megszervezése miatti öröm és lelkesedés, amikor a Gurdok egyik fia, Gor egy nap azzal jött haza, hogy a reptéren van egy idegenekből álló csoport, mely a kifutópályán túli bánya kolóniára tüzet nyitott és ő úgy látja, hogy miután kifosztották a bányászok lakását, most alighanem ide készülnek. „Jó lenne összekapni magunkat és megvédeni legalább ezt a telepet, mert ott mindenki meghalt. Ha nem védjük meg magunkat, mi is azok sorsára jutunk, és akkor nem csak az álmaink lesznek semmivé.” Mindnyájan a fegyverekért rohantak és miután meglátták a valóban feljűk tartó fegyveres haderőt, a sziklák mögül kérdegetni kezdték azokat, hogy megtudják, valóban agresszorok-e, vagy valamilyen nem ismert céllal keresik őket a Földről. Szócsővel közölték, hogy ők az itteni amerikai holdkolónia tagjai. Az idegenek azonosítsák magukat, mondják meg, hogy mit keresnek itt, miért jöttek előzetes értesítés nélkül. Azok nem a várt módon válaszoltak. Tüzelőállásba helyezkedtek és még aknavetővel is löni kezdték a telepeseket. David kiadta erre a tűzparancsot. Sziklától szikláig osonva igyekeztek a támadókat beleterelni a „feneketlen” kráterbe. Ez azért sikerült, mert azok nem néztek szét. Látták a talajon a kűszófenyőket, melyeket valódi fenyes erdőnek vélték és oltalmat, védelmet keresve behátráltak közéjük. De nem lassan lépésenként, hanem egyetlen ugrással akartak eltűnni a fenyők között. Ezek a fenyők a kráterperemen élve eltakarták annak a száját, a helyszínt nem ismerők előtt. Az agresszorok hanyatt zuhantak be a mély kráterbe, ahonnan nem volt visszaút. Alámerültek a kráterben levő törmelékben.

Közben leszállt a napsugaras forró nap után a fagyos holdi éj. A harc során David elesett. A testét jegelte a csoport, a két hét utáni, az újabb napkeltekor történő temetésig. Gor később azt mondta, hogy a rájuk tüzet nyitó fekete ruhás idegenek szerint földiek lehettek, és nem a Kozmosz más planétájáról valók, és nem is holdiak, mert ugyanolyan emblémát látott az egyik harcosnak a szkafanderén, mint Eddy otthoni pólóján. A fiú azt mondta, jegelt egy harcost mutatóba. Nézze meg Eddy maga, és döntse el, igaza van-e. Nem akarta senki elhinni a történetét, ezért az idegen harcos elhamvasztása előtt megnézték annak úrruháját. Nem volt teljes mértékben igaza Gornak, mert Eddy pólóján az U.S. Space Agency (Amerikai Űr Ügy-nökség) felirat szerepelt, ezen pedig United States Space Force (USSF) felirat. Egy olyan szerv nevének felirata, amilyen Davidék tudomása szerint még nem létezik. Ez az eset viszont elborzasztó, mert így nyilvánvaló, hogy már megalakult – a még az 1960-as évek elején tervbe vett – szervezet. Ennek még a gondolata is megrendítő volt számukra. Nem tudták, miért jött a Holdra, miért nyitott tüzet ez a csapat a saját amerikai honfitársaikra. Ennyire sürgős a

bázisuk létesítése, hogy előtte még a saját hazájukból származó holdi telepeseket is el akarják seperi? Mire nem kell szemtanú? Vagy a Holdon levő termésaranyat, vasércet, titánt, platínát, gyémántot csak egyes-egyedül magának akarja az USA, esetleg már ott lehetnek a Mars és más bolygókon is, amiért az ottani lakosság féken tartására kell az Űrhadsereg? Vagy más földi államok űrhajóinak a visszaszorítására kell, hogy oda más ne mehessen? Az amerikai telepések szégyellték a történeteket és féltek is. Mi lesz, ha Amerika megtudja, hogy pontosan az amerikai telep tagjai tették ártalmatlanná a nagy amerikai űrhadsereg tagjait? És mi lesz, ha eljön ide ennek a hadseregnek a többi katonája? Nem tudhat Amerika semmiről! Az agresszorok űrhajóját szétszedték, majd a saját elemeikkel azt átdolgozva új űrhajót építettek belőle: Luna-Space-Force (Holdi Űr-Haderő) néven, a fekete háttérből kiemelkedő ezüstös holdsarlón a telehold képével. Ezt a nevet és képet dolgozták rá a Gurdok űrhajójára is. Igyekeztek nagyon hamar végezni a hamvasztással, majd a pusztítások nyomainak az eltüntetésével, hogy semmilyen nyom ne maradjon ez után a támadás után. „Egyébként, lesz, ami lesz” – gondolták. Csak sokkal később, és csak véletlenül jöttek rá arra, hogy az „Egyesült Államok Űr-Hadsereg” jelzés bele van szöve minden ruhadarabjukba, mely fölé volt ragasztva az U.S. Space-Agency” jelzés, ami azonnal észrevehető, míg az alsó nem. Ez viszont több kérdést is felvetett. Ők is az űrhadsereg tagjai, vagy csak a ruha volt onnan? De vajon miért szerepel a ruhanemükön mindkét jelzés? Úgy történt az esetükben, hogy nem tudta a jobb kéz, mit csinál a bal? Sok tépelődés után úgy döntöttek, hogy az űrhadsereg jelzést teljesen eltüntetik és csak az ürügynökség feliratot hagyják meg, nehogy más idegenek elkezdjenek fantáziálni ennek ismeretében. Ennek tudatában éltek tovább a mindennapjaikat.

Bármennyire is lojálisak voltak egymással a holdlakók, a három földi eredetű népnél mégis előfordult garázdaság, lopás és más hitványság. Ennek megfékezésére létrehoztak egy bírói testületet, mind a négy lakosságból egy fő volt benne, s ez mondta ki az ítéleteket, melynek a végrehajtásáról Ruri Dong úr gondoskodott. Kezdetben az első büntetés: szigorított elzárás volt tíz napra kevés élelemmel és csak oxigéntartállyal. A másodfokon szigorú körülmények közötti bányamunka végzés volt a büntetés 12 hónapig terjedően a vétek súlyosságától függően. Ezt követte a harmadik fokozat a Földről való esetében: a Földre visszaszállítás. Ha volt lehetőség, a földi törvények szerinti büntetés-végrehajtást ott kellett elszervezni a vádlottnak. Ha nem volt lehetőség a földi bíróságnál történő ítéletre, szigorúbb körülmények között elvégzendő több éves bányamunka volt az ítélet. Gyilkosság esetén egy űrkapszulában (belülről nem irányítható egy személyes űrjárműben) a sokszorosán vétkező és visszaeső bűnöst ki kellett löni az űrbe. A Dongokat nem lehetett a földi ítélőtábla elé állítani, ezért rájuk a Dongok külön végítélete vonatkozott. Ez abból állott, hogy a tettest az utolsó étkezés után kivítették a „feneketlen” kráter szélére, és ha az egyén egyébként egészséges volt, kiszívták laboratóriumi körülmények között az éltető nedveket a testéből, aztán rábízták a többi a nap- és az ibolyántúli sugárzásra. Pár óra múlva még a csontjaiból is por és hamu lett, annyira elégett a sugárzásban. Teste porát trágyával keverve földként vitték magukkal űrlény kapcsolataik más égitestre. Miért volt szükség az életnedvek kiszívására? Mert azokkal életet lehet menteni, ha hasonló testfelépítésű egyén kapja valamilyen baj, betegség idején. Akik viszont természetes halállal halnak meg, testük hamvait egy kapszulába zárva, a feneketlen kráter menti hegy sziklaoldalában helyezik örök nyugalomra. A sziklafalon egy réztábla vésete mutatja az elhalt nevét, a születési és a halála évét. A kivégzett után nyom nem marad. Ezeknek az ítéleteknek ismeretében mégis volt az amerikaiaknál egy többszörös késsel halált okozó vétke, akit hiába küldtek vissza a Földre, mert valahogyan visszatért a Holdra. Visszajövele után a „megjavulok” fogadkozása ellenére folytatta a korábbi italozó és bajt keverő magatartását. Újra megkezdődtek az először nem megállapítható tettes általi véletlen és halállal végződő „balesetek”. Aztán a sors úgy hozta, hogy kiderült a tettes személye. Ekkor született az a döntés, hogy Isten kegyelmére bízva bezárják egy űrkapszulába 10 napi élelemmel és vízzel, aztán kilövik az űrbe.

Akkor még nem tudták, hogy ilyen kilövés egy ízben már történt a Holdon.

Mielőtt az ítélet végrehajtására került volna sor, az ítélet jogerőssé válása napja előtt egy héttel valamilyen tárgy hirtelenül elhúzott az amerikai telep felett. A rendkívüli helyzetre tekintettel elhalasztották a kilövést. Leadták a vészjelzést a Fungáknak, hogy a radaron valamilyen csónakszerű tárgyat fedeztek fel, mely a Fungák területén szállhatott le. Rohantak a törpék megnézni, hogy mi az. Egy fedett járművet találtak, mely alakra kenuhoz hasonlított. A járműben űrhajósruhában egy ember ült. Már alig élt, pedig még volt élelme, vize, oxigénje is. Nem tudták a dolgot mire vélni. Az embert kihúzták az űrjárműből, melyet azután tüzetesen átvizsgáltak. Ennek a vizsgálatnak a során érdekes felfedezést tettek. A gépben, mert űrhajó volt, de a benne ülő nem irányíthatta, találtak egy arany táblát a gépbe rögzítve, és azon székel-magyar rovásírással a küldők jelezték, hogy az utas német bűnöző, akit a Trab planéta egyik népe a Dropa mentett meg a biztos haláltól, amikor az űrhajója az ő bolygójukon kívüli űrvárosállamuk területén szállt le. Közölték még, hogy az utas neve Herbert Fischer és a Holdról származik, ahol a német telep lakója volt. Ők meggyógyították. Most nem a németekhez küldik vissza, hanem az ő törpe ismerőseikhez, arra kérve őket, faragjanak embert ebből az elítéltből. Nagy volt a meglepetés. Az elítélt nem hiányzott nekik, de azt sem tudták, mit kezdjenek vele, ha a németek telepére nem küldhetik vissza. Először is elkülönítettek részére egy területet, ahol mozoghat, mégis el volt különítve a telep többi lakosától. Aztán, mivel egyáltalán nem beszélt, az élet jeleit alig mutatta, igyekeztek meggyógyítani. A talált üzenetről értesítették mind az Amikat, mind a Dongokat, hogy tudjanak az esetről. Ennek volt köszönhető, hogy az amerikaiak nem lőttek ki az űrbe a késes bűnöst, hanem mesterséges kómába tették arra az időre, amíg el nem dől, hogy mi legyen a sorsa. Amikor a német magához tért és fel akart kelni, nem engedték meg, hogy eltávozzon. Ugyanis, hova mehetett volna? Bejött hozzá Hoang úr a telep vezetőivel, hogy kihallgassa, mert a történetét tőle is hallani akarták. Herbert úr a gyengeségtől alig tudott beszélni. Amikor meghallotta, hogy nem a német honfitársainál van, megnyugodott. Elmondta, ki ő, hogyan került a Dropákhoz, akik nagyon emberségesen bántak vele. Ő ismerte a rúna betűket és kissé a magyar rovásírást is. Ez volt a közös nyelv a befogadói és közte. Amikor megkérdezte, honnan ismerik ezt az írásmódot, csak mosolyogtak először, majd azt mondták, hogy az őseik sok ezer évvel ezelőtt tanulták el, amikor még azok és a magyarok Ázsiában, a király szkíták földjén éltek egymás közelében. Azt nem értette Herbert, kik voltak ezek a népek, akikről soha sem hallott és mit magyaráztak még azok arról, hogy az ősök hogyan kerültek az űrnek erre a részére. Azt viszont megértette, hogy ezek az őt meggyógyító lények az űr-ellenőrző körútjuk idején ismerték meg a törpéket, akik éppen akkor indultak a Holdra. Ők nem felejtik el ezt a törpe népet, mert ők is ismerik ezt az ősi rovásírást. Itt a vallomás abbamaradt, mert a valló nagyon kimerült. Hagyták pihenni, hogy erőt gyűjtsön a továbbiakhoz. Hoang Po úrnak és a feleségének, Erzsikének a Herbert úr vallomása alatt jutott eszébe az ő űrutazásuk, amikor az idegen űrhajó utasai „Jó utat” kívántak nekik. Nagyon furcsa volt ez az egész história, de azért örültek, hogy valakik jó szívvel emlékeznek rájuk a messze távolban. Még mindig nem tudták, mit kezdjenek ezzel a Herberttel, akinek az „úr” megszólítás nem jár.

Pár nap múlva, amikor a beteg ismét jobban volt, újra vallott. Elmondta, hogy villamossági- és bányamérnök, a németek holdi telepének egyik alapítója. De hiába alapító tag, a Hold vezetője állandó bányamunkára, a munkások felügyeletére osztotta be. Ő már nagyon sokallta, hogy ott van a szép háza és szinte soha sem tartózkodhat benne, mert állandóan az uránbányában kell szolgálatot teljesítenie. Pedig a hivatalban van egy nő: Maria, aki nagyon tetszik neki és már régen elvette volna feleségül, de még meg sem kérhette a kezét, a nagymértékű és állandó leterheltsége miatt. Pedig úgy érezte, hogy Maria is vonzódik hozzá. Egyszer, amikor engedély nélkül feljött a bányából, a lakásában a bányaigazgató lányát találta ott egy barátjával, egy ficsúrral hancúrozva. Szót emelt, de még ő lett elítélve és megbüntetve, amiért ott hagyta a munkát. Most már szó sem lehetett arról, hogy lássa a napvilágot. Elvették a lakását

és a ficsúrnak adták, pedig neki sok drága, nagy értékű holmija van ott, amiket még a Földről hozott magával. Egyszer, amikor nem figyeltek rá, mégis feljött a bányából és elment a lakásába. Éppen ott volt az igazgató. A szóváltás közben az kést ragadott és megszúrta. Herbert a verekedés közben kicsavarta a kést az igazgató kezéből, amibe az véletlenül beledőlt. A helyszínen meghalt. Ezért lőtték ki a Kozmoszba Isten kegyelmére bízva. Isten kegyelemben részesítette, mert a Trab bolygó felségterületén ért földet, és az ott lakók megmentették az életét. Az ide való utazásán arra gondolt, inkább meghal, de ő a németekhez többé nem megy vissza. Csak azért a lányért sóvárog. Biztosan hozzámenne feleségül, ha megkérné, mivel a börtönben meglátogatta és azt mondogatta, bízzék Istenben, mert megsegíti, mert ő, Herbert nem rossz ember. Most látja, hogy Isten is és az ember is jó, ha okosan gondolkodik, és nem akar mások kihasználásával előnyökhöz jutva boldogulni. Végül még azt is hozzátette az elbeszéléséhez, hogy a Dropáktól tudja, milyen sokat változott a világ az 1936-os év óta, amióta ő frissen végzett mérnökként elhagyta a Földet. Azt mondogatják most a Földön divatos szlogenként, azért keresi a NASA a lakhatásra alkalmas, a Földhöz hasonló közetbolygókat, hogy a Földről az emberi fajt oda át lehessen menekíteni, ha a Föld tartalékai már nagyon kimerülnek, és ezért az emberek pusztulásra lennének ítélve, vagy egy újabb és totális jégkorszak söpörné el a mai emberiséget. De az alapján, amit a honfitársainál tapasztalt, inkább arra gondol, hogy ez mind nem teljesen igaz, mert a Föld nagyhatalmai mind a Holdat, mind a Mars bolygót, mind a még felfedezésre váró bolygókat gyarmatosítani kívánják, tehát saját hasznukra akarják kifosztani a természeti értékeit. Egyetlen egyszer sem említik egy szóval sem, hogy a felfedezendő bolygók ásványi anyag- vagy ércvagyonát a kis népekkel is meg kívánják osztani. Szerinte nagyon jó lenne, ha a Hold gyarmatosítása, az értékeinek a Földre elszállítása azért sem válna valóra, mert így is évenként távolodik a Hold a Földtől körülbelül 4 centiméterrel. Ez a távolodás pedig beláthatatlan körülményeket idézhet elő mind a Hold, mind a Föld élővilágát illetően.

Hoang Po úr és társai egészen elképedtek a hallottaktól. Nem voltak olyanok, hogy az egyoldalú vélekedést elfogadják, ezért hallani akarták a németek véleményét is Herbert esetéről. A Fungák jelmondata Szókratész csodálatos tanításából eredt: „Hallgass a lelkiismeretedre és az eszedre!” Elhatározták, hogy látogatást tesznek az „Üveghegyen” túl és megkérdezik az ottaniakat, hogy szerintük mit csináljanak a késes bűnözőjükkal. Milyen büntetést tanácsolnak, mert mégis csak sok, ami sok. Ezenkívül Máriával is beszélni akartak és meglátogatni Herbert lakását, ha lehet. Nagyon óvatosan kellett megszervezni ezt az egészet. Nem hibázhattak. Úgy vélték, az új német földön végzendő munkájukkal el kell nyerniük azok tiszteletét és jóindulatát a további közös együttműködés érdekében, és a védelemül hozzájuk küldött „német honpolgár” életét is meg kell oldaniuk valahogyan. Megüzenték, hogy szíves engedélyükkel árubemutatót kívánnak tartani, és meg akarják hívni a német telep tagjait az Üveghegyen túli települések lakóihoz látogatóba. Szó lehet itt a Dongokról és az amerikaiakról, ha abba a német telep vezetősége beleegyezne. A lakosság nagy izgalommal tárgyalta a várható fejleményeket, lehet-e szó egyáltalán bármiféle barátkozásról. A bemutatásra hozott élelmiszerek, ruhák, teák tetszettek a németeknek, szívesen belementek volna az alkuba, hogy a német telep mit ad értük, és a kialkudott csereáruért lehet-e szó máskor is arról, hogy érkezzenek hozzájuk ilyen áruk. A sétálók között Hoang úr felfedezte Mariát. Ráillett Herbert úr leírása. Odalépett hozzá, és megkérdezte, „mi a neve a szép hölgynek?” A kérdezett meglepődve mondta meg a nevét, mely szerint ő Maria Hopnig. Ekkor megmondta neki Po úr, hogy Herbert él és nála vendégeskedik. Maria szíve repesett a boldogságtól. Alig bírta magával. Mondta, hogy Herbert nem vétkes, nem történt gyilkosság. Baleset volt. Herbertet kártalanítani kellett volna, nem pedig ilyen csúnyán elbánni vele. Azt mondta, mindenképpen szeretné látni, hogy örülhessenek egymásnak. Po úr most már tudta, hogy Herbert mégsem gyilkos, méltó a bizalmára. De azt még most sem tudta, hogy Herbert és Maria egymásra találása hogyan történhetne meg. A németek maguk szolgáltatták a megoldást. Azt kérték, mutassák meg a

Fungák azt a holdi körülményekhez alakított, de földi eredetű technikát, mely által a házaikat az űrből nem lehet felfedezni. A küldöttségben Maria is benne volt, éppen úgy, mint a nagybátyja, a holdi német telep már eléggé előregedett vezetője. Tetszett, hogy a funga lakások, ha nagyon szűk helyiségekből is állnak, de világosak, bár fűtve nincsenek, mégsem hidegek. A villanyáram megfelelő felhasználása érdekében csak a holdi nappalok idején folyik a bányamunka, mert akkor a lakótelepeken nem, csak a bányákban kell világítani. A lakások beltéri falai a Holdon bányászott ásványból vannak készítve, melyek igen jó hőszigetelők, az emberi tüdőre ártalmas szilikátos holdporban levő baktériumok ellen. A később épített házak tetejét több alkalommal eltolható, holdi kristályból származó üveghez hasonlóan átlátszó, de nagyon vastag tető védi a káros sugárzástól és a hideg beáramlásától. A Holdnak nincsen számottevő légköre, így a nappali és éjszakai félteke között nagy hőmérsékletkülönbségek adódnak (+118 Celsius fok illetve -153 Celsius fok). És mert ezen változtatni nem lehet, hozzá kell igazodni a hő és a hideg elleni védelmi eszközökkel. A falakba és a tetőkbe beledolgozott holdi közetanyag miatt az űrből a teljes telep sziklás vidéket mutat a háztetőknek a közetekhez hasonlító megtévesztő hatása miatt. Ezt különösen a nagyon magas, a kínai állam által patronált, eltolt szintű háztömböknél alkalmazzák a kivitelezők, mert ezek az épület-komplexumok a lakosok kényelmét szolgálják és megbízhatóan veszélymentesek. Az oxigén kellő ellátása mindenhol érvényesül, bár kicsi szobáikban a lakosok az ágyhoz vannak szíjazva a pihenés óráiban, hogy a holdrengések miatt ki ne zuhanjanak az ágyukból. Mivel holdi lakásaikban vízöblítéses WC és zuhanyozó, fürdési lehetőség nincs, a szükségletet másként kell elvégezni. Vízelni egy csőbe kell, melyből a tömegvonzás továbbítja a vizeletet egy rendszerbe, mely iható minőségűre tisztítja meg az egyébként 741 méter mélyről, a holdkéreg valamelyik vízgyűjtő barlangjából érkező tiszta vízzel. Kezdetben, amíg nem volt tiszta iható vize a csoportnak, mindenki ezt a tisztított folyadékot itta. „Ma már tisztított esővizet iszunk a mélyről jövőhöz keverve, míg a tisztított vizeletet és a mosó, mosdó vizet egymással összekeverve öntözésre használjuk, hogy egyetlen csepp folyadék se vesszen kárba” – mesélte Eddy, Péter és Barnabás. Azért, hogy a látogatók a holdi fogmosást, a hajvágást, a mosakodást a saját szemükkel láthassák, átélhessék, Eddy maga mutatta be, mert minden szónál többet ér a látás révén elsajátított személyes tapasztalat. Egyébként a mosdás, a borotválkozás utáni arclemosás úgy történik, hogy kis tasakokból vízbuborékokat kennek magukra, mivel a víz, a tömegvonzás kellő mértékének hiánya miatt elillanna. A fogmosás ehető fogkrémmel vagy fogselyemmel történik. Hajvágást egy különleges vágógéppel végeznek, amit összeszereltek egy porszívóval: mely beszívja a hajszálakat, amint levágta őket, így azok nem szabadulnak el a súlytalanságban. Megmutatta azt is, hogy a széklet milyen zacskóba kerül a megfelelő tartály alá. A zacskóba hullott potyadékot a porítása után a növények talajának dúsítására használják. Tájékoztatta arról is a látogatókat, hogy felül a szirénák figyelmeztetnek veszély esetén. Mélyen az épületek alatt az épületeket összekötő alagutak rendszerét valósították meg. A felszínről alá vezető aknákat liftekkel bővítették, melyek a bunker gyors elérését szolgálják katasztrófa esetén. A gravitáció nélküli közösségi helyiség távközlési műszereket is tartalmaz, összeköttetést a radar központtal, tér- és bunkerkamerákkal, a bázist irányító egységgel. Itt étkezik és szórakozik a telep népessége. Étél- és italkészletük palackok és konzervek formájában, mások a fagyasztóban az étkező terem falában nyertek elhelyezést. A melegítés 10 perc, a főzés 30 perc zárt tűzteres tűzhelyen zárt edényben.

A réz- és a többi bányában a nagyon szemrontó villanyvilágítást a karbidlámpa fénye egészíti ki, de ahhoz oxigént kell biztosítani, amit ugye az ellátmányból kell elkülöníteni, ezért a dolog macerás egy kicsit. A bányamunkások munkája talán még szigorított helyen történő büntetés-végrehajtásnak is megfelelne. Idegkimerítő és fizikailag is hamar lemerül az energiájuk, ezért csak 4 órán át dolgoznak naponta, a hétvégeket kivéve, amikor egyáltalán nem végeznek munkát. Ezek az ismertetések és látnivalók, no meg a termékek nagyon tetszetek a látogatóknak. Amíg a bemutató folyt, közülük egy időre eltűnt Maria, hogy felkeresse Herber-

tet. Maria megadta a választ Herbertnek: igen, szívesen lesz a felesége, mert tudja, hogy nem vétkes, a bányaigazgató élt vissza a hatalmával. Nagyon örül, hogy a sors kegyes volt hozzá, és bebizonyosodott az igaza.

A Fungák a látogatókat meghívták egy esküvőre a településükre. Akkor esküdött egymásnak örök hűséget Herbert és Maria, akik kijelentették, hogy ezután ők a Fungáknál akarnak élni. Amikor Maria nagybátyja megtudta, hogy Herberttel kapcsolatban mi az igazság, áldását adta az ifjú párra és megígérte, hogy megbünteti az igazgató lányát és a ficsúrt, akik kiprovokálták Herbert eltávolítását. A ficsúr azonban nem várta meg a büntetést. Szkafterét levéve leugrott az Üveghegyről és szörnyethalt. Ezután került sor az Amiknál levő halálra ítélt és Herbert úr eszmecseréjére. Ennek során Herbert elmondta, hogy a kilövés alatt milyen lelki gyötrelmeken és fizikai megterhelésen ment át. Döntse el hát a vétkes, akarja-e ezt, vagy vállalja a földi ítélőszékben az injekcióval történő kivégzést az USA-ban. Azt válaszolta, vigyék el a Földre, és ott elfogadja azt, ami lesz. Addig is legalább még él.

Herbert és Maria berendezkedett a Fungáknál létesített otthonukban. Maria vállalta az óvónő szerepét, aki ráadásul német nyelvre is tanítani kezdte az apróságokat úgy, hogy különböző német mondókákat és játékokat tanított meg nekik. Kilenc hónap múlva megszületett a kisbájuk. Keresztapának Hoang Po urat választották.

8. Találkozás Zouval, búcsú a Holdiaktól

Valahonnan az egyik nap 800 méteres mélységben radioaktív sugárzást észleltek a bányászok. Eddy ígérte, megpróbálja kideríteni, honnan jön a sugárzás. Végül egy nagyobb darab kőzetnek a bányafalról leválása után, feltárult előtte egy kapu. Nehezen, de sikerült kinyitni. Ám az igazi meglepetés akkor keletkezett. A kapun átlépve nappali világosságban fürdő három emlékoszlopnak tűnő szikla állott előtte, egy virágos kis park szélén. Ismeretlen jelek voltak rávésve. Úgy tűnt, mintha emlékoszlopok lettek volna. Amikor Eddy az oszlopok mögül kilesett, lesett az álla. A park egy afrikai állatokat tartalmazó, üvegfallal elkerített, talán állatkert közelében feküdt. A parkkal szemben étterem volt. Sokan ebédeltek, beszélgettek, mialatt rock and roll muzsikától volt hangos az egész környék. Eddy csodálkozott, hogy ezek az afrikai állatok mennyire jól bírják ezt a zenét.

Az étteremben senkin sem volt oxigéntartály, senkin sem volt szkafander. Milyen szerencse – gondolta –, hogy a szkafandere alatt sportruhát visel, így ha a szkafandert itt hagyja a kőoszlopok mögött, a sportruhájában nem lesz feltűnő. Az étterem előtt egy üveg szekrényke előtt többen is álldogáltak, majd bementek az étterembe és leültek valamelyik asztalhoz, ahová hamarosan kiment a pincér és attól megrendelték az ételüket. Nem látta, hogy bárki fizetett volna. Egyszer csak a vállára tette valaki a kezét.

– Miért nem megy be ételt rendelni? Már itt van az ebédidő! Menjen be nyugodtan! – szólt rá a férfi, aki a háta mögött állott.

Ismerős volt a hang. Megfordult és megdöbbsent. A férfi az ő kínai csoporttársának volt az öccse. Azért döbbsent meg Eddy, mert azt hallotta, hogy Zou Csang meghalt a Sárga tengeren egy viharban. A hajójuk ugyan sértetlenül tért haza a vihar után, de egyetlen halász sem volt rajta a 25 közül. A férfi csak akkor ismerte fel Eddy-t, amikor emlékeztette arra, hogy Zouval a testvére, Li kapcsán ismerik egymást. Akkor ismerkedtek meg, amikor egy Vidámparkban az óriáskerékben egymás mellett ültek. Most a csodálkozás sora Zoun volt, nem tudta, hogyan került ide a fivére barátja, de valójában azt sem tudta, hogy a testvére a Holdon él. Elhalmozta kérdésekkel Eddy-t: hogy van a testvére, Li; és mit tud a Földön élő övéiről. Mivel Eddy nem volt éhes, a könyvtárba ült be Zouval, és ott beszélgettek halkan tovább. Zou elmondta, hogy zúgott, háborgott a tenger, mint az örült, amikor hajójuk bedőlt a hullámok közé, ő megpróbált a mentőcsónakba beleugrani, de melléugrott, és hiába kapott el egy lelógó kötelet menekvésként, mert az elszakadt és ő alámerült a tajtékzó tenger vizében. Már majdnem a fenéken járt és fuldokolt, amikor a tudatában megszólalt egy hang:

– Megmenekülhetsz, ha akarsz a Holdon élni.

– Nem jobb élni akárhol, mint holtan a halak táplálékává válni? – gondolta, és máris megfogalmazódott benne az igenlő felelet.

– Van egyáltalán olyan bolond ember, aki nem akar élni, ha lenne módja rá?

Ő még élni akart, mert hazavárták. Hazavárta az öt fivére, akiknek az ő keresete volt a megélhetőségük fő forrása. Li Csang, a testvére Amerikában él, tanul, az ő keresetére nem lehet számítani, ezért neki mindenképpen élni kell! Arra gondolt, bárhol élhet, csak a víz alatt nem. Elveszthette az eszméletét, mert többé nem hallott, nem látott semmit. Azóta sem tudja, meddig lehetett alélt. Amikor magához tért, már a Holdon volt és még ápolták. Meggyógyulása óta egyszer sem gondolt haza és az otthoniakra. Egyáltalán nem emlékezett a családjára, a barátaira és a munkatársaira sem. Nem tudja, elsiratták-e az övéi, mit gondolnak róla, hogy mi lett vele. Legelőször akkor jutottak az eszébe a régi életéből származó emlékei, amikor a könyvtárban meglátott egy könyvet, melyben egy ismeretlen németalföldi festőtől származó festményről készített kép a holland tengerpartot mutatta Hook of Hollandnál. A háborgó tenger hullámain látva világosodott ki először az agya. Ahogy merően nézte a hullámok taraját a

könyv képén, úgy tört rá az emlékezés az utolsó óráira a Sárga tengeren. Érezte az orkán süvöltését, amint a tengerbe söpörte a társait, majd őt magát is. Újra átélte, hogyan merül alá a sárga halászkabátjában, mely már nem védte meg a sós tengervíztől. Vizes haja takarta az arcát, szemét, semmit nem látott. Most éppen ellenőrzi, hogy az étteremben a kiszolgálás rendben folyik-e, az út a parknál és az állatkertnél tiszta-e, és így tovább. Mondta, hogy mivel Eddy itt nem ismerik, de enni szeretne, menjen el ahhoz az üvegszekrényhez, nyomja rá az ujját az oda rajzolt karikára és már mint regisztrált, kérhet máris olyan ennivalót, amit az étterem étlapja kínál és anélkül, hogy fizetnie kellene. Eddy beszélt a csoportról, amellyel itt él a Holdon, és beszélt arról is, hogy szeretné a bóját meglátogatni a Marson, amihez Dongi úr segítségét szándékozik kérni, mert ő aligha tudna oda eljutni egymagában. A hírek nagyon megörült Zou. Kérte a barátját, kérje el őt Dongi úrtól, mert szívesen vele tartana a Marsra, annak ellenére, hogy mióta a becsapódás történt, a Hold életében jelentős a változás, feltehetően az évszakok megjelenése miatt. A tél éppen olyan zord, mint korábban, de utána nyár következik, mely enyhébb a másik évszaknál. Ez jó jel, mert könnyebbé teszi az ottélést. Jó dolga van itt, mégis túl kényelmes, túl veszélytelen itt az élet. Ő, akinek a foglalkozása – a tengeri halászat – miatt az élete tele volt veszéllyel, állandó kielégítetlenségben szenved. Inkább vállalja a Mars kihívásait, csak visszatérjen a régi énjé; melyet az agyomosás már csaknem teljesen ki törölt az emlékezetéből, a férfierőt és a férfi találékonyságot nem kívánó új életmóddal. Eddy kérdésére, hogy ez itt állatkert-e, azt válaszolta, hogy igen is és nem is. Ez a park mutatja be az élelem állatokat, melyek igen hasznosak több szempontból. A szőrükből, bőrükből ruházati cikkek és lábbelik készülnek, a húsból élelmiszer nekik is és az idegen égitestekről ide látogatók számára is, a csontokat megeszik a húsevő állatok, az inakból egyes fegyverek tartó szalagjai készülnek. Eddy csodálkozására azt mondta, hogy ebben az esetben a parittyára gondoljon, de a nyilak húrja is ezekből az inakból készül eléggé bonyolult eljárással. Eddy csodálkozott, hogy ebben a modern korban még léteznek ilyen egyszerű fegyverek is. Zou szerint nem kell csodálkozni, mert azok nagyon jó, hatásos eszközei az önvédelemnek. Eddy az órájára nézve megállapította, hogy nagyon elidőzött. Arra a kérdésére, hogy a Dongok hogyan hozzák létre ezt a nappali világosságot, Zou csak annyit válaszolt, hogy ez az ő technikájuknak a kérdése. Ő azt nem ismeri, ő csak örül, hogy ilyen van. Eztán Eddy menni készült, de még megkérdezte, tudja-e Zou, miért lehet érezni a bányájukban a rádium kisugárzást. Zou szerint az a Dongok gépparkjából eredhet, és jó lesz, ha azon a területen Eddyék a falat helyreállítják újralfalazással a sugárzás megfogása, lecsökkentése érdekében. Végül egymás vállát meglapogatva váltak el egymástól.

Eddy most már egyáltalán nem érezte jól magát a társai körében, annak ellenére, hogy Zou örömet adott számára minden további beszélgetésükkel is. Majd megszakadt a szíve, annyira vágyott a testvére után. Zou tudta, hogy milyen pocsék Robert természete, hogy mindig borsot tört Egérnek az orra alá (ahogy Robert nevezte a tőle fiatalabb fivérét), mégis megértette őt, amiért annyira vágyik a bátyja után. Robert mégis a testvére és nemcsak a bosszúságok kötöték össze őket, hanem az igazi testvéri ragaszkodás is. Egyre borúsabb lett a hangulata, nem találta a helyét. Nem érezte többé otthonosan magát itt. Érezte viszont, hogy életében közeleg a változtatás szükségessége. El kell végre indulnia élete végcélja, a Mars felé, ahogy az előre elrendeltetett. Felkereste Dongi urat, segítene-e, hogy elutazhasson, vagy jobban mondvá, áttelepüljön a Marsra. Bármily furcsa volt, de Dongi urat nem érte váratlanul a kérdés. Azonnal igent mondott, csak az volt a kikötése, kérdezze meg a teleptársait, kik mennének el vele együtt a Marsra, mert ugye egy emberért mégsem indíthat el egy egész űrhajós utazást. Eddy kicsit szégyenkezve, kicsit félve kérdezte meg Dongi urat, elengedné-e vele Zout, akit régóta ismer és nem régen véletlenül pont itt a Holdon összetalálkozott vele. Dongi úr nem látta ennek akadályát. Ezután Eddy Pétert is megkérdezte, elmenne-e vele. Ő máris igent mondott. Azt mondta, már csaknem teljesen eltespedt itt, ezért ideje van a változtatásnak. Tőle értesült Erika a tervezett utazásról, aki azonnal szintén igent mondott az áttelepülésre. Talán azt hitte,

hogy a férje mégis visszatér hozzá, vagy talán új szerelemben reménykedett. Maja és Ráma is jelentkezett, mert már csak abban reménykedtek, hogy régen elveszett szüleiket ott fogják megtalálni. Így összejött a hat fős legénység, és azonkívül még ott volt Gor, a Gurdok csoportjából. Már nem jöttek új bajok és a békében jelentős fejlődésnek indultak a települések, egyre nőtt az utódok száma.

Az amerikai csoportnak új vezető kellett az amerikai űrhadsereg elleni harcban elesett David helyett. Eddy nem vállalta. Végül a csoport azt tette közzé, szívesen vennék, ha a sokat próbált Herbert költözne át hozzájuk a feleségével együtt, és ő lenne az amerikai csoport új vezetője David helyett. Hamarosan megérkezett a Fischer házaspár. Sajnos nem tudtak megszokni, ezért visszatértek a germánok telepére. Helyettük Edward lett az új vezető. A megbízása jó választásnak tűnt, mert demokratikusan gondolkodó és cselekvő volt.

Eddy és társai a Dongokkal pedig az űrhajók tervén dolgozott. Dongi úr közölte, hogy tőlük is indul egy űrhajó, mert a népe körében nagy a lelkesedés, többen is szeretnének visszatérni az óhazába. Teljes létszámmal jelentkeztek közülük a Gurdok. Az idősebbik Gurd (az Ida-ra való) fiú, Gor is nagyon akarta, mondván, hogy a Holdon csak hunyorognak a fény erősségének kellő korlátozottsága miatt, a gyümölcsök satnyák, savanyúak. Bár a Holdon is lehet élni, de a Marson legalább van fény, ezért jobbak lesznek az életkörülmények még akkor is, ha ott több a széndioxid a levegőben. Az ő műszaki ismeretei jól párosulnak a Dongokéval, így őt is elviszik bizonyára, ha már úgy adódott, hogy Eddy űrhajójában számára nincs hely. A többi űrhajó építése lassan, de biztosan haladt. Aztán eljött a kipróbálásuk ideje, majd a föltöltésüké, és végül a búcsúé.

Az indulás előtt Eddy beszélni akart Roberttel arról, hogy mikor indul a Marsra, de hiába hívta többször is, nem jött létre az összeköttetés. Eljött július 25-e. Ezen a napon Eddy átadta magát „az édes semmittevésnek” – ahogy a földiek a pihenést nevezik –, visszaemlékezett, milyen volt még a Földön a személyes tárgyai csomagolása. Sok, onnan magával hozott dobozt még a Holdra érkezése óta nem bontott ki. A Marsra indulása előtt úgy gondolta, ideje már megnézni, hogy mi van bennük. Egészen elhűlt a látványtól. Talált rengeteg konzervet és még több ruhaneműt. A furcsa az volt, hogy egyforma volt a felirat minden dobozon, és ráadásul meg voltak számozva. Mindegyik konzervből volt vagy 50 darab. Mivel az egész iszonyú nagy mennyiség volt, mindegyik fajtából kibontott 1-1 dobozt, hogy meglássa, mi a dobozok tartalma. A konzervekben voltak sertés, marha, birka és hal húsból készült ételek, tojás sültve, főzve, tojásos ételek, mindenfajta főzeléknövényből ecetes és erjesztett savanyúságok, főzeléknövények főve, sült és darált hússal és rizzsel rakva, tejfölösen összesütve, sült padlizsán- és paradicsomszeletek sült, főzni való rizslisztből, búzalisztből készült tészták töltve és töltelék nélkül. Búza-, árpa-, rozslisztből sült kenyérszeletek, tejberizs cukros kakaós szórással, tejpótló tápszer és bébiételek. Voltak még lekvárok, méz és némi kristálycukor. Eddy nem győzött eleget ámuldozni, hogy édesanyja mi mindenre nem gondolt! Ennyire figyelmes, csak egy anya lehet! Csak az ő áldott kezű édesanyja! Forró hálával gondolt rá. Vizsgálódásai közben jutott eszébe az apjának egy régi mondása, mely szerint, ha a gyermek jó eszű, a szülőknek kétszer olyan rafináltaknak kell lenniük, hogy a gyerekük eszén túl tudjanak járni és azt a megfelelő útra tudják irányítani. Az ő szülei valóban túljártak az eszén, mert annyi mindennel indították el az útjára, amikről ő még csak nem is álmodott! És hogyan tudták kinyomozni az utazásszervezők kilétét, akikkel egyetértésben tudták felpakoltatni ezeket az árukat is? Csodálatosak a szülei! Őt a Földről elinduláskor teljesen lefoglalta a műszaki cikkek biztosítása, mert az üveg, a vasérc és az acél gyártására alkalmas kohóin kívül a legfontosabbak az oxigén előállító berendezések voltak, hiszen ezek jelentették a marsi létezésük alapjait. Az oxigént az iparban cseppfolyósított levegő szakaszos lepárolásával, bonyolult módszerrel állítják elő, melynek leírását volt módjuk megismerni az előképzés ideje alatt, ezért neki is erre kellett törekednie, mert az oxigénre sokféle módon van szükségük. Ha a csoportjuk oxigén szükségletének meg akartak felelni, akkor az ipari méretű előállítást kellett

szem előtt tartani. Csak a tyúkjait szándékozott elvinni a jól teljesítő kakassal, mert a kecskéjét eladta a Fungáknak, nyula pedig csak Péternek volt. Nem akart sokat bajlódni az állatokkal. Csoportja tagjai is mind vittek magukkal hasznos növényeket, tárgyakat és egyéb dolgokat.

Tibeti barátjuk a már Holdon is alkalmazott vízi növényfajtából vitt egy nagy adagot, azzal a gondolatral, hogy azokat a Mars bolygón elszaporítja. Ez a növény nemcsak rejtekhelyet jelenthet vízben élő élőlényeknek, de szolgálhat táplálékkul embernek és állatnak egyaránt, és hasznos az oxigéntermelő képessége miatt is. Ez a növény, mely a nagyon szélsőséges időjárási körülmények között is megmarad, a Kolokán (*Stratoides Aloides*) volt, melyre a Wikipédiát, az ingyenes elektromos Enciklopédiát böngészve talált rá. Ő hínár-fajtaként ismerte. „Vízben úszó növény, mely eleinte az iszapban gyökerezik, majd függetleníti magát attól. Felszáll a víz felszínére és a víz felszínén úszóvá válik. A levelek virágzáskor a vízből kissé kinyúlnak. Gyökérzetével – a vízfelszín alatt – magához veszi a számára szükséges tápanyagot. Az úszó levélzetével a fényt a vízben lebegő moszatoktól. A fagy ellen úgy védekezik, hogy a téli hideg időszakban lesüllyed a tó aljára. Levelei akár 20-30 cm hosszúak is lehetnek. Virága fehér színű. Virágzása földi környezetben májustól-augusztusig tart” – szolt a növényről szóló ismertető anyag. Úgy vélte, hogy ha megtartaná ezt a tulajdonságát ez a hínár, a virágzása éppen a marsi tavasz idején történne meg, ami nagyon jó lenne, mert így a magérlelésre is lenne ideje még a hosszantartó téli fagy beálltaig. Ez nagyon jó lehetne egy általa létesítendő halas akváriumban vagy egy halastóban. Dongi úr csapata még hiányzó élelmiszereket, vizet, oxigéngyártó készülékeket, űrfegyvereket, gépeket, előre elkészített épületelemeket hozott, rengeteg drótot, kábeleket, rádió adó-vevőket, antennákat, TV-eket, és hasonlókat, sőt cseppfolyós oxigénnel telt tartályokat is.

Július 1-jén hosszas búcsúzkodás után megtörtént a beszállás a Mars felé, hogy szeptember 5-re a céljukat elérjék, amikor tudomásuk szerint már benne lesznek a marsi tavaszban. Eddyék felszállása a saját repterükről történt, a másik két személyszállító űrhajóé és a tehervivőké a Dongok repteréről. Nemsokára még három újabb, de sokkal kisebb űrjármű csatlakozott hozzájuk. A Dongok megüzenték, hogy a Trab nevű kisbolygóról is velük tart három űrjármű. Így a járművek légénysége minden elképzelhető tárgyat, élelmet, vizet és oxigént visz magával a Marsra. Ott biztos, hogy semmiben sem fognak hiányt szenvedni.

Dongi Dongon és Ruri úron, valamint a kútúrúkon kívül más Dong telepest Eddyék eddig nem láttak. Ezeket a férfi és nő ivarú Dongokat most látták először, mert eddig sem asszonyaikat, sem gyerekeiket nem látta a többi holdi telepes. Mindegyik Dong kedvesen mosolygott Eddyre és csapatára, kezet fogtak velük üdvözlésként. Mindegyik Dong kezes-lábas, nyakig érő overállt viselt szürke, fűző nélküli lapos talpú cipővel. A ruhából kilátszó testrészeiken olívbogyó zöld színű volt a bőr színe. A fejük formája az emberével csaknem azonos, bár a fejtetőn kissé kicsúcsosodó, mégis, hátul picit nyújtott formájú. A férfiak kopaszok voltak, nem volt sem szemöldök szőrzetük, sem bajszuk, de volt gyér kecskeszakálluk. A nőknek gyér és nagyon vékony szálú barna hajuk volt, fülük kisebb volt az emberénél, pici kinövések voltak. Szemöldökük ugyanolyan gyér szőrzetű volt, mint a hajuk. A nők keskeny ívelt szemöldöke alatt a szemgolyójuk halványan látható volt a sötét és talán beépített (a földiek által viselt napszemüveg üvegéhez hasonló) szemvédő burok mögött. Orruk lapítottsága miatt az arc némileg mongoloid jellegű. Az ajakuk keskeny vonalú. A bőrük szorosan simult a fejükre és a kezükre, rajtuk az ér vonalai nem voltak láthatóak. Ujjakon a körmök keményebbek az emberi körmöknél, ujjaiuk olyan vékonyak voltak, hogy látva azokat, önkéntelenül mindenki elgondolkozott: ennyire erőtlennek látszó kezekkel lehet-e egyáltalán olyan erős fizikai munkát kifejtetni, mint amilyenre az ember képes? És vajon az asszonyaik milyen teherbírásúak lehetnek? Amikor látták, miként pakolják be a ládákat és a bálákat a Dongok az űrhajóba, a véleményünk nagyon megváltozott róluk, mert több erő kifejtésére voltak képesek, mint az emberek.

A Dongok arca nem hasonlított a perui indiánok várain kifaragott isten-ábrázolásokhoz.

Fontos tény, hogy ezek a Dongok nem más lényként, hanem testvérként kezelték az egységes holdi népből kivált felderítő előőrsöt. „Mindig lesz helyük náluk, ha vissza akarnak térni” – mondták a start előtt, amikor mindegyik telep teljes népével ott várakozott, hogy elbúcsúzzon a távozóktól. Talán azért viselkedtek így, mert az indulás előtti utolsó pillanatokban nagyon jelentős egyezség született. Egyesült az összes holdi telep a Dongok, a Fungák, az amerikaiak és a germánok. Hiába mondták ki korábban, hogy a holdi állam köztársaság, mégsem érezték, hogy az az égitest az övék, nem érezték a népei a sorsközösséget. Most viszont már igen. Eddyék nem áltatták magukat azzal, hogy ez az egyesülés az ő elmenetelük miatt történt. Ez részben igaz volt, de nemcsak ezért történt most meg ez a kinyilvánítása a közös szellemnek. Elsősorban az amerikai telepet ért támadás miatt jött létre. A beházasodással megindult a keveredés a holdi telepek lakói között. Utána kiépítették a talajszint alatt a telepeket összekötő védelmi vonalakat és az óvóhelyeket. Ezután már csak a felszín alatt közlekedtek, szállították egymásnak, amire szükség volt. A Dongok adták az összes telep világítását, a mezőgazdasági területeknek a meleg vízzel és gőzzel ellátását a jobb termelés érdekében. Ezeken kívül a Dongok adták a vadhúst a telepesek asztalára. A növényi élelmiszereket a telepek biztosították a Dongok részére, a védelem közös lett. Minden étkétszert a Hold felszínéről közös megállapodással levittek a saját területük díszítésére, a felszíni telepkijáratokat és bányalejáratokat álcázták, hogy még az űrből se lehessen felfedezni a felszínen az élet nyomait. A már meglevő törpeerdő fáit meghagyták, de a fatöveket betemették, ne lehessen észrevenni könnyen, hogy azok a mélyben eredtek meg. Sajnos az önvédelem követelménye fontosabbá vált a Hold felszínének a szépítésénél.

A búcsúztatók között ott volt Hoang Po úr is többek között, akinek Eddy a kölcsönös barátságos hátvéretegetés után átadott egy éppen a karjára méretezett karvédőt, mely a Földről való csaknem összes ismeretet tartalmazta a már a Holdon megszerzett ismeretekkel együtt. Ez ajándék volt, csodálatos kivitelezéssel. Az ajándékot a megajándékozott meglepett, széles mosollyal fogadta, majd a nyakában levő vastag aranyláncot levéve, azt Eddy nyakára fűzte, mint a saját ajándékát. Eddy nem akarta elfogadni a drága ajándékot, hiszen elég nagy értéknek tűnt a Dongi Dong által neki átadott – mint a holdi lakosok ajándéka – az ékkövekkel teli ládika. De Hoang Po nem hagyta magát. Mondta, csak fogadja el azt Eddy nyugodtan. Ha a medál díszén a pálmafa képét megérinti, azonnal létrejön vele a telefonkapcsolat. Kezet ráztak egymással, aztán a búcsúztatók visszavonultak. Az utazók beszálltak az indulásra kész űrhajóba. Nemsokára felemelkedtek, aztán gyorsulni kezdett a gép, és hamarosan eltűntek a búcsúztatók szeme elől.

Mindannyian vittek magukkal meséket a marsi gyerekeknek és a majdani saját utódjaiknak a Hold felszín domborzati elemeinek elnevezéseiről, és holdi éltük sok emlékét. Eddy közben nyugtázta, hogy nincs a Marsra utazók között az a hímnemű Dong, aki egyszer szájon csókolta, hogy „felvidítsa”, mondván, „ha nőhiánya lenne, ő be tudja tölteni azt az űrt. Szívesen lenne vele, ha akarja, csak szóljon, mert nagyon kedveli Eddy-t az okossága miatt, és örülne, ha testi barátságot létesíthetne vele hímnemű létére.” Eddy viszolyogva tekintett rá a felajánlkozás miatt, de nem akarta megsérteni azt a Dongot. Azt válaszolta, hogy ő gyermeket akar majd attól, akivel kapcsolatot létesít, s mivel erre férfi képtelen, ezért nem kíván vele kapcsolatot létesíteni. A bátyját pedig nem azért keresi, mert a testvérségen kívül testileg köze lenne hozzá, hanem azért, mert szereti Robertet a rossz természete ellenére. Amikor végre sikerült leráznia a Dong tolakodását, hihetetlenül megkönnyebbült. Most már minden abba az irányba mutatott, hogy a csapat a lehető legteljesebben készült fel az 1980. évben kezdődő marsi életére, 17 évvel a David vezette amerikaiaknak, mint leendő telepeseeknek a Holdra szállása után.

9. Megérkezés a Marsra. Életterünk kialakítása. A kígyós szentélynél

Ahogy Eddy végignézett a csapatán, megállapította, hogy megváltoztak a Holdon élésük alatt. Kissé vesztek a magasságukból és kopaszodni kezdtek. Magánosok holdi klubja korosodó tagjainak látszottak. Velük ellentétben a Dongok ugyanolyanok voltak, amilyeneknek megismerték őket. A kezük ugyanolyan keményfogású volt, mint korábban, nem látszott rajtuk, hogyan mentek össze az izmaik, a bőrük is feszes és sima volt, a körmeik némileg keményebbek lettek. A méhekéhez hasonló szemformájuk sem változott. A Dongokon nem látszott a kor. Eddy tudta, hogy a Holdon Dongi úr csaknem a 180. évét tapossa, ami ugye már jelentős kor! A gyermekei, az unokái és más családtagjai is már jól benne vannak a korban, szóval már nem éppen fiatalok. Mégis olyan mozgékonyak, mintha huszonévesek lennének. Később megállapította, hogy ha ők, a földiek még utódokat akarnak, akkor az idő sürgeti őket, hogy megfelelő, esetleg tőlük fiatalabb párra találjanak.

A Marsra utazásuk alatt visszaemlékezett Eddy arra is, hogy egy, a holdi telepükön tett látogatáskor mit meséltek a Dongok az ő ősi földjüket, a Marsot ért legnagyobb kataklizmáról. „Az utolsó, legnagyobb, a legkatasztrofálisabb esemény úgy körülbelül 50 millió évvel ezelőtt történt, amikor a Naprendszerünkbe betévedt egy másik nap és az összeütközött a mi Napunkkal. Szerencsére a mi Napunk túlélte, de a másik darabokra hullott és szétrepült az űrben. Mivel akkor a Mars volt a legközelebb a szerencsétlenül járt égitesthez, az végigégette az egész bolygónak a felszínét. Csak azok a marsi élőlények éltek túl ezt, amelyek abban az időben mélyen a felszín alatt éltek. Nagyon kevesen voltak, és még kevesebben maradtak meg, de elegendően ahhoz, hogy az élet újrainduljon a bolygón. A legtöbb égő napdarab a Földre és a holdjára hullott. Becsapódva legtöbbször vörös színű hegyek lettek belőlük a síkságokon. A Földre lehullott égő darabok – ha óceánba hullottak – az óceán mélyén maradtak meg. Máshol felégetve a talajt, a mélyben tovább égve vulkánok lettek belőlük. Ami szikraesőként zúdult ki a széthullott idegen Napból, az lehűlve kozmikus porként keringett tovább az űrben, hacsak le nem hullott már valamelyik égitestre. Később, amikor már újra beindult az élet a katasztrófa után, a zavarosban halászni megjelentek a közeli bolygókról. Mivel kevés volt a Marson élő ember és emberhez hasonló lény, akit bányamunkákra foghattak, hoztak maguknak a Földről munkásnak való embereket. A Szíriusziak szerencsését megirigyelték a Fiastyúkiak. Ők is magukénak akarták tudni ezt a „vadászterületet”. Mivel nem kapták meg, sőt a Szíriusziak közösködni sem akartak, háborút vívtak egymás ellen a bolygó felszínén. Ennek ismét a marsiak látták a kárát, mert megszökött egy időre az oxigén a légkörből. Ekkor menekült el a Dongok egy része a Holdra a Marsról, bár a többi Dong, a magukat Angunak mondó óriások és a Cserek ottmaradtak. Később egy aszteroida csapódott be kevés túlélő, gondolkodásra képes emberszabású lénnel, a Plutokkal.

Legutoljára, úgy körülbelül 200 évvel ezelőtt űrhajón érkezett egy másik óriás népnek több tagja. Az akkor érkező Szerek összeolvadtak a már ott élő marsi óriás néppel, az Angukkal, mert az élőhelyük egymás mellett terült el. Azóta az óriásnövécsük törzsi neve: Anguszer. Ők a vasgyártásban érdekeltek. A gabonát a Cserek termesztik, a Plutok a Déli sark tengereinél töltve a marsi nyarat, biztosítják az egész marsi nép sózott-szárított hal szükségletét és begyűjtik a srika leveleket, amik miatt a szárított halak füstölt ízt kapnak, és a levelek külön is táplálók.”

Már indulásuk előtt egyetértettek a csoporttagok, hogy ha a Földön a dinoszauruszok kihalását okozó kataklizma nem pusztította el az élet összes csíráját, lehet élet a Marson is, és ha igaz a Dongok története, és a többi nép eredetmondája, akkor érdemes lesz velük szövetkezve tovább építeni a bolygón az életet úgy, hogy azokból a javakból ők, a most érkezők is része-

sedjenek. Ha azok a lények valóban élnek, bizonyára ott tovább szaporíthatók lesznek a most magukkal hozott földi tengeri halak. Mindegyikőjük sóvárogta ezeket a felfedezéseket. Ízig-vérig felfedezők voltak. A víz jelenlétében kétkedőknek Eddy megnyugtatóként elmondta, hogy ha egyszer nagyon régen 5 kilométeres körzetben létre tudtak hozni egy marsi arcot és egy piramist a marsi világ összeomlása után a még ott élők, akkor a mélyben maradt mára is víz. No meg, ha van a Déli sarkon hósapka, az évente csak úgy hízik meg újra, ha esik hozzá eső. Ha ez nem így lenne, akkor a Marson nem lenne hósapka sem, mert a vize már régen elpárolgott volna teljesen.

„Az utazáshoz szükséges legmegfelelőbb időablak két évente jön el a Föld és a Mars között – és ez az idő éppen most jött el –, amikor a Mars a legközelebb kerül a Földhöz, mintegy 80 millió kilométerre megközelítve a Földet. Ezt hívják Hohmann-pályának (Hohmann transzfer pályának), amely az energiaminimum elvén működik – ilyenkor lehet a legkevesebb üzemanyaggal, illetve befektetett energiával elküldeni az űrjárműveket a vörös bolygóra” – olvasta fel Eddy a tananyagnak ide vonatkozó részét. A Holdról áttelepülni vágyók úgy gondolták, hogy ezt kihasználva 5-6 hónap kell, hogy a Mars bolygót elérjék. Azonban a Dongok űrhajóival elegendő volt 104 földi napi utazás, hogy megkezdjék leszállásukat a Marsnak a Phobos (fobosz) nevű holdján. Ott valóban téli körülményeket találtak. Vastag hó borította. Kedvcsinálóként a marsi leszállás előtt, hógolyó csatát vívott az utazótársaság. Még zajlott a hógolyó csata, amikor váratlanul fekete felhő jelent meg felettük. Nem felhő volt az, hanem a Trab bolygóról érkezők újabb űrhajója, és engedélyt kért a leszállásra. Csatlakoztak hozzájuk, mondván, hogy a Trab kisbolygó lakosságában vannak, akiknek az ősei a Marsról származtak el. Most, hogy hallottak Eddy csapatának a Dong fiatalok társulásával létrejött vállalkozásáról, nem akarnak ők sem kimaradni belőle. Ők már leszállították korábban a házaikat, most a többi hozzávalót hozzák, hogy az életüket a Marson kialakíthassák az eddig Eddyékhez már csatlakozott űrhajóik népével együtt.

Megemlítették egy szerencsétlenül járt csoportot a Marson, amelynek a tagjai egy állandóan befagyott tóra telepedtek le és eszkimók módjára akartak élni ott, annak ellenére, hogy a tó, vagy talán tenger 150 méter mélységig be van fagyva, és ontja a hideget alulról. Nekik az volt az érzésük, hogy nem volt jó ez az élőhely választás, mert ez nem a Földnek az Északi sarka, ahol tudnának lék készíttéssel halat fogni. A marsi időjárás és állatvilág nem éppen egyezik meg a Föld sarkain levőkkel. Egy ideig mégsem volt baj, de körülbelül egy éve egyáltalán nem adnak hírt magukról azok a telepések. Muszáj megtudniuk, mi lett azokkal, maradt-e élve egyáltalán valaki a 12 fős társaságból. Volt köztük egy hórihorgas ember, aki nagyon büszke volt magára. Ő lehetett a csoport vezetője.

Eddy megtudta, hogy akivel beszélt, az Tudi nevezetű, és ő a Trab nevű kisbolygóról érkezettek egyik pilótája, a három űrhajó legénységének vezetője. Tudi az indulás előtt kőzetmin-tát akart venni a Phobosról, amikor egy kis luk támadt a hó alatt és eltűnt benne a kalapács után a véső is. Megpróbálta a gödröt kitágítani, hogy visszavegye a szerszámait. Egy téglalap alakú nyílás állta el a kísérlete útját. Annál jobban nem tágult a lyuk. Lehasalt. Megpróbált belenézni, de csak sötétséget látott. Amikor a jég alatt kopogtatgatta a nyílás szélét, az kongó hangot hallatott. „Mi ez? Mi van itt?” – kérdezte és odahívta a Dongokat és Eddy is, nézzék meg ők is. Az lett később a benyomásuk, hogy talán az egész Hold műalkotás, tehát nem valódi. „Az is lehet, hogy a Phobosz űrállomás.” Úgy gondolták, hogy olyan légi bázis lehet ez a hold, mely rádiójeleket sugározhat valahová, de akár határvédelmet is ellát, mint az égi erő átvivő egysége. Az idő sürgetett. Veszni hagyták a szerszámokat. Beültek az űrhajókba és megkezdtek a leereszkedést egymás után. Amint ereszkedve a Phobos alá kerültek, szünet nélkül kezdte szórni rájuk a halálsugarait, lézernyilait.

– Lőnek ránk! – kiáltott Eddy. – Ez a marsi határvédelem lenne? Vajon külső, távolról irányítást nem igénylőn történhet a mozgásérzékelésre lövés, vagy valakik tartózkodnak bent a marsi holdban és ők lőnek?

Eddy üzent rögtön a még fent levő társaknak, próbálják felszámolni ezt a határőrséget, mert kárt tehetnek valamelyik űrhajóban. Végül úgy döntöttek, hogy ketten két oldalról fognak majd ereszkedni és közben igyekeznek kilőni a támadót, vagy éppen oda löni, ahonnan a lézernyilak érkeznek. Nem volt egyszerű, de sikerült. Ereszkedés közben, miután egy találat után a lövöldözés abbamaradt, látták, hogy bár porvihar miatt nem lehet sárga a Mars ege, mégis az a sárga sokféle színárnyalatában játszott. Csaknem olyan volt, mint a Földön az ég színe naplemente idején, amikor még sárga, de már szürke csíkok jelennek meg az alján, majd a jelenség szürkülethez lesz hasonló. És valóban. Mire mindnyájan leértek, leszállt az est, méghozzá csillagtalan sötétséggel borult fölējük a marsi égbolt. Éppen olyan sötétség ölelte körül őket, mint amikor a Holdra ereszkedtek le. Ezt megtapasztalva jutott Eddynek az eszébe, hogy mit mondott David kislánya a holdi sötétségről. „Olyan setét van, mint a varjú fenekében”, pedig azt sem tudta, hogyan néz ki a varjú, mert ő már a Holdon született, ahol nem él egy varjú sem. Sokszor nevettek maguk között a gyerek mondásain. Aranyos volt, ahogy felnőtt komolysággal nyilvánított ki mulatságos véleményeket különböző dolgokról. „Vajon, mit csinál most? Sajnos, nem jöhetett velünk” – gondolta Eddy, aztán nyugovóra tért. Másnap megreggeliztek, aztán arról tanácskoztak, hogy ki mivel kezdi a napot. Dongi úr veje, Ruri úr javasolta, hogy a magukkal hozott repülőgépre szálljanak fel és kezdjék meg a holmijaik átvitelét a tőlük 5 km-re levő sziklás területre, ahová ő az alaptáborukat tervezte felépíteni. A repülőgép amúgy is 800 tonna teherbírású a földi számítás szerint. Így róla le sem kell pakolni, máris vihetik magukkal a gépeket és minden más anyagot és eszközt, amire ott a telepépítéshez szükség van. Később az űrhajókért visszajönnek, és ha készen lesznek a hangárok, ott helyezik el azokat, hogy védve legyenek.

Beszálltak a repülőgépbe. Látták maguk alatt az úttalan kopár síkságot, melyre korábban leereszkedtek, és kicsit távolabb a hegyes területeket. Még távolabbról odasejlett a marsi arc melletti piramis csúcsa. Az ég felettük halvány kékes-szürke. Ameddig a szem ellát, sárgásbarna színű a talaj és hihetetlenül kopár. Egy parányi, üdítő zöld szín, egyetlen árva fűszál sincs sehol. Még a zuzmónak vagy a mohának a zöldje sem mutatkozik a kövek között. Eddynek az a reménye mégis megmaradt, hogy mivel a Marson éppen úgy jelen van a Kosmoszból érkező ultraibolya sugárzás, mint a Holdon és a Földön, ha az éri a marsi talajon esetleg előforduló széndioxid jeget, az ilyen sugárzás hatására a széndioxid felbomlik és oxigén szabadul fel belőle. Társai úgy vélték, a bolygó nem minden részén lehet csak széndioxid a levegőben, mert oxigén van az egész űrben. Annak hatnia kell a Marsra is. Ha a NASA ide telepéseket akar hozni talán 2033-ban, és addig nem építené ki a marsi víznyerés lehetőségeit, akkor a biztos halálba küldené a telepeseit. Ha így tenne, mi lenne belőle a haszna? No, a NASA nem buta, nagyon is jól tudja, hogy mit akar! A mélyben található vízből pedig előállítható oxigén az ott élés kapcsán, ha nem lenne elegendő a Mars-kéregben levő és a táplálékukban levő kötött oxigén.

Ez a maroknyi kis földi csapat tudta, hogy itt sem lehet a víz mélyebben, mint a Holdon. Legelőször ott fognak fúrni, ahol a Marsról elszármazott Dong elődök éltek egykor, akik a vizek helyét az általuk rajzolt térképen megjelölték. Az a terület akkor gyéren lakott volt. A vizet nem pazarolták. Már akkor is mélyen volt a víz, ezért nem vált sugárszennyezetté. Biztos, hogy most meg fogják találni azt az egykori bővizű forrást, melynek vizét senki sem használta utánuk. A Dongok egykori lakóhelye – a Dong-térkép szerint – közel van az óriások egykori lakóhelyéhez, a DÓM-hoz, ahol jó volt a termőföld, jó vize volt, kedvező volt a fekvése, mert nem volt messze a Piramishoz, a marsi archoz, melyek az Alföldön helyezkednek el. Szóval, a hegyes terület közelében. Ráadásul a valamikor a Dongok által kiépített földalatti összekötő főútvonal is közel van, bár az elutazásuk óta eltelt sok tízezer év bizonyára hozta a maga formáját és talán teljesen beomlott az alagút. Mégis jó tudni, hogy közel van, mert az egykori alagút sziklába volt vájva nagyon mélyen a felszín alatt, ahol még óvóhely is volt kiépítve. Ezért maradtak ők ott egészségesek. Ez az útvonal köti össze az ő területüket a Mars

távoli részén elhelyezkedő vulkánt magába foglaló Atlasz hegygel. Annál magasabb hely sem a Földön, sem a Marson nincs. Az a hegy a „világmindenség ura”. Eddy, Péter és Zou oda is terveztek egy lakótelepet, mivel az űrhajóknak felszállópályaként annál jobb terület nincs az egész bolygón. Értékesebb és érdekesebb hely, mint az Atlasz hegység volt tűzhányója, több nincs.

Leszálltak a megadott térségben. Az ég, miként a föld színe, sárga volt. Gondolták, vagy az este előtt a naplemente színe lehet ez, vagy a levegőben levő por miatt ilyen, bár az űrhajósu-ruha műszerei nem mutattak nagy sűrűségű port a levegőben. Hatalmas, rozsdavörös színű, repedezett felületű fennsík terült el tőlük kissé távolabb jobb felé. Arról tanúskodott, hogy arrafelé régen nem esett eső. Arról a területről néhány csapás vezetett a hegység lábához, melynek közelében nyúlt el a DÓM-hoz tartozó terület. Megérkezve mindent lepakoltak az robotok, csupán az élelmiszer, a víz és a hálólhelyek maradtak továbbra is a repülőgépben. Bekapcsolták azt a radart, amelynek hullámai 100 méteres mélységig képesek feltérképezni a felszín alatti geológiai alakzatokat. Röntgen és közeli infravörös spektrométereivel a kőzetek és a talaj kémiai összetételét fogja vizsgálni. Két panorámakamerával szerelték fel, hogy nagy felbontású sztereóképeket készítsenek. Több műszaki célú kamerát elhelyeztek a felbocsátott meteorológiai léggömbön is, hogy készítsenek felvételeket az egész területről és az égről. Tudniuk kellett, hogy mire számíthatnak, mi nyugszik a felszín alatt, sőt azt is, mennyi a légkörben a széndioxid, a metán és a belélegzésre ártalmas, vörös vasoxidot tartalmazó por. A tömegvonzás mértéke tökéletes volt, ezért csak a légsűrűség és a levegő-összetétel adataira volt még szükségük. Nappal a talajösszetételt vizsgálták, elemezték, amíg a felbocsátott automata fényképezőgépek és a léggömb visszaérkezésére vártak. Esténként beszélgettek, vicceket mondtak, Eddy mesélt. Elmondta a Holdon írt meséit. Például a Hold tündéről szóló mesét, melynek a lényege az, hogy a Hold tündére és az Esthajnal csillag tündére csillaghulláskor mindig leszáll a Földre, hogy magány és betegségek, szegénység esetén segítséget vigyen az egyedül élő öreg embereknek. A csoport fiatalabb tagjai, a Holdon élő sün család történetét részesítette előnyben. E szerint a sün házaspár a Holdra az egyik űrhajóval érkezett a Földről. Akkor szálltak be, amikor indulás előtt az űrhajót ki kellett fertőtleníteni az előző útja után. A fertőtlenítőtől nagyon rossz lett bent a levegő, azért muszáj volt kinyitni az ajtót, hogy kiszellőztessenek. A nyitott ajtón vitte be a sün házaspár a kirándulásukra szánt, nagy, falevelekkel teli és a dióval, mogyoróval és almákkal teletömött zsákjait. A Holdra érve kiszálltak. Találkoztak azzal a nagy fekete kutyával, melyet teleholdkor hosszú ugatással szoktak üdvözölni a földi kutyák. Azóta együtt él a sün házaspár a kutyával egy holdi barlangban. Amikor nagyon hideg van, a kutya hasához bújva alszanak. Ők eszik a kutya bolháit, isszák a Hold porból kiszívott vizet és vígan élnek. A mesék és az előadásmódjuk nagy derűtséget okoztak.

Az eddigi marsi telepeseiktől érkezett jelentések azt sejtették, hogy szükségük van segítségre. Ezért határozták el, hogy ők, a holdi telepések segítő látogatást tesznek a Marsiaknál, és ha érdemes, akkor ott maradnak örökre. Tudtak arról, hogy a briteknél, németeknél vígan élt a marslakók mítosza, akik nem fogadják békésen az idegeneket. De ezek a népek nem tehetnének szemrehányást a marsiak viselkedése miatt, hiszen nekik maguknak mindig is volt szándékuk idegen bolygók meghódítására. Több birodalmi alkotás között talán H. G. Wells regénye a legérdekesebb, mely a marsiakról szól. No, most pedig ők, a holdiak akarják meghódítani a Mars bolygót az élet számára. Ez más! Más? Nagyon más szándék! Ők, a Holdról érkezettek a Marson akarnak életet teremteni, hiszen ez a Holdon rosszabb körülmények között sikerült. Egy hét után minden adat a kezükben volt. Megkezdték a munkát. Csaknem úgy, mint annak idején, amikor a Holdra megérkeztek. Most többen voltak, nagyobb volt a szakértelem. Annak idején az első telepük helye rosszul volt meghatározva, mert a mágneses erővonalaknak a kereszteződési helyén alakították ki az első lakótelepet. Ám itt a Marson már az első lakótelepnek a helyét jól választották meg. Igaz, leendő lakóhelyük első ránézésre nem

volt éppen bizalomgerjesztő. A sziklás fennsíkra felfutó út két oldalán (és a fennsík tetején is) egy üregrendszeret találtak. A kisebb-nagyobb, hajókajütökhöz hasonló üregek elrendezése méhkashoz hasonlított. Ennek az elrendezésnek előnye volt, hogy bár a fülkék kicsik voltak, mégis jól átalakíthatóknak mutatkoztak önálló lakosztályokká. Előnynek látszott, hogy a lakószobák egymást melegítve nem igényelnek majd sok fűtőenergiát. Berendezve pedig kellemes otthonokká válhatnak. Jó, hogy ezeket az üregeket nem most kellett a sziklákból kivésni. Egyből a belső szállításba kezdhettek az új lakók. Víz 170 méteren találtak és nem messze a bő vizű víznyerő helytől, rátaláltak egy barlangra, amely fürdési lehetőséget kínált számukra. Amikor azt mondták el a Dongoknak, hogy természetesnek látszó lépcső vezet le a barlanghoz, azok titokban összemosolyogtak. Azt a barlangot valamikor az ő őseik alakították ki a 290 méter mélyről érkező, fürdésre alkalmas rétegvíz hasznosítására, és szerencsére az idők kataklizmájában az mégis megmaradt sértetlenül. Hiába dolgoztak a programozott robotemberekkel megfeszítve az új teleptagok, mégis lassan ment a munka, mert a magukkal hozott víznek, oxigén előállító készülékeknek, halakkal teli tartályoknak, és az összes egyéb tárgynak, terménynek és élelmiszernek is létre kellett hozni a maga helyét.

Amikor már végre kialakult a településük a maga valóságában, kaput készítettek a telep, azaz a „fellegvár” bejáratánál, melyet az ég alatt lebegő életfa képével díszítettek. Miért kellett díszítés? Azért, mert a szép kép gyönyörködtet, emeli az otthon fényét, örömet ad. És miért ennek a szimbólumnak a képére volt szükségük? Hát azért, mert bár az ég a mitológiákban általában a Kozmosz fő része, a világegyetem lelke; meleget és nedvességet adó aktív teremtmény, a javak és az élet forrása, az életfa magának az életnek az ábrázolása.

Ezen azt kell érteni, hogy az élet alapvető sajátossága, hogy képes újrateremteni önmagát. A csapat az égiekkel harmóniában, a saját alkotó erejét kívánta szimbolizálni, azt a teremtményt, mellyel ők a Marson el akarják indítani az egyszer megállított életet.

Ismét kereste a kapcsolatot Eddy a bátyjával. Nem sikerült beszélni senkivel, mégis, akár hallják, akár nem, bement egy üzenetet: „Halló, Eddy vagyok a Földről, de egy év óta itt élek a Marson. Robert Grayt keresem, a testvéremet, aki 1962-ben jött ide a Földről. Értesítést kérek, ha valaki hallja ezt az üzenetet és tud a testvéremről valamit. A hullámhosszom...” Sajnos ekkor a vonal végleg megszakadt. Kicsit búsult emiatt, de azzal nyugtatta magát, hogy „egyszer csak előkerül Robert, hiszen rossz pénz nem vész el!” Hogy ne foglalkozzon azzal, mi lehet a fivérével, csatlakozott a kiránduló csoporthoz. Meg akarta tudni, hogy mi történt a „Jég-tói telepeseikkel”.

Már a Marsra ereszkedve látták, hogy a világegyetem változásai nemcsak a Földön és a Holdon, hanem a Marson is hatnak annak az éghajlatára, mert az örökké jeges területek most olvadást mutattak és nem csak a beköszöntő marsi tavasz miatt. A mars-járó autónak nem volt gond a sziklás hegyvidék ösvényéről lefutni a síkságra és azon tovább haladni. Az úgynevezett „Jég-tó” területére érve meglepődve tapasztalták, hogy az egykori telepések lakóterületén a 150 méter mély befagyott tavon emberi településnek nyoma sincs. A tó repedezett jegén némi zöld növényzet mutatkozik, a jégtáblák között fekete víz hullámszik. A Jég-tó partjára érve tapasztalták, hogy a tó fekete vize mégsem víz, hanem kőolaj és abban poliphoz hasonló állatok nyüzsgenek. Az egyik óvatlan társukra, Gor testvére ráugrottak a polipok a tóparton, néhány pillanat alatt befűrték magukat a bőrébe, és belülről falták fel szerencsétlent. Menthetlen volt. Így csak arra gondolhattak, hogy a korábban mindig fagyott tó jegének megolvadása miatt az egykori szörnyei életre keltek, és a felszínre törve ők pusztították el a telepéseket. Ez veszélyt jelentett a számukra is. Hogy végleg megszabaduljanak tőlük, lézerrel kiegészítették az egész tavat, és még a környékét is egy négyzetkilométeres területen. Volt ugyan némi lelkiismeretfurdalásuk, mert lehet, hogy ez a kőolajlelőhely egyben egyedüli volt. Talán ez a felszámolt lelőhely nagy kárt képvisel. De az egy évig égő „tó” és környéke végleg megszabadult ezektől a szörnyektől. Ennek a felégetésnek a másik haszna volt, hogy a tó partja mentén, ahol valamikor mocsár lehetett, likacsos összetételű, úgynevezett „gyepvasat” találtak. Ez

a felszínen található gyenge minőségű vas lelőhely előrevetítette annak a lehetőségét, hogy innen ezt a gyenge minőségű vasércet, és a szintén közeli hematit lelőhelyről is szállítva az ottani vasércet, létesíthessenek egy vaskohót a két lelőhely között. Nem kell messzire szállítani egyik fajta alapanyagot sem, és akár földbe ástott gödörben is létesíthetnek vasolvasztót, ha van víz a közelben.

A korábbi marsi telepéseknek a megsegítésére érkeztek ide a Trabról, de már hiába. Most kiket segítsenek? – merült fel a kérdés a Trapezről jött csoportban. Döntöttek. Maradnak, és végleg csatlakoznak a holdi csapathoz, mellyel együtt egymást segítve célozzák meg a többi tervük valóra váltását. Ez sem kicsi cél, már azért sem, mert tájékoztatni kell a jövőben ide jönni szándékozókat a valós dolgokról és szükséges a tapasztalatuk átadása a továbblépéshez. Ők most már mind együtt fognak segíteni a Hold után élhetővé tenni az ember és lényegében a humanoidok számára a marsi világot. Elvégezve településük körül a terület megtisztítását, hírt adtak az eddig történekekről a Holdon maradt társaiknak, majd megkezdtek az idegen tájak bejárását, feltérképezését.

A DÓM rászolgált a nevére. A marsi föld felszínéről feltörő falak – óriások egykori menedékeinek vagy templomának a vélt falai – természetes sziklák voltak, de helyenként a magasban boltívet alkottak. Majdnem 500 méter hosszú volt és 200 méter széles. Csodálni való volt, mert szinte az ablakmélyedések is úgy helyezkedtek el rajta, mint ahogyan azoknak egy valódi székesegyházban kellett volna lenniük a Földön. Közel volt a telepések lakóterületéhez, ezért kiváló mezőgazdasági területnek ígérkezett, már azért is, mert volt saját kútja vízzel, szintén 270 méter körüli mélységből jövet. Az egyik végéhez egy kisebb háznak látszó sziklacsoportosulás illeszkedett, mintha kertészház lett volna pincével (a mélybe ereszkedően három szintet mutatott a falak tövében képződött gödör). Ahhoz, hogy ez a DÓM valóban mezőgazdasági területként szolgálhasson télen, nyáron egyaránt, be kellett fedni, ajtók, ablakok kellettek rájuk és azokat szigetelni kellett. Megkezdte Eddy és Péter a „pince” rendbetételét. Megállapították, hogy a kanyargós, a zezugos útjai miatt a pince a talajszint feletti résznél a meleget jobban megőrizné szigetelve, mint a jelenlegi állapotában. Télen viszont a kinti fagyos föld miatt a pince jégverem lehet, ahol eltárolni semmit sem lehet, ha csak nem fagyasztva akarnak megőrizni valamit tavaszig. Amikor Dorg úr (Dongi úr egyik unokája) megjelent, hogy lássa, hogyan haladnak, füttyentett elismerése jeleként, aztán kijelentette, hogy most fognak segíteni a Dongok. Belső falakat húztak fel egészen a pince legaljától a „falak” legtetejéig. Kialakították a kisebb ablakokat, a talajszint felett két emelet szintet, aztán tetőt készítettek a magukkal hozott barna, holdi anyagból. A földszinti terem fölé a holdi világoskék kristálytető került boltozatként. A legfelső barna elnyelte a fényt, de a kék tető továbbengedte azt. Az egész úgy nézett ki, mintha valóban kék ég borult volna a „kert” fölé. Azért, hogy kívülről ne jöhessen be „ártó szellem” vagy valamilyen nem várt állat vagy más lény, sűrű dróthálót helyeztek el védelemként mind a falak tövében, mind a talajszintek aljánál, mielőtt meghordták termőfölddel az egész területet. Igen, meghordták, de a vetés előtt a talajt még összekeverték a Holdról származó komposzttal és az űrutazásuk alatt összegyűlt fekáliával. A mezőgazdasági terület elkészült. Bevetették a terv szerint. Eltelepítették a gyümölcsfa oltványokat és a sarjakat is. És, hogy ne csak a növényeknek biztosítsák a marsi életet, a mezőgazdasági terület végében a „rét” (a fűmaggal bevetett terület) előtt megépítették a csirkék, a kecskék, a nyulak ólját és a birkák akolját. Erika nagy segítséget jelentett. Örömmel, jókedvűen csinált mindent. Elindították az életet az első veteményekkel és az elplántált fákkal, a „rétnak” fűmaggal való bevetésével. Oxigént nem kellett volna bevenniük, mert elegendő volt a terület levegőjében mind a növényeknek, mind az állatoknak. Bár az oxigén egyelőre elegendőnek bizonyult, mégis odakészítették az oxigént előállító készüléket szükség esetére. A Dóm falain kívül a fal sziklarepedéseibe, éppen úgy, mint egykor a Holdon, itt is vetettek keves fűmagot és be-bedugtak egy-egy vadrózsa bogyót, hogy a magvakból kikelhessen, ami tud.

A barométer adatai alapján száraz, napos időre számítottak, bár kissé hűvös volt az augusztusi reggel, amikor elindult az első útjára Maja, Rama (a közben már felnőtt két indiai gyermek), Tudi, a tibeti Gandzorig, Erika és Péter, miután a robotrepülőgépek által készített fényképek közül kiválasztották az érdekesnek ígérkező feltárandó területet. Este előkészített és kint maradt mars-járójuk tengelyén sűrűn ültek a harmatcseppek.

„No csak! Nincs oxigén a légkörben? Érdekes! Ez vajon cseppfolyós széndioxid?” – kérdezték egymástól. Megkóstolták. Víz volt: H_2O . Egyenlítői otthonukból az első hosszúsági kör mentén az egyenlítőt követő második szélességi körig tervezték az első utazást. Az útjukba került, sátor alakú, sziklásnak látszó hegyet megkerülni nem tudták, mert mocsárnak látszó területre szöktek. Az átfúrás mellett döntöttek, a várható nem kevés munka ellenére.

Ahogy peregtek a kövek a rezgéstől, úgy rajzolódott ki a sziklatömbből egy diorit burkolatú piramis lépcsőzetes alakja. Most már nem fúrtak. Csípőre tett kézzel csodálták az épülethez. Az ásógépük kezdett el dolgozni. Ahogyan csak tudtak, mind segítettek, hogy mielőbb megláthassák, mit rejt még a föld mélye.

„Vajon ez templom lehet a régmúlt időkben, egy másik piramis? Az maga a csoda, hogy ez az épület a Szíriusszal és az Orionnal, ezzel a két egymáshoz nagyon közel levő gyönyörű csillaggal képez háromszöget! Ássunk, ássunk, tárjuk fel a múltat!” – kiabálták egymás szavába vágva izgatottan. – „Jó, de ez sok napos munka!” – sópáncodtak. Visszamentek a gépekért, épületelemekért és minden hozzávalóért, hogy itt építsék fel a második táborhelyüket, mert ugye a Mars-autóban nem fognak tudni aludni a helyszűke miatt, nincs velük elegendő víz, élelem, nincs fedő a fejük fölé éjjelekre, de ami a legfontosabb, nincs oxigén utánpótlás! Oxigénre itt is nagy szükség volt, mert a szkaferúruk műszerei metánkibocsátást jeleztek. Kellett lennie itt a közelben tűzhányónak, ha az épület övezete mégsem lenne mocsár. A mocsár jelenléte megmagyarázná a légkör nagy metán tartalmát. Még az is lehet, hogy ha erre valahol alvó vulkán van, csendben az ereszti a metánt, mert mégsem aludt ki teljesen! De ha nem így lenne, akkor mi bocsájthatja ki a metán gázt, nincsenek itt élő emberek és növények, melyektől ez származhatna. Meg kell vizsgálni azt is, mi okozhatja a metánszivárgást.

Amíg várták a repülőgépet a szükséges dolgokkal, nézelődtek. Megállapították a talajmin-tárból, hogy valamikor a közelben kitört vulkán lávája tölthette meg a környék üregeit. Az vontatott be a piramis alakú épületet és az egész hozzátartozó területet. A megérkezett repülőgép-ből látták, hogy a piramishoz feltehetően egy hatszög alakú város tartozhatott egykor, de az teljesen lepusztult. Hogy mi maradhatott meg belőle a láva alatt, azt most nem lehet tudni. Izgatta őket a piramisbejárat. Mindenképpen be akartak hatolni az épületbe. Felvetődött a kérdés: hátha nem a piramis falán kell keresni a bejáratát, hanem az előtte levő területen, ahol állnak éppen, vagy az ellentétes oldalon a vélt város felől. Több csoportra oszolva keresték lázasan a bejáratot, mégsem jöttek rá, hol lehetett az a feltárt talajszint vonalán. Folytatták a feltárást lejjebb ásva két méterrel, de akkor sem találtak semmi olyan helyet, mely bejárat lehetett volna, pedig már az aljáig kibontották a velük szemközi oldalát, a talajtakaróból. Az egykori piramis alja furcsa volt, mert az egész építmény törhetetlenül kemény kőzetbe ágyazott, szintén törhetetlen lábakon állt. Talán ez egy űrhajó, mely itt maradt a be nem látható idő távlatából és arra vár, hogy abba bejussanak? Gondolkodóba estek. Nem kellene hagyni ezt a feltárást, és inkább más irányba fordulni? Péter azt ajánlotta, ha eddig ennyi energiát belé fektettek, már ne hagyják abba a feltárást. Inkább arra gondoljanak, hogy ez valóban templom lehetett. Miért ne ismernék meg ezt a létesítményt ahelyett, hogy otthagynák már így kibontva. A társaság másik fele már csaknem azt vitte döntőre, hogy az új telepnek szánt épületet mégis hagyják érintetlenül, és térjenek haza, amikor teljesen váratlanul eredmény született. Ráleltek a kapura. Az akkor nyílt meg, amikor a piramis falának a hátukkal támaszkodva nekidőltek pihenni. A hátuk mögötti falrész oldalra tolódott. Ki kellett támasztani az ajtót, ne hogy rabul ejtse őket az építmény.

Az első kamra falán oroszlán testű, de emberi arcú (szfinxhez hasonlító) lények voltak láthatók mozaikból, csodálatos színekkel kirakva. A másik kamrában a napot a fején hordozó nőalak képét látták, szintén mozaikból kirakva. Mintegy a piramis felett lebegve, kezét áldón tárta az előtte térdeplő emberhez hasonló lények felé. A harmadik kamrában a kígyóisten lehetett a falra festve. Feje a Mars felhőit érte, farka egy folyóba ért. Ember arca volt, egyik kezében egy piramist, a másikban egy ismeretlen rendeltetésű pálcát tartott. Hajfonatai kígyók. Szemeiből fehérén izzó fény sugárzott, és éppen a csoport tagjaira, mintha beléjük akarna látni, vagy a gondolatát beléjük égetni. Az Isten mellett a folyóból egy szárnyas hal emelkedett ki, emberi tekintetű szemekkel, amelyekből sárga fény lövellt. Ezután tovább menve, arany fénnel sugárzó helyiségbe jutottak be, ahol a központi helyen egy hatalmas zöld gyűrűt pillantottak meg a lábuk közelében. Semmi kétségük nem volt arról, hogy az élő óriáskígyó, mert megpillantva a belépőket, feléjük fordult. Kitátotta száját, melyből két kicsi kígyócska siklott előre. Miután megszemlélte a vendégeket, tekintetét az oldalsó vízmedencére vetette, melyben siklók százai vagy talán ezrei nyüzsögtek. Fürödtek a feltörő éltető, tisztító, gyógyító, tápláló vízszugárban. Jobban odafigyelve vették észre, hogy a feltörő víz férgeket hoz magával. Azok a kígyók bőrét tisztogatták, a kígyók meg őket ették. Jobbnak láttak fejet hajtani az óriás hüllő előtt és lassan kihátrálni a történelem előtti idők e kultushelyéről. Félelmetes is, lenyűgöző is volt a látvány. A csoport energiával feltöltődve tért haza e szakrális helyről. Azonban egy pillanatig sem gondolták, hogy egyszer majd turista látványosságot csináljanak itt. A térképükre berajzolták a helyet, aztán abban egyeztek meg, hogy jó volt ezt a piramis-templomot megismerni, de nem kívánnak majd ide újra ellátogatni. Inkább mégis visszabontják a táborhely épületét és máshol építik azt fel.

10. Az első vegyesházasság

Ezután otthon tevékenykedtek a mezőgazdaságban. Érdemes volt, mert hamarosan kibújtak az első zöldségnövények és egyre erősödtek a tápláló föld, a víz és a meleg napfénynek köszönhetően. Erika gyakran és szívesen dolgoztatott a „kertben”. Tudi és Péter észrevette, hogy Erika kezd összeemelegedni Filizzel, az egyik Dong fiatalemberrel. Nem kellett sokáig várni az összeköltözésükre. Kialakult az első pár. Az örömből azért vegyült egy kis ürm, mert Erika ettől kezdve hanyagolta a kert gondozását. Ettől kezdve beosztás alapján mindenkinek kellett egy kevés időt a kerttel és az állatokkal foglalkozni. A csirkék nőttek, a tyúkok tojtak, azután kotlani kezdtek, majd kikeltek az első kiscsibék. Egyre több zöldség került a telepesek asztalára és a hulladék az állatok elé. Mindenki örült, hogy a telep is, a lakossága is jól megvan, minden rendben van. Már második hónapja volt házasság Erika és Filiz, amikor Erika bejelentette, hogy terhes és nagyon boldog amiatt, hogy Filiz gyermekét hordja. Mindenki csodálkozott a terhességén, mert senki sem gondolta, hogy ennek a két különböző fajnak lehet közös utódja. Azonban Erika és párja maradéktalanul boldogok voltak, ezért mindenki gratulált nekik. Így már érthető volt, miért húzza ki magát a munkából Erika.

Egyik nap arra hívta fel a csoport figyelmét az egyik Dong, hogy valami rágja a növényeket. Eddy megvizsgálta a növényeket, valóban meg voltak rágva. Sőt a pincében tartalékként és étkezés céljára elraktározott zöldséget és burgonyát is megrágta valami. Nem úgy nézett ki, mint a hernyó kártétele. Inkább egérre hasonlított. Egérfogót nem hoztak magukkal. Hogyan fogják meg a falatozót, ha egérfogójuk nincs? Péter emlékezett még, hogy a Földön az egérfogáshoz faluhelyen virágcserepet és egy fél diót használtak. Nem volt virágcserep, ezért készített néhányat, hátha még másra is szükséges lehet. Letették, de a dió eltűnt, a rágás folytatódott. Ezután azt kezdték vizsgálni, hol jöhetett be az a rágcsáló. Végül megtalálták a nyílást, mely az északi pince falának tövében volt és kivezetett a szabadba. Most nagyobb cserepet készített Péter. Ezzel célt ért. Csapdába került egy kövér, nem is egérre hasonló, inkább mókusként kinéző lény. Olyan kövér volt, hogy már mozdulni is alig tudott. Könnyű volt megfogni ökelmé. Péter sajnálta megölni a kis haszontalant, mert csodálatos volt a bundácskája. A hasa fehér volt, míg a test többi részén a szőr vöröses. Mi lenne, ha ökelmé tenyészténé a szőrméje miatt? Igaz, a földi törvények tiltják a nemes szőrme használatát, mert azzal az állatvilág irtását szolgálja a társadalom, de mert itt a Marson nincs más állat, hogy a bőrből meleg ruhaneműt készítsenek maguknak az emberek, talán ez a tenyésztés mégsem lenne nem kívánatos dolog. Persze egy lényecske nem elegendő egy mellényhez, így a bejáratát Péter mégis befalazta és kint az állatkát letette, hogy menjen, ahová akar. Az idő múlt és már jó ideje nem történt semmi baj, amikor újra megjelent ez a kártevés. Most már tudta mindenki, hogy albrölőjük akadt, aki azonban nem ad, hanem visz. Péter csinált egy mókuskereket, arra gondolva, hogy a kis lény, ha szőrmének nem, de szórakozásnak mégis jó lesz. Azután keresni kezdte, hol jött be újra ökelme. Majdnem ugyanott, ahol korábban vágta ki a bejáratát, ott volt a lyuk. De nem egy, hanem kettő. Kétszer ásott volna az állat? Ugye nem ketten vannak? – merült fel a kérdés. Újra kikerült az egérfogó, de most már kettő és két különböző helyen. Péter nagy „öröme” mindkettőt sikerült megfogni. A vaspálcákból álló mókuskerekben nemsokára megszülettek az első utódok, s így több lett az éhes száj. Péter szorgalmasan etette a kicsiket és a nagyokat is. A „kis család” gyakran kapott vendégeket, mert mindenki látni akarta őket. A növénytermesztésük második évében a rózsakrumplijuk egy része nem ért be tökéletesen, maradtak benne zöld részek. A zöld részeken a burgonya keserű volt, ehetetlen. Gondolták, mivel a nyúl sok zöldet és keserű ízű zöld levelet fogyaszt, megeszi majd ezeket a burgonyákat is. Megette, de szegény elpusztult. A vizsgálat azt mutatta, hogy a krumpli héjában szolanin nevű mérgező anyag képződött. Az volt a hibás a keserű íz és a mérge-

zés miatt. A Trab bolygóról elszármazott egykori földiek a most Amerikában élő kecsua indiánokra hivatkoztak azzal, hogy ez a nép 104 fajta burgonyát ismer és tudja azt is, hogyan lehet mégis elfogyasztani ennek a krumplinak a zölden maradt darabjait. A zöld részeket egyszerűen ki kell vágni. De ha túl sok zöld foltos krumpli van, nem kell azokat eldobni. Megfelelő kezelés után fogyaszthatók lesznek. Az eredetileg pirosas gumót a zöld folttal (a többi zöldes gumóval együtt) fagyhatásnak tették ki a kecsua indiánok. Úgy terítették szét azokat a havas földön, hogy egymással a földön ne érintkezzenek. A gumók felületén a bennük levő nedvesség kikristályosodott, amíg kőkeményre fagytak. Aztán levitték a burgonyákat a maguk fagymentes területére. Megvárták, amíg a héjuk leválik a termésekről, a krumplik leve elfolyik, és így teljesen puhák lesznek. Megkóstolták? Igen, és már nem voltak keserűek. Ekkor üstben vagy paráznál megsütötték és akkor már fogyaszthatók voltak. Nem volt annyira jó ízük, mint a rendesen megérett burgonyáknak, de már nem voltak keserűek és nem voltak mérgezőek.

A csoport sajnálta kidobni a termés egyharmadát, ezért kipróbálták ezt a receptet. Bevált, a tyúkok, az egerek, a nyulak és a juhok is szívesen megették ezeket a sült krumplikat és szerették a beléjük nyomkodott kukoricát is. Íme, lecke a múltból, mely ma is érvényes és hasznos módszer. A krumpli felhasználható úgy is, hogy a zöld részeket kivágják belőle, de a leírt módszerrel is. A Holdról áttelepültek gazdasága jól gyarapodott a marsi körülmények és a környezetük megismerésével. Elkezdtek ezért távolabbi utakat is tervezni, az első két, a 150 kilométerenként levő táborhely megépítése és az élethez szükséges dolgok odaszállítása után. Túl voltak már az első marsi télen. Száraz tél volt, kevés hó hullott, de amikor nem hullott hó, egész napos volt a dérhullás és a köd. Síkos volt a DÓM-hoz vezető út. Hogy ne járjanak át etetni naponta, inkább a „fellegvárban”, hozzájuk közel építettek az állatok számára telelőt. Emlegették, hogy most mindnyájan olyanok, mint a régi idők amerikai indiánjai, az egykor Ázsiából elvándorolt törzsek voltak, akiknek volt téli és nyári szálláshelye is. Most jöttek rá arra, nem is volt az ostoba megoldás. Sőt, az akkori nagyon régi körülmények között az a megoldás volt a legjobb. Eszükbe jutott egy régi mese, hogy a tundrák vadásza sassal a kesztyűs kezén, másik kezében lóva kantárját tartva indult el vadászni. Elgondolkoztak ezen, hiszen itt nincs se ló, se sas. Még róka vagy farkas sem lehet, amire vadászni lehetne. Filiz, az ifjú Dong házas azt kérdezte, miért nem engednek szabadon egy nyulat, aztán eredjenek utána, és a vadász vagy vadászok azt löjék le nyíllal. Így gyakorolva az ősi nyilazás tudományát, jól szórakozhatnának. Legalább lenne egy téli közös vadászat az életükben. Az ötlet nem volt rossz, csak ehhez a nyúl még kevés volt. A végén a hógolyózás mellett döntöttek és nagyon jól szórakoztak mindnyájan addig, amíg olyan hideg nem kezdett lenni, hogy mindenképpen be kellett már húzódnuk a meleg otthonaikba. Jól fűtöttek a napelemek, nem volt semmi okuk a panaszra. Sokat olvastak és szórakoztak, mint holdi lakos korukban.

Dél tájban, amikor nem volt nagyon hideg, olykor-olykor a DÓM körül is szétnéztek a férfiak. Főleg addig mentek el, ameddig Maja lakásából el lehetett látni. Onnan jó rálátás esett a termőterületekre, és az azokhoz tartozó melegházakra, egészen a kis sziklákig, melyek az egész terület kerítéseként szolgáltak. Erre azért is szükség volt, mert egyik éjjel Maja nem aludt el mindjárt, és amikor kinézett, egy tagbaszakadt ember alakját vélte felfedezni, amint az a melegházak környékén járkált és a DÓM kapuján is be akart jutni. Ezt tapasztalva Maja elindította a mezőgazdasági terület világítását. Ekkor jól látta az alakot pár pillanatig. Nagydarab ember, vagy gorillaszerű lény volt, úgy két és fél méter magas, és talán úrsisak volt a fején. Oxigénpalackot nem látott a hátán, de olyan volt, mintha vastag sötét színű szőrös bundát viselt volna. Akkor Maja szólt Rámának, aki még nem volt levetkőzve. Ő riasztotta a többi férfit. Azonban mire odaértek, az éjszakai látogatónak híre-hamva sem volt már. Úgy eltűnt, hogy semmi nyom nem maradt utána. Még lábnyom sem. Később sem találtak semmit utána. Bár a tüzetes szemlélődésnek mégis lett egy csekély eredménye. Eddy felfedezett négy kis lukszerűséget a talajon. Olyan volt, mintha széklábak helyei lettek volna. Mindenki hihe-

tetlenkedve szemlélte a keskeny lukakat, csak Eddy nem csodálkozott. Arra hívta fel a többiek figyelmét, amit az egyik ismeretterjesztő órán tanultak, hogy volt Amerikában egy „repülő szék” ötlet, amit ki kellene dolgozni, mert ha az egyik indiai templom falán van egy szárnyas székér, miért ne lehetne repülni napjainkban széken ülve? Mivel ezt akkor nagy képtelenségnek tartották, hamar elvetették ezt a lehetőséget. Méghogy széken ülve repülni! Képtelenség! Bár, talán egyszemélyes repülőnek nem is rossz ötlet. Csak ki kell találni, hogy a szék milyen hajtóanyaggal repüljön. Ha itt székláb nyomok vannak, akkor már valakik rájöttek ennek a módjára. Ha az illető repülő székkal érkezett, akkor az, aki küldte, bizonyára tud az ő csoportjuk Marsra szállásáról és a telepük helyzetéről. Ez az ide repülő személy kém lehetett. Lehet, hogy egy marsi őslakó? Vagy talán itt kémkedő más bolygó lakosa, és nem marsi volt? Ha ez a személy kém volt, akkor bizonyára jön majd máskor is. Abban állapotok meg, hogy ezután is mindent be kell jól zárni. Lehet, hogy ártalmatlan és csak kíváncsi, de ezt ők nem tudják, s mivel nem tudják, jó, ha élnek a kellő óvatossággal. A repülő széket nem biztos, hogy látták, de azt az ember formájú óriást mégis sokan látták. Ő nem lehetett akárki! De miért télen járt erre? A Dongok úgy érezték, most jött el ismét az ő idejük. Meg kell keresniük, hol volt egykor az a sziklába vájt alagút rendszer, melyet a térképük mutat. Újra meg kell azt nyitni és üzembe kell helyezni, de úgy, hogy az lezárható legyen, hogy abba senki illetéktelen be ne hatolhasson. Nem tudták, valóban létezik-e egy ilyen óriás lény, amely őket simán eltaposhatja. Azt mondták később Eddyéknek, tudják, hogy valamikor a Marson élt egy király, aki azzal szórakozott, hogy embereket állatokkal keresztezett. Csinált madárfejú embereket, krokodilokat emberi fejekkel, kígyókat emberfejjel, és csinált szárnyas embereket is. Tudnak arról, hogy ilyen lények a Marson sokáig éltek és elképzelhető, hogy a leszármazottaik talán túléltek a marsi katasztrófát, és ma is itt élnek a Marson. Lehetséges, hogy egy ilyen egyed járhatott itt. Ez vajon miért jött? Vajon a holdiak foglalták el az ő egykori lakhelyét és most azt jött ellenőrizni, hogy nem tettek-e a jövővények kárt valamiben? Vigyázni kell, mert nem lehet tudni, hogy milyen szándékú ez az óriás lény. Talán nem ártana megkeresni és kapcsolatba lépni vele. Ha ez a lény messziről jött, az eléréséhez kell a vasút, majd később egy ugyancsak talajszint alatti repülőgép pálya. Megkezdték a tél végén a tervezgetést, a számítgatásokat, hol kezdenék el az egykori vasút helyének a kikutatását, illetve, hogy merre lehet az egykori alagút. Ha nem találják meg, merre építsenek újat. Tavaszig az idő csendesen telt el. Szinte ugrásra készen várták, mikor kezdenek neki a munkáknak. Kérdés volt, honnan induljon az alagút, már a „fellegvári” kolóniától-e vagy csak a DÓM-mal párhuzamosan attól vagy 2-5 kilométeren belül legyen-e az első állomás, a starthelyé, és hová hordják a kitermelt földet, amely beomlott a régi alagútba, ha az egyáltalán még megvan? Tízezer év nagy idő ott, ahol csak a szél süvít, ahol már nincs élet. Az egér is élőlény, ha ő megélt, másnak is kell lennie! Majd ők megtalálják! Meg kell próbálni akkor is, ha nem látszik erre esély! Ha ide jött az az ember formájú lény, akkor kell lennie életnek valahol, és nem is kevésnek, hiszen annak a lénynek is ennie kell és nem keveset!

Melegedett az idő, pár alkalommal hullott az égből némi csapadék. Megérkezett az új tavasz. Azon az esős napon Eddy kereste a kapcsolatot az övéivel a Földön és beszélt Hoang Poval is, hogy megtudja, hogyan zajlik az élet odaát. Mindenki örült, hogy sikerült Eddyvel az összeköttetés, mert így megtudtak mindent, ami a Marsra szállás óta történt a földi csapattal. Eddy is boldog volt, hogy a monitorról láthatta az övéi arcát és beszélhetett velük. Már csak Robert hiányzott a boldogságához, de vele még mindig nem sikerült a kapcsolatnak létrejönnie. Mivel azonban az otthoniak elmondták, hogy a fivére jól van, megnyugodott.

A tavaly elhintett fűmagok továbbra sem akartak kikelni. A vigasztalanul köves tájon járva egy különös dologra lett figyelmes a csoport. Két, sárga zuzmókkal itt-ott belepott embernyi magas kerek szikla mögött egy üreg nyílt, dögszag áradt onnan. Néhány különös madárfészket találtak madár csontváznak látszó „tetemekkel”. Az egyik koponyát megérintve a madárfej port lövellt ki magából. Amikor megvizsgálták a magukkal vitt csontvázat és fészket a

laborban nagyító alatt, akkor derült ki, hogy ez nem madárcsontváz. A fészek nem madárfészek. A „madárfészek” a növény talajszinten csoportosuló gyökérzete, a nyakcsigolyák a növény szára, a koponya pedig a termő rész, melyből spórák lövelltek ki, melyek útján szaporodik ez a növény. Növénynek kellett elfogadni, mert a földön a növények szaporodnak spórákkal. A barlangi üreg tele volt ezekkel a különös „növényekkel”. Már csak arra voltak kíváncsiak, létezhet-e olyan másik élőlény, mely éppen ezzel a „növénnnyel” táplálkozik. Innen tovább haladva vigasztalan kősvatagot láttak maguk előtt. Éppen olyan volt a kövek helyzete, mint a Holdon, mintha egy kőbánya szélén látták volna a szerteséjjel szórt zúzott mészkövet, távolabb finom fehér homokot. Igen, valóban mészkövet, mert ezek a fehér színükkel a mészkőre hasonlítottak. A terület egyébként lapály volt, lehetett az talán egy ősrégi eliszaposodott tengernek a medre, melyet hegyek vettek körül. A partján egy lehullott szovjet űrszonda feküdt. Belefűlt a homokba. Működésképtelen volt akkor is, amikor onnan kiszedték és megtisztogatták. Távolabb találtak egy hasonló angolt és egy amerikait is. Ezek sem működtek. Péter figyelmeztette a többieket, hogy tanultak ezekről is, és olykor az a hír kelt szárnyra, hogy a szondákat valakik lelőtték, azért hullottak le a jól megépített űreszközök. Az alkotóik nagyon bíztak ezeknek a felderítő képességében, ezért nem értették, hogy, ha már leszálltak, miért váltak mégis működésképtelenné? Otthon Eddyék szétszerelték és vizsgálgatták azokat. Rájöttek a hibákra. Némelyiket átprogramozva fellőtték, hogy számukra teljesítsenek felderítő feladatot ezután. Kaptak olyan jelentést, mely sivatagi képet mutatott. Ezek úgy néztek ki, mintha több éve, talán egy-két száz éve nem esett volna ott semmilyen csapadék. Mégis egy homokdűne tetején egy gyíkféle állatot pillantottak meg. Úgy gondolták ennek a felfedezése után, hogy ez az állatka azért ennyire lassú mozgású, mert most ébredhetett sok éves álmából, mivel nemrégiben talán az egész Mars-felszínen óriási esőzés zajlott le, és az kelthette életre. Egy másik szonda-jelentésen ritka érdekesség ütötte meg a szemüket: egy fakunyhó. Tervbe vették, hogy elmennek megnézni, mert azt látni kell a tulajdon szemükkel! Erika a férjével jelentkezett az útra, aztán egy reggel bejelentették nagy sírás-rívással, hogy a baba elment, ami miatt Erikáék nem mehetnek sehová, mert neki pihennie kell, hogy helyreálljon az egészsége és a lelki állapota. Az élet úgy hozta, hogy közben eltűnt az egér család és eltűntek a nyulak is. Az egereket csak Péter sajnálta, de a nyulakat mindenki. A napok múltak egymás után és hiába keresték az eltűnteket. Azután, mintha mi sem történt volna, a nyulak két hét múlva egy reggel ismét ott rágták a szénát az óljukban. Hol jártak közben, az nem derült ki, de egy hónap múlva a két nőtény nyúl elkezdett bajuszosni, és pár nap múlva lefialtak azokba a fészkekbe, amiket a bajusz méretére rágott fűszálakból készítettek maguknak, és a has szőrzetének kitépésével béleltek ki. Külön tették az anyáktól a kan nyulat, kárt ne tegyen a kis nyulakban. Nagyon érdekes és váratlan volt az egész, de ha már így történt, azért örültek, hogy 10 nyúlfival megsaporodott a nyúl állomány. Ez a szám még a Földön is jelentős, nem-hogy itt a Marson. Érdekesség volt még, hogy a kis nyulak között voltak rövid fülűek és hagyományosan hosszú fülűek. Olyanok voltak az „alig-fülűek” – ahogyan ők nevezték el a rövid fülűeket –, mit amilyenek a földi pocok-nyulak. Mivel itt ilyenek nem voltak, felmerült a gyanú, hogy a nyulak ezekkel az ismert egerekkel párosodtak odakint, és ezért váltak az utódok ilyenekké, vagy talán valamiért visszafajzottak az eredeti, valamikori ősré.

Közben Erika is gyógyulgatott, és habár még nem volt jól teljesen, újabb egy hónap eltelte után a férjével együtt ő is elindult megnézni, valóban fakunyhó van-e azon az eddig be nem járt vidéken. Viszontagságos volt az utazásuk, mert a táj éles kontúrú kövei – mintha valamivel kettévágták volna némelyiket – gyakran beleakadtak a mars-járó kerekeinek küllőibe, amik miatt a kocsi olykor félrebillent, aztán megállt, nem akarva továbbmenni. Nehéz volt kiszedni a beékelődött köveket. Utána meg kellett tolni a járművet, hogy elinduljon. Végül mégis megérkeztek a helyszínre a Mars tavaszi napéjegenlősége napján.

Valóban fából épült a kicsiny építmény. Embernek vagy hasonló értelmes lénynek nyomát sem látták. A kunyhó, melybe mind a hatan befértek, éjszakára szállást adott nekik, mivel

éppen naplementére értek oda. Hűvös éj volt. Szerencse, hogy az úrruhában nem fáztak. Ennek ellenére a szokás hatalma miatt összebújtak egymást melegíteni. Éles levegő és tiszta, de sárgás égbolt köszöntötte őket virradatkor. A kunyhót most vizsgálták meg tüzetesebben. Anyaga félbehásított fatörzsekből készült. Régi, kicsit korhadt volt már, de igazi, földiek módszere szerint épített fakunyhó volt. Házacska egy sziklás hegyoldalon. Csak ennyi emelkedett ott és semmi más. Viszont a hegy túloldalán találtak lejáratot egy boltíves szikla-tető alatt, mely hasonlított az ernyős vázszerkezetű szekér ernyőjére. Az átjáró egy bokrokkal és alacsony fákkal benőtt térségre vezetett. Ezek a fák adták meg a magyarázatot a kunyhó anyagára. E fás, bokros rész érdekessége még, hogy ősz végén, amikor a fák lehullatják lombjukat, rugalmas törzsük a földig hajol és úgy marad tavaszig. A fák, bokrok ágait földre hullott lombjuk takarja, és a rájuk hullott hó megvédi őket a kifagyástól. Lám-lám, milyen bölcs a természet! A fás térségről visszafelé jövet pillantottak meg egy másik érdekességet.

Fallal körülvett terület húzódott ott, melynek közepén háromszög alakban épített három épület emelkedett, a tetejük a templomok csúcsaira emlékeztetett. Egész napos próbálkozásukat, hogy a térségre bejussanak, nem koronázta siker. Visszamentek a faházhoz. Ettek, aztán ismét ott éjszakáztak. Azzal tértek nyugovóra, hogy kár az időt pocsékolni, ha úgysem tudnak átjutni a falon. Eddy éjjel felriadt az álmából valamiért. Felkelve látta, hogy az egyik épület-csúcs aranyszínűben csillog a csillagtalan sötét éjben, és fényjeleket sugároz az ég felé. Kérdés: vajon kik mit üzennek, kiknek és hová? Reggel ismét megpróbálták, hogy átjussanak a falon. Sikertelen a fal tetejét elérni és onnan benézni a zárt területre. Újabb érdekesség volt, hogy az épületek körül félkörívben, de a kőfalon belül sziklából faragott erdő húzódott, mely elején különös formájú faragott lények őrizték a ki tudja miért fontos erdőt, vagy inkább az épületek – a feltehetően láthatatlan – bejáratait. Tudi úgy vélte, hogy az erdő és az állatok talán az emberrel szemben álló erőket kívánják szimbolizálni és talán az erdő valamilyen félelemkeltő erő helye lehet. Vajon mi az? Vajon itt is kígyók vannak, mint a másik különös helyen a piramisban voltak? Tudi nem volt félős. Ha fent nem lehetett a kerítés tetején átmászni, akkor lent kell megpróbálni, a fal tövénél, vagy alatta. Tudi a rakott kőfal alá fúrt egy szűk alagutat, és azon át mászott be az elkerített területre. Tudósítást akart szolgáltatni a csoport részére, mi az a nagyon fontos dolog ott, amiért ennyire védeni kell az épületeket. Furcsa, de egészen lent a fal alatt nem érezte az erőteret. A kínai társuk, Zou mászott át Tudi után, Péter és Eddy követte őket.

A középső épületbe ugyanolyan módszerrel tudtak bejutni, mint a kultushelyre annak idején, ahol a fal a hozzádőlésre húzódott félre úgy, hogy be tudtak hatolni az épületbe. Csupasz falak közé jutottak. Sehol nem láttak szobákat vagy folyosót, hogy megállapítsák az épület célját. Szintén nekidülés után tolódtak szét a falak. A középső helyiségben ült három asztro-nauta, előttük számítógépes vezérlőpulttal. Kezüik még a levegőben megállt, nem működtek a robotok, annak ellenére, hogy előttük egyes billentyűk pirosan, mások zölden villogtak. A középső marslakó előtti monitor a Mars két holdjának a képét mutatta. Vajon ez a marslakó intézte a lézernyalak küldését, amelyeknek a küldő-szerkezetét Eddy úrhajói lőtték szét a Marsra leszálláskor? Ki tudja?

A jobb oldali marslakó kezelhette a fényjeleket, sajnos az előtte levő monitorról, melyen ismeretlen jelek voltak láthatók, nem tudták megállapítani, hogy a fényjelek hová irányultak. A bal oldali előtti monitor pedig barlangrendszer képét ábrázolta. A felső szint egy üvegcsarnok volt, valószínűleg vezérlőterem lehetett, valószínűleg az épület csúcsa által összegyűjtött energia szétoztását ott végezheték. Az alatta levő szinten nagy gépek voltak láthatók sok munkással, köztük gyermekekkel. A gépcsnok alatt áruraktár volt látható, gépalkatrészekkel. A talajszint alatt körülbelül húsz emelet mélységig szintek sorakoztak egymás után sok üres helyiséggel. A kíváncsiskodók nem tudták, hol lehet ez a hatalmas gyár és vajon mit gyártanak ott? Miért kell az a sok üres helyiség? Semmi jel erre nem mutatott. Otthagyták ezt a különös helyet. Amikor az ajtó bezáródott mögöttük, elindultak a jobb oldali épület bejárata

felé. Oda is a szokott módon jutottak be. Az előcsarnok ugyanolyan volt, mint a középső épületben. Semmitmondó, majd megnyílt egy ajtó. Látták, hogy nagyon hosszú lépcső vezet lefelé valahová. Világítás nem volt, így csak tapogatódzva haladtak. Nagyon sokáig mentek lefelé, majd újabb ajtó következett és újabb lépcsők, aztán jobbra az út elfordult. Egy raktárféle helyre jutottak, ahol rengeteg láda volt felhalmozva tele almával.

– Á, az a bizonyos alma lehet, amelynek a fáival korábban már találkoztunk. Vajon a dolgozóknak adhatják azokat? – kérdezték egymástól.

Nem kívánták megkóstolni, de vittek belőle magukkal néhányat későbbi vizsgálatra. A ládák után újabb, most nagyon nehezen nyíló ajtó következett, majd utána egy helyiség, ahol a fal mentén lerakott szalmán többen aludtak. Férfiak. Nem tudták Eddyék, hogy ezek az emberek vajon a gyár munkásai lehetnek-e vagy sem. Pizkosak voltak és nagyon mélyen aludtak. Nem lehetett felköltetni őket. Zou átlépdelte őket és kinyitotta az ajtót. Meglepődtek, mert az egyenesen az almáskertbe vezetett. Visszatértek a harmadik épülethez. Amikor abba bejutottak, ott is hosszú lépcsősoron kellett lemenni a következő ajtóig, mely azonban sehogy sem nyílt ki. Viszont kinyílt mellettük a fal és azon kiléptek egy óriási hideg helyiségbe, ahol milliószámra hordók álltak. Úgy néztek ki, mintha elszállítandó motorolajos hordók lennének. Százszámra voltak ezek ott találhatóak. A helyiségben félhomály volt, de látták, hogy szemben előttük a helyiség a szabadba nyílik. Visszanézve a terem végéből megállapították, hogy a hordókkal teli helyiség szörnyen terjedelmes. Később megállapították, hogy 1 kilométerszer 460 méter alapterületű a terület, mely előtt a kijárat olyan sima volt, mintha le lett volna betonozva. És valóban, a szállítás miatt kellett a területet simává tenni. Távolabb a terület már annyira rendezett volt, hogy repülőgép kifutó pályája, de akár úrhajónak is lehetett a felszálló pályája. Tovább haladva, a messzeségben tavakat pillantottak meg és azokon túl sólepárló húzódot. Még távolabb úgy tűnt, mintha egy lakótelepet látnának piros cseréptetejű házakkal és fákkal. A rendezettnak látszó várost hegyek fogták körül, de a bejárat éppen feléjük nyílt.

– Hú, micsoda nagyüzemben folyik itt a termelés! Vajon kik az üzemnek a tulajdonosai? Földiek? Marsiak vagy máshová valók?

Elhatározták, hogy most nem folytatják a felfedező utat, hanem visszamennek a telephelyükre. Kipihenik magukat, megbeszélik a további teendőket. Már indultak volna, amikor előkerült néhány „munkásnak” látszó lény, akik könyörögtek, hogy a jövevények vigyék magukkal őket innen, mert itt nem lehet élni. A körülményeket látva nem tudtak más tenni, mint elfogadni őket, mert úgy átkulcsolták a lábukat eléjük borulva, hogy egy lépést sem tehettek tovább. Szkafandert adtak nekik, de azt visszautasították, mondva, hogy nekik arra nincs szükségük, mert védettek. Erre rákérdezve azt válaszolták, hogy kígyót esznek, mert az teszi immunissá őket a karbondioxiddal szemben. És nemcsak a munkásokat, hanem ottjártuk idején a gyár tulajdonosait is. Adtak kígyóhúst mindnyájuknak, amit, fanyalogva ugyan, de megettek. Akkor jöttek rá a nyomorult lények igazára. Kissé nehezen értették meg egymást a „munkásokkal” annak ellenére, hogy azok a Földről elrabolt mexikóiak voltak, de az amerikai angolt már alig ismerték, csak néhány szót és kifejezést tudtak még belőle. Eddy ezért úgy döntött, hogy inkább egy későbbi időpontban keresik fel a még hátralevő látnivalókat. Majd akkor, ha nem mars-járóval, hanem inkább repülőgéppel jönnek. Eddy szerette volna mielőbb bejárni azokat a területeket, mert a szíve azt súgta, hogy arra fogja megtalálni a fivérét, de a többieket nem sürgethette. Hiába mentek haza, mert nem fogta őket otthon a tétlen pihenés. Most Eddy csapata maradt otthon, hogy rögzítse a tapasztalatait és kivegye részét az otthoni munkákból, amíg a másik csoport is meglátogatja ugyanezt a három épületet és vidékét. Ez az időszak áldottá vált, mert alkalmas volt a magukkal hozott embereknek a beilleszkedésére.

Péter megkóstolta az egyik almának nevezett görcsöt. Erősen fanyar ízűnek, de mégis finomnak érezte. Megette az egészet. Ujjai között a növénynek a megmaradt szárát forgatva kínálgatta kóstolásra másoknak az almásláda tartalmát. Nem jelentkezett senki almaevésre, ezért az almacsutkát a magokkal félretette, hogy jók lesznek vetésre. Nemsokára azt mondta,

hogy álmos. Ledőlt, hogy szundítson kicsit. Elmúlt egy óra, sőt kettő. Olyan mélyen aludt, hogy nem lehetett felkölteni. Amikor később a laborban megvizsgálták az almát, altató vegyületet találtak benne. Péter olyan mély álomba szenderült, mint a medvék, amikor a téli álmukat alusszák. Az alvás miatt majdnem egy hétig nem lehetett semmi hasznát venni. Amikor viszont felébredt, úgy érezte magát, mintha újjászületett volna. Kipihent volt, vidám és farkaséhes. Így tudták meg, hogy ez az almában levő drog műtét esetére nagyszerű, de máskor nem szabad fogyasztani ebből az almából. Ezért aludtak annyira mélyen a piramis munkásai, és Erika férje is, aki szintén evett belőle. Amikor Péter felébredt, azt a hírt hozták a Dongok, hogy Erika férje Péterrel ellentétben nem ébredt fel. Ő örökre elaludt. Erika naphosszat sírt, vigasztalhatatlan volt.

Ruri úr vigasztalagatta. Azt ajánlotta, vegye úgy Erika Filiz távollétét, mintha Filiz élne, csak mivel messzire utazott el, azért nem tud visszajönni Erikához. De hiába. Nemsokára Erika visszaköltözött a csoporthoz, de még sokáig sírdogált szegény, ha a férjével töltött szép időszak eszébe jutott. Eddy és Péter mondogatták, nincs szerencséje a szerelemben. Hogy vigaszt nyújtsanak, többször dicsérték meg, amikor valamit jól elvégzett. Lassan, de mégis sikerült megnyugodnia. Megmutatta Eddynek a kicsiny és puha gyermekruhákat, amiket annak idején a várt gyermeknek horgolt, hogy jó meleg ruhácskája legyen az ő kicsinyének az úrruha alá. Péter is, Eddy is őszintén sajnálta szegényt. Mindketten érzékenyülve forgatták a parányi ruhácskákat, gondolva arra is, lehet, hogy egykor, ha nekik is lesznek gyermekeik, azok is ilyen ruhácskákat fognak majd viselni. Azt kérdezték, mi lesz ezután a kis ruhákkal? Erika mondta, hogy megtartja azokat, hátha jók lesznek más gyerekeinek. Nem dobja el, megtartja azokat.

A másik felfedező csapatot, hogy tudják hová kell menniük, Zou vezette. Hívta Erikát, hogy búfelejtőnek tartson velük. Ő megköszönte, de inkább maradt. A kirándulók, ahogy kihúzták a lábukat az otthonukból, Zou máris más útvonalat javasolt az eddigitől eltérően, mondván, hogy később majd rátérnek a már ismertre. Éppen úgy, mint Eddy, ő is vágyott a kalandokra. Az Eddyvel végigjárt út már ismert volt előtte, ezért választott most másikat. A csoportban résztvevő nepáli társuk azt mondta, kész istenkísértés, hogy Zou a mínusz 150 C fokú területet szemelte ki a kirándulásuk térségének, de ment, mert „nem akar otthon tespedni” – mondta. Nem bánta meg. Még a Földön, „a marsi 68. északi szélességi körre jelzett -80, -150 fokon uralkodó hőmérsékletű vidéken, az örök fagyos tájakon” az ott jártuk alkalmával folyó vizet találtak! Hihetetlen! Később kiderült, hogy az amerikai Mars-szonda adatai – a szonda meghibásodása miatt – nem voltak helytállóak, mert az adott szélességi körön akkor a mért -80 C fok helyett +27 C fok volt. Kezdetben a vízfolyás széles és bő vizű folyóként jelent meg a marsi föld alól. 2 km után a vize fogyni kezdett. Aztán eltűnt a sivár terület homokjában, hogy néhány újabb kilométer után, a homokkő-sziklák között egy bájos kék vizű apró tavat tápláló vízként bukkanjon újra napvilágra. Tónak mondták, később úgy csúfolódták, hogy a tó alig egy csészényi volt. Parányi, de nyílt vizű vízterület, a partján szívet gyönyörködtető zöld növényekkel fogadta Zou csapatát. Volt nád, de volt ott fának is beillő, durva, vastag szálú fűhöz hasonló növény, mely akkor kevés számú lila, de édes illatú körömnymi virágokkal örvendeztette meg őket. Méh vagy más rovar egy sem volt, de a gyenge szellő mégis elvégezte a nem létező méhek munkáját, a fűszálak virágocskáit egymásnak ütügette. A víz színe kék volt, és csodálatosan tükrözte volna vissza az ég színét, de az éppen a szürke színárnyalataiban pompázott úgy, mint a tópart talaja. Nem volt hideg, ott éjszakáztak. Szikrázó napsütésre ébredtek. A csapat biológusa megállapította, hogy a vízben oldott ásványi anyag miatt volt a tó vize kék. Azúrkék. Gondolták, hogy a tó megkerülésével mennek tovább, de ott a part ingoványosnak tűnt, ezért visszafordulva kerestek átjárót a túlpartra. Pár kilométer után a folyó egy keskeny szakaszát jónak ítélték az átkelésre. Azonban a marsautójuk hirtelen beragadt és nem mozdult. Zou kiszállt, hogy segítsen a kereket kimozdítani a helyéből. Sikerült megoldani a helyzetet a nepáli társuknak, és átvezetni az autót a túlsó partra

nehézségek nélkül. Zout azonban a hirtelen feltörő víz magával ragadta és dobálta a medrében. Nagy volt az ijedség. Mentőkötelet dobtak felé, mivel a köldökkábele nem volt rácsatolva. Éppen az utolsó percben tudta elkapni azt, mielőtt a víz el nem tűnt volna vele a homokkősziklák közötti üregben. Csak sokára ült el az izgalom miatti heves szívdobogása. Nem panaszkodott, hogy nem elég mozgalmas az élete. Örült, hogy élve megúsza ezt a kalandot. Utána sík, keménytalajú vidéken utaztak tovább, melyről tudták, hogy annak a kevés kráternek egyikén járnak, melyet feltöltött a vulkán saját lávája. Erre csak ritkán találkoztak a talajszintből kiemelkedő vulkánnal, mert mind lepusztult állapotban volt. Viszont találkoztak néhány mederrel, melyekben valamikor, talán százezer évvel azelőtt bő vizű folyóvizek folyhattak, de most már azoknak a partja is lekopott, ezért baj nélkül keltek át rajtuk. Ezek az északi félteke egykori folyómedrei valószínűleg glaciális alakzatok lehettek, éppen úgy, mint a jégnek a pusztító munkája során kialakult több száz kilométer hosszú U alakú gleccservölgyek a drón (a pilóta nélküli repülő fényképezőgép) felvételein. Rengeteget láttak, fényképeztek. Így érték el a sós tavak régióját. Visszafelé pedig már az Eddyvel végigjárt úton haladtak. Otthon megmutatták a sót, amit magukkal hoztak. A vizsgálat azt mutatta, hogy az olyan, mint a földi tiszta vizű tengerből származó széntisza tengeri só, mely főleg nátrium-kloridból áll, de kis mértékben még van benne kálium és magnézium is. Amikor megtudták, miért aludt Péter olyan sokáig, örültek, hogy ők nem ettek az almából. Lehet, hogy ha útközben ettek volna belőle, az végzetes lett volna számukra.

Beszámoltak egy széndioxid kibocsátó helyről is, melyhez egy vízi salátát termő tó megke-rülése után jutottak el. Tetszett annak a vízi salátának az íze, bár nem a földről ismert salátának az íze volt, hanem kissé savanykás volt, de finom. Csak azt nem tudták, hogyan nőhet az csak úgy magától egy tóban, a nagy sivárság kellős közepén. Ez a zöld színfolt nem illett bele a Mars-felszín képébe. A „templomtornyos” épületek közelében levő vízi saláta termő területen túl, mint egy láthatatlan fal túloldalán a levegő széndioxid tartalma már egyre emelkedett. Nem messze oda kémények állnak ki a talajból. Két négyzetkilométer nagyságú területen fekszik egy földalatti ipartelep. Annak a kéményei ontják éjjel-nappal a széndioxid gázt. Az is bizonyítást nyert, hogy ide vezet a mélyen a felszín alatt húzódó vastag csövű vízvezeték, amit a Dongok találtak a vasúthálózat építésekor. Nem tudták, mit állítanak ott elő és kik, és miért nincsenek tekintettel a Mars légkörére. Igaz, arra azért gondoltak, hátha ez az ipartelep lehet az, amelynek a raktárát Eddyék fedezték fel, amikor a kupolás épületekből oda lementek. Azt viszont sejtették, hogy ez a légszennyezés lehet az egyik oka a bolygófelszín szem-beötlő sivárságának a nagy hőmérsékleti ingadozás mellett. Milyen növények lennének képe-sek túlélni ezt a mínusz 150 és plusz 50 fok között ingadozó hőmérsékletet, a bolygó kellő ózon pajzsa, a védőburok nélkül? Két nap múlva az egyik „kémény” nyílásán át kibújt egy gyerek, utána az anyja. A fákhöz mentek gyümölcsért. Visszafelé jövet feltartóztatták őket Zouék. Nem értették egymás nyelvét. A legérdekesebb az volt, hogy nem viseltek szkafandert. Őket az lepte meg, hogy a megállítóik viseltek. Mutatták, hogy ha kígyót esznek, nincs szükségük szkafanderre. Elkísérték Zouékat az üzem bejáratához, ahol egy kis épület magasodott egy örrel. Úgy nézett ki az ör, mintha tibeti buddhista pap lett volna. Ez az ember Zouék kérdésére elmondta, hogy Nepálba való. „Ezelőtt 10 évvel rabolták el őt és társait a Fiastyúk csillaghalmaz egyik bolygóján lakó idegenek, akik csalafinta módon angolul beszéltek és jól fizető munkát ajánlottak. Azóta rabszolgaként tartják itt őket. Ő gondoza és szelek-tálja a kígyós szentélytől idáig eljövő kígyókat. Amelyek alakra nem megfelelőek, azokat az üzem dolgozói eszik meg, míg másokat az úgynevezett Hegylakók, más néven az Angusze-rek. Kígyókat tenyészt fogyasztásra a Mars túloldalán élő népcsoport is: a Cserek. Nekik em-ber testük van, emberként is gondolkoznak, de a fejük a saséra emlékeztet. Mind a mindenevő Anguszerek, mind a hüllőevő Cserek jó barátságban vannak egymással” – mesélték. Eddyék most tudták meg, hogy „a Csereknek egy másik ágát képviselik a Holdra az ősidőkben eltávo-zott és most velük visszaérkezett Dongok. A Dongoknak viszont nincsenek sem szárnyaik,

sem madárfejük”. A nepáli telepőr elmondta még, hogy „akik a kéményből kimásztak, a Mars egykori őslakói közül valók, éppen úgy, mint az Anguk, vagy más néven a Hegylakók, akik valamikor dolgoztak az üzemben, de mióta nem tartanak hajtóvadászatot utánuk az üzem tulajdonosai, azóta békésen élnek az egykori vulkán és oldalnyúlványai, kürtői, oldaljáratai mélyén”. A tibeti telepőr megerősítette Zouéknak azt a hírt, hogy egyes hordókban nyers kőolaj van, míg másokban kerozin, amit itt állítanak elő, azután szállítják azokat a Fiastyúk csillaghalmaz lakói által Kéknek nevezett bolygójukra, ahol azoknak a lerakata van. Azt is mondta az az ember, hogy „a Fiastyúkiak által Zi-nek és Gou-nak nevezett bolygók a fiastyúki központok, ahol nagyon jó az élet, de azok jólétének a megtartásához szükségesek az olyan „gyarmatok”, mint amilyen a Mars.”

11. Ősi harcmező, labirintus és ősi vetőmagvak

Ezt a beszámolót követően már mind a két csoport csatlakozott a Dongokhoz, hogy segítsék az alagútépítő munkájukat. Legelőször a már kiépített útszakaszon haladtak, hogy lássák, hogyan néz ki, és milyen munkákat kell még elvégezni, mint végső simításokat. Megállapították, hogy ez a munka hihetetlenül sokat haladt a távollétük alatt. Micsoda nagyszerű dolog, hogy úgy, mint a Holdon, itt a Marson is sikerül vasúti járgánnyal végighaladni a már kiépített úton! Igazán ügyesek a vasútépítő társaik! Megünnepezték az előrehaladást úgy, hogy skót whiskyt kortyintottak a kiválóan elkészült bárány pecsenye előtt, utána pedig kevés gyenge bort fogyasztottak. Igazi ünnep volt, azután másnap folytatta ki-ki a maga munkáját. A Dongok tanácsára az alagútkészítés során kinyert termőföldet nem mind vitték fel a felszínre, hanem az alagút egyik oldalszakaszában is létesítettek egy termőterületet. Ennek mesterséges a világítása, de bizonyos zöldségek mégis szépen teremtek ott is, a marsi föld 181 méteres mélységében, fagymentes környezetben. Azt mondta Dongi úr unokája, hogy itt a fagyhatár 80 méter. Ha a felszínt valakinek eszébe jutna felégetni, ebben a mélységben az égési hő sem okozna kárt, a növények meg fognak maradni. Úgy látszik, még mindig féltek az egykori atomtámadás okozta pusztítás miatt, és igyekeztek már most védeni magukat a még csak gondolatukban bujkáló rémtől. Az alagútból, mely az Atlasz hegységet volt hivatott elérni, még nagyon sok munka volt hátra. Akik nem dolgoztak rajta, a tavasz beköszöntése után a „fellegvár” túlsó oldalán, mintegy az alagút folytatásaként kezdték el a további feltáró kutatást.

Robotrepülőgépük által felvett egyik képen kis gömböket fedeztek fel egy területen, tenyérnyi nagyságú szétszórtan fekvő mészkőlapocskáknak látszó kőzetdarabokkal. Érdekesnek találták, hogyan kerülhettek oda ezek a gömböcskék, holott az ottani telepük építésekor még nem voltak ott. Következő útjukat oda tervezték. Nyár volt. A kiválasztott nap reggelén már 20 °C volt, fél óra múlva már 26. Mivel az idő tiszta volt, kék volt az ég, és széndioxidot, metánt, port nem jeleztek a műszerek, kirakták a mosott ágynemű huzatokat, hogy szívja ki a vizet belőle a nap melege. Még egy óra sem telt el és már be is szedték a megszáradt tiszta ruhákat, azután elindultak. Időközben a hőmérséklet tovább emelkedett, kissé fojtóvá vált. A tetthelyre érve igyekeztek gyorsan munkához látni, hogy a lehető leghamarabb végezzenek, mert a nyári száraz hőség már kezdett elviselhetetlenné válni. Ideje lett volna hűvösbe húzódnia. A vizsgálódásuk tárgyairól kiderült, hogy a kis mészkőlapoknak vélt dolgok nem azok, hanem csontdarabok, a gömbök pedig az ismert földi mérettől eltérően kisebb-nagyobb emberi koponyák. Talajminta vételekor még az is kiderült, hogy több réteg csont fekszik egymás felett. Valószínű, hogy a terület harcmező lehetett egykor. Mivel egy emberhez tartozó csontokat nem lehetett összegyűjteni, így egy ládányit összeszedve bementek a házba, hogy azokat elrendezzék, amíg Dongi úr unokájának a felesége készíti az ebédre valót. Egyszer csak arra lettek figyelmesek, hogy tetőtéri ablakuk elsötétül, és házuk ajtajának valami nagy erővel neki csapódik.

A világegyetem talán összes energiájával itt vívták harcukat egymás ellen a porlovagok. Reszketett és nyögött a marsi föld, zengett az ég. A forgószelel felszántotta az egész területet, a sárga agyagos altalajt elvitte messze tájakra. Hozott helyette barna földet, majd azt vörössel takarta be, aztán hozott kevés sárga homokot, melyre vörös került később. Az így kidekorált tájra sűrűn hullottak az ég tüzes nyilai. Olykor-olykor krátereket vágtak, szétszórva az alapkőzet és a vendég föld legkisebb alkotóelemeit is. Már azt hitték, csendesedni kezd az elemek harca, de ekkor iszonyú dördüléssel, csattanással nem messze tőlük becsapódott valami. Közben az éji sötétség még sötétebbé vált és végül nagy cseppekben eleredt az eső, mely cseppeivel elegyengette a porvihar által fenekestül felkavart tájat. A hajnal nem vártan kék színű éggel mosolygott rá a Mars meggyötört testére. Bebizonyosodott előttük, amit a Mars Global

Surveyor szonda mutatott a felvett fényképeken, hogy a szél okozta óriási porvihar idézte elő a jelenséget. Amikor később megvizsgálták az őket körülölelő területet, kiderült, hogy egy meteorit volt a fő tettes, mely újabb krátert vájt a történelem előtti időkből itt maradt harcmezőbe.

A meteorit becsapódás színhelyének közelében feltárult egy lépcsősor, mely a mélybe vezetett. A lépcsősor és környéke hatalmas gránitkockákból állott. Kíváncsiságtól hajtva alászálltak. A lépcsősor egy alagútba torkollott, mely hasonló kőtömbökből állott. Örök titok, hogy hol bányászhatták őket, kik és honnan szállították oda a hajszálpontosan egymáshoz illesztett kőtömböket, melyek egyenként is több tonna súlyúak lehettek. Az alagútba leérve az kivilágosodott előttünk. Gyenge fényét a mennyezetén telepesen élő fénylő tölcsérgombák adták. Jobbról-balról utak indultak és torkoltak be ebbe a fővonalba. Jelek, képek mutatták, melyik út hová vezet. Sajnos nem értették ezt a képírást. Ezért elindultak a legelső oldalúton. Elővették a karbidlámpájukat, hogy jobban lássanak. Nemsokára egy olyan mélyedéshez értek, mely akár csatorna is lehetett, az alját nem látták, mert sötét színű víz volt benne. Valamilyen hal-tározó lehetett, mert tömény halszag áradt belőle. Amikor rávilágítottak, rengeteg különböző kinézetű és nagyságú halat láttak benne. Bizonyára lehetett a területnek lefolyása tó vagy folyó felé, mert másképp honnan kerülhettek oda? Minden bizonnyal nem a Mars őskora óta vannak ott – vélekedtek. Jó volt tudni, hogy ott ekkora élelmiszer tartalék van, mely könnyen elérhető. És nemcsak az élelmiszer a fontos, hanem az, hogy van víz, sok víz van, és hogy a halak számára elegendő a benne oldott oxigén!

Visszafordultak. Nem értve a többi kép és rovásírás jeleit sem, a központi folyosót követve haladtak előre tovább. Az egyes ágak megismerése még előttük álló tennivalóvá vált. Először egy temetkező helyet találtak hatalmas méretű kő szarkofágokkal. Egy-egy szarkofág fedele felemelhetetlenül nehéz volt, ezért nem bajlódtak vele. Később egy terem előtt álltak meg, melyben két robot-marslakó egy géppark számítógép-képernyője előtt ült. A monitoron az égboltnak több csillagképe közül az Orion, a Szíriusz és a Fiastyúk csillagkép volt látható. A legkézenfekvőbb kapcsolatot a Fiastyúk központi égitestével, a tyúkanyóval vélték felfedezni. Mintha a teljesen a fejük felett levő csillagképpel egy fénysugár kötötte volna össze őket. Találomra megnyomtak néhány billentyűt. Nem észleltek semmilyen változást. Már túl messzire voltak a bejárattól, hogy visszaforduljanak, ezért kíváncsian továbbmentek, annak ellenére, hogy útjuk egyre lejjebb vezetett. Nemsokára ismét egy szarkofágokkal tele, de most az előzőnél kisebb teremhez értek. Itt már közelről igyekeztek a lámpáikkal megvizsgálni a szarkofágokat. Oldalukon képek voltak kőbe vésve. Ezekből tudták meg, hogy ezek a tárgyak nem marslakók testi maradványait rejtik, hanem hombár célúak. Magokat tartalmaznak nagyon nagy mennyiségben. Valószínű, hogy az ezekben található vetőmag az egykor itt élő nép mezőgazdasági génbankja volt. Sajnos az általános pusztulás után ezekkel már nem tudták újra bevetni a Mars felszínét. Akik tudták, hogy ez hol van, azok bizonyára nem élték túl a semmivé válást. Akik megmaradtak, azok nem tudtak róla. Most rajtuk áll újra meghonosítani ezeket a növényeket! Vajon lehetséges? Ez erősen kétséges, de ha mégis sikerülhet, akkor óriási feladat áll előttük, mert nem pocsékolhatják el a most felfedezett magvakat. Ha ezek a magok még egyáltalán csíráképesek ennyi idő távlatában, maradnia kell belőlük a további népek számára is. Ki kell próbálniuk ezeket, hogy melyikből milyen növény fog kikelni. Ha élnek még a Marson régi népek leszármazottai, akkor ezekről a tudást át kell adni számukra! Megjelölték a helyet és minden magból vettek magukhoz egy-egy zsákocskával, hogy a területüket bevethessék próbaképen. Ezután folytatták az útjukat tovább a központi úton. Nemsokára az alagút véget érni látszott, de mielőtt elérték volna a végét, kristályoszlopokból álló teremhez értek. Beléptek, hogy a kíváncsiságukat kielégítsék, hogy vajon mi minden bűvölheti el őket újra. A kristályoszlopok a terem aljáról felfelé vagy éppen a boltozatos tetőről lefelé nőttek, de a kefe szőrszálaihoz hasonló sűrűséggel helyezkedtek el egymás mellett vagy egymásra dőlten. Alig tudtak átjutni közöttük. A karbidlámpájuk fényében a világos lila és a hó-

fehéren ragyogó kristályoszlopok feledhetetlenek látványt nyújtottak. Maga volt a meseország! Ebből a teremből, mint egy palota egyik szobájából a másikba, egy másik „terembe” lehetett tovább menni. Mivel víz morajlását hallották, elindultak a hang irányába. Nemsokára egy vízesés következett, mely mögött újabb terembe jutottak. Jobbra egy ősi úrhajó volt látható, benne ült a pilóta az irányítópultra borulva. Előtte harci öltözetben hárman álltak. Egy krokodilfarkú ember, felé sasfejet utánzó sisakos harcos fordult, mellettük palástban és koronával a fején a király állott. Olyan volt az orra, mint a Peruban ábrázolt maja isteneké. A triumvirátus fölé ritka lombú fa tárta ágait, melyekre valahonnan fentről egy forrás ontotta arany vizét, színarannyá változtatva a jelenet résztvevőit. A róluk lefolyó víz a lábuk előtt egy nyíláson át távozott valahová a mélybe. A termet elhagyva már állandóan felfelé vezetett az útjuk. A kövezett utat egy idő múlva földút váltotta fel, mely egy barlangfolyosóra vezetett. Érdekessége volt, hogy látszott a falán a milliányi vésőnyom, amivel kivésték, vajták ezt az utat. Az átszivárgó nedvesség miatt a vésőnyomok egészen frissnek látszottak. De ez a folyosó még így sem volt egyszerű csodálnivaló. Olyan volt, mintha a felszínen valamikor élt fák gyökerei a folyosó falában benne lennének. Mintha az egykori és már régóta szétmállott elhalt gyökerek mentén a mozgó, vastartalmú talajvízből a korhadó, megritkuló gyökérszövetbe rakódtak volna le a vas sói, és a szerves anyagot kővé, „vassá, vagy talán földdé tették volna”. Ennek eredményeképpen a gyökerek helyén vöröses morzsálódó föld szemcséi peregtek le, ha hozzányúltak. Máshol hosszú rúdformájú képződmények, igen változatos, cseppkőszerű képződmények keletkeztek. Innen pár száz méter megtétele után kijutottak a szabadba. Ez a hely, ahogy később megállapították, közel volt a marsi archoz. Nem tudták, hogy valamikor azt az emlékművet valóban mocsárra emelték-e, hogy a mocsár megőrizze az ősök tetemét, és vajon a mocsárban éltek-e fák, amikből létrejöhetett-e a látott vasképződmény. Tűnődve néztek egymásra: vajon lehetséges, hogy a látott három arany alakos szoborcsoport alatt nyugszanak a Mars egykori hősei? Az arany emlékü hős ősök? Ha igen, akkor lényegében a marsi arc egy emlékmű, melynek helyére először a hősi halottaikat temették a megmaradt marsiak, majd a fölējük szórt földre szikladarabokat hordtak. Azt a halmot újra földdel temették be. A hegyen később kialakították azt a tájat, ahonnan az ő dicső ősapjuk és elpusztított népük származott. Tehát a dombok által övezett két tavat és kissé távolabb a piramist. Valamikor ez a kurgán (halomsír) sokkal magasabban emelkedett ki a marsi talaj síkjából, de a tájnak az évmilliók alatti átrendeződése feltöltötte körülötte a síkságot, és az ősi sírból már csak ez a marsi emberarcnak mutakozó emlékmű látszik, mely jól látható az úrból. Azt az egyet tudták biztosan, hogy ide más földi ember nem jöhet. A földi ember tulajdonsága, hogy a cseppkőbarlangokból is emléket hazavinni akarva, letördeli azokat a gyönyörű képződményeket. Még csak az kellene, hogy itt is ugyanezt tegye bárki, aztán még ásni kezdjenek, hogy ahová lefolyik az arany víz, ott aranybányát nyissanak. Szó sem lehet erről! Ennek a csodának így kell megmaradnia, ahogy most van. Elhatározták, hogy a vízesés után betömik az ide vezető utat, és ezt a kijáratot is. Az útjuk további érdekessége volt, hogy a szabadba kijutásuk helyén ehető kék színű bogyókat termő kúszó növényzet nőtt, melyek gyümölcseitől felfrissültek. Az ízük az áfonyához volt hasonló. Erről a helyről vették észre a távolban emelkedő „fellegvárat”, az otthonukat. Annak ellenére, hogy nagyon sokat gyalogoltak még hazáig – térdig lejárta a lábukat, amíg hazaértek –, mint mondták nevetve később, mégis úgy érezték, mintha csak egy rövid sétát tettek volna az idilli környezetükben. Egész útjukon az egyik legnagyobb érdekesség az volt, hogy a szkafanderükre nem szerelték fel a sisakot. A levegő oxigén tartalma dús volt, nem volt szükség külön oxigénellátásra. A másik érdekesség a nagy mennyiségű folyékony víz a Marson. Igaz, láttak már egy folyót és egy tavat, de azok minden bizonnyal csak időszakosak lehetnek, mert téli időben úgy eltűnhetnek a felszínről, mintha ott sosem lettek volna. Legjobb esetben csak a folyó és az üres tómeder mutathatja meg, hogy ott valaha vízfolyás lehetett. De itt van víz, bővizű, még hozzá vízesés! Lehet belőle oxigént előállítani és

áramot termelni vele! Az a villanyáram több és jobb lehetne, mint a felszíni napenergia. Vagy mégsem? Ezt meg kell beszélni a Dongokkal, mert ezekhez a dolgokhoz ők nagyon értenek.

Eddy másnap megkereste Ruri Dong urat, a Dongok vezetőjét, aki nem más volt, mint Dongi úr veje. Ruri úr kedvesen fogadta és elgondolkozva azt válaszolta, hogy keressék meg éppen egy hét múlva. Addig megvitatják és utána megbeszélik a további teendőket. Közben az idő kezdett erősen hűvösödni, hiszen közelgett a tél. Reggelenként a deres föld mutatta, hogy a gépeket már nem lehet kint éjszakáztatni, csak a garázsokban tárolhatók. A nyílászárók szigetelését át kellett vizsgálni és megerősíteni, ne szökjön ki a meleg. A sok munka és a kellő pihenés hiánya miatt a társaságban megjelentek a kedvtelenség, levertség első jelei, az állandó ingerlékenység. Eddy is belefáradt már, hogy állandóan noszogatnia kelljen a társait, hogy ugyan végezzék már el a betakarítást a mezőgazdasági területeken, vagy az egyéb munkákat. Nem volt kedvük hozzá, fáradtak, kimerültek voltak. Gyakran előfordultak civakodások, sőt az is, hogy Eddy kijelentette, „akinek nem tetszik a közös munka, menjen haza a Földre!” Ez borsos mondás volt. A hangulat jelentősen megromlott miatta. Már nem köszöntek neki a csoporttagok a találkozásukkor. Eddy észrevette a változást és már mérlegelni kezdte, hogy esetleg ezzel a „buzdítással” talán nem jót tett, amikor Péter megszidta:

– Ej, barátom, amilyen nagy eszed van, most olyan nagyot vétettél! Jobb lenne, ha igyekeznél helyrehozni ezt a ballépésedet. Neked tudnod kell, nem beszélhetsz így a társaiddal.

Nem esett jól ez a feddés Pétertől, de érezte, hogy a barátjának – mint mindig – most is igaza van. Sürgősen javítani kellett az állapoton, hiszen ő rontotta el végleg a hangulatot. Tudta, hogy sürgősen lépnie kell. Csinált egy rongylabdát és ajánlgatni kezdte, hogy amíg a hideg idő végleg be nem áll, játszanak vele labdajátékot, ha az idő megengedi.

Először ferdén nézegettek rá, majd mégis lett két jelentkező Péteren kívül. Később jelentkeztek mások is, sőt Dongok is, és végül összejött a 21 fős csapat. Már lehetett focizni. Nem igazi volt az ürruhában történő focizás a rongylabdával, de mivel mozogtak, lekötötte őket, helyre állott valamennyire a hangulat. Amikor beköszöntött az itt töltendő harmadik tél, már nem focizhattak többé sem a „réten”, sem a Dóm előtt. Ismét kezdett visszatérni a fásultság. Emiatt elhatározta, hogy ezután is visszafogja magát, de mozgatni fogja a társaságot, ha másé nem, akkor az agyukat. Összeszedte a gombjait, a nagy tervrajzpapírjára kirajzolta a foci pályát, aztán megkérte a társaságot, adjon mindenki gombokat a gombfocihoz. Kiderült, hogy nincs elegendő a játékhoz, mert mindenkinek cipzáras vagy tépőzárú öltözetei és ruhái vannak. A gondot Erika oldotta meg, akinek a varrókészletében többféle méretű gomb lapult. A játék beindult, és már menetközben látszott, hogy igen nagy a sikere. Eddy önérzete is helyreállt, amikor az eddigi piszkálódók egyike kinyilvánította, hogy megbocsát neki, mert „ő a csapat esze”. Hiába volt azonban minden, mert Eddy egyre jobban vágyódott a testvére után, a tél vége pedig még messze volt. Végre hullott egy kevés hó. Kimentek hógolyózni, hóembert építeni, síelni. Utána szegfűszeges forralt bort ittak és nagyokat nevetve meséltek egymásnak az élményeiket. Feloldódott a korábbi szorongás. Már jól érezték magukat. „Hiába, egy pohárka forralt bor és egy jó vacsora jó doktor volt a lelki bajokra” – állapította meg magában, mert ezután már nem mutatkozott többé a levertség. Továbbgondolva a még létesíthető szórakozási lehetőségeket, jött rá Péter és Maja, hogy akik eddig a Holdon a csoport szórakoztatói voltak, most nincsenek velük. Akik itt vannak, csaknem mind botfűlűek, rossz énekhangúak. Mégis Maja és Rama egy este előadtak egy jelenetet Szávitri történetéből. Az est fénypontja volt, amikor a Gurdok közül ketten némajátékot mutattak be. Mások vicceket meséltek, melyeken mindenki jót mulatott. Színessé vált az életük, s közben a tél véget ért.

Eddy ismét kereste a rádió adó-vevő által a testvérét. Már nagyon nyugtalan volt amiatt, hogy sem magától nem jelentkezik, sem az ő keresését nem fogadja. Vajon miért nem jelentkezik? Arra gondolt, ha létrejön a hívásfogadás, ismét hagy üzenetet, hátha sikerülne valakitől tájékoztatást kapni a testvéréről. Hátha valaki meghallja és tud választ adni az őt már nagyon

kínzó kérdésre. A vonal úgy látszik működött a sok sikertelenség után. „Halló, Eddy vagyok a Földről, de egy éve már itt élek a Marson. Robert Grayt keresem a testvéremet, aki 1962-ben érkezett a Marsra a Földről. Értesítést kérek, ha valaki hallja ezt az üzenetet és tud a testvéremről valamit. A hullámhosszom...” – mondta be Eddy a közleményt, amire azonnal válaszolt egy suttogó hang. Egy Eddy által nem ismert férfi válaszolt nagyon izgatottan és hadarva. Jelezte, hogy most nem beszélhet hosszan, ezért siet a válasszal:

„Mario Teszala vagyok. Olasz. Ismerem a keresett személyt. Nekem nincs adó-vevőm, ezért most az övén igyekszek tájékoztatni önt. Jöjjön hozzám. Ha felkeres, elviszem a testvérehez.” Bemondta a címét és azt, hogy miként érhető el a nagy marsi hasadéktól. Eddy annyit tudott még meg Mariotól, hogy van a bátyjának egy öntörvényű fia, aki miatt Robert nem fér az adó-vevőhöz, mert az a készülékét kisajátította. Ezért nem tudja Eddy keresni. Bár a vonal megszakadt, mégis már komoly fejlemény volt, hogy tudott beszélni valakivel. Mivel ezt a beszélgetést Péter és mások is hallották, mindjárt elhatározták, hogy hamarosan felkeresik azt a Mario urat és a városát, amelyről úgy sejtették, hogy az lehet, amit ők a messziségből láttak. Eddy úgy össze volt zavarodva a kapott hírtől, hogy elfelejtette megkérdezni Ruri urat, hol keresse fel. A „fellegvárban”-e vagy az alagútban. Megkérte Pétert, jöjjön vele, legyen tanúja a beszélgetésüknek. Amikor beléptek az addig számukra ismeretlen Dong rezidenciára, hiába hallóztak, nem jött eléjük senki. Mentek szobáról szobára, egyik tekervényes folyosóról a másikra. Sehol, senkit nem találtak. Végül elérkeztek egy csapóajtóhoz. Zöld gomb volt rajta, amit elfordítottak. Így jutottak be egy újabb nagy helyiségbe. Ahogy beléptek, a döbbenet lett úrrá rajtuk. Ez a terem a Dongok kórházi laboratóriuma volt. Zöld és fehér színűek voltak a szekrények, maguk a falak fehérek, az üvegszekrényekben fehér terítőkön álltak a gyógyszerek, a gyógyhatású készítmények, a műtétekhez szükséges eszközök, és különböző méretekben áramra kapcsolva különböző magasságú és szélességű üveg tartályokban magzatok voltak láthatók. Az edényekre nevek voltak írva és számok. Valószínű, hogy a leendő gyermekek neve és kora volt rajtuk. Halk zene szólt. Megnéztek mindent anélkül, hogy valamihez hozzányúltak volna, aztán ahogyan érkeztek, úgy el is távoztak. Az alagútba mentek, hogy Ruri Dong úrral beszéljenek. Amikor megérkeztek, ő már tudta, hogy Eddyék a laborban jártak. Ruri Dong úr jelezte, hogy fontos közölnivalói vannak, de előbb Eddy mondja el, miért jöttek. Hellyel kínálta őket a szobájában, mely amolyan irányító központ lehetett, mert tele volt különböző kapcsolókkal a háta mögött levő nagy tábla.

Eddy elmondta, hogy hírt kapott a testvéréről, aki a sóleparló után található városban él. Szeretnék meglátogatni, ezért egy újabb, hosszabb utat terveznek úgy, hogy Ruri Dong úr adjon melléjük egy Dongot, aki elkíséri őket, hogy a Dongok is tudják, hogy ők merre járnak. Ruri úr megkérdezte: velük megy-e Erika is. Mondták, hogy erről az útról egyelőre Erika nem tud, de biztosan szeretne menni ő is, ha értesül az úti célról. Rákérdeztek, miért kérdezi ezt? Ennyire a szíven viseli Erika sorsát? Ruri úr nagyot sóhajtván közölte, hogy becsületbeli adósága van Erikával szemben. A két barát egymásra nézett, majd intett, hogy ha Dong úr ezt érzi, akkor rajta, mondja el, miről van szó, hátha segíthetnek.

Ruri Dong úr ekkor elmesélte, hogy: „az Erika által kihordott baba él, nem halt meg. Erika csak gazdatest volt, mert a megtermékenyített ivarsejtet két hónap után a Dong nő szervezete már nem tudja tovább táplálni, nem tudja kihordani a szűk teste miatt. Erika hordta azt, annak a 4 hónapos koráig, amikor műtéti úton visszavették tőle, és akkortól egy üvegtest neveli a magzatot a megszületéséig”. Arra a kérdésre, hogy ha Erika teste jó volt, akkor miért vették el tőle? azt a választ kapták, hogy Dong módra kell megszületnie, nem kötődhet egy földi nőhöz. Nem azt kell anyjának tartania, mert ő Dong! Hímnemű Dong női emberi lényt nem tud megtermékenyíteni. Az ilyen Dong csak nőnemű Dongot tud teherbe ejteni. Az emberek hímei, viszont képesek megtermékenyíteni Dong nőt. Érdekes ez, de a természetben sok érdekes dolog van, aminek a működését még mindig nem tudták megfejtetni. Bár Erika férje nagyon megszerette Erikát, az első feleség a férjét a babával együtt visszakövetelte. Ezért mondták azt

Erikának először, hogy a baba meghalt, másodszor azt, hogy a férje is meghalt. Pedig mindkettő él!

– Élnek? Igazán? – kérdezték döbbenten.

– Igen, mind a ketten, és most már teljes az újabb Dong család, mert Zuz Donga közben megszületett és gyönyörű kislány lett.

Ez ugyan öröndetes hír, de akkor szegény Erikát nagyon becsapták! Ezt pedig nekik kell elrendezni Erikával, hogy legalább ne bánkódjon tovább a szíve alatt hordott kisgyermek és a férje vesztesége miatt. Azt, hogy ő erre a hírré hogyan fog viselkedni, azt nem lehet tudni, de meg kell tenni! Ruri úr kérte, Eddyék ne intézkedjenek ebben a dologban, mert ez az ő becsületbeli adóssága, neki kell intézkednie. Megnyomott egy gombot. Kinyílt egy ajtó és megjelent a maga teljes valóságában élve Erika férje, Filiz a feleségével és a babakocsiban tolt gyermekükkel. Eddy és Péter meggyőződhetek arról, hogy Ruri úr igazat mondott. Ruri úr ekkor átszólt Eddy csoportjához és áthívta Erikát egy fontos megbeszélésre. Eddy és Péter magában küszködött a gondolatával, vajon hogyan fogadja majd mindezt Erika. Belépve, amikor Erika meglátta a férjét és a „szerelmes párt”, akiket ő eddig testvérekként ismert, magától is rájött a dologra. Először a babakocsihoz lépett és belenézett. Örömeiben sírva fakadt.

– Élsz, drága kincsem? – kérdezte, aztán lágyan végigsimogatta az ujjával a kisdéd fejét, és a takaró alatt a kis test minden porcikáját. A pici álmában elmosolyodott. Tudta, hogy aki mellette áll, szereti. Mindig szerette. Amikor elmondták az igazságot neki, Erika intett. Ne mondják tovább. Érezte ő, hogy a gyermek anyja egyszer vissza fogja követelni magának a kicsinyét. Ő csak a dajkaságba egyezett bele, tehát a gyermeket csak akkor tarthatta volna meg, ha a gyermek anyja meghal. Most, hogy tudja, hogy az ő szeretett férje és a kicsi lány él, nagyon boldog. A férjétől annyi boldogságot kapott, hogy ezért a tőle kapott boldogsággal és az „anyasággal”, vagy inkább a „dajkasággal” együtt újra teljes volt egy ideig az élete. Köszöni ezt akkor is, ha többé már nem lesznek férj és feleség. „Már nem lesznek, ugye?” A többiek bólintottak. Felálltak. Erika kitárta a karjait a házaspár és gyermekük felé. Mind a hárman megölelték egymást, aztán a házaspár eltávozott a babával, s ezzel Erika „dajka” szerepének végleg vége lett. Erika tudta, amikor erre a férje megkérte, hogy a Földön is van ilyen módszer, ha a szülők valamilyen egészségügyi ok miatt nem képesek a babát kihordani és világra hozni. Ő ezt nemes dolognak tartotta, s mivel szerette mindkét kérelmezőjét, elfogadta, hogy ő hordja a kicsit. A kis család távozása után ő ottmaradt a további tárgyalások idejére. De nem mindjárt került sor azokra. Ruri úr Erika felé fordult és vallani kezdett:

– Drága Erika! Édes kis asszonyka! Nagyot hibáztam maga ellen, amikor a fiamra hallgatva hazudtam magának. Feltétlenül jóvá szeretném tenni. Szeretem és tisztelem magát, Erika. Kérem, legyen a feleségem.

Erika mondani akart valamit, de Ruri úr folytatta, és így belefojtotta a szót:

– A néhai feleségem által meg nem szült gyermekünket magának adnám úgy, hogy maga szülje meg. Felnevelnénk ketten. Boldoggá fogom tenni Erika, csak nyújtsa nekem a kezét és legyen anyja a gyermekemnek. Lehetnek saját gyermekeink is! Kérem, nagyon szépen kérem, mondjon igent.

Eddy és Péter kicsit meghatódottan figyelték a jelenetet, Erika a könnyeit törülgetve mosolyogni próbált. De aztán váratlanul megkeményedtek a vonásai, eltűntek a könnyei. Ruri úrhoz fordulva ismét mondani akart valamit, de az ismét megelőzte:

– Drága Erika, nem kell most azonnal válaszolnia. Jól gondolja át előbb a feleletét a kérésre, és csak utána válaszoljon, hogy lehetünk-e mi együtt boldogok?

Erika bólintott, majd felállott és menni készült, de a vendéglátó intett, maradjon nyugodtan a megbeszélésre. Visszaült a helyére.

– Igen, jó ötlet volt Eddytól a vízesés ügye – mondta Ruri úr. – A javaslat óta ők bekötötték a szoborcsoporthoz közelében levő vízesést az áramszolgáltatásba. Közben rátalálva arra a forrásra, amely azt táplálja, létesítettek még két vízesést. Ezeknél nagyobb a szintkülönbség,

az áramtermelés hatásosabb lesz. A három együtt több áramot fog adni együtt, mint az összes napelem. Így még a mezőgazdasági területek téli fűtésére is több hő szolgál majd. Az ezek által termelt villanyárammal már akkor is el tudnák látni az egész telepet, ha a napelemek és a szélkelepek nem működnének. A Holdról jöttek elérkeztek a Marson töltött harmadik évük kezdetére, és sokat vittek végbe. De most teljesen le kell költöztetni az egész otthonukat és a mezőgazdasági javaikat a Mars bolygó kéregének ennek a részén kialakított területére, mert Ruri úr hírhozói szerint háború készül. Dongi úr unokája erről így beszélt:

„A Plejádok – más néven a Fiastyúk csillagkép égitesteinek – közös jellemzője, hogy egy irányba mozognak, ez a hely a Naprendszer felől nézve az Orion csillagkép északi részére esik. Ennek az égitesthalmaznak a középső; általuk Zi-nek nevezett bolygójáról – tudomásuk szerint – az ott lakók rendszeresen jártak a Marsra az itt kialakított üzembe benzint előállítani a motorjaikhoz. Az ő bolygójukon nincs, de a Marson volt kőolaj, amelyből helyben állították elő az üzemanyagot a legkisebb ráfordítással. Tudták, hogy a Mars még mindig gazdag, hiszen több százezer évvel ezelőtt is jártak itt aranyat bányászni. Az itteni üzemben rabszolgák dolgoztak. Nem bérért, csak élelemért. Az üzemben éltek, ott ettek és aludtak is mindaddig, amíg lázadás nem tört ki, és a lázadók magukhoz nem ragadták a hatalmat, szabadságot követelve. Eddig az üzemhez a Föld nevű bolygóról raboltak rabszolgának embereket, akik úgy szaporodtak, hogy a munkáskéz pótlására egymással kellett közöszlenniük, vagy a „nőstényeknek” a tulajdonosuk által kiszemelt „hímmel” kellett párosodnia. Előfordult, hogy valamelyik üzembirtokossal is, de az is előfordult, hogy valamelyik volt földi emberrel, vagy valamelyik ősi marslakó óriással, más néven Anguval vagy Anguszerral, aki a nevét a testét borító sok szőrről kapta. Ha az óriás újszülött megszületésébe az anyajelölt belehalt, és így a gyermek nem lett életképes, vagy nem jutott anyatejhez, és ezért a megmaradása bizonytalanná vált, az anyajelöltet a gyermekével együtt el kellett égetni. Hogy maradt-e bennük még élet vagy annak egy parányi szikrája, mindegy volt. Akár előről, akár holtról volt szó, a betűzelt égetőnek állandóan működni kellett. Az égető kemencét, a Plut népének nevezett vörös bőrű humanoidok kezelték, akik szintén a Mars őslakosaihoz tartoznak. Őslakosok még a Cserek is, akiknek emberteste van, emberként is gondolkoznak, de az orruk és a szájuk a saséhoz hasonló. Szárnycsökevény van a testükön. A Cserek egy másik ágát képviselik ők, a Holdra az ősidőkben kivándorolt és most velünk visszaérkezett Dongok. A földi telepeseket a Cserek mentették meg a biztos pusztulástól, de azok közül a hórihorgas a feleségével az Anguszerek között él. Az Anguszerek, mióta nem tartanak hajtóvadászatot utánuk az üzem tulajdonosai, azóta békésen élnek az egykori vulkán és oldalnyúlványai, kürtői, oldaljáratai mélyén. A Cserek élőhelye a sós mocsarak után terül el. Ők alföldi területen élnek, részben a talajszint felett, részben alatta. A Plutok kizárólag alföldi területen élnek a talajszint alatt.”

„Nos, hát ez a támadás megtorlás lesz, és egyben ezzel akarják a Fiastyúkiak újra rabigába hajtani a marsi népet. Fel akarják égetni az egész bolygófelszínt, ne tudjanak a munkások hová elbújni. Ha nem lesz búvóhelyük, kénytelenek lesznek előjönni. Akkor majd ők megadják nekik azt, ami a lázadóknak jár. Biztosan nem lesz több kedvük a zendülésre! Ehhez akarják felhasználni a még el nem szállított üzemanyagot. Ez be is fog következni, hacsak ez a vegyes összetételű nép egybe nem forr a honvédelem révén, mert meg kell maradnia mindenképpen. Meg kell őrizni a bolygót legalább ilyennek, de sem el nem hagyhatják, sem nem hagyhatják, hogy idegen hatalom a saját érdekében még jobban tönkre tegye ezt a bolygót. Ahová most Eddyék készülnek, ott élnek a rebellió menekültjei az óriás termetű Szörök irányítása alatt. A Dongok nem szerették az óriástermetű Angukkal egymást, de most tudják, hogy békét kell kötniük a közös honvédelem érdekében, és a Dongok ezt meg is fogják tenni. Már gyűjtik a különböző vércsoportú lények részére az életmentő ásványi anyagokkal dúsított sós vizet, hogy szükség esetén az életmentő anyag kéznél lehessen. Nem vért gyűjtenek, mert a földiek által olyan szívesen alkalmazott transzfúziót nem tartják veszélytelennek. Szerintük láthatatlan betegségeket is átplántálhatnak általa. Ahogy ők látták a műtétek eseteiben, a vért kapó

betegeknél sok a bonyodalom, a szövődmény, sőt a beálló halál is. Ezért tisztelik azokat, akik a vér kapását visszautasítják. Kórházuk készen áll a sebesültek ellátására. Vannak életképes magzataik, melyek pótolhatják az elesett népesség több egyedét is. Eddy, ha találkozik a nagy Szerm öméltóságával, mondja ezt el neki, kérve, hogy ő is tegyen meg mindent a saját népe érdekében. Ha Szerm öméltósága úgy rendeli, akkor Dong orvos csoport vállalja az Anguszerek felkészülésének segítségét. Üzenjen és ők máris a szolgálatukra állnak.” Így tudták meg Eddy, Erika és Péter, hogy kik az Anguszerek, és hogy aki itt járt korábban, az Szerm király volt. Erika már nem sírt, bár többször komornak látszott.

Lassan szünni kezdtek, majd végül teljesen megszűntek a hajnali dermesztő ködök. Melegedett az idő. Napközben a tojáshéj színű égen sárga és vöröses színárnyalatú felhők jelentek meg. Megszűnt a téli sötét időszak, több lett a fény. Már nem látszódtak nappal is a csillagok. Sokszor kezdett gyenge, meleg szél fújdogálni, mely felszárította és felkavarta a hótól felszabadult, felengedő talaj porát. Nem volt erős a szél, mégis ez a gyenge szél elég volt ahhoz, hogy porral telítse meg a marsi levegőt. Miatta kint nem lehetett úrruha nélkül ellenni. Csak a vulkánok kúpjai emelkedtek ki a kavargó porból. Tavaszodott. Eddy is, Péter is jól tudta, mit érez Erika ezek után. De nem szólhattak bele az életébe. Ők olykor megszorították a kezét bátorításként, de többet nem tehettek érte. Nem akarták az életüket vele összekötni. Azt mondták, „mindenki önmaga ura”, Erika maga dönt arról, hogyan él, és mit hogyan akar elérni, bár Ruri úr házasságajánlata nem volt éppen megvetendő dolog.

A várható háborúval kapcsolatban mindent elmondtak a csoportnak. Nem mindenki hitte el. Voltak, akik előbb további felfedező útra akartak menni. Mások Robert meglátogatására készülődtek Eddyékkel. Ismét mások azt mondták, itt maradnak, hogy a javaikat mentsék, amennyire csak lehet, megóvják, mert ha a háború hirtelen mégis bekövetkezne, akkor már valamennyire az életük és a javaik védve legyenek. De nemcsak a saját javaik fontosak, hanem a jövő védelme. Teljes erővel ezen kell együtt munkálkodniuk a Dongokkal. Másnap a csoport megkezdte a Dongok irányításával a nagy munka előkészületeit.

Első lépésként az alagútból az összes vasból készült tárgyat – ami szétolvadhat a tűzben – köre cseréltek ki. A vasakat, melyekre a háború után szükségük lesz, lehordták a 200 méter mélységben levő gyűjtőhelyekre. Az alagútban elkerítették kinek-kinek a szállásterületét, a fellelőgárból leköltöztették a „kórházat” a Fungáktól hozott, embereknek való gyógyszerekkel, kötöző anyagokkal, a transzfúzióhoz és az infúzióhoz szükséges összes kellékkel és a „kórházi ágyakkal” együtt. A Dongok életmentő szerei, eszközei is átkerültek, szóval minden, ami a számukra szükséges. A közösségi helyekbe bevitték a közös ennivaló- és a terménykészleteket. Megásták az átszállítandó fák és bokrok gödreit, kialakították az ivóvíz-, a légvezetékek helyeit, a villanyvezetékeket, a hálóköröket és távolabb az állatok helyét, majd a hangárokat a repülőgépeknek és a két űrhajónak. A mélyből felszállították a kitermelt földet. Körbevették vele a DÓM-ot minden oldalról, még a felső emeletét és a tetejét is meghordták földdel. Csak az alagútból vezetett át oda egy keskeny út. Földdel hordták meg a fellelővár összes épületének a tetejét és a látható útjait is. Oda is csak az alagutakon juthattak be. A következő vetések már a talajszint alatt történtek, mesterséges világítással. Amint elvégezték a nagyobb és a leg-sürgősebb munkákat, elmúlt az év és újra beköszöntött az ősz. Most próbálták ki, hogyan működik a talajszint alatt a nagy mélységben elindított élet. Működött, de mindenki nehezményezte a bezártságot, ezért amennyire csak lehetett, igyekeztek felmenni a szabad ég alá, hiszen nyár volt. Az állatokat olykor felterelték a felszínre, hogy érhesse őket a napfény. Persze, ez csak akkor történhetett meg, ha megfelelő volt a levegő oxigéntartalma és nem kellett szkafandert rájuk adni. Abban nem érte volna őket a fény a maga természetes valóságában. Nem fújta volna a bőrüket és a szőrüket a szél. Az állatoknak fent a felszínen járkalni mégis más, mint lent 181 méter mélyen az akolban tartózkodni. Arra viszont, hogy az egyes telephelyeik házait is betakarják földdel, már nem tellett sem az erőjükből, sem az időjükből. Az idő repült. Újra beköszöntött az ősz, majd a sok kellemetlenül hideg nap után újra eljött a tél. Eddy

malma nem tudta porrá őrölni a búzalisztet, csak darává, ezért ebből éppen úgy, mint a kukoricadarából, gyakran főzött magának a kecsketejjel kását. Eleinte nem szerette, mert nem tehéntejben volt főzve, de aztán megszokta. Juhai tejéből túrót csinált, gyakran evett juhtúrós tésztát. Miután rájött, hogy anyja száraztésztái végleg elfogytak, neki kellett csinálni a búzadarából és tojásból nokedlit a juhtúróhoz. Most nagyon sok hó hullott. Eddyék igyekeztek gyűjteni is, hogy ha jön majd az olvadás, legyen elegendő öntözővizük a Dómon kívüli mezőgazdasági területükön. Egyik téli napon, mintha megbolondult volna a természet, kisütött a nap. Meleg sugaraitól elolvadt az összes hó, a fagyott talaj felszíne tengerré változott, mert a föld nem tudta elszívni a vizet. Délutántól ismét keménnyé vált az időjárás. A hőmérő higanyszála reggelre ismét mínusz 80 C foknál többet mutatott és így maradt még két teljes hónapon át. Gyakran korcsolyáztak, ez legalább némi testmozgást biztosított, hogy ne kényelmesedjenek el teljesen és megőrizték a frissességüket. A két kemény hónap múltán az ablakokon szinte napról napra fogyott a jégvirág. Érezték, hogy a tél talán már az utolsókat rúgja, és nemsokára elindul Tavasztündér a hódító útjára. És valóban. Hamarosan megérkezett, és vele napvilágra kerültek a csoport tervei.

12. Úti cél a Mars déli része

Egy üde, szép tavaszi napon ki-ki elindult a maga útjára. Zou a kalandok híve lévén a Déli sark felé vette az irányt a csoportjával. A Déli sark felé – a pilóta nélkül repülőgép felvételein – időszakos tengereket és tavakat találtak, és egy állandónak tűnő tengert is, bár a rossz nyelvek inkább nagy kiterjedésű pocsolyának mondták. Ők azonban tudták, lehet, hogy az nemcsak egy tó, sőt a nagy kiterjedése miatt akár óceán is lehetne. No, csak szerényen gondolkodtak arról, hogy ez mégis marsi óceán lehet. Mert milyen óceán az, aminek a vízmenynyisége folyamatosan szökik az ürbe a benne oldott oxigénnel együtt? A földi óceán mélyebb, nagyobb kiterjedésű. Ez a mélységét illetően nemigen óceáni volt, mivel a megállapításuk szerint a mélysége alig lehet 950-1000 méternél nagyobb. Bár széles, vastag és hosszú jégtáblák úsztak benne, valami sötétlett nem sokkal a felszíne alatt. Úgy gondolták, hogy iszapokon kívül lehetnek ott talán egyszerű moszatok, amik ezt a sötét színt okozzák. Bizonyára sikerült áttelelniük a tengervíz befagyása után abban a keskeny, legkisebb vízmennyiségben a jég alatt, amelynek a hőmérséklete úgy +4 fok lehet. De ha Mars Isten kegyes a bolygóhoz, lehetnek ebben az „óceánban” gömbformába tömörülő apró méretű halak, amelyek a jeges vízben így melegítik egymást.

Megérkezésük után először a parton akarták a szállásukat kialakítani, de mivel a tenger vize erősen hullámzott, ezért felhúzódtak a parton vagy száz méterre elnyúló magaslat tetőjének egy kiszögelése alá. Ott készítették el a mélyedést, ahová beálltak a mars-autóval. Utána bevonták az egészet a Dongoktól kapott nagy és vastag bőr sátorral az éjszakai hideg ellen. Már az első éjszaka után tapasztalták, hogy a bőr sátrat hasznos volt magukkal hozni. Nem engedte át a csípős szelet, benntartotta a levegőt és megfelelően kellemessé tette bent a hőmérsékletet. A látogatás csodálatosnak ígérkezett, mert főleg a tenger felett, de kissé a dombság felett is zöld és sárga színeivel akkor kezdett kialakulni – a Földön olyan jól ismert – északi fény jelensége az égbolt milliárdnyi csillaga alatt. Sokáig nézték, majd a gyönyörű élménnyel eltelve tértek nyugovóra. Éjszaka hallották a szél zúgását, és Zou egyszer kitekintve a sátor nyílásán, a víz alól mintha világosságot látott volna felsugározni. Másnap hajnalban az óceán hullámozása, a víz morajlása már félelmetes méretet öltött. Zou már nem volt biztos abban, amit az éjjel látott. Lehet, hogy csak álmodta a víz alatti fényjelenséget. A víz már nemcsak nyaldosta a partot, hanem kavargott, szinte forrott. A jégtáblákat a tengervíz nagy erővel csapdosta egymáshoz és a parthoz. Sűrű iszapot sodort a partra és olykor vízi növényeket. Volt köztük hínárhoz hasonló, de voltak olyan lapuk is, mint a torma levele. A növények iszaposak voltak, nem lehetett megállapítani az igazi színüket.

Arra gondoltak, hogy mégis lemennek a partra néhány növényt begyűjteni, hogy vigyenek haza ezekből mutatóba, amikor megállította őket egy újabb jelenség. Erős metángáz áramlást észleltek az ürrohák szerkezetei. Ennek ellenére maradtak. És jól tették, mert innen a messzeségből tanúi lehettek egy nagyon különleges eseménynek. Hirtelen szinte megnyílt a tengerfelszín. Milliárdnyi kisebb-nagyobb hal vetette magát partra és úgy forogtak, hajladoztak, mint ha násztáncot lejtettek volna. A nap ragyogott, a halak ugráltak, keringtek a vízpart fövényén. Váratlanul a nagy halak a kisebbek felé fordultak és megkezdték a kicsik felfalását. A véres ebéd után újra visszaugráltak a vízbe és eltűntek a mélyben. Az újabb vízlökésekkel újabb halak érkeztek és a tánc, majd a marcangolás megismétlődött. Hamarosan mézsárszékhez lett hasonló a part. Az egész part elsötétült a gyorsan lehulló estben, de a zöldes fény villózása folytatódott az égen. Olykor ennek a fénynek egy-egy partra vetődő sugarában kivehető volt a tengeri állatok egymást marcangoló hátborzongató látványa. Hat napig hullámzott a víz a zöld ég alatt. Hat napon át tartott a tengeri állatok egymást öldöklése. Hat nap után a víz megnyugodott és mintha semmi sem történt volna, az óceán vize már csak szelíden nyaldosta a partot

a sárga színűre változott ég alatt. Forró boldogság áradt szét bennük, hogy ezt a szörnyű véres táncot a vérfürdő helyétől körülbelül 50 méter távolságból a szilárd talajról nézték végig, mert ellenkező esetben ők is áldozatokká váltak volna. Hihetetlen volt számukra, hogy amikor végre megszűnt a mélytengeri iszap kavargása, az északi fény elvonulása után a víz felszíne elsimult. Időről-időre a színe csodálatos smaragdzöld színben kezdett el tündökölni. Az éj múltával reggelre már minden a korábbi arculatát mutatta volna, ha a parti fövény véres foltjai nem árulkodtak volna a lezajlott háborzongató eseményről. Nekik ez a megrázó élmény elég volt arra, hogy ne menjenek más élményeket keresni. Megindultak hazafelé. Útközben azt taglalták, hogy eddig nem tudtak az északi fény itteni jelenségéről, mely ilyen furcsa hatással volt a tengerre. A Földön ez a fényjelenség a mágneses mezőhöz kötött. Vajon lehetséges, hogy a Mars mágneses mezőjének az eltolódása, vagy valamennyi időre történt kimaradása okozhatta azt az egész bolygóra kiterjedő katasztrófát, aminek nap, mint nap a tanúi? És mivel a bolygók a mágneses mezőjük sugárzását az űrből kapják, most ez az eltolódás készül helyreállni? Ha nem a Mars-rengés okozta, akkor mivel magyarázhatják meg ezt a látott jelenséget?

Hazaérve, otthon azt mondták nekik, most nincs rájuk szükség, akár elindulhatnak az újabb úti céljuk felé. Éltek ezzel a lehetőséggel. A marsi Atlasz hegy magassága meghaladja a 27 km-t és ezzel magasabb még a legmagasabb holdi hegynél is. S mivel a Mars tömegvonzása kevesebb a Földénél, itt a hegy a lávát (a hőségtől megolvadt kőzeteket) könnyebben lövellte a magasba. Ezt a magasságot a láva egymásra hullása okozta. Külön érdekessége ennek a helynek, hogy a közelében még van három, úgy körülbelül 20 km magas vulkáni kúp. Az előbbivel együtt ezek a vulkánok sem működnek. A marsi Atlasz hegy legmagasabb csúcsa hasonló a legnagyobb földi vulkánhoz, csak ez talán laposabb. Viszont magas, hiszen Naprendszerünk legmagasabb hegyének tekinthető. Most az egyik repülőgéppel utaztak, mert a mars-autóra Eddy csoportjának volt szüksége. Látták a mélységesen mély marsi árkot. Örültek, hogy a még nem biztonságos vonattal nem kell azon átutazniuk. Már messziről látták, hogy az Atlasz hegy oldalán néha-néha megjelenik egy vízoszlop gőz kiáramlással. Arra következtettek, hogy ez gejzír, mely többnyire szabályos időközönként kitör, és vizet, illetve vízgőzt juttat szökőkútszerűen a levegőbe, tehát a vulkán még működőképes, a benne rejlő vizet a magma így lövelli ki. Mindjárt felhívták Eddy-t, hogy az ötletük szerint, ha a város népe a támadás előtt ide átköltözne, a benti „láva csatornában” meghúzhatnák magukat, amíg az ellenség eltávozik. Zou azt mondta, ő holtbiztos abban, hogy az ellenfélnek eszébe sem jutna olyan, hogy a nép éppen oda fog menekülni. A terület lakásainak fűtését pedig szépen megoldhatná a kerámia csövekben vezetendő gejzír víz. Ahhoz, hogy megállapítsák, milyen a terep, mégis meg kellett ismerni azt kívül is, belül is. Többen felkapaszkodtak a vulkán oldalán, vajon találnak-e valamilyen barlangi üreget, az milyen széles, hosszú, vajon hány ember tudna ott szállást találni, vagy a járat további bővítése lehetséges-e, vajon a kőzet anyaga mennyire vájható. Találtak egy alkalmasnak látszó barlang bejáratot. Azonban a bejárat közelében az egész üreget át- meg átszötte a pókháló. A pókhálók leszedésével éppen végeztek, amikor megjelent előttük egy embernél nagyobb fekete pók és a szájából és a potrohából egyszerre kezdett átlátszó anyagot fröcskölni rájuk. Ez pillanatok alatt megszilárdult és őket rabul ejtette. Elő a késekkel és a lézerrel! Megölték az állatot. Amikor letakarították magukról a pókhálókat és kihúzták az üregből a rovar, azt hitték, hogy most már nyugodtan be tudnak hatolni, nem állja már az útjukat az a monstrum nagy pók. Tévedtek. A talajon és a falon megindult feléjük bentről a pókok áradata és azok is fröcskölni kezdték a pókháló anyagát. Nem volt mit tenni. Visszahúzódtak, azután lementek a repülőgéphez és beszálltak. Tanácskoztak, mi legyen, ha a szabadban töltik az éjszakát, nem biztos, hogy ezek az állatok nem akarják majd őket elfogyasztani. A gépben éjszakáztak. Az őrszem nem tapasztalta, hogy a barlangi rovarok lemásztak volna hozzájuk. Nem hitték, hogy van, a repülőgépen mégis találtak rovarirtó szert. Abban állapodtak meg, hogy bármennyire sajnálják, de a rovaroknak pusztulni kell. Megpróbálták a szert kifújni. A rovarok először elkábultak tőle, majd ismét táma-

dásba lendültek. Ezután a lézerrel szálltak szembe velük. Közben, amelyik a talajra hullott, taposták, ahol érték őket. Hajnaltól estig küzdöttek a rovarok ellen és még akkor sem voltak biztosak abban, hogy nem kell tartaniuk a rovarok újabb rohamától, hogy sikerült végérvényesen megszabadultak tőlük, hogy nem maradt egy sem a gyilkos pókokból. Miért nevezték gyilkosoknak? Hiszen a földi pók is vadászik a legyekre és más rovarokra. Zou és csoportja tagjai a járatok belsejében több olyan egeret is találtak, melyeknek már csak a szőrös bőre volt a pókhálóban. A többi részüket a pókok kirágták a bundájukból. A bőruket miért nem ették meg? Nem tudták, de nem is akarták. A barlangban gombák nőttek. Azokat ették az egerek. Ezért válhattak a pókok martalékaivá. Lám, lám! Élő példája a természet bölcs elrendezése szerint a tápláléklánc kialakulásának. Azt már csak a pókok tudták volna elmondani, hogy nem ők a világ legnagyobb gyilkosai, hanem a Földről elszármazott ember az, mivel az még őket is megölte, pedig a fajuknak talán ők voltak az utolsó képviselői. Erre nem gondoltak Zouék. Úgy vélték, kitűnő munkát végeztek és egyébként előbbre való egy egész városnyi ember biztonsága egy rovar-hadseregnél. A következő napon Zou és társai kitakarították a barlangot a gombáktól is. Meglepve tapasztalták, hogy a barlangjárat egyik óriási oldalsó ága a gejzírhez vezet. Tetszett ez a barlangbejárat, mely oldalt nyílt a hegy oldalán. A járat belseje jobban megközelíthető volt, mintha a tetőről lefelé meredeken vezető látatölcsérből kellene lejutni a lávajárat mélyére. Egyébként felül nem volt lávakürtő. A vulkán úgy tetszett, mintha a saját lávájába fűlt volna bele. Nem volt a lávának kivezető nyílása. Ezen a póktanyán pedig nem látszott, hogy láva alakította volna ki a járatot. Inkább a víz alakíthatta, de a gejzír megléte mégis azt sejtette, hogy a forró magma nem lehet messze. Mindkét bejáratot megjelölték, aztán felhívták Eddy, hogy mit gondol, most haza menjenek-e, vagy a város felé induljanak-e el. Az utóbbit javasolta, mivel már úton volt feléjük. Ő és a társai is meg akarták nézni ezt a barlangrendszer az Atlasz oldalában. Egyetértettek abban, hogy ott fognak találkozni.

Zou mégsem bírt egyhelyben maradni. Elindult társaival a sós tavak, és a sólepárlók felé. Úgy vélték, nagyon ritkán eshet ezen a tájon eső. Ami esik, az a talajból kimossa az ásványokat, aztán miután a tó vize elpárolog, visszamarad a só. A repülőgépük körülbelül egy órányi repülőútra volt a várostól, amikor Dong nyelven üzenetet kaptak, hogy azonosítsák magukat, aztán forduljanak vissza, mert ha nem, löni fognak. Érdekesnek találta Zou, hogy még csak ezután viszi majd Eddy a hírt a várható támadásról, és itt már most hadkészültségben áll a határvédelem. Közölték, hogy kik ők, és, hogy a Mars bolygó milyen hosszúsági és szélességi fokán élnek, hogy csak kirándulók itt, aztán visszafordultak és a barlang előtt szálltak le. Ott töltötték az időt Eddyék megérkezéséig. A barlangrendszer falán is volt néznivaló. A lámpák fényében több helyen láttak a kőzetek repedéseiben kikristályosodva lávában oldott különböző ásványokat. És nemcsak egy-egy kicsiny darabot, hanem széles teléreket nagy gazdagságban.

– Milyen jó, hogy eljöttünk! – mondogatták. – Ez a bolygó a csodák csodája! Aki nem saját maga fedezi fel ennek a bolygónak a csodás értékeit, az csak egy sivár bolygó óriásnak gondolja. De nekünk már ez a hazánk és nem adjuk oda egyetlen támadónak sem! – bizonygatták egymás előtt.

Alig várták már Eddy és csoportja megérkezését. Pár nap múlva érkeztek meg fáradtan, kimerülten, de boldogan, mert a bázison mindent rendben hagytak. Idefelé jövet pedig azt vizsgálták meg, mennyi talajjal kell majd befedni az üzemanyagraktár tetejét és az oldalát, hogy meg tudják változtatni a térség kinézetét. Az biztos, hogy ez a munka az óriásokra vár, az ő nagy erőjükre alapozva. A barlangjáratokat és a gejzírt jónak találták ők is. Találtak azonban olyan érdekességet a hegyen, melyet Zouék figyelő szemei mégsem vettek észre. Egy-két tenyérnyi helyen kavicsok között vagy alatt, sugárzástól mentes területen elszórtan kék foltocskák virítottak. Primitív kékmoszatok tenyésztek ott, melyek a legszélsőségebb időjárásokat is kibírják. Talán azért maradtak meg ott, mert a nedvesség onnan lassabban illant el és a fotoszintézishez ez a terület még megfelelő volt. Ezeknek az ismeretét is az

Anguszerek királya elé akarták tární, mint egy lehetőséget a menekülésre, mivel a barlangjáratok nagyon mélyre vezetnek a hegy belsejébe.

Hiába keresték az Anguszereket a Mario által megadott irányban, nem találtak rájuk. Végül azok találták meg őket. Találkozásuk az egyik útkeresésükkor történt. Gondolták, hogy ha nem sikerül rálelni a városba vezető útra, mert azt korábban az üzemi őr nem árulta el, elmennek kirándulni a kéményből kibújt ismerőseikkel a mars-autókon a legközelebbi „tengerhez”. Vittek éjjeli szálláshelynek faházakat, nyársakat a halakhoz, és a tűzgyújtáshoz valókat. Csak arra nem gondoltak, hogyan tudnak halat sütni parázson, ha tüzet sem tudunk gyújtani, ha nem lesz elég a levegő oxigéntartalma. Amíg a sütéshez készülődtek, barátaik belevetették magukat a jeges vízbe. Ők ugyan azt mondták előtte, hogy a tenger vizét ők „az élet vizének” tartják, de Zouék majd szörnyethaltak ijedtükben, amikor a jeges vízbe a vendégek beugrottak. Annak ellenére, hogy a tenger víz nem volt sós, mégsem merültek el, vígan lubickoltak, majd amikor partra úsztak, valamilyen víz alatti növény leveleit hozták magukkal. Azt mondták, hogy a halakat azokba csavarva kell megsütni, mert azoktól a levelektől kellemesen fűszeres lesz az ízük. A levelek átadása után, sietősen kezdték dörzsölni magukat a törülközőkkel, aztán gyorsan felöltöztek. Nemsokára a felöltözésük után vált nyilvánvalóvá, hogy a bőrük elvesztette a szürke színét, világosbarna színűvé vált, és a szemük elől eltűnt az a különös sötétzöld üveghez hasonló bevonat. Egy ideig hunyorogtak, de pár óra múlva már visszanyerték a teljes látásukat, annak ellenére, hogy a szemük már ki volt téve az éles fényhatásnak. Ezért állították, hogy ez a víz az élet vize.

Már sütek a nyárson a kifogott halak, amikor váratlanul erős zúgás töltötte be a környezetüket. Hamarosan szárnyas járművek érkeztek és belőlük magas, testes, lógókarú, szőrös lények ugráltak ki. A kocsik az egykori postakocsikra emlékeztettek, de lovak helyett repülőgép szárnyakkal rendelkeztek. Megijedtek Zouék, de az érkezők már messziről emberi hangon kiabálva közelítettek feléjük és integettek. Ők voltak a hegylakó Anguszerek, akiket a „szürkék” értesítettek a kirándulásról. Az Anguszerek eljöttek, hogy találkozzanak a Földiekkel. Megismerkedésük után mindnyájan együtt mentek el az Atlasz lábához, ahol elbúcsúztak egymástól. Elmagyarázták pontosan, merre kell menniük, hogy elérjék a városuk határát. A két csapat parolázott, azután a Hegylakók távoztak.

Mielőtt Eddy elindult a barátaival, hogy találkozzon Zou csapatával, visszanézett, hogy lássa még egyszer a levegőből a DÓM-ot. A látott csodálatos kép mélyen a lelkébe ivódott. A réten legelésző juhok olyanok voltak, mint egy-egy felhőpamacs a napsütötte ég alatt. Ezt a képet vitte magával a lelkében azzal, hogy ő ezután is itt akar élni, ide akar visszajönni majd, ha Robertet megtalálta.

Az újra találkozásuk miatti örvendezésük után Eddy és Zou csapata most már egyesülve indult el másnap a Hegylakók nyílt városába. A város határában megállították őket. Csak akkor mehettek tovább, amikor Eddy elmondta, milyen célokkal érkeztek. Nem értették egymás nyelvét, de Mario nevének hallatán a marsi városőrök megnyugodtak. Odahívták Mariot, hogy igazolja, ő hívta vendégségbe az érkezteteket. A repülőgépeket átvizsgálták, nincs-e bennük a városra vonatkozó káros anyag. El akarták venni az élelmiszereiket, mert nem tudták, hogy mik azok. Eddy felbontott annyi konzervet, amiből gondolta, hogy mindnyájuknak elegendő lesz ebédre. A „határőrök” megszagolták azokat, aztán intettek nekik, hogy egyék meg előttük. Elfogyasztották. Közben a városőrség azt is megkérdezte, miért hoztak ilyen sokat? Azt válaszolták, hogy a visszafelé való útra is szükséges, és az itt tartózkodásuk idejére is, mert nem tudják, hogy a vendéglátójuk rendelkezik-e a számukra való élelem mennyiséggel? Mire elfogyott az elemőzsia, megérkezett Mario és igazolta őket. A repülőgépeket hangárba kísérték a fegyveres őrök, azután indulhattak el Marioval. Nem értek még messzire, amikor az egyik „városőr” utánuk szaladva tudatta velük, hogy a legfelsőbb Szerm Öméltósága várja őket tisztelgésre. Az őr velük tartott. Lerakták Eddyék Mario családjánál a csomagja-

ikat, aztán a Szerem Őméltóságának szánt ajándékokat magukhoz véve követték az őrt Marioval együtt, hogy legyen tolmács is velük.

Erika a melleit alig takaró kivágott blúzban jelent meg, ami miatt a Szerem király Őfőméltósága szeme mindjárt megakadt rajta. A Szerem király teljesen ember-arcú volt, csak erősen szőrös, és két és fél méter magas, ami miatt csak le tudott nézni a tőle alacsonyabb alattvalóira. Neki sem volt perui isten arca, miként az uralma alatt élő népeknek sem. „Vajon melyik égitesten élhettek, honnan jöhettek a Földre azok az egykori Istenek?” – morfondírozott Eddy – „Lehet, hogy ők is kevert nép egyedei lehettek, azért szerepel a köveken annyi különböző arc?” A Marsról biztosan nem jöttek, mert ott nincsenek olyan arcok. Amikor Eddy elmondta a köszöntését, Erika kéretlenül máris fordítani kezdte a szöveget, be sem várta, hogy Mario elkezdje a tolmácsolást. Mindenki megütközve nézett rá. Később elmondta, hogy a férjétől ő nemcsak a Dong nyelvet tanulta meg, hanem az Anguszerek nyelvét is, sőt a Bogokokét is, akik a Szíriusz B-n élnek és valamikor gyakran jártak nemcsak a Marson, hanem a Földön is. A Bogokok nemes fémeket termeltettek ki ezeken a bolygókon az ott élő lakossággal, és a termékekért cserébe az ottani népeknek sok hasznos ismeretet ajándékoztak. Tőlük sajátították el az orvosi ismereteiket a Dongok, a földi népek pedig a bányászati és a házipítési technikákat. Fordítási tudománya miatt a Szer legfelsőbb vezető mindjárt megkedvelte Erikát és úgy beszélt vele, mintha Erika is királyi sarj lenne.

Amikor Eddy előadta a Dongok üzenetét, aztán beszélt a nagy vulkánban levő menedékhelyről, Szerem király nagyon meg volt lepődve. Hangosan hűmmögött. Látszott rajta, hogy udvarias akar maradni, bár a legszívesebben ordítana a haragtól. Erika később tolmácsolta a köszönetet, de tolmácsolta azt is, hogy a pókok kiirtásával megfosztották a királyt a leghasznosabb selyemszövő munkásaitól, ami miatt neheztel. Ugyanis azoknak a pókhálóiból bizonyos porrá tört ásványok és növényi nedvekből készült ragasztó anyag hozzávegyítésével készültek Őfelségének a selyem alsó ruhái. Ezeknek az adalékanyagoknak az összetételét csak a legfelső úr ismerte, mivel alkímiai ismereteit még az őseitől örökölte, nem voltak leírva sehol. Most rengeteg örlemény van raktáron, de pók már nincs egy sem. Ez kizárólag az ő privilégiuma volt. Zou igyekezett gyorsan megnyugtatni Őfelségét, hogy ha Őfelsége hívei utánanéznek a kanyonban, biztosan találhatnak pókokat. Szerencse, hogy a Dongok vasútja már közeledik az Atlasz hegyhez, így azon a kanyon hamar elérhető lesz. Mivel a Dongok a vasútvonalat nemcsak 4 méter magasságúnak építik, hanem 6 méter szélesnek is, ha a király őfelsége akarja, az alagút egy részében elkeríthető lenne egy hely a selyemszövő pókok számára, ha netán a korábbi póktanyára nem akarná betelepíteni azokat. Őfőméltósága figyelmesen hallgatta végig Zou tájékoztatását, de csak akkor békült meg, amikor Eddy átadta a sok elágazású alagútszálrendszerben talált ősi vetőmagvakból és a saját telepi vetőmagvakból a király számára összekészített zsákokat. Ezeket meglátva a haragtól elsötétült arc felderült. Őfelsége elmosolyodott. Új remény gyúlt a szívében. Az egykori marsi nép által termesztett, de már csaknem elfeledett termények magjait hozták el Eddyék. Ezek az egykori termények óriási értéket képviseltek a mostani marsi nép számára! Magát az életet! Ez az ajándék és a térkép arról a helyről, ahol a többit is megtalálhatja a király, feledtették a főméltóságú úrral az elszenvedett sérelmet. Kegyesen a vendégek felé fordulva közölte, hogy a népe számára az eddig kiépített védelmi rendszer megbízható, újra nincs szükség. Ha találhatnak új pókokat, akkor végleg minden rendben lesz és teljesen elégedett lesz. Bár talán nem fog ártani, ha a népének az óvóhelyeiről ki fog építtetni a lakossággal még egy menekülő útvonalat a póktanya felé. Meghívta az egész társaságot magához egy ünnepségre, melyet az ő tiszteletükre rendeztet majd. Addig a vendégek járják be, ismerjék meg a birodalmát. A további tájékoztatása így szólt:

„A népem tagjai a talajfelszín alatt 150 méter mélyen élnek, és van mindenük, ami csak kell az élethez. Javasolom, hogy a Holdról érkezettek a saját lakótelepük kiépítésével menjenek lejjebb legalább 80 méterig az első ütemben, a másodikban pedig 200 méter mélyséig építsék ki a telepüket, mert ez a mélység szükséges a biztonságukhoz és a javaik megmaradá-

sához. Felajánlom, hogy segítünk ennek létrehozásában, hogy ne váljon Eddy népe prédájává azoknak, akik a marsi hazáját az ásványi kincseiért ki akarják fosztani. A Mars az idegen égitesteken élőknek nemcsak kívánatos hely az ásványi kincsei kiaknázásához, hanem senki által nem ellenőrzött bázis. Ajánlom, hogy már most kóstolják meg az általam készített italokat, melyek, ha nem is az örök élet elixírei, de egészséget adnak, mert aki azokat az ásványokból készült italokat issza, soká fog termékeny maradni, és soká fog élni.”

Kedvesinálónak hozatott ilyen italokat a vendégek részére. Tovább beszélgetve kiderült, hogy Őfelsége tapasztalatai szerint „a platina, az irídium, a ruténium, az arany és az ezüst por nagy szerepet játszik az egészség megőrzésében, mert elősegíti a szervezet ellenállását a nehéz kórokkal szemben, mint amilyen a rák”. Őfelsége a meteoritokból nyeri ki ezeket az anyagokat, és a sok éves kísérletezés után régóta alkalmazza ősei tudományát, miután ő is meggyőződött ezeknek az anyagoknak és még sok más ásványnak a hasznosságáról. Az egészség megőrzéséhez használ még a Marson található ékköveket, kristályokat is, mert ezek a rezgéseikkel fontos élettani hatást fejtenek ki. Eddy, Péter és Zou beszéltek az európai, ázsiai és az amerikai természetes gyógy módokról, míg Maja és Ráma az indiai módszerekről.

Amikor ők ketten bemutatkoztak és megmondták honnan jöttek, akkor felkapta a fejét egy házaspár, majd örömtől sírva borultak a nyakukba. Maja és Rama ekkor tudta meg, hogy ez az emberpár az ő szüleik, akik itt a Marson házasodtak össze és már vannak saját gyermekeik is. Maja édesanyja „dedózik”, mivel nagyon szereti a kisgyermeket. Amíg a párja a többi férfivel dolgozik a mezőgazdaságban, ő a telep kisgyermekére vigyáz, hogy a szüleik nyugodtan végezhesék a napi munkájukat. Nagy volt a boldogság, hogy olyan sok év után végre találkozhattak.

Maja édesanyja elmondta, hogy angolul beszélő két férfi csábította el őt és Ráma apját a földükről, amikor ott kapáltak. Jobb termőföldet ígértek, és azért hívták el őket, hogy nézzék azt meg. A két „angol úr” azt mondta a falufőnököknek, hogy földet mennek nézni, de ha nem jönnek haza elég hamar, nyugtassa meg a családjukat, hogy a szülőket az űrben megtalálhatják. Kezet fogtak és a kézfogással pénzt adtak a falu vezetőjének, hogy azt ossza szét a gyermekek között. A szülők a repülőgépen kaptak enni is, inni is. Aztán már csak itt a Marson ébredtek fel, ahonnan már nem volt többé visszaút. Az üzemből kellett dolgozniuk. Sokat szenvedtek, de amióta kitört a lázadás, azóta már jól érzik magukat. Lassan hozzászoktak ahhoz is, hogy ha a légkör összetétele nem megfelelő, akkor bezárkózva oxigén előállító készülékből származó levegővel kell dúsítani az otthonuk levegőjét. De amikor jó a levegő, kint a földeken dolgoznak a növénytermesztéssel vagy a sólepárlónál. Elmondták, hogy az állattenyésztési nehéz munkát, a ruhanemű és lábbeli előállítását, sőt az űrruha készítését is azt óriások végzik, míg a többi munkát ők, az eurázsiai népek. Itt nincs pénz, a javakból egyformán részesül mindenki. A király elkészönt közben, mert visszavonult. A fogadás véget ért. Mindenki hazament. Maja és Ráma a szüleikkel tartott.

Mario vitte magával a többi vendéget, mert nála volt elég szálláshely az érkezetek számára. Kicsit türelmetlenül kérdezte Mariot Eddy, mikor láthatja meg a fivérét. Mario türelemre intette, mondván, hogy előbb Eddy ismerje meg az ő családtagjait, aztán majd beszélgetnek Robertről és az övéiről. Eddy igazat adott Marionak, hiszen udvariatlanság lett volna egyből Roberthez rohanni, holott más volt a meghívója. Katarina asszony és fiai, lányai nagy szívéllyességgel fogadták a vendégeket. Már elkészült a vacsora, megterített asztal várta a fáradt utazókat, akik nem tudták, hogy Mario úr már a vendégek megérkezésekor hazaüzent, hogy a család készüljön elő a vendégfogadásra. A megérkezés és a kölcsönös bemutatkozások után mindenkit a hálöhelyére kísérték, hogy lepakolhassák a holmijukat és kissé megtisztálkodhassanak, tiszta ruhát ölthessenek magukra. Utána Eddy átadta a házigazdának a csoportja ajándékait. Szerencse, hogy Erika a csoportban volt, mert így az ő ízlésével elosztva mindenki olyan ajándékot kapott, mely örömet adott. A nagy asztalnál egy férfi, egy nő váltakozásával ültek le, így a családból mindenki tudott beszélgetni a vendégekkel. Lina, Mario kisebbik leá-

nya mellett ült Eddy. Lina boldog volt, mert egyenesen Eddytől kapta ajándékként a vörösbundás egér irhájából készített rövid mellénykét. Ő ült a csoport vezetője mellett. És a mellényke szépen simult a lány karcsú derekára.

– Micsoda szép szál ember! Gyönyörű szeme van és szép hosszú ujjai – állapította meg Lina első látásra, és belepirult az örömbbe, hogy ez a szép és okos ember ő mellette ül.

„A szép szál ember” elégedett volt az ülésrenddel, mert tetszett a leány. Kíváncsúnak találta. Megcsodálta a finom kezeit, a karcsú derekát, a piros arcát és a seprős szempilláit a leányzónak. „Igazán szemrevaló teremtes! Jó, hogy nem a Vezúv árnyékában termett, hanem itt a Marson!” Péter mellett Mario másik lánya ült. Ők is elégedettek voltak az ültetéssel. A vacsora sült csirkéből állott paradicsommártással kínálva, hogy legyen az ételben egy kevés az Itáliában hön szeretett és itt kínkeservesen, de mégis megtermelt paradicsomból.

Másnap, amíg az asszonyok és a lányok főztek, a férfiak a városban és a környékén sétáltak. Mario megmutatta, melyik Robert háza. A házának az ablakai kobaltból készültek és csodálatos kék színben pompáztak. A háznak a bejárata felőli megalit oszlopai az égbolt fontos pontjai felé voltak tájolva. A Nap, a Mars két holdja, a Vénusz, a Szíriusz és a Fiastyúk felé. Az egész Robert teremő elméjének sziporkázását mutatta. A kapujában kosárral a karján álldogált a felesége. Eddy úgy gondolta, hogy ráillik a leírás, amit Editáról adott annak idején Uránia. Mario meglepődött, amikor Robert felesége nevére Eddy rákérdezett. Ismeri talán? Honnan? Amikor meghallotta a történetet, úgy vélte, hogy Editát nem elrabolták, hanem szívesen mehetett el Robbal, mert még most is nagyon szeretik egymást. Látszik, hogy köztük jó az összhang, csak Robert kisebbik fiával van baj, mert az a gyerek nagyon furcsa.

Eddy úgy gondolta, nem lehet annak más baja, csak az, ami a kedves édesapjával volt, hogy ő lehet a mama kedvence és jól el van kényeztetve. Ezért nem működnek vele szemben a hagyományos fegyelmezési módok. No, ez hamar megmutatkozott. Kivágódott a kapu, egy 9 év körüli fiúgyermek rászólt az anyjára, hogy az ne bámészkodjon, hanem igyekezzen befelé, mert még nem tart sehol az ebédcsinálás. A fiú el akarta venni az anyjától a kosarat, de mivel az a karján tartva fogta, a fiú egyszerűen lerántotta azt nagy erővel úgy, hogy az nemcsak a földre esett, hanem a tartalma szét is szóródott. Odaugrott Eddy, hogy segítsen, de a fiú úgy lökte meg, hogy térdre esett. Ezen aztán gúnyosan nevetni kezdett a harcias csemete, és ráadásul még ócsárolni kezdte az idegent az ügyetlensége miatt. Eddy nem hagyta magát. A kosarat egy óvatlan pillanatban visszaszerezte és csak azért is ő rakta vissza az abból kihullott zöldségeket, majd visszaadta a tulajdonosának.

– Tessék, Editá asszony – mondta, majd „Isten Önnel” szavakkal búcsúzott el.

Az asszony szinte kővé meredt. „Honnan tudja ez az udvarias idegen a nevét? És ráadásul ez az ember mennyire hasonlít a férjére! Szinte a kiköpött mása!” – Köszönömet intett, aztán zavartan befordult a kapun, míg a fia kint maradt. Az viszont nem arra várt választ, hogy honnan tudja ez az idegen az anyja nevét, hanem arra, hogy idegen léte miatt merészel többet tenni az általa megengedettnél. Hogyan meri az ő anyját a nevének szólítani?

Odalépett Eddyhez és a mellén a kabátot rángatni kezdte, sőt még készült arra is, hogy be-lerúgjon, amiért az idegen tiszteletlen volt. Eddy igyekezett a fiút eltávolítani magától, erélyesen fogta a kezét. A fiú az erélyes kézfogás miatt még jobban megvadult. Most már karmolni és harapni is akart, mert érezte, hogy anyja nem az ő pártját fogja. A küzdelemben alul maradt, s ez kissé meglepte. Egy pillanatra nem tudta, mit tegyen, mivel az idegen mégis csak erősebb volt nála. Mi több, rafináltabb. Szorult helyzetéből az ablakban megjelenő apja mentette ki. A kiabálásra kinyílt az ablak és Robert behívta a fiát, majd kiszólt, hogy mi ez a nagy ricsaj, és táguljanak az ablaka alól, mert nem tud pihenni. Mario húzni kezdte Eddyt, hogy tényleg menjenek már, de Eddy hátra fordulva visszaszólt:

– Még visszajövök, Rob!

Robert abban a pillanatban nem kapcsolt, hogy ki szólíthatja meg őt ennyire közvetlenül. Csak a fia megrökönyödött szavaira ocsúdott fel és a felesége kérdésére:

– Te sem tudod, ki lehet az idegen, aki bennünket személyneven, sőt beceneven szólított meg?

– Csak Egér lehet, az öcsém, és senki más! De mit keres itt Eddy? Soha sem hívott! Eszembe juthatott volna az öcsém! Kereshettem volna! Ó, az a mitugrálász! Csak utánam jött! Nem tud meglelni nélkülem! Fontos vagyok neki! De hogy lehet, hogy éppen most? Megyek és utánanézek – állt fel izgatottan.

Csak a fia állt Robert elé, hogy marasztalja, de hiába. A kocka el volt vetve. Robert sietve eltávozott. Mariót és Eddy-t még a Mario háza küszöbénél utolérte.

– Egér? Te itt? – kérdezte, de a válaszban már biztos volt, hogy Eddy az, amikor a fivére megfordult. Már a feje formájáról felismerte. Ahogy Eddy megfordult az ismerős, de kissé érces hangra, Robertnek nem volt többé semmi kétsége. Nem volt semmi félreértésre adó ok. Igen, Eddy volt, a régóta nem látott és olykor nagyon is látni áhított testvér! Összeölelkeztek. Mario lakásába már együtt tértek be. Hosszan beszélgettek arról az időről, amióta nem találkoztak. Elmondták, kivel mi történt. Azután rátértek Robert marsi életére és úgy általában, milyen itt a Marson élni. Mario végül felvetette, hogy milyen háború előtt állnak, mit tett eddig Eddy a nép védelméért, a királynak milyen távlati tervei vannak, és miket kell nagyon rövid időn belül megvalósítani annak a kevés termőföldnek és a népnek az érdekében. Késő este azzal váltak el, hogy Robert fogja megszervezni a Dongok éjjeli őrzését, mert az az ő áldásos tulajdonságuk, hogy éjjel éppen úgy látnak, mint nappal, most nagyon jól jöhet. Nem veszi őket észre senki az éj sötétjében, hacsak nem Dongok vannak a közelben, mert azok észreveszik a legkisebb éjszakai mozgást is. Másnap estére várta vacsorára Robert Eddy-t és természetesen Mariót. Másnap Zou és Péter elindultak megnézni, hol tart a vasútépítés, továbbá megnézni, vannak-e pókok a Valles Marinerisben. (A Marineris hasadék 4000 kilométer hosszú és 7 kilométer mély szakadék a Mars bolygó testében.) Nekik azt azért is látni kell, mert az Anguszerek szerint a hasadéokban vannak olyan belső üregek, amelyekben – hiába van kint 120 fok hideg – a Tejút legjobb gombái teremnek. Igaz az is, hogy azokat egy különleges pók őrzi, amely miatt nehéz oda a be- és kijutás. A pók a gombákkal táplálkozik, a gombák a pók elhalt petéivel, mert ugyanis ez a pókfaj önmegtermékenyítő, de az utódjait nem hagyja kikelni, mert egyeduralkodó akar maradni. A barlang szájánál európai tájak sárgabarackfáihoz és cseresznyefákhoz hasonló fák élnek a pók váladékából táplálkozva, így az a hely különlegesnek számít. Zou és Péter úgy vélték, hogy ezt a hasadékot egy meteor csinálhatta. De az óhaj nem kívánság, sokkal inkább parancs volt. Fel kellett deríteni már azért is, mert ha a pókot mégis felfedeznék, az főnyeremény lenne. De csak ketten, és főleg most a háború előtt mégsem indulhatnak el, mert most nagy szükség van mindenkire. Majd a háború után, ha ők győznek. De az ötlet, hogy a megtalálendő pókot az alagútba telepítsék be, az eszement ötlet! Arról szó sem lehet, mert abban az esetben az alagutat biztosan nem használhatná a pók térfoglalása és vadász szenvedélye miatt. Az lesz a leghelyesebb, ha a pókot majd a póktanyára viszik, hogy éljen ott kedvére az egykori fajtársai otthonában.

Robert fia, Jimmy már előre dült-fült az apja által estére meghívott társaság miatt, mondván, hogy megzavarják majd a nyugalma. Hiába készítették fel a szülei arra, hogy nemcsak testvéri látogatásról van szó, hanem honvédelmi ügyekről is, a gyerek nem volt hajlandó elfogadni ezt a változást az életében. Elvonult a szobájába, és egész este nem jött elő.

13. A kém. A haditerv. Győzelem után a Goun

Robert már a kapuban várta a vendégeket és a betessékelésük után először bemutatta az otthonát. A háza teljesen eltért a többiekétől. Óriási faragott sziklatömbökből épült. Az udvart, valamint a teraszt is nagyméretű üveglapok fedték be. Az egyéb épületeit beépítette az őket körülvevő sziklafalba, mely felett legalább négy méter vastag föld volt. Ablakait fényáteresztő kobaltból készítette, az ablakkeret rézből volt és arra sűrű rézrostélyt tett, hogy az „ablakban” senki kárt ne tehessen. Ide érte a saját kiszámíthatatlan fiát is. A kobalt átengedte a fényt, belülről ki lehetett látni, de kintől nem látott be senki. A réz rostélyt Robert csak nemrég szerelte fel az ablakra, hogy megvédje annak törhetetlenségét, de mivel akkor gondolatban az édesanyjánál a Földön járt, nem vette észre, hogy mind az üveget, mind a rostélyt a fonák felével rakta be. Így viszont úgy nézett ki mindkettő, mint ha már olyan régiek lettek volna, hogy az idő viszontagságai megették azokat.

A lakásnéző sétájuk közben nem győzte közben hangsúlyozni, hogy számára nehézségként jelentkezett, hogy átlagosan negyedórára lenne szüksége egy-egy üzenetnek, hogy eljusson a Földre, de a legjobb esetben is négy perces különbséggel kell számolni akkor, amikor a Mars a legközelebb van a Földhöz. Eddig hiába próbálta hívni Robert Eddyt, az összeköttetés soha sem jött létre, azt a kezdeti egy-két alkalmat kivéve. Most meg kiderül, hogy a fia babrálta el a rádió adó-vevőt. Ejnye, ejnye! Bár itt a Marson van családja, mégis határtalanul örül, hogy a földi övéi közül legalább Eddy itt van.

Robert lakása fűtését kizárólag a napenergia biztosítja, bár a kémia is besegít. Hallotta még Amerikában, hogy „ezt a típusú házat, mely a világon egyedülálló, Massachusetts államban, Doverben építették meg” és nagyon jól működött 1948-1962-ig, amíg ő ezt figyelemmel kísérhette. „Az épület két falát üveglapok határolják. Ezek gyűjtötték össze a Nap hőjét, ami azután a falba rejtett hatalmas, fekete falú tartályok körül keringett. A tartályokban – és ez volt az igazi újdonság – nem víz van, hanem glaubersó. A ház fűtésrendszere a glaubersó segítségével a Nap hőjét kémiai úton tárolja.” Robert ennek a magyarázatát így folytatta: „A glaubersó a nátriumnak a kénsavval alkotott sója, vagyis nátrium-szulfát. Ez a vegyület 32 és 33 °C környékén olvad meg, és miközben folyékony halmazállapotúvá válik, a hőt nemcsak elnyeli, hanem hosszú időn keresztül, akár tíz napon át is képes tárolni. Ha a levegő mégis hűlni kezd, a glaubersó – a felvett hő fokozatos leadása mellett – lassan visszakristályosodik, újrahasznosítható. A ház fűtési rendszerét a ház falaira és a tető belső felületére szerelt glaubersótartályok mellett a hálósobákat behálózó levegő- és víz-keringető rendszer jelenti. Ez a rendszer rendkívül takarékos hőszabályozást tesz lehetővé és viszonylag helytakarékos megoldás is. Ennek a háznak a megépítése azért is lett nagyon jó, mert a Marson a hideg időszakok sokkal tovább tartanak (és sokkal hidegebbek is, akár -120 °C-ig csökkenhet a hőmérséklet), a melegebb évszakok pedig rövidebb ideig tartanak, mint a Földön.” Robert meghallva a hírt erről a napelemes házról, mindjárt lecsapott rá és megvette Telkes Mária magyar származású feltalálónak ezt a találmányát, és a másik két találmányát is, arra gondolva, hogy a Marson bizonyára szüksége lesz mindre. Így jegyezte ezt fel az emlékiratába: „A napenergiával működő, hordozható sütőlap elnevezése Amerikában ma is „Telkes-sütő” és a napelemes házakat is szokás „Telkes-házként” emlegetni. A Nap energiáját használja ahhoz a katonai lepárlókészülékhez is, amelynek a segítségével ivóvizet készíthet a tengervízből.” Robert, a házában a magyar feltalálónőnek mind a három találmányát megvalósította. Ezért annyira egyedi a háza. Eddy kérdésére, Robertnek hogyan sikerült idáig elhozni a leszállóhelytől azt a csekély 20 tonna glaubersót, ami egy ilyen ház fűtéséhez szükséges, Robert azt válaszolta, hogy a kínok kínjával vonszolta el a társaival a glaubersót tartalmazó ládákat a leszállóhelyüktől a hozzájuk 35 kilométerre levő telephelyükig. Ott kerekeket szerelt alájuk, hogy a moz-

gátás könnyebb legyen. A mars-járával húzatta azokat tovább, egészen az Atlasz hegy előtti másik telepükig. Ott találtak rájuk az Anguszerek, akik éppen ellenőrző körútjukat folytatták a Cserekkel. A segítségükkel jutottak el ide a fővárosba. Ő itt maradt, míg a róla már tudni sem akaró társai a Cserekkel mentek el, és náluk vannak most is, bár úgy hallotta, nem szeretnek ott élni. Ő viszont jól érzi magát itt. A ház felállításakor derült ki, hogy a glaubersó nem elegendő, mert még 2 tonnára szükség volna. Őfelsége segítette ki. Ezért felépítette ugyanezt a házat neki is az Őfelsége által előállított sóval.

Robert nagyon őszinte volt. Elmondta azt is, hogy az űrhajójuk pilótája nem jó helyen rakta le a teljes rakományát, hanem két helyen rakodott le. A teherautójuk hiányában vállukon átvetett gurnival húzták, vonták sok kilométeren keresztül a velük együtt lerakott nemcsak saját holmijaikat, hanem az összes többi csomagot is. Besegítettek Robertnek a glaubersós tartályok cipelésébe, és ráadásul időnként vissza-visszamentek a meghalt társuk holttestéért, mert ott akarták eltemetni, ahol majd az előre gyártott, berendezett, kerekeken mozgó lakóépületet vagy a lakóépületeiket felállítják. Azonban a Földről hozott lakóépületekkel, teherautójukkal, mars-járó autójukkal együtt volt lerakva az összes gépük, szerszámuk, műszerük, tűzvédelmi használati eszközeik, oxigéntartályaik, és a többi fontos dolog, melyekre az egész marsi tartózkodásukhoz szükségük van, de a leszállásuk helyétől 35 kilométerre. Egyetlen szerencsésük volt az egész szerencsétlenségben, hogy személyenként nem egy hátukra szerelhető oxigéntartályt hoztak, hanem fejenként négyet, hogy legyen tartalékuk szükség esetére. Ez egyébként az ő sokat vitatott és kifogásolt ötlete volt. Mégis ez mentette meg az életüket, amíg el nem érték a csomag-lerakatot. „Képzeld el – mondta Robert –, hogy az első tíz napig nem tudtunk hol aludni. Egy méternél mélyebbre ástuk be magunkat a Mars homokjába, hogy az űrruhánkban meg ne fagyjunk. Éjjel ugyanis nagyobb volt a hideg, mint amennyi ellen az űrruha meg tudott védeni. Hason feküdtünk szorosan egymás mellett. Amikor viszont már fel kellett kelni, alig tudtunk felállni, annak ellenére, hogy itt jobb a tömegvonzás, mint a Földön. Az én glaubersós ládáimnak a cipelési kényszere miatt a társaim fellázadtak és meg akartak ölni. Ezzel a tengernyi kínnal csaknem a halálukat okozta a pilóta hibája.

A szóáradatnak Edita, Robert felesége vetett véget a frissen sült kenyérének kínálásával, mely mindenkit az asztalhoz vonzott. Boldogan fogyasztották. A sült hal vacsora is elnyerte mindenki elismerését. Honnan vették a halakat ebben az időben, amikor még nem tudnak eljutni a távoli óceánhoz, hogy onnan hozzanak? Edita és Robert lekísérte őket a ház pincéjébe, ahol az óvóhely, az élelem- és a takarmány-raktárak voltak. A pince egy távolabbi zugában Robert felemelt a padlón egy ajtócskát. Megmutatta, hogy alatta vizes medence van különböző tengeri halakkal, míg egy másik medencében édesvízi halakat tenyészt. Ezeket rendszeresen etetik, amikor kell, akkor mindig van haluk a megtermelt zöldség és gabona mellé. Marionak nagyon tetszett Robert egész háza, és megkérdezte, honnan vette ezekhez az akváriumokhoz a halakat. Robert emlékeztette Mariot, hogy ő tervezte meg és kivitelezte a halastavak halainak téli haltárolóját, hogy a sekély tavakba a halak a mínusz 70 fokok vagy még hidegebb telek esetén bele ne fagyjanak. Akkor kapott néhány halat ajándékba. Ő megszédte már korábban a halastavak vízi növényeinek a magját, így amikor a munkabér fejében kapott halak megérkeztek, az ő akváriumaiban már ugyanazok a vízi növények éltek, mint a közösségi halastavakban. Ezek csak akváriumok, a tisztántartásuk és a megfelelő vízcseré és a víz oxigéntartalmának a biztosítása nagyon fontos. Ők a kapott halakat nem ették meg, ezért azok elszaporodtak.

Közben Edita már nem tudott hová lenni a kíváncsiság miatt, hogy honnan tudta meg Eddy az ő nevét. Megkérdezte. Eddy elmesélte, hogyan találkozott Urániával, aki a nagyon szeretett unokatestvéréről, Editáról mesélt neki, leírva a kinézetét, és erről a leírásról ismerte meg őt Eddy. Edita végtelenül boldog volt, hogy hallott erről az unokatestvéréről, aki Eddynek, az idegennek elmondta, hogy őt mennyire szereti. Nevetve mondogatták, hogy „lám, lám, mennyire kicsi a világ. Itt a Marson kellett találkozniuk egymással.” Utána Edita mesélte el, ho-

gyan találkozott a Marson Roberttel. A beszélgetés elhúzódott azért is, mert Mario is szeretett volna legalább egy akváriumot. Ők azt tárgyalták, hogyan lehetne azt Marionál beépíteni. Amikor végre szót kapott Eddy, ő is elmondta a Holdon élése történetét, és hogy a Marson miként élt eddig. Közben az ég kezdeti kék színét a két órán át tartó szürkület váltotta fel, miután a marsi Nap lebukott a látóhatár alá. Utána hamarosan a koromfekete ég látványa váltotta fel a naplementét, mely látványos kontrasztban állott a sárgás, majd a néhol barnás, majd a vöröses talajfelszínnel. Robert először azt ajánlotta a vendégeinek, hogy a távcsövén próbálják megtekinteni a honfitársai által 1965-ben fellőtt Mariner űrszondát, mely a Mars körül kering, mert ez már sokkal fejlettebb a korábbiaknál, mint ahogyan az azóta fellöttek még fejlettebbek azoknál. A vendégek azonban már fáradtak voltak és menni készülődtek. Robert nem engedte elindulni a vendégeit az éji sötétségben és nemcsak a sötét miatt, hanem azért sem, mert az a 20-25 °C nappali levegő az ittlétük alatt lehűlt, és eléggé kellemetlen lehet kint a hőmérséklet, azonkívül nincs utcai világítás. Azt sem tudják, hova léphetnek baj nélkül. Ajánlotta, kivételesen aludjanak náluk. Edita megágyazott az egyik nem használt szobájukban a két vendégnek, aztán mindnyájan nyugovóra tértek. Eddy sokáig nem tudott elaludni. Boldog volt, hogy a testvérét újra láthatja. És milyen rendes volt most vele Robert. Nem kötekedett vele. Így minden egészen más volt. Egyre az járt a fejében, hogy ha Robert nem jött volna a Marsra és Editát veszi el, ő, Eddy meg talán Urániát, közeli rokonságba kerültek volna akkor is. Eszébe jutott Mario kislánya, Lina, aki még csak 17 múlt, de olyan édes lány, hogy meg kell enni. Szívesen feleségül venné, ha az apja nem ellenezné. Ideje van már családot alapítania. Ez a kislány pedig nagyon jó lenne neki. Amíg ide jutott a gondolataival, az ágya előtt álldogált és bámult ki az éjbe. Egyszer csak megjelent az ablak előtt egy alak, aki befelé bámult. Igyekezett jól megfigyelni a kíváncsiskodót. Ember formája volt, de nem emberi volt a feje. Inkább csigához hasonlított, mert a feje tetejéről csáp meredt előre. Azzal tapogatta a rostélyt, de amint megérezte az érdességét, elengedte. Azután az alak a bejárathoz ment, ahol szintén nem tudott átjutni, mert nem ismerte a szikla toloajtó nyitási technikáját. Eddy felébresztette Robertet, de mikor kiértek, az idegen már nem volt sehol sem. Robert is, Mario is tudta, hogy a kíváncsiskodó nem marsi. Ha itt járt, akkor csak kém lehetett. Az viszont azt jelenti, hogy az ellenségtől egy űrhajó már itt van. Kérdés, azzal fognak-e támadni, vagy várnak-e még más űrjárművet? Vajon hol lehetnek az idegenek? Hiába keresték éjjel is és nappal is, nem akadtak rájuk. Hogy ez a látogatás mégse maradjon titokban, Eddy beszámolt róla a királynak. Őfelsége meglepődött a híren. Elrendelte, építsék meg a hozzá vezető alagutakat a három tornyos épületből. Következő lépésként az emberei robbantsák rá az azok melletti két vulkáni hegy talaját a tornyos épületekre, hogy a földdé érett láva minél jobban befedje azokat. A tornyoknak csak a csúcsuk maradjon ki, ahonnan küldheti a fényjeleket akár a Plejádokra, akár a marsi népekhez. A gyár melletti üzemanyagraктár nagy részét kiürítették. Az elszállított hordókat részben az almáskert melletti három épületben, részben a póktanyán helyezték el. A talajjal betemetett épületekben eltárolt üzemanyagra került talajréteg megakadályozhatja, hogy gyújtóbombázás esetén felrobbanjanak. A megmaradt hordókat széthúzták, hogy soknak tűnjenek. Másnapra meghívták Eddy, Robertet és a velük együtt érkezett Dongok képviselőjét, hogy a haditervet megvitassák. Abban ugyanis nagy szerepe volt a Dongok „fellegvárából” frissen érkezett jelentésnek, mely szerint a vizsgálataik azt mutatják: sókiválások találhatók a Mars Garni nevű kráterének oldalán. A sávok hossza elérheti a több száz métert is, szélességük azonban kisebb, mint öt méter. Ez nagyon jó hír volt, mert a király őfelsége mindjárt be tudta jegyezni a térképére a Mars természeti kincsei közé. A sók vizes oldatai – ugyanúgy, mint a sók olvadékai – az áramot jól vezetik. Tudni kell, hogy a konyhasó önmagában nem vezeti az elektromos áramot, csak olvadék vagy oldat állapotban. Mivel víz rendelkezésre áll az oldatkészítésre, ezért az áram vezetése hadászati szempontból is kitűnően hasznosítható. Ebben az esetben oldat készítésére nincs szükség, mivel a város közelében van a sólepárló hely, a sós mocsár, így ez a hír éppen jókor érkezett. A felfedezett konyhasó lelő-

hely sókészlete megmarad étkezési felhasználásra. A lepárlóhelynek a sós-mocsaras területe pedig előlép a haditerv egyik fő megvalósítási területének. Már azért is ez a hely lesz a legalkalmasabb, hogy a betolakodókkal végezzenek, mert a kerozin üzem és az űrhajó-felszállópálya nincsenek nagyon messze tőle.

Az idegenektől bizonyára nem egy, hanem több űrhajó fog érkezni. Egy biztosan fent marad a légkörben az irányítás érdekében, míg a másik kettő fogja végezni a piszkos munkát. De ha bajban lesznek, az irányító biztos, hogy alább száll majd. Az egyik fő elgondolás az, hogy a lenti két űrhajó működését megzavarják, majd amikor az irányító lejjebb ereszkedik, akkor a három gépet úgy terelgetik, hogy egymásba fussanak, és a végén leszállni kényszerüljenek a sós mocsárra. Ott aztán sütogethetik őket a villanyárammal addig, amíg meg nem adják magukat egyenként. Ekkor akár két űrhajót is elkobozhatnak tőlük büntetésként, csak egyet hagyva meg nekik, hogy legyen mivel hazatérniük. Ha ismét sikerülne az idegeneknek a Mars bolygófelszínének a felperzselése, akkor jóvátételként termőföldet fognak kérni tőlük, vagy 50 űrhajóval. Innen azoknak a két űrhajójával és a marsiakéval mennek majd a termőtalajért, követelve a hiányzó mennyiségnek a további leszállítását. Velük együtt fognak utazni majd néhányan az itteni Dongok és a Földiek közül is, nehogy becsapják a legyőzöttek, ki ne játszószák a fiastyúkiak a marsiakat, amikor a talajt kell berakodni az űrhajókba. Már minden előkészület befejeződött. Nyugodtan élte mindenki a maga hétköznapi életét. A nép várakozott. Az idő múlt, ismét jelentkeztek a hideg őszi napok. Az egyre zordabb időjárással a kedélyek is mordabbakká kezdtek válni. Közben kezdték azt hinni, hogy nem fognak jönni, mert eddig nem jelentkeztek az idegenek, amikor egy éjjel maga Őfelsége is meglátta az ablaka előtt a váratlanul megjelent csigacsápos emberalakú lényt. Itt vannak. Megjöttek! Sem akkor, sem másnap nem lehetett felfedezni őket sehol. Ekkor jött rá Őfelsége, hogy van egy önmagukat láthatatlanná tevő módszer, amit eddig nem vett figyelembe, pedig azzal még az űrjármű is eltüntethető. Most elővette a leírását, aztán a lakosság által soha nem használt, de mindenki lakásába beépített hangosbemondóba leadta az utasítást, vonuljon le mindenki az óvóhelyre, mert az idegenek megjöttek. El kell sajátítania minden űrhajósna a magát és a saját űrhajóját láthatatlanná tevést, amit így és így lehet megtenni – sorolta Őfelsége a tennivalókat ebben az ügyben is.

– Ne féljen senki! – ígérte. – Marsi hazánkat meg fogjuk védeni! – hangoztatta Őfelsége.

Másnap hajnalban megrengett a marsi föld. A már kész alagút falai átforrósodtak. Annak ellenére, hogy nem 80 méterig, hanem csak 45 méterig forrósodott át, a lakosság az óvóhelyeken biztonságban érezte magát. Mégis mindenki féltett valakit az övéi közül, és mindenki féltette a többi marslakót a planéta legkülönbözőbb területein. Mindenki remélte, hogy senkinek sem esett baja. Senki sem dugta ki az orrát sem – a terv értelmében –, hogy megnézzé, mi történik fenn a felszínen. Két hét múlt el anélkül, hogy bármit tettek volna, és csak utána kezdték kiásni az alagút bejáratát, mely úgy volt kialakítva, hogy az beomoljon, mert ez a támadók megtévesztésére szolgált. Az omlás miatt az alagútba nem hatolhatott be a hőség, mivel ez természetes gátként szolgált. Az első lépésekről Eddy így írt később hazulról a „Fellegvárból”:

„Az alagútból kijövet nem tapasztaltunk nagy pusztítást a mi vidékünkön, de a többi területen, ahol a „rebellis üzem munkások” éltek, 45 méter mélységig teljesen átégve fogadott bennünket a vidék. Az Anguszereknél a piros cserepes lakótelepüket övező termőterületen, a Cseereknél és a Plutoknál bizony jelentős volt a pusztítás mértéke. Ha fent tartózkodtak volna a támadáskor, már nem élnének. Mindenhol por, hamu és törmelékek feküdtek. A téglagyár tönkrement. Eltűnt a rétekről a fű, a barlangból a koponyavirágok, elszenesedtek az almafák, a sziklákról leégtek a szürke zuzmók. Azonban az üzemet és környékét, sőt az Atlasz hegyet nem érte támadás. Ahogy elült a hőség és a por, a támadók megkezdték az üzemanyagot hordókat kibontani a földtakaró alól. Őfelsége közben szétküldte a kérdőíveket a távoli marsi területekre, kérdezte, hogy az ott élők hogy vannak? Lakható övezetnek minősíthető-e a terü-

letük? A válaszok hamarosan megérkeztek. Úgy tűnt, hogy nem az egész planétát bombázták végig, csak a központi részek szenvedtek bombatámadást. Ha ezt a támadást a Zi-ről jövők a zendülés miatti megtorlásnak szánták, hát az is volt, de a megtorlásra a zendülők válasza csak ezután következett. A támadók elbizakodottak voltak, amikor azt hitték, hogy végeztek a lázadókkal. Azt hitték: mivel nincs, aki ellenálljon nekik, nyugodtan elvihetik a megtermelt üzemanyagot.

Az Anguszerek haditerve jól átgondolt volt. A repülőgépekről – köztük az Eddyék gépeiről is – 5000 méter magasról ember alakú robotokat lőttek ki alattuk a marsi égen 3000 láb magasan lebegő idegen űrhajó felé. A huszonegy „futballistát” élet-halál harcot vívni – vagyis győzni akarásra programozták be. A futballisták úgy nyüzsögtek, mint a méhek a méhkasban. És valóban, amikor az 5000 méternél magasabban tartózkodó másik űrhajó látta a társhajót, hogy bajban van, lejjebb ereszkedett, hogy segítséget tudjon adni a furcsa szerzetek ellen. A két űrhajó pilótája, ahogy a meglepetésből magukhoz tértek, elkezdte löni a „méhkast”, nem ismerve a közmondást, hogy: „a méhkast ne izgasd, a rajjal ne dacolj.” A „futballisták” szétszéledtek és elkezdtek a labdajátékot, melynek során a repülő labdát igyekeztek az űrhajókra rálőni. A zavarkeltési technika jól működött. A játékosok egyszer az űrhajók között repültek, máskor felettük, azután alattuk, aztán jobbról kerültek azokat, majd balról. Hol szembe velük, hol hirtelen leereszkedtek, vagy éppen felszálltak. Az összevissza lövöldözés végül az egyik űrhajó teljes megsemmisülését eredményezte. A megmaradt, de még működőképes űrhajót a földre leszállni kényszerítette a honvédőknek a közben láthatóvá vált, lejjebb ereszkedő két repülőgépe. Éppen hogy talajt ért az idegen űrhajó, a „futballisták” is leszálltak és körbevették az üzemanyaghordókat rendezgető, idegen planétáról valókat. Az idegen pilóta kiszállt az űrhajóból. Őfelsége elé vezették, míg a társait megbilincseltek. A pilóta bevallotta, hogy kik a megbízói. Egy érdekcsoport, melynek a feladata az úgynevezett „űrgyarmatoknak” – mint amilyen eddig a Mars volt – a lázadóktól való megszabadítása, örökre megszerzése, működésének megszervezése, ellenőrzése, és az onnan történő szállítások lebonyolítása a Kék nevű bolygótársukra, mely tárolja a termékeket. A marsi Dongok Szerm király nevében megbeszéltek az agresszorokkal, hogy a marsiak küldöttjei felkeresik majd a hazájukat a békekötés feltételeinek ismertetése, a béke traktus végleges aláírása érdekében, valamint a kialakított termőföld átvétele és hazahozatala végett. Azonban már most közölte Őfelsége, hogy a tartós úrbéke megkötésének egyik alapfeltétele, hogy a Zi bolygóról előlegként most 50 űrhajóval, később ugyanennyivel küldjenek termőföldet az elpusztított helyett. Az elfogott pilóta azt mondta, hogy jó, ő aláírhatja ezt a szerződést, de a hazája biztos, hogy nem fogja teljesíteni, mert ez a kért mennyiség túl sok. És egyébként, nem is romboltak annyit, hogy ezt a mennyiséget a győztesek joggal követelhessék. Őfelsége viszont a Mars kirablásáról és a több alkalommal megtörtént végigégetésről is szólt, tehát ezeket figyelembe véve az ár nem magas! Végül a pilóta elismerte, hogy a követelés így már jogos. Aláírta az egyezményt és azt a többi elfogott tanúként szentesítette az aláírásával Szerm őfelsége, Eddy, Robert és Ruri Dongnak az aláírása mellett. Ezután került sor a Fiastyúk központi bolygójára, a Zi-re indulás idejének a meghatározására. A Kozmosz törvénye szerint meg kellett várni egy holdhónap elteltét, ami után a Fiastyúk ismét olyan közel került a Marshoz, hogy a köztük levő távolság lerövidülése miatt az utazási idő és az üzemanyag is csaknem a felére fog csökkenni. Hála a marsi nép rátermettségének és összefogásának! Visszaverték a Fiastyúk központi égitestéről, a fiastyúkiak által Kéknek nevezett égitestről érkezett támadást. Igaz, az felperzselte a Mars felszínét, mégis a marsiak győztek a lakosság-létszámot érintő legkisebb veszteséggel. Ezért tudták rákényszeríteni a jóvátételre a Fiastyúk két égitestéről érkezett „gyarmatosítókat” úgy, hogy azok kénytelenek lesznek a béke érdekében 50-100 űrhajóval termőtalajt hozni a háborús jóvátétel fejében. Ez komoly sarc! Igen, ez a megállapodás nagyszerű, szívet melengető, büszkeséggel eltöltő, de a földnek még meg kell érkezni! A terv szerint a fiastyúki űrhajót a Dongok három űrhajója fogja követni, az Őfelségéé, a Csereké és a Plutoké. Lényegében ők adják

a fegyveres kíséretet a legyőzött mellé. Eddy lesz a Mars küldöttje, a többiek az ő kísérete. Az indulásra történő várakozás ideje alatt a marsiak kikövetelték maguknak, hogy megnézhessék belülről az idegen űrhajót, sőt, ők adják annak az útra felkészítéséhez való „munkáskezeket” segítségként. Állandóan ott lábatlankodott Robert fia, aki ezzel és a sok kérdezősködésével szinte mindenkinek az agyára ment. De néhány fiastyúki Dong mégis örült a kérdéseinek, szívesen adtak felvilágosítást arról, miként működik az űrhajójuk. Megmutatták még a mágneses lyukszalagot is, mely rögzíti a betáplált repülési programot és a repülési adatokat, melyek fontosak lehetnek a visszafelé vezető úton. Robert fia érdekesnek találta, hogy a marsiak űrhajóinál lehetnek sokkal nagyobbak is. Hallva a Dongoktól arról, hogy a Nagykutya csillagkép legfényesebb égitestén, a Szíriusz B-n ezeknél legalább háromszor nagyobbakat készítenek a Kozmosz lakott bolygói számára, megfogalmazódott egy terv az agyában. Legelőször azt kérdezte meg a Dongokkal a fiastyúkiaktól, hogy ezt az űrhajójukat a Szíriusz-B-n csinálták-e. Igenlő feleletükre a megkérdezettek felé mosolyogva fordult, és megdicsérte a hajójukat. Erre azok bevitték magukkal az űrhajójukba, és megmutatták a vezérlőpultot, a fedélzeti raktáraikat, a navigáláshoz szükséges berendezést, minden olyan gépet, technikát, amit egy rövidebb vagy hosszabb távú űrutazáshoz a személyzetnek a konyhán, az alvóhelyiségeken a tisztálkodási és más emberi szükséglet kielégítéséhez feltétlenül ismerni kell. Később az általános érdeklődésre tekintettel már be sem zárták az űrhajót, bárki, bármikor bemehetett oda és ellenőrizetlenül nézelődhetett. Robert fia úgy vélte, hogy ez felelőtlen hanyagság. Mivel senki sem ellenőrizte, hogy mit csinál és hol van, ő mindennap bement oda. Jimmy egy nap megszólította Eddy: „Eddy bácsi! Ha szépen kérem, megnézné, hogyan sikerült átprogramoznom az idegen űrhajó adatai alapján a mi űrhajóinkat?”

Ezt hallva Eddy éppen háttal állt a gyerek felé. Legelőször a szívélyes és tisztelettudó kérdés ütötte szíven, csak utána jutott el a tudatába, hogy mit is kérdezett a gyerek. Lassan megfordult, szívből jövő szívélyességgel lépett oda az unokaöccséhez: „Mit mondtál, fiam? Te átprogramoztad az idegen hajó adatait a mieinkre? Honnan vetted hozzá az ismereteket, hogy merted ezt egyáltalán?”

– Igen, én programoztam át. Ismerem a Szíriusz-B bolygó lakosainak a nyelvét. A Dongoktól tanultam el. Ismerem a szíriuszi technikát is, a földit is. Az utóbbit apám tankönyveiből sajátítottam el. Az általam szóról szóra megtanultakhoz a fiastyúkiak adták a gyakorlati képzést, amikor másfél héttel ezelőtt elvittek egy körre, egy Mars feletti repülésre. Láttam, hogy mit hogyan csinálnak. Ők ezt hozzám, a gyerekhez leereszkedésként tették, de nekem elsősztályú gyakorlat volt. Végeztek saját irányítást helyben, az űrhajó egységeit a vezérlőpulttól távirányítással is végeztek és repültünk robot-pilótával is. Még a fekete dobozukat is megmutatták. Vétkesen felelőtlenek voltak azzal is, hogy nyitva hagyták a hajójukat, mert már előtte is és az után is volt módom minden műszert kipróbálni és lemásolni az elektromágneses lyukszalagot a repülési adataikkal.

– Jól van, fiam, de ez csak pusztá kíváncsiságból történt a részedről? Miért tetted?

– Láttam, hogyan dolgoznak a számítógépek az egyes adatoknak a feldolgozásakor, a korábbi adatokkal való összehasonlítását illetően. Ekkor jöttem rá, hogy nekünk nem mondtak igazat. Nem a Zi bolygóról és még nem is a Kék bolygóról, hanem, egy Gou nevű bolygójukról jöttek. Ez a harmadik ismert név az összesen 7 bolygójukból. Legalábbis ők a starthelyű bolygót így táplálták be az adatrendszerükbe. Mivel ettől számították és táplálták be az adatokat az adathalmazukba, feltettem, hogy az lehet az igazi központi bolygójuk és nem a Zi, melyet nekünk mondtak. Megnéztem és igazam lett. Hazudtak, de nem tudom miért. Az összes űrhajónk irányadatait átprogramoztam erre a Goura, melynek a képei megtalálhatók most már a mi rendszerünkben is. Ennek a Gounak az ő rendszerükben szereplő képéről tudtam meg, hogy oda kell repülnie minden űrhajónak. Ott tengerre kell leszállnunk, mert olyan sík területük nincs, ahol földet érhet az űrhajó. Ha oda szállunk le, elmerülünk, mert a hajóink nem tengerre való leszállásra vannak építve!

– Ez bizony valóban úgy néz ki, ahogy mondod, fiam, hogy el akarnak veszejteni bennünket!

– Így van, ahogy mondani tetszik! Sürgősen légballonokkal kell felszerelni az űrhajóinkat, vagy légtalpakat felszerelni! Azoknak köszönhetően vízre leszállás esetén az űrhajóink úszni fognak tudni, de elmerülni semmiképp! Szóval, igazat ad nekem Eddy bácsi, ugye?

Magához ölelte a fiút, végigsimított a fején, aztán közölte, hogy máris indul a Dongokhoz ennek a megvitatására. Legyen addig nyugodt Jimmy és ne szóljon senkinek. A srác megígérte. Cinkos mosollyal nézett fel a nagybátyjára.

Eddy elsietett. A fiú behajtott a hajó ajtaját, azután hazament. Otthon az anyja megszidta, amiért nem tudta, hogy hol járt egész nap. Arra a bejelentésére, hogy Eddy bácsival volt, nagyot nézett apja és anyja is, de nem kérdeztek tőle semmit. Csak egymás között mondták a szülők, hogy: „Nézd csak! Miből lesz a cserebogár!” Eddy ezalatt látogatást tett ő királyi felségénél, hogy beszámoljon, majd a Cserek pilótájához ment. Utána a Plut pilótánál jelentkezett, majd velük és a Dongokkal tért vissza a királyhoz. Egész éjjel tárgyaltak, rajzoltak, számoltak. Másnap reggel megindult a lázas munka az űrhajók kiegészítése érdekében. Abban mind egyetértettek, hogy a fiastyúkiak a saját védelmük érdekében cselekedtek így. De abban is egyetértettek, hogy a marsiak saját védelme mindennél fontosabb, elővigyázatlanul, felkészületlenül, az ellenségben bízva nem mehetnek oda és nem tárhatják fel a saját technikai felkészültségüket. Rejtve elhelyeztek újabb biztonsági berendezéseket az űrhajókban, és mindnyájan előkészítették a sugárfegyvereiket. Nem maradhattak el a sugárfegyver ellen védő és golyóálló mellények, melyeket viselniük kell magukon mindaddig, amíg haza nem jönnek. „Nem ismerjük őket. Eddig csak a rosszat tapasztaltuk tőlük, tehát másként nem tehetünk, mert ez a saját önvédelmét szolgálja az utazóknak” – mondták. Ráadásul vinni kell magukkal ásó és markoló gépet, nehogy kitalálja az ellenség, hogy ezek éppen nincsenek kéznél, és ezért a rakodásra időhaladékat kérnek. Mivel nagy mennyiségű termőföldet kér a küldött, a földet a három bolygóról kell majd felpakolni és hazahozni. Méghozzá úgy, hogy a marsi űrhajók majd ott szórják le a földet, ahol akarják, de az ellenséggel magával kell leszóratni a többit a megadandó helyeken. Megbeszélték, hol legyenek azok a területek. Köztük jelölték meg az egykori „Jég-tenger” kiégett medencéjét, mert azt amúgy is fel kellett tölteni földdel. Amikorra eljött az indulás ideje, mindenkiben az izgalom a tetőpontra hágott. Még az indulás előtti napon Robert fia megjelent Eddynél és kérte, hogy vigyék el Erikát magukkal, mert ő is tudja a szíriuszi nyelvet és a Dogodokét is, amelyik lényegében az egyik fiastyúki tájegységnek a nyelve, bár valamikor az a terület a szíriusziaké volt. Ő azt is ismeri, mivel a férje a házasságuk alatt arra is megtanította. Jó, ha Erika fülel és elmondja Eddynek, ha valami furcsát hall. Valami olyat, amit titkon tárgyal az ellenség, az ő rovásukra. Eddy beleegyezett. Jöhet Erika. Hamarosan eljött a búcsú pillanata, majd az ajtók bezáródtak. Egymás után emelkedtek fel az űrhajók. Robert nem tartott a marsiakkal, mert őrá bízta a Mars védelmét az űrhajók távolléte idejére. Késő este vette észre a feleségével, hogy a legkisebb fiuk ismét nem jött haza. Hiába várták akkor este, és másnap, sőt harmadnap. Nem került elő Jimmy.

Az űrhajón az indulás utáni harmadik napon Eddy elé állt a srác és bejelentette, hogy ő is eljött. Eddy nem tudott már nemet mondani, mert már távol voltak a Marstól, visszamenni nem lehetett. A gyerek mondta, hogy ne bánjon semmit Eddy bácsi, mert ő bepakolt egy teljes visszaútra való üzemanyagot mindegyik űrhajójuknak, egy csak általa ismert titkos rakhelybe, amelyről rajta kívül senki sem tud, de ezenkívül hozott magával élelmet is. Eddy ezután már csak egyet tehetett. Jó képet vágott a dologhoz. Megsimogatta a fiú bozontos fejét, utána küldött Robertnek egy üzenetet, hogy a fiára vigyázni fog. Nem kis meglepetésben volt része mindenkinek, amikor meglátták Robert fiát. Főleg azért, mert tudták, hogy milyen lehetetlen, kötekedő, szófogadatlan, öntörvényű gyerek. Ő azonban erre ugyancsak rácăfolt. Mivel az apja vicctárát kívülről megtanulta, egész úton viccekkel szórakoztatta az utazókat. Harsány jókedv uralkodott az hajón. Csak a fiastyúki pilótát idegesítette ennek a kölyöknek a jelenléte.

Az út háromnegyed részénél meteoritzáporba kerültek. Áldották Robert fiát, aki ezt előre jelezte még a Marson, így meg tudták erősíteni az űrhajókat egy mindennél erősebb acélpáncélzattal, mely most jól állta a mikrometeoritok átütő erejét. Nem mindig hullottak aprók, mert előfordultak diónyi méretűek is, amik a jégesőnél jobban kopogtak, sőt dörömböltek a hajó farán, vagy éppen az orrán. Nem lett belőle semmi baj, mert az acélborítás jól szolgált. Amikor ebből kikerültek, a fiastyúki pilóta jelezte, hogy pályamódosítást kellett végrehajtani a rendszerük meghibásodása miatt. Nem a Zi-re mennek, hanem a Goura. És ha szól, hogy: „most”, akkor készüljenek a vízre szállásra. Eddy is és titokban Robert fia is továbbította a hírt a másik két hajónak. Írta a gyerek, hogy az eredeti program érvényes, mert a Goun fognak leszállni. A „most” jelzés pontos volt. Pontosan engedte ki a másik két marsi űrhajó is a leszálláshoz szükséges légzsákokat. Sem ütközés, sem alámerülés nem történt. Baj nélkül sikerült partot érniük és követni a „révhajót”.

A parton már várta őket az egész „Plejádok Köztársaság”, a miniszterekkel, az államelnökkel és annak egész sleppjével együtt, a tengernagyok és a légi flotta teljes vezérkara. Ha csak véletlenül érkeztek volna ide, ennyien biztosan nem tudtak volna ide eljönni ennyi kevés rendelkezésre álló idő alatt. Ezután következtek az üdvözlő beszédek. Az egész ünneplés úgy festett, mintha csak a fiastyúki űrhajókapitányt ünnepelték, üdvözölték volna, a marsiakat nem. A beszédet megsokallva előlépett Eddyéktől az egyik Dong, és a parton állók üdvözlőbeszédei után ő sorra bemutatta a parton állóknak a marsi küldöttséget. Eddy pedig tessékelést nem várva rögtön előadta a jövetelük célját, már azért is, mert a parton állók között felfedezni vélt olyan arcokat, amilyeneket az inka Machu Picchu ősi várának falán az indián lakosok megjelenítettek. Remélte, ha ezek a most látottak azoknak az „Isteneknek” lehetnek a kései ivadékai, és lesznek köztük józanul gondolkozók, akikkel szót tud érteni. Köhécselés kezdődött. Nyilvánvaló volt, hogy a díszes megjelentek nem erre voltak felkészülve. Azt hitték, hogy majd a régi marsi gyarmatuknak megannyi kincsét hozza majd el számukra ez a pilóta, nem pedig abba kell belenyugodniuk, hogy nekik jóvátételt kelljen fizetni a Mars megdúlásáért. A köztársasági elnök tért magához a leghamarabb a meglepetéséből. Köszöntötte a küldötteket és igyekezett előre mutatva közölni, hogy íme, itt van az ő világuk. „A sarc összegyűjtéséhez még gépeket kell szerezni, munkába kell állítani azokat, aztán még a rakodás is hosszú idő lesz, ezért a marsi űrhajóknak addig a kikötőben kell ledokkolniuk, a vendégeknek pedig szállodát biztosít ingyen az itt tartózkodásuk idejére” – közölte, majd javasolta, hogy „amíg itt lesznek a marsi küldöttek, látogassák meg az országot, érezzék jól magukat. Váljék ez a kényszerhelyzet mégis kellemessé.” Eddy viszonzta az üdvözlést, közölte, hogy az űrhajók a tengeren maradnak, ahol leszálltak, a révhajók is visszatérnek oda, és ők csak akkor jönnek vissza a partra, ha szükséges lesz. De mielőtt bármit tennének, a nagyságos elnök úr szíveskedjék vele együtt a vezér űrhajójukra fáradni és aláírni az űrhajópilótájuk és a legénység által már előzetesként aláírt galaktikus békeszerződést, mellyel elismeri a 100 űrhajónyi termőföld átadására vonatkozó követelés jogosságát.

Az elnök úrnak nem tetszett a dolog, nem akarta aláírni a békekötésről szóló hivatalos iratot. Legyintett, majd el akart vonulni a kíséretével szó nélkül. Ekkor lépett elő Robert fia és közölte, hogy az elnök úrnak nincs választása. Vagy ha mégis, akkor választhat: vagy aláírja, vagy az Űrbírósághoz fordul a Mars bolygó népe. Ebben az utóbbi esetben csak a Fiastyúkiak fogják húzni a rövidebbet. Az elnök úr azt válaszolta, hogy ez erőszak. Mire a fiú azt felelte, ha most a sugárfegyverével akarná kényszeríteni az Elnök urat az aláírásra, az erőszak lenne. De ő tudja jól, hogy Elnök úr okos, és ezt a lépést nem akarja kieroszakolni. Valóban okos volt. Belépett a marsi vezérűrhajóba – mely itt a Goun a Mars bolygó földjét képviselte – és aláírta az okmányt a végső megegyezésként kialakított 60 űrhajónyi termőföld szabad elszállíthatóságáról, majd kezet nyújtott annak bizonyítására, hogy minden rendben van. A másnap reggeli elnöki fogadás után ismét időhúzás kezdődött. Ezt most hagyták a marsiak, legyen úgy, ahogy Gou népe akarja, mert meg akarták tudni, hol vannak olyan megfelelő minőségű

és mennyiségű termőföldek, amiket felpakolhatnak. Az elnök fogdmegjei sorra mutogattak különböző földeket, hogy azokat elvihetik, de egy idő múlva jelezték, hogy sajnos nincs több. Többet nem tudnak adni és egyelőre nincsenek gépek a pakoláshoz. Ekkor a marsi űrhajókból előkerültek az ásó és a markoló gépek, és máris megkezdték a megmutatott helyeken a talajki-termelést és a kitermelt talaj berakodását. Egy hajójuknak alig a fele lett tele vele. Ezt látva kezdték meg az út másik feléről a föld begyűjtését, majd a dombok talaját is, de még így sem lett tele egy űrhajó. Hiába tiltakoztak a köztársasági elnök emberei, a Marsiak nem törődtek velük, mert közben megérkeztek a Dongok azzal a hírrel, hol lehet még gyűjteni. Azt is elvégeztek, majd halastavak partjáról és medréből, sőt mocsarokból is gyűjtögettek, falvak és városok határaiból is. Így lett tele egy űrhajójuk. Hátra volt még két üres, megpakolásra váró marsi űrhajó. Újabb Dongok jelezték a köztársasági elnök felé, hogy kíséretet kérnek, mert el akarnak látogatni földgyűjtés céljából a Zi bolygóra. Már erre is nagyot nézett az elnök, hát még mekkora szemeket meresztett, amikor Eddy és a két pilóta azt kérte még, hogy oda földet gyűjteni a Fiastyúk legnagyobb szíriuszi űrhajóit küldjék. Azokat, amelyeknek 5000 tonna a teherbírása űrhajónként. Megdöbbsent az elnök, hogy honnan tudnak a marsiak arról a nagy űrhajóról, mely, ha a Nap elé áll, hogy napenergiát gyűjtsön a Gouk számára, az a nagy mérete miatt szinte majdnem teljesen eltakarja a Napot. Mégsem volt mit tenni, engedélyezte. Szívták a fogukat a honfitársai, mert a nem régen gyűjtött napenergiát még nem adta le teljesen az űrhajó, így abból most jut a marsiaknak is. Ennek az 5000 tonna teherbírású galaktikus menetrendszerű űrhajónak a kapitánya bevallotta Eddynek, hogy ő szereti a Marsiakat, mert az ő őse valamikor ott élt, csak a Szíriusz bolygó kalózái elrabolták, s onnan meg ide került. Mivel szánja a Marsiakat, segít nekik. Van egy barátja a Szíriuszon. Úgy döntött, beszél vele, és az ő űrhajójával szíriuszi földet hoz majd a Marsra, ha Eddy, a Mars bolygó küldöttje elfogadja. A többi marsi űrhajó a még szükséges termőföldet megszerezte a Zi-n és a Kék nevű bolygón, majd hazaindultak a másik két megpakolt óriás űrhajóval.

A Marson nem tudva arról, hogy két óriás űrhajó jön, lelőtték a szíriuszit, mely rakományával együtt lezuhant egy marsi alföldre. A pilótáján nem lehetett segíteni, mert szörnyet halt. Az űrhajójának széttöredezett darabjai mélyen befűrődtak a marsi talajba és a hozottba is. A másik, nagy teherbírású űrhajó a korábban „Jég-tenger” névvel illetett, de már kiszáritott medrű tóba öntötte be a rakományát, majd, mint aki jól végezte el a dolgát, angolosan távozni látszott. A marsi űrhajók által leszállított nagy mennyiségű földet a régivel összekeverve szórták le az átégett marsi föld befedésére a megadott területeken. Hő- és fagyálló, de fényáteresz-tő tetőket helyeztek az ilyen területek fölé a marsi népek, remélve, hogy a szarkofágok gyorsan csírázó és növe magjaiból a jó földben majd új élet fog fakadni. Ennek a győzelemnek emlékére emlékművet állítottak onixból az arany szoborcsoport felett a marsi föld felszínén. Ez a Mars ritka növényeit és állatait ábrázolja, amint azok figurái a Szerm király alakját övező marsi hősök alakjait ölelik körül. Az emlékmű felállítását követően Őfelsége már nyugodtan készülődött a háború előtt a földieknek a tiszteletére beígért ünnepség megtartására. Mindenki boldog volt, hogy szerencsésen lezárult ez a vészterhes időszak. Csak Jimmy morgolódott, hogy mindent neki kellett kitalálni és megvalósítani, amikor a Goun voltak, mert Erikának csak a szerelemen járt az esze és nem váltotta be a szerepléséhez fűzött reményeit. Jimmy egyszer rányitott az egyik kajütben, ahol egymásból kifordulva szerelemittasan, senkivel sem törődve feküdt Erika Pluttal. Jimmy még most is haragszik emiatt mindkettőjükre. Az ünnepséget Szerm király az otthonában kívánta megtartani. Meg akarta hívni az összes marsi nép képviselőjét. De a közbejött porvihar miatt elhalasztották az ünnepséget. Végül ezt egybevon-ták az államalapítás megünneplésével. Kezdetben az Eddy, Robert és a Dongok által egyfor-mán javasolt államszervezet létrehozását Szerm király egyáltalán nem akarta. „Minek az? Nem jól van így, ahogy van a Mars, és az ő tisztelete?” – kérdezte.

Eddy is, a Dongok is ekkor elmagyarázták, hogy azért nem akarták a fiastyúkiak aláírni a békeszerződést, mert a Marson nincs semmilyen államszervezet, amellyel ők szerződhetnek.

Akkor lépett elő nagyon okosan Robert fia, aki azt mondta, hogy, „ha a marsi államszervezet mibenlétét meg akarja tapasztalni, ha személyesen akarja látni a Fiastyúk Köztársaság elnöke, fáradjon el saját maga annak a megtekintésére. Vagy úgy gondolja, hogy ők a létesítményeiről kötelesek beszámolni? Hát nem!” Végül is sikerült a békeszerződést tető alá hozni, de most már itt az ideje, hogy a Mars állam megalakuljon a holdihoz hasonlóan. Szerm király, miután biztosította mindenki, hogy elfogadják őt továbbra is a Mars első számú vezetőjének, királyának, beleegyezett az állam létrehozásába és annak a mások előtti kinyilvánításába. Egységesen lett kinyilvánítva a marsi népek akarata, hogy:

A Mars bolygó államszervezete: Királyság, melynek a működését összefogó legfelsőbb vezető a király: Szerm Krouto.

A királyságnak öt régiója van, ötféle nyelvű népességgel.

A népesség létszáma: 2 500 fő.

Az államszervezet fő nyelve: az Anguszer, mivel a legnagyobb létszámú az Anguszer nép. A többiek megoszlása név szerint: Cserek, Plutok, Dongok, Olaszok, Mexikóiak és az Amerikaiak, akik együtt működnek az Anguszerekkel. Második nyelve az amerikai angol és a harmadik hivatalos nyelv a Dong.

A királyság fővárosa: Anguszerbobu (az Angu és a Szer népnevek, valamint Szerm király királyi származású édesanyjának Bo-Bu-Kroutoa neve után, akit a király nagyon szeretett).

A miniszterek személyei a főbb marsi népekből származnak: az Anguszerek, a Cserek, a Plutok, a Dongok egy-egy vezetője. Az Olaszok, Észak-amerikaiak, Mexikóiak, Nepáliak, a Trab bolygóról érkezettek, és az Ida nevű széttört kisbolygó egykori lakosai kisebbségben vannak, az ő érdekeiket szintén egy-egy fő képviseli Szerm király öfelsége előtt.

A király öfelségéé a döntő szó minden vitás kérdésben.

A fontosabb törvényeket kő- és óntáblákra vésik Anguszer nyelven, és minden nép tart belőle magánál egy példányt, hogy el ne felejtsek a rajtuk rögzítetteket.

Az amerikai nyelvnek, mint fontos megtanulandó nyelvnek az elismertetése állami nyelvként csak azután sikerült, miután Eddy felfedte Szerm király előtt az Amerikai Egyesült Államoknak, mint földi nagyhatalomnak a gyarmatosítási tervét a Marsra vonatkozóan. Ha ez bekövetkezne, a megmaradásuk feltétele lehet ennek a nyelvnek a tudása.

Az államalapítással egyidejűleg merült fel a királyi palota és a parlament épületeinek emelésére vonatkozó szükség. Ezeket némi rábeszélésre Öfelsége végül jóváhagyta, és hogy legyen is belőlük valami, mindjárt hozzákezdték a tervezéshez. Anguszer építésszek vettek ebben részt, míg a különböző minőségű és színű gránitok lelőhelyeit a Cserek szakemberei határozták meg. Ugyancsak ők kezdték meg a gránitlelőhelyeken ezeknek a magmás kőzeteknek a kibányászását és a helyszínekre szállítását. Mivel az Atlasz oldalában és a marsi arc mellett is találtak többféle gránitot különböző mélységekben és vastag rétegekben, a terv szerint az összes marsi gránit fajtából használtak. Egyeseket külső burkolati elemekként, másokat belső díszítésekhez. Mindez attól függött, melyikben mennyi volt a földpát vagy a kristály, hogy milyen színűek és milyen szemcsések voltak. Az épületek felszereltségét mutatta, hogy kiépített betonutak vezettek odáig és el voltak látva vízvezetékekkel és WC-vel. Közművesítették az egész környezetet és gázlámpákat helyeztek el az utak mellett.

Az ünnepség a király otthonában zajlott, mert még nem készültek el a jeles épületek teljesen. Ezeknél nemcsak a szépség, hanem elsősorban az időtállóság volt a fontos. Ezekkel akarták kifejezni, hogy a marsi állam ki fogja állni az idők viharait.

14. Jimmy halála. Erika, Péter és Eddy házasságkötése

A nagy örömmel és büszkeséggel eltöltő ünnepről eltűnt Robert fia. A király által indított vizsgálat kiderítette, hogy az alakváltoztatásra képes fiastyúkiak bizonyára előzőleg kifigyelték Jimmy ragaszkodását Eddyhez, és egy Dong képében érkezve azzal hívta el valaki őt a szülei társaságából, hogy Eddy bácsija hívatja, szeretné látni. A fiú repült a nagybátyja látására. Az épületből kiérve furcsának találta, hogy a nagybátyja nincs ott, de akkor már késő volt. Megragadták ketten és kicsavarták a nyakát, majd szkafundere sisakját mellé téve, apja házának a kapuja elé ültették. Másnap reggel a szülők ott találták meg szerencsétlen gyermeküket, akit előző este mindenki a Mars hőseként, a Mars megmentőjeként ünnepelt. Megállapították, hogy ez a fiastyúkiak bosszúja volt, amiért Jimmy erőszakolta ki a békekötés hivatalos iratának az aláírását. Eddy arcképet festett unokaöcséről, hogy legalább így őrizték meg őt a szülei és az utókor számára, ha szegény gyerek ilyen szerencsétlenül járt. Sajnos az önfejtésével kihívta a sorsot maga ellen. A naiv, egész lényét betöltő szeretet miatt hiszékennyé, vigyázatlanná vált.

A rendezvény ünnepélyes külsőségeket kívánt biztosítani az államalapítás jelentőségteles eseményéhez, és ahhoz is, hogy Őfelsége ekkor akarta feleségül kérni Erikát. Szerencsére, már korábban megkérdezte őt, hozzájönne-e feleségül. A kérdésre a válasz azonban elutasító volt. Azt mondta Erika, hogy Plut kérése korábban jött, és ő már igent mondott neki, mert Plutnak van két anyátlan árvája, akiknek ő szeretne a pótmamája lenni.

– Nem szerelemből akarsz házasodni? Én nem vagyok eléggé jó neked, hogy meg változtasd a döntésedet, hogy visszavonjad a már másnak adott ígéretedet? – kérdezte a csodálkozó Szerm király, akinek nem szoktak ellentmondani.

Erika válasz helyett elszaladt és még aznap elhagyta a várost a vőlegényével. Eddy is, Péter is igen csodálkoztak a sietség miatt. „Mi lelte őket, hogy nem várták meg a multság végét?” – kérdezték egymástól. Eddynek azonban rossz érzése támadt, mert nem régen azt tanácsolta Erikának, hogy nézze meg jobban, hogy kivel fekszik össze, „mert az, akár tönkre is teheti az életét”. Vajon jól döntött Erika? Szerencse kíséri a házasságát majd Pluttal? Jaj, mi nek kellett neki Erika életébe beleszólni, tanácsot adni! Remélte, nem csinált bolondságot ezzel és Erika jól választott. Szerm király nem búsult sokáig. Kihirdette a házasságkötési szándékát a Szek nevű óriáslánnyal, és közölte, hogy ezt követően minden házasulandó a házasságra lépési szándékát a szülői áldás megkapása után neki tartozik bejelenteni, hogy a házaspárokat nyilvántartásba vetesse. Azonban, hogy nem ez volt a bejelentésnek a valódi szándéka, az hamarosan kiderült. Szerm király magának követelte „az első éjszaka jogát”. A rendeletét azzal indokolta, hogy a marsi nép kis létszámú, melyet meg kell emelni. Mivel a marsi nép kis létszámú, ezért minden népből való leányzóval együttthalni kíván több gyermek születése érdekében. Így a születendő gyermekek az ő vérért is magukban hordozzák majd és nem fordulhat elő, hogy csak az egy géntörzsbe tartozóktól lesznek utódok. Nem mindenki fogadta ezt jó szívvel. Főleg azok nem, akik a feleségüknek érintetlen lányt kívántak. A király ezután elindult megismerni az országát. Magával vitte a saját népe emberein kívül Eddy és Pétert, hadd lássák azok is a Mars gazdagságát. Az elszenesedett fákat látva elrendelte az új haszonfák és gyümölcsfák át- és eltelepítését. Látva a kihasználatlanul ásítozó üzemet, Szerm király eldöntötte, hogy a kőolaj kitermelést újra el kell kezdeni, mert az ő sík területeken élő népe – ahol nem telepítettek napelemeket és szélenergiát sem használnak – eleget fázott ahhoz, hogy elkezdjen jobban élni. Elrendelte a kőolajjal fűtést addig, amíg meg ki nem építik a napelemes fűtési rendszert mindenhol. Következő rendelete volt a rost-len termelés kiterjesztése, hogy a lakosság ruhatára érdekében a fonó és a szövőipar kibővüljön. A kőolajtermelő üzem egyik ágában indult be a szövőipari tevékenység és a ruhagyártás. Megszaporodott ezzel a lakosság

munkája. A gyárak kéményeire füstszűrőket helyeztek fel, Gor lett ennek a termelési biztosa, mert az Ida kisbolygón annak idején ezzel foglalkozott.

Elindult az első úrhajó a holdi népek meglátogatására, miután a hőség alábbhagyott egy kicsit. Szerencsére a gyenge szél nem kavarta fel a Mars-felszíni port, így a levegő és a hőmérséklet is eléggé kellemes lett. A küldöttségben benne volt Eddy és Péter, több Donggal együtt. Ezen az úton tudta meg Ruri Dong úr, hogy Erikára már nem számíthat. Csak annyit mondott, hogy Erika a legrosszabb lehetőséget választotta, és majd ezt a többiek is meg fogják látni az idő múlásával. Eddyt furdalta a kíváncsiság, de Ruri úr csak annyit mondott, hogy Plut beteg. Eddy hiába szeretett volna többet megtudni, Ruri úr nem árult el többet. Visszatérve a Holdról, rizs vetőmagvakat, ribizlibokrokat, gyümölcsfa csemetéket hoztak a Fungáktól, akik azokat ajándékba adták a marsi királyságnak. Eddy megkérte Lina kezét. Péter Katrinét, az idősebb Teszala lányét. A szüleik szívesen válaszoltak igennel. Még aznap este megkapták a lányok a szülők áldását. Az ünnepi vacsora után már házásoknak tekinthették egymást.

Senki sem foglalkozott tovább azzal, hogy a következő feladatként a király öfelsége a marsi nép többi tagjának, a Csereknek és Plut népének a meglátogatását jelölte meg, a náluk való vendégeskedés alatt az életük és törekvéseik megismerését tűzte ki célul. Ugyanis jól tudta, hogy mindnyájan tanulhatnak valamit egymástól a tudás és a tapasztalatok átvételével. Örök igazság, hogy ahány nép van, annyi a kultúra, és egyik sem kevesebb kisebb értékű a másikinál, egyik sem becslendő le! De a megbecsülés kiérdemléséhez megfelelően kell viselkedniük a személyeknek, mert nélküle nem megy semmi!

Péter elvonult mindjárt a feleségével az örömszülők egyik szobájába, Eddy a kis feleségével a másikba. Másnap Péterék nevetősek voltak, Eddy savanyú ábrázatú. Péter kérdésére Eddy elárulta, hogy a felesége csak húzódozott, nem akart vele még csókolózni se. Azt mondta, hogy ha szereti Eddy, akkor békén hagyja, hagyja aludni. Nem történt meg az elhálás közöttük. Amikor az apósa ezt megtudta, javasolta, hogy a nők beszéljenek erről egymással, és Eddy továbbra is próbálja megnyerni Linát a házaseletnek. Ő próbálkozott, de nem sikerült. Mivel nem akarta erőszakkal magáévá tenni a feleségét, várt, hogy majd csak megnyílik neki a lány. Egyelőre úgy nézett ki, hogy Lina nem hajlik sem a rábeszélésre, sem az ajándékokra, sem kedveskedésekre, cirógatásokra. Eddy végül kijelentette, nem vár tovább, hazaviszi a feleségét. Hátha az új környezetben megváltozik. Kitűzték az indulás időpontját, hogy még a tél beállta előtt hazatérjenek, amikor Péter bejelentette, hogy a felesége terhes. Ekkor úgy döntöttek, hogy Péter a feleségével nem utazik haza, menjenek Eddyék egyedül. Búskomorságba esett Lina, hogy az övéitől el kell válnia. Hiába vigasztalták, nem javult az állapota. Eddy tanácstalan volt, hogy mit tegyen. Ekkor érkezett a hír, hogy meglátogatja őket Szerm király, mert eddig még csak náluk nem volt és Plutéknál. Most ők kerülnek sorra. A látogatás alól sikerült kitérni azzal a javaslattal, hogy király öfelsége előbb Plutékhöz menjen el, mert amúgy is meghívta Plut az esküvőjükre a királyi párt. Erre annál is inkább el kell menni, mert egy fél éve már együtt élnek esküvő nélkül Erikáék. Ha már végre elszánták magukat az egybekelésre, akkor azon ott kell lennie Öfelségének és áldást kell adni a frigyükre. A király hajlott a jó szóra, de vitte magával Eddyt a feleségével együtt. Lina örült az újdonságnak, az utazásnak, és hogy mást is lát a szülein és Eddyn kívül. Egész utazás alatt szellemeskedett a király, Lina nagyszerűen mulatott, míg Eddy bosszankodott, hogy Öfelsége minek kellett magát. A megérkezésükkor Plut nem volt otthon, mert a halálán levő anyjához kellett váratlanul elutaznia. Az esküvői anyai áldást már megkapta, a vendégek megérkeztek, így már csak a mulatság volt hátra, amit Erika maga is le tud vezényelni. A már egybegyültek nagyon szívesen fogadták az érkezetteket. Étellel, itallal ellátták már őket, amikor előkerült Erika, az ifjú asszony. A király a Földről származó, de a Holdról hozott borral ajándékozta meg az ifjú párt, és egy már felbontott üvegből egymás egészségére ittak Erikával. Lassan eljött az este és mindenki nyugovóra tért. Az ég csillagai teljes pompájukkal ragyogtak. Mindenki elvonult a szobákba, csak Szerm öfelsége várta még Plutot, egy szobában egyedül iddógálva, olykor

dúdolgatva. Erika azon a szobán ment keresztül a gyerekek szobájába igyekezve, ahol a király iszogatva várta az időt. Amikor a szobán áthaladva Erika meglátta őt, vissza akart térni az előző szobába, de már a király meglátta, így nem tudott.

– Azt tudod ugye, hogy az esküvő előtti éjszaka nekem jár? – kérdezte, és ölébe vonta Erikát, aki kicsit húzódozott, mondván, hogy mit gondol Őfelsége, mindjárt itt lesz a férje, aztán akkor baj lesz, ha együtt találja őket.

A király megkérdezte, miért ment hozzá Pluthoz, ha eddig nem szült neki gyereket? Nem élnek házasetet? Erika azt válaszolta, hogy a házasetükkel nincs semmi baj. De nem tudja, miért nem fogan tőle. De, ami késik, nem múlik. Biztosan foganni fog, hiszen Plutnak már van két lánya. A király egyre szorosabban ölelte Erikát, aki végül levette a lenge ruháját és Őfelségéé lett. Nem tűnt úgy, hogy kényszerből tette, inkább boldogította a tudat. Közben Eddy elindult megkeresni Erikát, hogy beszélgessenek egy kicsit arról, jó társ-e Plut, amikor sikoltás ütötte meg a fülét. Elindult a hang irányába. Az egyik helyiségbe benyitva látta, hogy Erika sikoltzik az átélt kéjtől. Eddy gyorsan visszahúzódott. Szégyenkezett, hogy rájuk tört. Megkereste a feleségét és mellé bújt. Asszonykája most sem hagyta magát ölelni, jelene-tet rendezett. Csak aludni akart. Az újabb sikertelenség miatt Eddy kiment a konyhába sült csirke húst csipegetni. Ekkor érkezett haza az ifjú férj, aki a konyhában látva Eddy-t, azzal kezdte heccelni, siessen az asszonykájához, meg ne előzze más. Eddy elmondta, hogy most jött ki a nejétől, nem előzi meg őt senki. Aztán beszélgettek. Plut elmondta, nagyon szereti Erikát, aki áldott asszony, jó feleség és kiváló anya. De ezeken kívül szeretőnek is első rangú, akinél jobbat el sem tudna képzelni, mert éjjel-nappal a rendelkezésére áll, akár előlről akarja, akár hátulról. Ezután arról érdeklődött, hány pózt ismer Eddy, és asztalról csinálták-e már, vagy inkább állva szokták? Eddy mosolygott, aztán elköszönt, hogy már fáradt. Mondta, hogy menjen be Plut a feleségéhez, bizonyára az már epekedve várja. Ő epekedve ment be a feleségéhez, de az most sem akarta őt. Másnap megszólalt a zene, kezdődtek a nagy közös szórakozások, a kártyázás, éneklés, táncolás és főleg az ivás. Plut szolgálta fel az ő csoda elixírjét, amitől a legfrigidebb férfi és nő is lángra gyullad. Eddy már lángolt, de Lina még most sem hajlott a szeretkezésre. Addig-meddig hemperegtek az ágyon, amíg végre csak célt ért, de utána haragosan taszította el újra a felesége. Annyira elkeseredett, hogy a feleségét otthagya elvonult az egyik lánnyal Plut népéből és azzal töltötte az éj hátralevő részét. Reggel, amikor bement a feleségéhez, az az ágyán ült sírva. Eddy azt hitte, hogy még mindig a nem kívánt együttlét miatt sír. Azonban Lina sírva vallotta be, hogy a férje távozása után a király bement hozzá és magáévá tette. És nem is egyszer, hanem többször, amíg világosodni kezdett az ég alja. Akkor pedig magával vonszolta a mosdó szobába, hogy mindketten megtisztálkodjanak. Eddy elismerte magában, hogy befürdött ezzel a lánnyal. Nem hitte, hogy ezek után ki lehet még alakítani boldog házasetet köztük. Lina elmondta a férjének, hogy nem világosította fel őt senki, hogy ilyen a házaset, hogy neki ki kell szolgálatnia magát a férje kénye-kedvének és a cselédjének kell lennie. Azt is mondta még tovább sírva, hogy ő haza akar menni az anyjához, nem akar így élni tovább. A dühkitörések és a sírásrohamok sűrűn váltakoztak nála. Eddy látta házasságának a teljes reménytelenségét, de még egy próbát akart tenni a feleségével. Úgy gondolta, ha az anyjától kapott élelmiszerek közül eszik Lina és azokat finomnak találja majd, és utána együtt próbálják azokat megfőzni a helyi hozzávalókból, akkor talán mégis megváltozik és főleg jó irányba. Lement a pincébe, felhozott minden konzervből kettőt. Reggel, délben, este azokat ették meg, mivel Lina nem főzött, mert nem tudott és nem is akart. A konzervek ízlettek, de a főzés nem ment, mert Lina nem utánozta a férjét. Ez az elgondolás is csődöt mondott. Este lement a Dongokkal közös társalgóba és az asztalra borulva csendben ült a sötétben. Gondolkodott, mit tehetne még, de rájött, hogy a házasete sehogy sem működik. Nem látott kiutat, nem látott megoldást. Nem hallotta, hogy valaki bejött a szobába, csak a vállára tett kezet érezte meg. Nem Lina volt. Ruri Dong állott mellette. Vigasztalni próbálta, csöndes, halk hangon:

– Ej, ej, ne búslakodj már! Az én feleségem is ilyen volt kezdetben, azután mégis nagyon jó asszony lett. Fiam, nyugodj meg! Ha már nincs reményed, vidd vissza a szüleihez és kérd meg, hogy vegyék vissza magukhoz a lányukat, mert a házasesetre képtelen. Utána lépj tovább! Biztosan lesz lány, aki kapva kap majd rajtad.

Meglepett a „fiam” megszólításon és a tegezésen. Ruri Dong eddig senkivel sem beszélt így. Lehet, hogy nem vette észre maga sem a megszólítást? Felemelte a fejét, ránézett a vigasztalóra, aki folytatta:

– Jól hallottad, Eddy. Én apád korú vagyok, lehetnél te akár az én fiam. Jó ember vagy. Szeretném, ha boldog lennél. Ha bánt valami, mondd el nekem, hátha tudok segíteni valahogy úgy, mintha valóban az apád lennék. Jó?

Megfogta a vállán nyugvó, az övéénél kisebb, de csontos kezét. „Köszönöm, Papó” – mondta már azért is, mert olyan volt neki ez a vigasztalás, mintha valóban az apjától jött volna. A vigasztaló elmosolyodott. Egy csókot lehelt Eddy kopaszodó feje búbjára, aztán elment. Eddy bement a szobába, lefeküdt a felesége mellé, de nem tudott elaludni, mert hol a földi apjára és anyjára gondolt, hol Ruri Dongra. Milyen kedves ez a Dong! Nem ember, mégis milyen őszinte barátsággal, vagy inkább szeretettel adott tanácsot. Milyen meleg hangon vigasztalta. És a tőle kapott csók! Nem mindennapi. Lehet, hogy amíg Erika a menyje volt, addig sajátította el tőle ezt a szokást? Mindegy, honnan tud erről Ruri úr, de neki ez nagyon jól esett. Talán nem baj, hogy ő papónak szólítva köszönte meg „az öreg” kedvességét. Ezekkel a gondolatokkal merült álomba. Másnap reggel a felesége azt mondogatta, hogy éjjel Eddy az apját emlegette, pedig ő azt hitte, hogy majd neki fog szépeket mondani úgy, mint először, amikor az apai házban megismerkedtek. Elszégyellte magát. Mégis ő lenne a hibás, mert nem udvarol eleget a feleségének? Megölelte Linát, mondani akarta, hogy mennyire csinos, de Lina abbahagyta vele a bókákat, mondván, jó lenne, ha ma felkeresné Ruri Dongot, mert azt üzenté, hogy beszélni akar vele. Eddy elment hozzá, mert kíváncsi volt, vajon mit szeretne, hiszen tegnap este elmondhatta volna.

Távollétében a házasesetük alatt először történt, hogy Lina meg akarta mutatni, hogy ő jó háziasszony. Elővette Eddynek a robot által a felső tároló szekrénybe elhelyezett, már vegyileg kitisztított szkafanderét, mivel úgy döntött, hogy ki fogja mosni a szennyeset. A mosással nem boldogult, mert nagy, vastag és merev anyagú volt az öltözet. Ahol különösen vastag volt a benne levő levegő miatt, ott kiszúrta az anyagot, hogy azt lelapítsa. Kisebb darabokra felvagdalta a varrások mentén, aztán úgy áztatta be az egyes darabokat. A mosást sem tudta igazán csinálni, mert az anyagok nem akartak megtisztulni a víztől. „Ő itt strapálja magát, fárasztja a gyöngye kezét, de az a fránya szkafander csak ellenáll! Ő nem cseléd! Nem éri meg ez a fáradság!” – motyogta magában. Kiszedte a darabokat a vízből. Nem zavarta, hogy közben az egész lakás úszik a szétcsepegett, szétfolyt víz miatt. Tovább csodálkozott azon, hogy a víz nem oldotta fel a szennyeződést az ürreha elején. Az ürreha eleje ugyanis szürke anyagból készült már eleve, míg a többi rész fehérből, de ezt ő nem vette észre. „Nincs ezzel mit tenni” – gondolta. Mivel nem tetszett neki a „mosás” végeredménye, és mert a darabokat nem tudta hogyan kell újra egy öltözetbe összerakni, az egészét bedobta a szemétkébe, mint hasznavehetetlen dolgot. Búfelejtőnek lement a pincébe megnézni, milyen konzervet nem ettek még addig. Egymás után tízet bontott ki. Mivel nem tetszett egyiknek sem a szaga, a földhöz vagdalta azokat mérgében, aztán tökéletesen kimerülve az egész nap általa végzett munkától, nekidőlt a pincefalnak pihenni. Állt ott egy darabig, aztán eszébe jutott, hogy mi-nek áll ő itt, amikor pihenhetne az ágyán. Bezárta a pinceajtót és visszatért a lakásba. A kör-mét ráspolyozta, amikor a férje megérkezett. Lina javasolta, hogy most hemperegjenek egy kicsit úgy, mint amikor a leánykérés után elvonultak a nappaliból a másik szobába, mert az olyan mulatságos volt. Azután menjenek el az alagútba megnézni, hogy milyen nagyra nőttek már a Dongok ottani csirkéi. Hozzátette még, hogy ott biztosan megkínálják őket ebéddel. Jó lesz, mert ő nem főzött és nagyon éhes. Eddy tehetetlenül, elkeseredetten nézte Linát. Szótlá-

nul tűrte. Legszívesebben leordította volna, hogy jól letolja a feleségét, aztán mégis legyűrte a bosszúságát és javasolta, hogy rendben, de először menjenek az alagúthoz. Tudta, hogy a hempergés csak játék, abból nem sül ki ránézve semmi jó. Nemi együttlétet pedig egyáltalán nem. „Vajon meddig akarja ezt csinálni vele a felesége?” Elindult vele az alagúthoz. Estig maradtak, majd hazatérésük után aludni tértek. Másnap Eddy harapott egy keveset a hűtőben még talált pirítósból, melyet a felesége csak azért nem evett meg, mert nem szereti. A „reggeli” után lement a pincébe, hogy valamilyen konzervet ismét felhozzon, legyen reggelire a feleségének. Nem gyújtott világosságot, mert már álmában is tudta, hová kell nyúlnia, hogy megtalálja azt, amit akar. Elcsúszott. Megütötte a sípcsontját. Valamiért síkos volt a pince padlója. Amikor villanyt gyújtott, elszörnyedt a látványtól. Tíz konzervdoboz feküdt a földön szerte szét a tartalmával együtt. Kérdőre vonta Linát, miért ilyen a pince: „Marsrengés volt, hogy ilyen a pince padló? Miért nem takarítottad fel?” A nyers hangtól megriadva, pityergősen érkezett a válasz, hogy ő csak megnézte, hogy mi van azokban a dobozokban, de mivel nem tetszett a szaguk, azért dobta a földre azokat a sikamlós vackokat. Eddynél betelt a pohár. Felrángatta magával a feleségét a pincéből. Becsukta az ajtót. A kulcsot már nem akasztotta a helyére, hogy oda a felesége a lábát be se tegye többé. Fel akarta venni a tartalék szkafandert, melyben látogatóba szokott járni, de a robot nem vette le a szekrényből. Felmászott a létrán megnézni, hogy mi a baj. Vörösen a pulykaméregtől jött le. Percekig fogta a fejét, mert annyira ideges lett. „Hol van a szkafanderem? Te biztosan tudod, nem?” – kérdezte. A felesége a szemetesre mutatott, majd közölte, hogy ki akarta mosni, de az nem akart megtisztulni. Most már magánkívül volt. Ráordított Linára, hogy tudja-e, hogy mit csinált? Erre a hangra Lina elvörösödött, majd elfehéredett. Először az öklét rázta a férje felé, azután ami a keze ügyében volt, azt hozzá dobta. Azután hozzáugrott és a fejének esve ki akarta tépni a haját, miközben magánkívül, összefüggéstelen szavakat ordított. A roham, ha Lina reakciója annak volt nevezhető, a pillanat töredékéig tartott csupán. Néhány másodperc múlva lerogyott. Az őrjöngése rövid ideig tartó fuldokló sírásba csapott át, azután némaságba burkolózott. Eddy a sértettsége teljes tudatában hagyta ott a feleségét az ágyon, ahová ledőlt. Visszarángatta magára a korábban levett szkafandert, aztán elrohant hazulról.

Ruri Dong úrtól hívta fel a rádió adó-vevőn az apósát, Mariot. Kérte, hogy most azonnal jöjjön el hozzá a feleségével együtt és legyenek a tanúi annak, hogy mit művel a lányuk. Mondta, hogy első pillanat óta nincs köztük házaselet, de ő már az együttlakást sem bírja elviselni. Vigye haza a lányát, de azonnal, mert neki a Linával való ismeretségből ennyi már nagyon elég volt. Torkig van vele. Többé látni sem akarja. Mario ígérte, hogy jön hamarosan, de nem jött. Eddy nem akart tovább várni a szétköltözéssel, ezért írt Őfelségének, a házasság-felbontásra vonatkozóan. Szerm király őfelsége elküldött hozzájuk két orvost, hogy vizsgálják meg a házasokat, mielőtt ő meghozza a válásra vonatkozó ítéletét. Mind a Cser orvos, mind a Dong orvos megállapította, hogy nemileg mindketten egészségesek, de Lina szellemileg megrekedt egy öt éves gyermek színvonalánál, tehát házasságra, más személlyel együttélésre alkalmatlan, és „állandó felügyeletre szorul, feltétel nélküli szeretet és kitartás mellett”. Az orvosok véleménye szerint ezt csak egyedül a szülői tudják biztosítani számára, ezért a legjobb lesz, ha Lina hazaköltözik hozzájuk. Eddy üzent Mario úrnak, hogy jöjjön a lányáért, mert az orvosi vélemény alapján a király őfelsége kimondta a válási kérelem jogosságát, tehát Linának haza kell költöznie a szülői házba. Pár nappal az üzenet után megérkeztek Marioék és elvitték a lányukat. Újra üres lett az otthona, újra rátört a kínzó magány.

Pár nappal Mario és családja távozása után jött a jóváhagyás arra vonatkozóan, hogy a Dongok és Eddy csapata égesse ki újra a „Jég-tengert”, mert ismeretlen eredetű férgek áradnak belőle. Rájöttek, hogy ha itt férgek találhatók, akkor azok csak Gouról származhatnak, mert már régóta nem volt baj a polipoktól megtisztított tómederrel. Fellocsolták kerozinnal és meggyújtották. Amikor már csak alig pislákol a tűz, újra belocsolták és újra felgyújtották.

Szörnyű volt az egész égest, mármint annak a kellemetlen szagát, a tó felől érkező és Eddyék telepe felett elterülő sötét koromfelhőből hulló kormos és savas esőt elviselni.

Az idő múlt és nem hozott enyhülést Eddy keserűségére. A király ismét magával vitte Plut népéhez látogatóba. Annak örültek, hogy Erikának született közben két szép fia, de annak nem, hogy mindketten betegek. Erika nőgyógyászatilag is beteg, Plutnak a tüdejével van baj. Az ott vizsgálódó Cser doktor megsúgta mind Eddynek, mind Őfelségének, hogy Erika gyermekei nem Plutói, mert Plut magtalan, nem képes utódot nemzeni. Olyan családból származik Plut, ahol mindig sok volt a kezeletlen tüdőbeteg. Túl sok. Lehet, hogy Plut nem beteg nemileg, csak elfáradtak a génjei. Bár az is lehet ok, hogy a TBC hatott így a nemzőképességére, vagy ha a családja terhelt volt értelmileg, az az állapot eredményezte ezt. Őfelségét büszkeség töltötte el, hogy két egészséges fiúgyermeket hozott világra tőle Erika. A két lánygyermek pedig nem tudni, hogy kitől származik. Az orvostól a házaspár gyógyszereket kapott és tilalmat írtak elő nekik a házasság gyakorlására vonatkozóan. Plut makacssága miatt nem volt biztos az orvos, hogy a pár betartja az orvosi előírásokat, bár Erika hajlott rá. Szerm király őfelsége a távozásukkor azt hagyta meg Plutnak, hogy ha közvetlen segítségre szorulna valamiben, üzenjen, és szívesen segít. Egy hónap múlva azzal jelentkezett újra Plut, hogy Erika meghalt, és elvárja a temetésre a királyt. Szerm őfelsége, amikor megérkezett, Plut már nagyon beteg volt. Alig tudott magáról. Lázálmában azt suttogta, hogy Erika halálát ő okozta, mert a végbele annyira meggyengült az ott történt gyakori közösüléstől, hogy kilukadt, ami miatt általános vérmérgezésben halt meg a felesége. Szerm magával vitte a Plut gyerekeket a fővárosba, hogy ott a feleségétől származó gyerekeivel együtt nevelkedjenek. Hazaérve kiadott egy rendeletet, mely ismét nem okozott közkedveltséget és elégedettséget, de ezzel Eddy spermáját kívánta megőrizni arra az esetre, ha házasságból nem születnének utódai. Azért, hogy ez az elgondolása ne tűnjön fel senkinek, a rendelet minden 30. életévét betöltött egyedülálló és egészséges férfire és férjhez nem ment 25. évét betöltött egészséges nőre vonatkozott. Az ebbe a körbe tartozó férfiak kötelesek voltak spermát adni a Dongok által gyűjtött „génbankba”, amiből egy-egy kapszulányit az orvosok tettek fel a nőknek a gyermekáldás elősegítése, a népességszaporulat számának emelése érdekében. Azt, hogy ki kitől kapott spermát, az orvosok titoktartás mellett írásban rögzítették, hogy ha a gyermeknek valamiért vérre vagy valamilyen testi szervre lenne szüksége, azt az apától be lehessen szerezni, ha ahhoz ő hozzájárul. Ez a mesterséges megtermékenyítés nem okozott nagy örömet, de a királyi rendeletet be kellett tartani. Amikor a gyermekek kezdtek megszületni, a nagyszülők elfoglaltabbak lettek. A gyermekek gögicsélése örömmel töltötte el az anyákat. Amikor Eddy megtudta, hogy már tíz gyerek született tőle, örült ugyan, de a saját házasságában születendő gyermekre még inkább vágyott. Hiába vonta őt be a király minden fontos dolog intézésébe, a keserűsége a háttérből mindig kísértette, állandó társává szegődött, mint az árnyék. Ezzel a királyi rendelettel egyidejűleg látott napvilágot egy másik is azért, hogy a Dongok egészségügyi szervezetének dolgait rendezze el Őfelsége. Az addig üveglombikban nevelt 2 hónapnál idősebb életeteket (Dong és ember leszármazottakat), azaz a magzatokat beültették ember-nők testébe, ha vállalkoztak a testüket gazdatestként adni idegen élet világrahozatalára. Szó sem lehetett többé arról, hogy ezeket a „dajkák” ne szüljék meg. Azonban, ha a szülés után nem akarták a kis életet megtartani, akkor a jelentkező Dongok megkaphatták azokat további felnevelésre. Ha nem Dong volt az újszülött, akkor gyermekes ember-házaspárokhoz kerültek a picinyek.

Beköszöntött újra a deres időszak. Vékony lepel formájában csapódott ki és fagyott meg a légköri vízpára, betakarva a Mars-felszínt. Ronda, ködös idő váltotta fel a szikrázó napsütést. Ez volt a legmegfelelőbb időszak a tárgyalásokra, az országos dolgok megbeszélésére. A kezozinkályhának köszönhetően jól fűtött helyiségekben a lezajlott parlamenti ülés után, amikor arról volt szó, hogy hány gyermekkel gyarapodtak a marsi települések, sor került annak megvitatására, milyen legyen az ország zászlója és a címer, mert ezekről eddig nem döntöttek. A

született megállapodás szerint fekete háttérből rajzolódik ki a vörös bolygó, felette a két kísé-
rőholdjával, és szerepelt még rajta Anguszer nyelven a „Királyság Mars” felirat. Mást nem
jelöltek meg rajta, hogy idegenek nehegy kedvet kapjanak a bolygó újbóli gyarmatosításához.
Ekkor merült fel még az a kérdés is, hogy ha a legfelső vezető: király, akkor kell korona, or-
szágalma, jogar és palást is a részére. Milyenek legyenek ezek? A király elvetette a külsősé-
geket, mondván, hogy a királyság jó működését nem ezek határozzák meg, nem akarja egyi-
ket sem. Végül mégis beleegyezett a koronába, de úgy, hogy azt csak akkor fogja viselni, ha
más bolygóról való idegenek jelennek meg előtte. Ezzel lezárta a témát, mondván, hogy ennyi
elég most, majd később erre még visszatérhetnek. Eddy jelentkezett magán meghallgatásra
Őfelségénél, mondván, hogy a koronára vonatkozóan szeretne egy javaslatot tenni. A kihall-
gatásra magával vitt egy kis vaspántos fa ládikát. Mondta Őfelségének, hogy ez a ládika az
övé, amikor a Holdról eljött, akkor kapta ajándékba a Hold népétől. A Holdon található kristá-
lyokból készült ékkövekből vannak benne példányok és ékszerek is. A köveket a kolóniavezé-
tők csiszolták ékkő minőségűre. A király kézbe vette a ládikát és kíváncsian nézegette.

– Milyen fából van ez? – kérdezte.

– Ébenfából, melyet az Afrika nevű földrésről hoztak Dongi úrnak, a ládika készíttetőjé-
nek, az ötletgazdának az ékkövek számára.

– A veretes vaspántot ki adta?

– A Germek, vagyis a germánok, mert az ő területükön van a legnagyobb mennyiségű és a
legjobb minőségű vasérc. Egyébként ők a Hold legjobb kovácsai.

– Kik a holdi telepeselek, akik a Germeken kívül ott élnek?

Eddy felsorolta a neveket és elmondta, hogy melyiknek mi a jellegzetessége. Őfelségének
nagyon tetszett a Fungák története.

– Ez milyen felirat? – kérdezte, a ládikó tető alsó részén levő írásról.

– Ez a Földön ismert, országtól független nemzetközi nyelven, eszperantóul van írva, mely
a Hold-lakosok állami nyelve, és a szöveg mutatja, hogy a ládika és a tartalma a holdi népek
ajándéka a részemre. De nézze meg Őfelsége, hogy ez az ajándék jelzés minden kőbe bele van
csiszolva és az ékszerek foglalatába is.

Szerm király nézegette a köveket, némelyiket a szeme elé is tartotta, és úgy figyelte, cso-
dálta. Megkérdezte némelyikről, hogy az mi, mert olyat még nem látott. Eddy készségesen
magyarázott el mindent, majd kérte a királyt, válassza ki a kövek közül a neki leginkább tet-
szőket a koronája ékesítéséhez, mert azokat tovább akarja ajándékozni Őfelsége részére. A
király azonban nem fogadott el egyetlen egyet sem. Azzal indokolta a visszautasítást, hogy
azokat eredetileg nem ő kapta ajándékba, ezért nem fogadhatja el. Maradjon neki ajándék
csak az, hogy ezeket láthatta, csodálhatta, és hogy tudja, hogy a Marson van ilyen gyűjte-
mény. Eddy újra tiltakozni akart, de a király végül azzal zárta le a kérdést és egyben a foga-
dást, hogy ő Szerm, a Mars bolygó királya, ezért nem illő, hogy más bolygó kincse díszítse az
ő koronáját. Ő csak marsi ékköveket akar a magáénak tudni. Eddy be akarta zárni a ládikót,
amikor a többi kő alatt a király felfedezett egy másik sor ékkövet.

– És ezek milyen kövek? Ezek tetszenek a legjobban – mondta és érdeklődve nyúlt a kö-
rülbelül húsz darabos táblácska körömnagyságú kövei után.

– Ó, uram, ezek nem értékes kövek, mert csak üvegből vannak. Én készítettem, én csiszol-
tam ezeket már itt a Marson, mert, mint tudja Felség, érték az üveg előállításához és a csiszol-
lásához is. Szeretem a szép színeket. Megpróbáltam, hogyan tudok a színes üvegekből ilyen
kis köveket készíteni. A saját gyönyörűségemre szolgálnak.

– Nagyon szépek. Jók lennének a koronámhoz vagy a másolatához, hogy ne az igazit lop-
ják majd el az arra fogukat fenők. Ha elkészül a koronám, majd el kell készítened az abban
levő kövek másolatait, és életem végén a halotti koronámba kell betenned a másolatokat.
Azokat most rendelem meg. Egyébként, hol tartod ezt a sok kincset?

– A pincében, felséges uram, fekete kendőbe van csavarva a láda és egy kis szekrénybe van bezárva.

– Most maradjunk ebben, Eddy. A kihallgatás véget ért – szólt és felállt.

Eddy is felállt, meghajtotta magát, majd a hóna alá véve a ládikát, távozott. Távozása után rohanvást jött egy udvaronc az éppen most érkezett hírrel, melyet Ruri Dong úr továbbított Szerm király számára: „Kormányváltás történt a Fiastyúk Köztársaságban és az új köztársasági elnök tisztelő látogatásra hamarosan megérkezik a Mars legfelsőbb vezetője elé.” Rohantak Eddy után, ne térjen még haza, jöjjön vissza. Nem tudták, mikor érkezik meg a nagyúr a Fiastyúkról, de már most az udvarba rendelték a minisztereket és a kisebbségek képviselőit, hogy kéznél legyenek, amikor megérkeznek a vendégek. Két hét múlva fogadták a vendégeket. Addigra új szállást emeltek a vendégek részére, legyen hol elszállásolni azokat. A királyi rezidencia épületrészeit felújították. Igaz, a korona addigra nem lett készen, de Szerm király dús fejszőrzetére egy értékes brosst tűztek királyi díszként. Utána mindenki izgult, hogy a király úr ki ne rázza azt a „hajából”, mivel nincs hozzászokva az ilyen ékszernek a viseléséhez. Mindenhol ott lobogtak a királyság zászlói, hogy a vendégek láthassák, nem volt igazuk, amikor lebecsülték ezt a jogrendi létesítményt. Piros szőnyeg nem várta az úrhajójukból kilépő vendégeket, csupán a marsi rendőrök és udvaroncok sorfala. Az udvaroncok és a belső emberek hada azok után következett, és azok mögött állott maga a király őfelsége.

Kissé színpadiasra, talán nevetségesre is sikerült ez a fogadás, mivel a sorfalak mögül és között a király tárt karokkal indult a vendége elé. Nem tudva azonban, hogy az érkezők közül végül is melyik az elnök, ő a magasabb urat ölelte meg és nem az alacsonyabb természetű elnököt. Amikor kiderült a tévedés, az elnököt sem meg nem ölelte, sem kezét nem fogott vele, hanem azt hátba ütögetve közölte, hogy nagyon reméli, hogy a Marssal szemben elkövetett igazságtalanságokat és a galádságokat most jött helyrehozni a Gou küldöttje. Jó, hogy eljött, mert ilyen disznóságokat jó személyesen rendezni. Az elnök köhögött, hümmögött, azután intett a követőinek, hordják Őfelsége elé a Fiastyúk csillaghalmaz ajándékait. Ezeket azonnal elvitték a marsiak, majd betessékelték a vendégeket a királyi fogadóterembe. A vendégek megállhattak a király őfelsége trónja előtt, mely olyan magasra volt emelve, hogy a folyamatosan fel kellett nézni rá. Azonkívül valahonnan egy fénynyaláb hullott a király alakjára, amely különösen zavarta a vele szemben állókat. A kölcsönös rövid üdvözlések után a király felállt, majd intett a vendégeknek, hogy a további megbeszélésekhez fájradjanak át az ebédlőbe. Hosszú asztalok két oldalán ültek a vendégek és a meghívottak. Az asztalfőn a király őfelsége ült. Felszolgálták a Mars legfinomabb ételeit, köztük a különböző itt lakó népek ünnepi étkeit és nyalánkságait. Ezután következett Szerm király élet-elixírje, majd Eddyék vörösborra. Végül a Plut-féle ajzó ital is asztalra került. Szép lányok szolgálták fel, akik az ebéd után a vendégeket az ágyasházba a szállásukra kísérték. Másnap következtek az országjárások, ahol az egyes régiók életével ismerkedhettek meg a vendégek és beszélgethettek az ottaniakkal. Most látszott meg Szerm király bölcsessége, hogy az egyes településeken élők nyelveit mindenkinek meg kell tanulnia az egész országban, hogy mindenki meg tudja érteni a többieket. Az amerikai angolt beszélték a mexikóiak és Eddyék, mások az olaszt. A Dongok a dong nyelvet, de értették a brit-angolt és az eszperantót, és jól tudták az anguszer nyelvet is, az ország legelső hivatalos nyelvét. Akárhová mentek a vendégek, a tolmácsaik mindenhol a települések saját nyelvén is beszélgethettek a lakosokkal, de bármely más nyelven is folyhatott a diskurzus. Az országjárásról visszatért vendégek örömmel mondták el Szerm királynak, mennyire meg vannak elégedve a látottakkal és azzal is, hogy találkozhattak a náluk járt úrhajókapitányok közül Eddy Gray-jel is.

– Más látására nem vágytak? – kérdezte a király, majd folytatta: – Bizony, a derék Jimmy gyereket már nem láthatják, mert a Gou pilótái búcsúzóul kitörték szegénynek a nyakát! Nem restelli az Elnök úr, hogy ide állítva még említést sem tesz sem a gyerekről, sem a sok bakté-

riumról és féregről, melyeket biológiai fegyverként ide szórattott a Marsra? – kérdezte Őfelsége igen felindultan, amit a vendégek fenyegetésnek véltek.

– Tudjuk, hogy ilyen galádságok történtek még az előző elnök idején – válaszolt az elnök. – És tudunk arról is, hogy a biológiai fegyvert nemcsak egyszer vetettük be, hanem korábban is, amikor a „Jég-tengerre” olajpolipokat szórtak az űrhajóink. Szánjuk a marsiakat az elszenvedett bajokért. A sok rosszat jóvátenni jöttünk és valódi békét kötni.

A király kérdésére, hogyan is gondolják azt, a vendégek jelezték, hogy olyan rostban gazdag növényeknek hozták el a fertőtlenített magjait, melyek a textil-, sőt a bútoripar számára alapanyagként szolgálhatnak. Ha a király őfelsége elfogadja, akkor a jövőben is szállítandó benzinért vagy kőolajért, ők pamut, vászon és egyéb ruhaipari, sőt bútoripari cikkek szállítanak a Marsra cserébe, de akár orvosi műszereket is, sőt lehet náluk az egyetemeken tanulnia a marsi fiataloknak. Látják, milyen nagy változásokon ment át a marsi élet. Ennek a továbbfejlesztésében szívesen részt vállalnának azzal, amiben Őfelségével megegyeznek. Szerm király és tanácsosai az ajánlatot megtárgyalták és megállapodtak. Így jött létre a Gou-Mars-Hold kereskedelmi egyezmény, mely mind a három égitestre nézve kedvező eredményekkel zárult.

A vendégek között voltak nőnemű lények, a Dongok szavaival mondva: nőtények. Eddy felfedezett egyet, amelyik földi lányhoz hasonlított és emlékeztette egy őt figyelő szempárra, amikor a Goun járt. Az ő ízlése szerint a nő arca nem volt szép, de a csillagként ragyogó szemei megfogták mindjárt. Minél tovább nézte, annál inkább az volt az érzése, mintha már régóta ismerné a csillagszeműt, akinek két csillag a két szeme, a mellei a telihold és a nap – éppen úgy, mint a magyarok meséjében a csillagszemű tündérlányé. Többé már nem tudott másra nézni, csak rá. Falta a szemével. A csoportban a többiek mögött ágaskodó lány is észrevette őt. Pillantásuk találkozott éppen, amikor az Elnök hozzá lépett és közölte, hogy vele kell mennie, mert be akarja mutatni Szerm király őfelségének azzal, hogy a rostonövények fonó- és szövőnőjeként őt itt fogja hagyni a marsiak megsegítésére. De úgy is veheti a király, hogy a fonó lány a záloga a Gou és a Mars között most szentesített békének. A lány már ismerte az elnöknek ezt a szándékát, így csak biccentett és máris elindult vele. Nyúlánk alakja, magas homlokára hulló barna hajtincse mindenkinek feltűnt. Ő volt az egyetlen, akinek dús barna haja volt, mivel a többi fiastyúkinak csak gyér haj lengedett a fején. A király, Eddy és Robert társaságában éppen feléjük nézett, így a bemutatás teljes sikerrel járt. Őfelsége megköszönte, hogy az elnök átengedi a lányt a marsi nép megsegítésére, majd utána a lány felé fordulva közölte, hogy ha nincs ínyére a kis hölgynek, őt Eddy Gray házába szállásolja el. Ott kell kialakítania a műhelyét, mert ott nem fog zavarni senkit a gépek zümmögése. Ez a hűség alattvalója nem nő, nincsenek gyerekei és ráadásul a Dongok ott laknak mellettük. Aranka mosolyogva köszönte meg Őfelsége szívességét. Azt mondta, hogy a munkájában nem fog csalódni a király. Ezzel az ember-ajándékozással azonban még nem ért véget az elnöki ajándékok sora. Egy másik lány adományozására is sor került, aki szintén szövő-fonó tevékenységével fogja segíteni a marsiakat. „Ezek a lányok földiek” – mondta az elnök, és mivel itt tudomása szerint több földi él, mint a Goun, bizonyára a Marson szívesebben fognak élni ezek a lányok, és ezzel hasznára lesznek az itteni társadalomnak. Szerm király köszöntötte a másik ember-ajándékot, aztán pár perc gondolkodás után közölte, hogy Alizt szívesen fogják fogadni a Cserek. Aliz köztük fog élni és munkálkodni. Hogy lássa az elnök, mennyire komolyan gondolja ő a marsi uralkodó a munkaerő-elosztást, máris odahívta magukhoz a Cserek doktorát: Cser urat, vizsgálja meg a lányokat, egészségesek-e, aztán vigye el Alizt a népéhez, akinek ezután ott kell élnie. A két lány búcsút vett egymástól és az uraktól. A teljes három hetes vendégeskedés után az Elnök és kísérete visszautazott. Az udvarnál rendbe raktak mindent a nagy felfordulással járt vendégség után, aztán megkezdődtek újra a dolgos hétköznapiak. Mielőtt Eddy hazautazott volna, Szerm király magához hívatta Eddy is és Arankát is, az ajándéklányt. Le kellett előtte térdepelniük. A király a fejükre tette a kezét és áldását adta rájuk. Ket-

tőjük közül csak Eddy tudta, hogy a király már most áldását adta a jövőendő frigyükre. Valamiért nagyon biztos volt abban, hogy belőlük egy pár lesz. A fogadás napján reggel Eddy fejfájással ébredt, valamiért nyomott volt a hangulata, de a nap végére a boldogság miatt már semmi baja sem volt. Bizakodással nézet a következő napok elé.

Hazaérve nem győzte behordani az Arankának kijelölt szobába a lánnyal együtt érkezett rengeteg ládát és csomagot, amit magával hozott Gouról. Mondta Aranka, hogy a személyes holmija kevés, ami a sok csomagot illeti, azokban gépek és az azokhoz valók vannak. Van fonó- és szövőgépe, varrógépe, nemezkészítője, a bőr megmunkálásához való eszközei, a gépekhez való pótalkatrészek, anyagok, köztük szkafanderhez valók, és az élelmiszereken kívül még nagyon sok minden más, ami csak egy női háztartáshoz szükséges. Eddy a kezdeti letargiaja után készséggel segített mindenben. Ez a lány már most, az induláskor teljesen más volt, mint amilyen Lina volt. Aranka elmondta, hogy az anyját Magyarországról rabolták el a Fias-tyúkiak. Apja Goura való pilóta, aki nemesércért ment egy kisbolygóra, a Naprendszerünkön túli területre, de nem tért vissza. Anyja egyedül nevelte fel őt és az öccsét, bár Gou irányítói minden segítséget megadtak számára. Anyja mesélt neki a Földről. Ő mindig szerette volna látni, oda utazni, de nem volt rá módja. A köztársasági elnök megbízásából ő jelen volt, amikor a marsi űrhajókra a Goun termőföldet gyűjtöttek. Amikor arról volt szó, hogy a Marson élőket meg kell segíteni, azonnal jelentkezett, bár sajnálta az anyját és a fivérét elhagyni. Remélte a találkozást azzal az űrhajókapitánnyal, és azt is, hogy a Marson közelebb lévén a Földhöz, talán lesz alkalma oda is ellátogatni.

15. Aranka

Aranka elmondta, mennyire örül, hogy Szerm király őfelsége itt jelölte ki a szállását. Nagyon ígérte a lány, hogy majd segíti Eddy háztartását, hogy mivel egyedül él, ne bánkódjon annyira a párja elvesztése miatt. Kérdezte, milyen volt a felesége. Eddy elmesélte, hogy Linát a szépsége és a kedvessége miatt kedvelte meg és vette el feleségül. Lina a házassélettől elzárkózott, és egyik butaságot követte el a másik után. A szkafander eset után már annyira haragudott rá, hogy egyetlen percet sem akart tovább egy fedél alatt élni vele. Azt is elmesélte, hogy mit mondott a Cserek orvosa a felesége állapotáról, ami miatt Őfelsége hozzájárult ahhoz, hogy Lina visszatérjen a családjához a házasság felbontása révén. Azt orvos véleménye szerint Lina a házasságra, a nemi életre alkalmatlan.

Aranka figyelmesen hallgatta „a házigazdát”. Azt mondta később, hogy „a Földön ezt az állapotot autizmusnak nevezik, sajnos nem változtatható ez az állapot jobbra. Senki sem tudja, miért születnek ilyen másnak ezek az emberek. Csak azt lehet tudni, hogy ez nem elkényeztetés miatt alakul ki, mert ez betegség. Olyan állapot, amely az anya teljes odaadó magatartását igényli, de a legteljesebb szeretet mellett sem gyógyítható. Vannak, akikből zsenik lesznek, vannak, akikből magatehetetlenek, másokra rászorulók, és lehetnek Linához hasonlóak is. Az autista mindig igazat mond, sohasem hazudik, de a sikertelenség gyakran vált ki belőle csillapíthatatlan dühöt. Gyakori nála a lehangoltság, olykor a gyűlölet. Szánni valók, mert a legteljesebb mértékben szorulnak segítségre rengeteg szeretettel, hogy lelki sérülést ne okozunk nekik. Segítendő, hogy az életük elviselhető legyen saját maguknak és a hozzátartozóinak is. A családnak mindent el kell követnie, hogy az ilyen gyermekek legalább valamennyire el tudják látni magukat, képesek legyenek másokkal beszélgetni, együttműködni, ismerjék a betűket, az írást, tudjanak olvasni, és amit képesek a saját akaratukból vagy mások hatására sajátítani idegen nyelvet, azt is jól megtanulják. Úgy kell a segítségükre lenni, hogy ők is boldogok legyenek.”

Aranka magyarázata után gondolkodott el Eddy azon, hogy vajon autista lehetett-e Jimmy is, vagy neki csak a természete volt elviselhetetlen, hasonló az apjához? De jó lenne, ha ez a rémálom már véget érne és sem Robert sem az ő utódjai közül senki sem lenne ilyenné a jövőben. Amikor megtudta, hogy Aranka édesanyja magyar, örült, hogy ebben a lányban is folyik magyar vér, éppen úgy, mint Péterben, akivel mindig jól jött ki. Úgy érezte, szerencsésen választott Őfelsége, amikor őt küldte el vele. Ennek a lánynak is okos komolyság ül az arcán. Nagyfokú bátorságra vall a tette, hogy eljött élni a Marsra, holott a Goun nem kell oxigénpalackkal járni-kelni, mert a légköre olyan, mint a Földé! És a szemei huncutak, éppen úgy, mint Péternek, aki nagyon szeretetteljes ember. Különleges teremtség lehet ez a lány! Eddy nem sejtette, hogy Aranka is nagyon örül, hogy Őfelsége Szerm király őt pont az ő úrhajósához küldte, aki neki már a Goun annyira megtetszett, mert az arca nemes vonalú, jóindulatról árulkodik, a szeme okosságot tükröz, és mellette lágy a pillantása, szép, férfias kezei vannak, és az alakjuk is hasonló, és a szája olyan csókolni való.

Aranka még azt is mondta, hogy mielőtt ide jött a másik lánnyal együtt, úrhajósképzőbe kellett járnia, hogy ismerje valamennyire az űrtechnikai fogásokat szükség esetére. Ezeket hallva Eddyn határtalan boldogság lett úrrá. Már volt mellette egy lény, akivel tudott beszélgetni akármiről, akármikor, és közös témájuk az úrhajózás.

Ruri Dong egy este megjelent szemügyre venni az új szomszédját: Arankát. Jól elbeszélgettek Dong nyelven Eddy csodálkozására. Ruri úr a búcsúzásakor titokban megszorította Eddy kezét. Amikor Eddy elmondta Arankának, hogy ez az úr nem ember, nem akarta elhinni a lány. Még aznap este Eddy elővett néhány konzervet és megkínálta Arankát egy kis „hazával”. Utána Aranka elmosogatott, leszedte az asztalt. A vacsorát megköszönte és jó éjt kíván-

va elindult a szobájába. Félúton azonban visszafordult, és adott Eddynek két orrdugót, hogy azokat tegye az orrlukaiba. „Ha beleteszi” – mondta –, „nem kell oxigénpalackot használni, mert azok megszűrnek a levegőt, a tüdőre ártalmas anyagot nem enged be a szervezetbe.” Eddy kipróbálta és édesen aludt egész éjszaka. Reggel a saját magával hozott élelmiszereiből készített reggelivel várta Aranka, és főleg terített asztal mellett teával, kávéval és édes mosollyal. Eddy mielőtt leült volna a közös reggelihez, megpuszilta Arankát, így kívánt neki kellemes napot és jó étvágyat. Közös együttélésük jól kezdődött. Ahogy végeztek a lakás rendbe rakásával, megjelent ismét Ruri úr és mindkettőjüket településre hívta. Azt mondta, hogy Eddy már olyan régóta elment hazulról, hogy minden újnak fog hatni, amit látni fog, ezért rá is ráfér a gazdaságuk megtekintése. A DÓM-ban az állatokat és a veteményest nézték meg. Megvizsgálták, mi minden tennivaló van a mezőgazdasági területükön. A férfiak legnagyobb öröme Aranka vasvillát ragadott a trágya kihordásához, aztán segített az ivóvizet az állatok elé önteni, majd a szénát eléjük tenni. Összegyűjtötték a tojást, és mindenki vitt magával belőlük haza. Aranka kérdése, miután mindent megnézett, az volt, hogy honnan vesznek édesítő szert, mert ő az édes ételeket nagyon kedveli. Mondták, hogy ávizst termelnek, azt teszik örökre az ételekre, egyébként nem nagyon használnak édesítőszeret. Nem készítenek édes ételeket. Mondta Aranka, hogy ő hozott cukorrépa magot, abból tudna csinálni édes szirupot cukor helyett. Ha kapna egy területet, szívesen elvetne a magával hozott magokból valamennyit. Hozott diófa sarjat, hogy abból lehessen diófájuk majd, mert a dióban is sok tápanyag van, szükséges az emberi szervezetnek a dió fogyasztása is. Mindkét férfi csodálta Arankát, és ő hamar észrevette ezt. Örült az új ismerőseinek, de legjobban annak örült, hogy Eddyhez került, aki már a Goun jártakor megtetszett neki. A gazdaságban tett látogatás után mindenki hazatért. Aranka, sült tojásos főtt tésztát készített ebédre kettőjüknek, a magával hozott narancs kifacsart levét itták utána. Eddynek nagyon ízlett ez az étel, mert ilyet eddig még nem evett. Azt mondta, elégedett a „szakácsnővel”. Ebéd után Aranka elővette a fonnyalt munkáját. Mellé ült és nézte, majd megkérdezte, segíthet-e. Az életük így folytatódott. Eddy boldog volt. Esténként leült és verset kezdett írni Arankához, hogy legalább írásban fejezze ki az érzelmeit. Bár érezte, hogy a lány is érdeklődik iránta, de ő még nem mert kezdeményezni. Egyik este mesélt a Holdon töltött időről, és hogy mivel szórakoztak ott a társai, milyen zeneszámokat hallgattak, és így tovább. Aranka megjegyezte, hogy tud táncolni, ha akarja Eddy, és ha van zene, táncolhatnak. Eddy tangót tett a lemezjátszóra. Olykor szégyellte magát, amiért annyira magához szorítja a partnerét. Aranka nem tiltakozott ellene. Ez a boldog élet már egy fél éve tartott, amikor egy nap megkérdezte Aranka, levághat-e ebédre egy tyúkot vagy csirkét? Leves lett a tyúkból, a csirkéből paprikás, nokedlivel. Meghívták Ruri Dongot vacsorára. Utána vele is táncolt Aranka. Az „öreg” határtalanul boldogan tért haza. Eddy meg itthon az ágyába. De hiába akart elaludni, nem tudott, csak forgolódott. Először arra gondolt, biztosan a jól tartottság, vagyis a sok évés miatt van ez, de hamarosan rájött, hogy: á, dehogy. Határtalanul kívánta, hogy ne egyedül aludjon, hanem, hogy Aranka mellette legyen a pehelypárnán, a pehelypaplan alatt, a Fungák hatására magának elkészített piros és fehér tulipánokkal díszített nagy ágyban. Cipőt húzott. Aranka szobájához osont és kopogtatás után beszólt, alszik-e Aranka. Ő nemmel válaszolt, aztán jó éjt kívánni bement Eddyhez. Eddy szégyenlősen Aranka kezébe csúsztatta a papírlapocskát a versével:

Arankához

Ó, drága Aranka, idegenből jött lány!
Értem jöttél ide, mert engem akartál?
Régóta várok rád, akarva akarlak,
Jöjj karjaim közé, hogy betakarjalak!

Szeretlek Arankám, én kedvesem, drágám!
Lelki jószágodnál nincs előttem drágább.
Szeretem a hajad fényét, ragyogását,
Csillag szemeidnek meleg sugárzását.

Őszülő fejemet hajtom az öledre,
Szerető szememmel kereslek örökre,
Epedő ajkaim kívánják a kebled,
Ó, nagy sóvárgással vágyom tested-lelked.

Aranka átfutotta a sorokat, azután magához húzta Eddy-t. Megcsókolta. Együtt mentek be a szobába, ahonnan Eddy nem jött ki reggelig. Együtt aludtak azon az éjszakán, de másnap éjjel már nem aludtak. Boldogan lettek egygyé. Az együttélésnek meglett az eredménye hamarosan. Aranka ruháit egyre bővíteni kellett, mert szépen hízott. Ezt hamar észrevette Ruri papó, aki egyre gyakrabban lett a vendégük. Boldog volt a fiatalokkal, de a fia, Filiz sápadt a féltékenységtől. Furcsának találta, hogy egy Dong, az ő apja hogyan és miért keresi fel a párt olyan gyakran. Mit akar azoktól? Vagy az amerikai akar tőle valamit? Mit? Mondta is az apjának, hogy nem nézi jó szemmel ezt a nagy barátkozást! Ne felejtse el, hogy ő Dong! Mivel az apja nem törődött a féltékenységgel, a helyzet kezdett elmérgesedni és éppen akkor, amikor Aranka elérte a terhességének a 8. hónapját.

Filiz figyelmeztette Eddy-t, hogy csökkentse a fűtést, mert sok villanyáramot fogyaszt. Aztán a vízfogyasztást találta soknak. Majd egyik napról a másikra eltűnt hazulról. Azzal kereste fel Szerm király őfelségét, hogy Eddy-t bizonyára megvesztegethette Gou küldöttje, mert Eddy a pincéjében ékköveket tart egy ládában, amit eddig nem látott nála. Eddy hitvány csaló, tolvaj lehet! Ha ez a sok ékkő nem a Gouról való, akkor csakis a Mars kirablását csinálja ez az alávaló gazember! Azt mondta Őfelségének, hogy ő neki, Filiznek és a Dongoknak adja azokat a köveket, mert ő jobban megérdemli, mint Eddy, aki az egész székvárosi tartózkodása alatt nem csinált semmi mezőgazdasági munkát otthon, most meg habzsolja a termékeket. Már megettek két tyúkot és egy csirkét, amik a Dongokat illetnék és nem Eddyéket! Őfelsége meghallgatta a panaszt és hazaküldte Filizt azzal, hogy hamarosan kivizsgálja az ügyet, de mielőtt kivizsgálná, Filiz adja át a panaszát írásban. Meglepődött Filiz az írásban átadandó vádirat kérése miatt. A királyhoz fordult, nem mondhatott ellent. Megszerkesztette a vádiratot és átadta Őfelségének. Otthon kellett megvárnia a döntést. Az Anguszer király őfelsége az ügy kivizsgálására már azért is Cser doktort küldte ki, mert benne bízott meg a leginkább. Azt sem akarta tudatni a vádlóval, hogy ő tud a kövekről. Meg kellett mutatnia, hogy valóban kivizsgálja az ügyet a bejelentésre. Igyekezni kellett ezzel, mert nem szabad idegeskednie Arankának, a terhes asszonynak. Mielőtt Cser doktor elindult, részletesen közölte vele, hogy Eddyvel az ékkövekről mit beszélt, tehát, hogy milyen iratos ládában milyen kövei vannak. No, Cser doktor megérkezett a királyi számvevőszék két emberével. Elkérték Eddy-től az összes iratot a mezőgazdasági termelésre vonatkozóan és a lakásában levő tárgyak jegyzékét. Ugyanezeket elkérték Filiztől is, sőt a villanyáram termelésről szóló iratokat a fogyasztott árammennyiséggel együtt. A vizsgálat kiderítette, hogy Filiz alaptalanul vádaskodott. A jegyzőkönyvet Filiznek is, Ruri Dongnak is el kellett látnia a kézjeggyével Eddy és a számvevőszék emberein kívül. Már Cser doktor is megmondta, hogy nincs igaza Filiznek, ezért jobb, ha nem vádaskodik, mert Őfelsége biztosan nem fog örülni, ha a jegyzőkönyvet áttanulmányozza. Filiz azonban azt válaszolta, hogy ő tudja, mit beszél, a király higgyen neki.

A revizorok elmentek, de a megállapításuk ellenére Filiz mégis lekapcsolta Eddyéket a villanyáram szolgáltatásról és elzárta a vizet. Eddy nagyon ideges lett, amikor megtapasztalta, hogy nincs sem áramuk, sem vizük, holott a felesége bármelyik pillanatban szülhet és nincsenek ellátva ezekkel. Ruri papó azt ajánlotta, hogy vigyenek tőle, ami kell, vagy költözzenek át ideiglenesen hozzá. Nem akartak a jóindulatú öregnek a terhére lenni, ezért Eddy a DÓM-ból

hozott vizet, a tartalék napelemeit felszerelte a háza tetejére, hogy legyen saját áramuk, legyen valamennyire meleg, és Aranka tudjon főzni és tisztálkodhassanak. Az ő szárnyasaikat, a két juh tenyészállatot és a két gödölyét áthozta a pincéjébe a Dómból a szükséges takarmánnyal együtt. Miután ezt meglátta Filiz, lezárta a DÓM-ba vezető átjárót is. Eddy már oda sem mehetett vízért, ezért Ruri úrhoz kellett menni érte. Ruri papó már nagyon sokallta a fia viselkedését, ezért az adó-vevőn felkérte a királyt, tegyen rendet náluk, mert Aranka belehalhat a szülésbe, ez nem mehet így tovább. Azt a választ kapta, hogy tartsanak ki, türelem, hamar elrendezi végérvényesen ezt a dolgot.

A hét végén megérkezett Őfelsége Cser doktorral a Cser népcsoport vezetőjével az országos hatáskörű főúrral és jól összeszidta Filizt. Azt is mondta neki, hogy ezek a vádjai és összeférhetetlenségi tettei azt eredményezték, hogy azonnal el kell hagynia a Mars bolygót a családjával együtt. Menjen vissza a Holdra, ha csak így tud viselkedni az ő kedves, belső emberével, Eddyvel. Megmagyarázta, hogy a köveket az ajándékládában ismeri már régóta, Eddy nem rabló, nem tolvaj. Eddy amikor máshol volt, nem lehet egyszerre két helyen, azért nem dolgozott a DÓM-ban. Ellenben ott a Dongoknak is a feladata a munkálkodás, amit már nagyon régóta nem csinálnak. Ha most Eddy távolléte alatt mégis nekik kellett a munkákat elvégezni, a számla ki van egyenlítve. Eddy és felesége egyébként nem fogyasztják el mind a hat amerikai által fogyasztandó árammennyiséget, ezért az jár neki akkor is, ha a családja létszáma megnő. Nemcsak a Dongok hozták létre ezt a telepet, tehát Eddy jogosan részesedik mindenkiből. Filiz nem vonhat meg tőle semmit, mert nincs joga hozzá. A hat amerikai ide települőből csak Eddy él itt egyedül, ő végzi el a hatukra kirovandó munkát. De, ha hat helyett dolgozik, akkor hat rész jár neki. Aztán vegyünk azt a felrótt vétket, hogy Eddy csaló. Ki a csaló? Nem Filiz a csaló, aki becsapta Erikát? No, jobb, ha ezt tovább nem taglalják, mert akár az életével is fizethet Filiz a tetteiért! Filiz először azt kérdezte, hogy front van-e, hogy mindenki ennyire ellene van, de azután megígérte, hogy ha nem kell elmennie a Marsról, akkor tovább nem tesz semmit Eddy ellen és visszaad mindent. A király bólintott. Mondta, hogy ezt az ígéretet most elfogadja, de a legkisebb újabb rossz lépése esetén Filiznek mennie kell!

Délután Arankának megszülettek a hármas ikrei: két fiúcska és egy kisleány. Boldog volt mindenki és főleg a szerencsés szülés miatt, és mert a mama és a babák is jól voltak. A gyermekeknek nevet a király adott, ki másnap hazautazott. Elkísérte egy rövid ideig Ruri Dong is, mert – mondta – meg kell beszélniük még valami fontosat. Arról volt szó, hogy Ruri úrnál maradt egy embercsíra, aminek a kihordására ő Arankát szeretné megkérni, ezért ehhez kéri Őfelsége beleegyezését. A király kérdésére, hogy miért tartotta azt vissza, elmondta az emberpalánta történetét, mely az ő életének egy részét képezi:

„Ő, Ruri Krouto ugyanarról a bolygóról származik, ahonnan Őfelsége, Szerm király. Emlekezete szerint, a Luru-ka-to nevű csillagrendszerben, a To-Kai galaxisban helyezkedett el a Kro nevű bolygó, melyen élt ő, az ő csodálatos szépségű feleségével: Bo Kro-ut-a-val. Felesége nevében a -Kro- mutatja, hogy a Kro bolygóról származik, az -ut- azt, hogy királyi vérvonalhoz tartozik, az -a- azt mutatja, hogy nőnemű a név viselője.

Tekintettel arra, hogy a bolygójuk természeti kincseit az évtilliók alatt eléggé elhasználták az ott élő népek, a király úgy döntött, hogy atomerőművek láncolatát építi ki, hogy az biztosítsa azt az energiamennyiséget, amire a bolygó lakosságának az életéhez szüksége van. Azért döntött emellett, mert bár volt a körülöttük élő és általuk uralt (vagy csak befolyásolt) népű bolygókon elegendő ásványi kincs még a Kro számára is, számított ezeknek a népeknek a bármikori lázadására. Ha ez megtörténne, sokkal rosszabbul járna Kro, mint ha tovább próbálkozik saját erőforrás létesítésével. Huszonnégy atomerőművet építettek, melyek működése mindaddig megfelelőnek bizonyult, amíg fegyverkezni nem kezdtek részben a Kro-n élő népek egymás ellen, részben más bolygók olyan hódító népei miatt, akiknek éppen az ő energiáik kellettek. Az atommeghajtású fegyvereket magas hegyek mélyén, kialudtnak vélt vulkánok oldalában rejtették el. Csak arra nem gondoltak, hogy ha az alvó vulkánok valamelyike újra

kezdené a működését, az veszélyes lehet, ha atomerőmű közel van hozzá. Sajnos egy ilyen vulkán feléledt. Az ott elrejtett atomfegyverek felrobbantak a vulkáni láva hőjétől. Ez a vulkáni láva kilövellés indította be egy másik „alvó” vulkán működését is. A lavájuk elérte a legközelebbi atomerőműveket. Ezek kigyulladtak, a tengerről induló szökőárak elborították a környező településeket. Aki egyáltalában képes volt megmenekülni a szökőártól sújtott vidékekről, azok teljesen összeégve haltak meg az erőművek sugárzásától. Menthetetlenné váltak azok a területek. Igaza lett a csillagiósuknak, aki már 200 évvel a katasztrófa előtt megjósolta a nagy égést, de akkor még senki sem hitt neki. Bár a baj lassan harapózott egyre tovább, végül lángra gyúlt az összes erőmű. Amikor legelőször észlelték a bajt, néhány űrhajó útnak indult, hogy mentse a lakosságot, ahová csak tudja. A lassan egyre tovább haladó alattomos bajnak a következő észlelésekor – a baj megtörténte előtt 10 évvel – a közben visszatért űrhajók igyekeztek sürgősen elszállítani további személyeket a bolygóról. Így történt, hogy Kro menekülő lakosságából jutott a Fiastyúk két bolygójára: a Goura és a Zi-re, jutott a Marsra, sőt a Szíriusz B-re is belőlük. Az utolsó űrhajó a királyi család tagjaival indult el. Ezen az utolsón akart elutazni Ru Krouto (Kro Napjának a fénye), és a felesége Bo Kroutoa (Kro Aranya), néhány gazdag család tagjával együtt, amikor történt a teljes katasztrófa. Ők ketten csak akkor akarták elhagyni a bolygót, miután a lakhelyükhöz legtávolabb levő atomerőmű működését már leállították. Már mindenki bent volt az űrhajóban, csak őket, kettőjüket várták. Az utolsó pillanatban még sikerült beszállniuk, de már nem ők indították el az űrhajót, hanem a bolygó szétrobbanásának a lökéshulláma. Visszanézve látták szállni az űrben a darabokra szakadt bolygó izzó darabjait. A vulkánok kitörése, az izzó lavának a szétfreccsenése rettenettel töltötte el őket, látva az otthonuknak eddig helyet adó bolygó pusztulását.

Csaknem teljes mértékű fénysebességgel repültek, de nem tudták hová, mert a repülésük közben nekik csapódott repülő bolygódarabok eltérítették őket a programozott útiránytól. Egy idő után, amikor a feleségével magukhoz tértek, már csak azt tudták megállapítani, hogy óriási sebességgel repülnek. Ru herceg és felesége valószínűnek tartotta, hogy a fénysebességen felüli mértékű sebességgel száguldhatnak, mert rosszul voltak. Nehezen lélegeztek, úgy érezték, hogy a fájdalomtól kiszakad a mellük közepe, kalimpált a szívük. Nem tudták a sebességet megállapítani a műszerek megzavarodott működése miatt. A következő megállapításuk az volt, hogy mindenki meghalt az űrhajóban, őket kivéve. Utána észrevették, hogy az űrhajó megsérülhetett, mert úgy tűnt, hogy szökik a levegője. Elvértve mégis működött még néhány kapcsoló. Megpróbálták működésre késztetni a külső sérülések javítására, hegesztésére programozott robotot. Kiküldték a hegesztő robotot a külső javítások elvégzésére. Bent Ruri végzte el a luktömítést és a hegesztést az űrhajó belső falán. Keservesen tudott eljutni a javításhoz szükséges anyagokért. A veszélyes szakmunka merő kínlódás volt. Felesége csókjai viszont feledtették vele a belső hibaelhárítással járó sok szenvedést. Ezután már jobban érezték magukat. Ruri boldog volt, hogy a sérülései okozta fájdalmai ellenére el tudta hárítani az űrhajó belső megsérülése miatt rájuk váró óriási veszélyt. Ezután igyekeztek tájékozódni, hogy egykori pilótájuk vajon mely bolygót jelölte be célállomásként. A képernyőn megjelent egy rendszerkép, mely az útirányt mutatta. Ru két fokkal a skálán pályamódosítást végzett, hogy ne a Mars legyen a célállomás, hanem a Föld irányába haladjanak, de nem tudta, sikerült-e, mert az űrhajó műszerei továbbra is csaknem teljesen működésképtelennek tűntek. Rettenetes sebességgel forogtak a csavarok és a kerekek a műszerfalon, míg a fogantyúk nagy része kiszakadt a helyéből. A feleségével az űrhajó padlóján ülve vagy fekvé voltak képesek utazni, mivel a fekvő helyzetbe hozható ülések már régen kiszakadtak a helyükből. Mindig arrébb ülve és valamibe állandóan kapaszkodva jutottak el az élelmiszerért és az italokért. Megállapították, hogy sebességük nem változott, még mindig száguldanak, és ez a szörnyű száguldás nagyfokú fejfájást eredményezett náluk. Megpróbáltak vizes ruhát tenni a fejükre, hátha segítene, de nem sok eredményt hozott. Az űrhajójuk fedélzeti kamerája által hozzájuk bevetített képen látták, hogy sűrű meteoritfelhő érte el őket jobbról, melynek a megszámlálhatatlan,

mogyorónál hol kisebb, hol nagyobb szemcséi sűrűn kopogtatták az űrhajójuk páncélzatát. De amikor azt hitték, hogy ezzel vége a gyötrő félelmüknek, akkor valamilyen pórul járt űrhajó eleme súrolta az oldalfalat. Voltak ott jéggé fagyott széketes és vizeletes zacskók, sőt még egy WC tartály is. A következő ütközéseket egykori bolygók szikladarabjai okozták, majd végeláthatatlan űrszemét szőnyegbe futottak bele. Ez hozzájuk képest lassan mozgott, de amilyen lassú volt, olyan káros is lehetett volna. Ebből egy jókora és éles körvonalú űrjármű-páncélzattal ütközve megbillentek, forgómozgásra kényszerültek. Végre, miután egyenesbe kerültek újra, látták a műszerekről, hogy ez az ütközés kilendítette őket az előre beprogramozott pályasíkból, eltérítette őket a marsi célállomástól. Ezután újabb ütközés következett valamivel, de azt már nem tudták meg, hogy mi okozta. Az újabb ütközés miatt a padlóra zuhantak arccal előre. Utolsó lélekjelenlétükkel a kezüket a fejükre kulcsolták, hogy azt védjék. A padlón feküdtek, lábukat egy szekrénynek a még rögzített két lába köré kulcsolva próbáltak kapaszkodni, hogy a rázkódás tovább ne dobálja őket. Elvesztették az eszméletüket egy újabb zuhanás okozta ütődéstől. Arra tértek magukhoz szörnyű fájdalmak között, hogy humanoidok hajolnak feléjük. Ők voltak a Holdon élő Dongok. Később tőlük tudták meg, hogy a nagy szerencsétlenségben egyedüli szerencsésük volt, hogy kerámia burkolat védte az acélvázaz űrhajójukat. A váz egyben tartotta a z űrhajót, a bevonat pedig megakadályozta, hogy szénné égjének benne az űr nagy sugárzásától és a Hold testébe történt becsapódásuk okozta hőség következtében. Sokáig tartott, amíg az összeégett bőrük meggyógyult, és járni, beszélni lettek képesek. Dongi Dong által a Dong nép befogadta a szerencsétlenség áldozatait. Hogy teljes jogú tagjai lehessenek a Dongoknak, Dongi Dong névváltoztatást hajtott végre az ő beleegyezésével. Az Ő: -Ru- neve Kro nyelven azt jelentette, hogy: „Kro Napjának a fénye”, a -Ri- pedig Dong nyelven: „idegen”-t jelent. Dongi Dong úr azt javasolta, hogy legyen a neve: Ruri a két név összevonása révén és a Dong nemzetségnév hozzáadásával. Ruri Dong első feleségének neve pedig a Bo-Kro-ut-a-ról Bo Kro-ut-ri-re változott. Az egészségi állapotuk helyre jött, de a lelki nem. Amikor végre nagyon sokára teherbe esett a felesége, Bo, már túlkoros volt a szülésre. Beteg volt és nem lehetett tudni, ki tudja-e hordani a gyermekét. Akkor a Dongok azt ajánlották, hogy ha Ruri felesége hozzájárul, kiveszik a gyermeket a méhéből, aki majd lombikból Dong módra fog megszületni. A felesége ehhez hozzájárult, mert már nagyon betegnek érezte magát. Másnap reggelre meghalt. Akkorra olyan lett az a drága szép teste, mint a megbarnult és megszáradtan lehullott őszi falevél. Amikor képes volt Ruri Dong túltenni magát a fájdalomán, Dongi Dong azt ajánlotta, házasodjon be az ő családjába, hogy a Kro nevű bolygójának, mint az utolsó életben maradt egyede ne tűnjön el a világból minden jel nélkül. Vigye tovább a testét, a lelkét, a szellemét az ő lányával kötendő házasságból születendő utódjaival. A házasság megkötetett. Ő, Ruri Dong mindig azt hitte, hogy a felesége: Ra („a Nap lánya”) Dong is akarta a házasságot. Szült neki hat erős, egészséges fiút és felnevelte őket. Azonban az egyik kedvelt udvaronc meghalt az egyik bolygóközi utazásán. Holttestét az űrhajó hazahozta, hogy a Holdon, a szerettei jelenlétében temessék el. Mindenki gyászolta, mert mindenki szerette. Ruri úr felesége az elhalt halotti máglyájára azzal lépett fel, hogy az ő egyedüli szerelme, akivel az életét le akarta élni, ez a Dong volt, és ő nem akar többé nélküle élni. Rurinak volt a tiszte a máglya meggyújtása. Ott égett el a felesége annak a lángjai között. Ez olyan borzalommal töltötte el őt, hogy ő azóta sem tud magához térni. Miért kényszerítette Dongi úr a saját édes lányát: Ra-t, a vele, Rurival való házasságra? – nem érti most sem. Amióta Arankát ismeri, szeretné, ha ő hordaná ki és szülné meg az első feleségétől való gyermekcsírát, ha az még egyáltalán életképes annyi késleltetés, annyi feleslegesen elmúlt idő után.

Őfelsége azt mondta, örül, hogy Ruri ezt elmondta, mert most már tudja, hogy a távoli őshazából legalább Ruri is itt van, és Ruri nem akárki. Ő, a mostani Szerm király, az óriások közül való, míg Ruri az embernagyságúak közül, de ez nem változtat azon, hogy ő mennyire tiszteli, szereti Őt. Ruri őse volt egykor Kro bolygó királya, míg az Ő őse, azaz Szer népének királya, társuralkodó volt ugyanazon a közetbolygón a Ru őse mellett. Most már tudja, azért

viselkedett Filiz ilyen csúnyán, mert örökölte az emberi irigységet, kapzsiságot. A Szerek még az első űrhajóval jöttek el Króról, akkor, amikor a csillagjós először vetítette elő a veszedelem eljövételét. Ruri pedig csak a következő csillagjós általi megjövendöléskor az utolsó űrhajóval hagyta el a bolygójukat. Ő az utolsó élő herceg Króról. Király öfelsége tudja a Gouról idelátogatott elnöktől, hogy a galaktikus erőttől hajtva tíz földi évvel számolt időegység eltelte után a szétrobbant közetbolygójuk darabjai újra összeálltak, hála egy aszteroida odacsapódásának, mert annak a vasmagja tartja össze az egész, darabjaira hullott, de most újra összeállt bolygót. A bolygón élnek még emberek, de igen fejletlen civilizációban. Ő, Szerm király nem bánja, hogy csak olyan civilizációban élnek, mert így egyhamar legalább nem akarnak majd újabb fegyverkezésbe kezdeni és több esélyük marad a megmaradásra, az emberi fajnak a túlélésére. Ő azonban nem akar visszaköltözni, mert itt van minden élő hozzátartozója és rokona, ismerőse. Itt tisztelik, itt ő király lett. Itt ő otthon van. Ha Aranka beleegyezik, Ő az áldását adja a csíra beültetésére.

Ruri Dongot, amikor otthon kiszállt a vasúti kocsiból, már várta a fia, Krouto és megszidta kissé, amiért izgalmat okozott neki a hosszú időre szóló egyedül utazás miatt. Ha baj érte volna, nem tudott volna segíteni neki, mondta. Aztán megölelgette apját.

– Látom, fiam, egészen emberi tulajdonságokat örököltél tőlem – mondta, majd a fia kíváncsi tekintetére azt ajánlotta, menjenek előbb haza, utána majd megindokolja, miért tett ilyen kijelentést.

Erre azonban sokáig nem került sor. Földi időszámítás szerint, amikor Aranka és Eddy hármas ikrei elérkeztek az egy éves korukig, Eddyék meghívták ennek megünneplésére Robertét, Tudít a családjával, Cser doktort, valamint Ruri papót és fiait.

Néhány nappal a szülés után futott be egy kereskedelmi űrhajó nagy rakománnyal a székvárosba. Vele érkezett Dongi Dongtól a Holdról egy küldött, aki Szerm öfelségétől kért javaslatot arra, kit ajánl az Ő utódjának Ruri fiai közül, mert az utóbbi időben betegeskedik, és ezért Ruri fiai közül szeretne utódot magának. Szerm öfelsége, a jámbor, de mégis erőskezű, józan gondolkodású, magas szinten képzett Galabot ajánlotta. Az ő távozásához azonban a családjának, de főképp az apjának, Ruri Dongnak a hozzájárulása is szükséges volt. Ruri nem akart egyedül dönteni, ezért megkérdezte a fiát, Kroutot. Utána Galabot, elfogadja-e Szerm öfelségének a rá esett választását. Ruri mindegyik fia ekkor tudta meg az apjuk származási titkát. A három fiú közül kettő elfogadta a Galabra esett választást, csak Filiz nem. Galabnak az elutazását a földi időszámítás szerinti januárra tűzték ki, az Arankáéknál történő nagy, közös együtt ünneplést követően.

Ruri kezét dörzsölgetve hozott Arankának tíz tojást, és ahogy sürgölődött, látszott, hogy valamit akar. Végül kibökte Eddy, Aranka és Cser doktor jelenlétében, hogy mit szeretne és miért, és hogy a magzat beültetésre Őfelsége az áldását adta, ha Aranka vállalja és Eddy is egyetért. A kérést hallva Aranka homloka megizzadt. Barna haja csapzottan göndörödött le a vállán. Szürke szemei hol Ruri papóra, hol Eddyre tévedtek. Akkor nem tudott szólni egy szót sem. A döntés nem egyszerű. Mi lesz, ha a beültetendő élet a méhében mérgezést okoz és ő is és a magzat is meghal? Mi lesz akkor a három kisgyermekével? Akkor éjjel senki sem aludt Filiz és az ikrek kivételével az egyesült Dong-amerikai telepen. Mindenki azon tépelődött, nem lesz-e káros a beültetés Arankára nézve. Nem bírva a terhet, Eddy szólt Kroutonak, jöj-jön át, mert megbeszéltnivalójuk van. Amikor ő megtudta, hogy miről van szó, azt mondta, ha Eddyék belemennek a beültetésbe, amíg ő, Krouto él és a családjából bárki más, mindig istápolni fogják a születendő testvérét. Ő a maga részéről, éppen úgy, mint az apja, kéri, vállalják fel ezt a leendő életet, mert nagyon szeretné, ha a nagyon idős apjának teljesülne ez a már nagyon régi vágya. Cser doktor megvizsgálta a magzatot és Arankát is. Hümmögött a vizsgálat után. Félrehívva Kroutot és Eddy-t közölte, hogy Aranka ismét terhes, ezért ez a beavatkozás nagyon kockázatos mind az anyára, az Eddy-től fogant gyermekre és a beültetendőre nézve is. Vállalják-e ezt? Aranka megtudva, hogy ismét terhes, meglepődött. Amikor Ruri papóra

ránézett, megsajnálta. Azt mondta, vállalja, mert tudja, mennyit szenvedett Ruri papó, amiért a felesége nem adhatott neki gyermeket.

Eddy Árminékra gondolva gondolta ugyanezt, de mégis félt, nehogy elveszítse az ő imádott hitvesét, három kisgyermeke édesanyját. Végül mégis a beültetés mellett döntöttek. Amíg vajúdott a döntés, megérkezett Robert a feleségével. Edita nemcsak azért jött, hogy megnézzze a babákat, hanem azért is, hogy mint egyik asszony a másiknak, segítsen Arankának a gyerekek mellett. Amikor meghallotta, hogy mire készül, először meglepődött, aztán biztosította Eddyéket, hogy ő mellettük áll, bár kockázatosnak tartja és ezért félti a sógornőjét. Igaz, Robert elhúzta a száját az idegen magzat befogadásának a hírére, végül mégis azt mondta, hogy jó. Ha már Eddyék így döntöttek, ez az ő dolguk. Egyetért azzal, hogy Edita itt maradjon Aranka mellett. Megjegyezte, hogy Őfelsége megbízta azzal, hogy az Alföldről költöztessen fel a Plutokat az Eddyékhez 45 kilométer távolságban levő területre, vagyis a volt vulkáni, de mára már lepusztult és inkább dombvidéknek tűnő térségre. Az előzetes vizsgálatainak eredményei szerint a folyékony víz nagyon mélyen van jelen, a fagyott talaj alatt. Úgy véli, hogy víz alakíthatott ki ott földalatti járatokat. Azért jelzi a készülék a jelenlétét gyengén. Azonban semmiképpen sem szabad lebecsülni az olvadt kőzetek felszíninformáló erejét sem. A megépítendő új város tervrajzait már elkészítette. Ő királyi felségének az építészei jóváhagyták azzal, hogy csak kisebb simításokat kell még elvégeznie a terveken. A munkák hamarosan elkezdődhetnek. Akkortól ő nagyon elfoglalt lesz. Ha Eddy hozzájárul, pihenni majd ide fog járni hozzájuk. Ha itt él a felesége, ő minek menne haza a székvárosba? Egyébként a legidősebb fia beköltözött hozzájuk a családjával, a középső pedig a felesége családjánál maradt. Mivel mindketten a király rokonságába nőültek be, mindketten fontos állami munkákat végeznek. Ők, az öregek már nem hiányoznak a két fia családjainak. Edita unszolására még kijelentette, hogy mivel Eddy családja ennyire megnőtt, ő segít az Eddy házát átalakítani, hogy jobban elférjenek. Talán majd hozzáépít egy részt maguknak, így egy helyen lesz a Gray család két sarja. Érdekes, hogy most ennyi idő után Robert már nem akarta a fivérét becsapni, megkárosítani. Lehet, hogy a felesége volt rá ilyen jó hatással? Cser doktor elköszönt, hazautazott, aztán egy hét múlva megjelent újra, a műszereket és az egyik orvos munkatársát hozta magával. Előkészítették a Dongok műtőjét, az ottani betegszobában Arankát és a magzatot a beavatkozásra. A férfiaknak nem volt szabad még a környékre sem menniük. Aranka a beavatkozás után még aludt, amikor a többiek bekukkanthattak hozzá. Cser doktor elmondta, hogy lényegében egykorúak voltak a magzatok. Ha Isten is úgy akarja, akkor ikrekként fognak napvilágot látni. Az orvoskolléga azt mondta, Cser doktor a tudása legjavát adta a műtét-hez, ezért ő biztos abban, nem kell tartani a magzatnak a kilökődésétől, rendben lesz minden. Cser doktor nem először csinált ilyen műtétet, bizakodjanak! A beültetésről Kroutot és apját csak másnap tájékoztatták, amikor Aranka már felébredt. Nem volt szabad felkelnie aznap. És utána még egy hétig csak kelni-feküdni volt szabad, hogy pihenjen. Edita, Krouto felesége és Bitá, Tudi felesége csinált körülötte mindent, hogy meg ne erőltesse magát. Aranka sopánkodott egy keveset, hogy úgy vigyáznak rá, mintha valamilyen drága hímes tojás lenne, pedig ő szeretne sütni-főzni a vendégeknek. Végül csak elfogadta, hogy ennél a két babánál talán még jobban kell vigyáznia magára, mint korábban, amikor hármas ikrekkel volt várandós. Az újévet valóban együtt ünnepelték, de úgy, hogy Aranka irányította Editát, hogy mit készítsen és hogyan. Újév reggelén megérkezett Péter a feleségével és a gyermekeivel. Ők a saját lakásukba költöztek be és magukkal vitték a két orvost, lévén az ő lakásuk tágasabb, mivel nincs anyyi gyermekük, mint Eddynek. Aranka most már haza költözött. Hogy teljes legyen az újévi meglepetés, másodikán megérkezett Zou, a Plut nemzetiségű feleségével és a gyermekeikkel. Ők is a saját lakásukba költöztek be. Másnaptól kezdve tervezőirodává változott Zou otthona, mert Roberttel együtt egész napokat töltöttek el az új lakótelep további részleteinek a tervezésével és azzal, hogy létesíteni kell egy csatornát, melyen akár a tengerig és vissza is úszhatnak a halak. A halak telelője a lakótelepen lesz. Az év többi részében a tenger egy területét elke-

rítve tudják majd biztosítani az itteni lakosságnak a hallal való ellátottságát, de ha ez jól sikerül, akkor az egész Mars lakossága is profitálhat majd a haltenyészetből. Megbeszélték, hogy a sós tavak halai fogják képezni a tengeri halállomány alapját, mivel az ottani halas csatornák igen jól működnek. Robertnek a bizonyítottan jól működő halas akváriuma mintájára az érdeklődők részére máshol is épülhetnek akváriumok. Ezeknek a tervezési munkáiba rajzolással Krouto is bekapcsolódott, bár az ő idejét a Dómban levő mezőgazdasági tevékenység és az állattartás is lekötötte. Eljött lassan Galab indulási ideje. A start előtt megjelent az úrhajó ajtajában Galab mögött Filiz, hogy ő is megy, de Cser doktor figyelmeztette, hogy ne csináljon bolondságot, mert Őfelsége, Szerm király nem engedélyezte a Holdra távozását. Itt kell maradnia. Filiz visszalépett. Nemsokára megérkezett Őfelsége meghívója, hogy jelenjen meg előtte és számoljon be arról, mit végzett eddig a Dómban. Azt írta, erre azért van szüksége, hogy lássa, megbízhatja-e más munkák végzésével. Filiz elutazott a székvárosba, ahol udvarmesteri feladatokat bízta rá. Otthon Ruri papó boldog volt, ahogy látta Aranka pocakját, és boldog volt akkor is, amikor Aranka énekelgetett a pocakban levő babáknak, megsimogatva azokat. Ruri papó hozta a sóskát, a salátát, a spenótot, a tojást és csinálta a juhtúrót. Azután megkérdezte, mi lenne, ha Aranka megpróbálna ezekkel amolyan piskótaszerű tésztát csinálni, amelyet még az ő édesanyja készített a Kro-n? Aranka vállalta, hogy az apróra vágott spenótot és a pürésített fokhagymát sűrűre összefőzze, majd összekeverje felvert tojással és a búza lisztből alakított őrleményével. A keverék elkészült, majd az egészet beleöntötte a kiolajozott sütőedénybe. Ennek a tetejére juhtúrót morzsolt, majd összesütötte a kemencében. Elkészült a mű és Ruri úr szeme könnybe lábadt a boldogságtól, hogy az „anyja főztjét” eheti. Később Aranka finomított ennek az ételnek az elkészítési módján.

Hideg és meleg front váltogatta egymást. A légkört a tetejéig elérően kavargó por miatt nem volt érdemes a felszínre még ki sem nézni, nemhogy kimenni. Gondolták, hogy két hónap is eltelhet, mire ez a por leülepedik. Eddy mondta, hogy ilyen poros időszak van a Földön Egyiptomban is, tehát, bár nem szereti, de tőle nem idegen. Mégis naponta ki kellett menni, hogy leseperjék a leülepedő port a tetőtéri szellőzőnyílásokat takaró üvegtetőről. Munkával teltek a napok. Mindenki végezte a feladatát. Eddy szólt Péternek, nézze meg az egereket, nem kellene-e ritkítani őket, mert nagyon elszaporodtak. Ritkítással pedig készülhetnének akár női kabátkák is, hiszen most már elég sok nő él velük a „fellegvárban”. Éppen végeztek ennek a megbeszélésével, amikor Filiz jelent meg, a kezében egy óriási csokor retekkel, mondván, hogy felszedte az összeset, mert a helyükre mást fog vetni. Ezek pedig annyira szépek, annyira kelletik magukat, hogy ideje megenni őket. Az apja kérdésére, miért nincs ő most a székvárosban, azt válaszolta, hogy szabadságon van. Ruri papónak feltűnt, hogy nagyon negédes a fia, holott nem szokott ennyire kedves és szolgálatkész lenni. Gyanú ébredt benne. Elvette Arankától a megkóstolni vágyott retekcsokrot. Türelemre intette. Mondta, előbb meg kell tudni, mennyire örülnek annak az egerek. Ha nekik tetszik, Aranka is nyugodtan rágcsálhat a nyers retekéből. Aranka nem igazán értette a dolgot, de kíváncsian várta az egerek viselkedését. Sajnos nem kellett 12 órai várakozási időnek elteltie, hogy kiderüljön, a retkek mérgezetek. Az összes egérnek először felpuffadt a hasa, azután a lába görcsbe merevedett. Összeestek és többé nem mozdultak. Mindenki megrémült, ha ettek volna belőle, már nem élnének. Hívták a két doktort, vizsgálják meg az egereket és minden retket külön, valóban mérgeztettek-e, vagy csak ők gondolják? Nem akarnak vádaskodni, ezért szükséges a vizsgálat. Sajnos az eredmény egyértelműen bizonyította a mérgezést. Filiz tagadta a vádat. Megnevezte azt a Dongot, aki neki a kertből a retekcsokrot hozta. Nagy sokára találták meg. A szája tele volt tömve retekkel. Móri már halott volt. Cser doktor őrizetbe vette Filizt. Hogy ne szökjön meg, a fővárosig Krouto is elkísérte Szerm őfelségéhez. A király őfelsége meghallgatta a vádat, megtekintette Cser doktor bizonyítékát. Két nap múlva a nyilvános tárgyalási napon felsorolta a királyi vádló Filiz összes bűnét. A kirendelt védő Filiz egyetértésével előadta, hogy miért követte el a tetteit. Mivel mindenki ellene volt, senki nem ismerte el az ő

felsőbbrendűségét, ezekkel a tetteivel kívánt elégtételt venni a sérelmein. Király őfelsége mérlegelve a felhozott vádat és a védekezést, Filizt száműzésre ítélte azzal, hogy csak Ruri úrra tekintettel nem végezteti ki, de Filiznek tudnia kell, hogy a Marson többé nincs helye, ide nem jöhet vissza soha többé. Goura kell utaznia, ahol kényszermunkát kell végeznie. Ha ott sem embereli meg magát, akkor az ottani törvényekkel sújtanak le rá. Filiz meghajolt az ítélet előtt, mielőtt elvezették Őfelsége elől. A Gouba tartó úrhajó indulásakor apja és a testvére is megjelent, hogy végső búcsút vegyen tőle. Másnap a Holdra utazott Filiz felesége az ott élő négy testvéréhez. Nem akart egyedül maradni a férje távozása miatt, hiszen a férje utáni négy sógora is ott élt a családjával. Filiz távozása után Szerm király nem engedte hazatérni Kroutot, hanem maga elé rendelte, hogy kinevezze a legfőbb tisztség viselőjének maga mellé.

– Kinevezlek téged, Krouto Dong, az összes marsi Dong vezetőjévé. Alkirály leszel, amíg élek. Ha nem lenne a feleségeimtől fiú utódom, aki örökölje a hatalmamat, te leszel az örökösöm!

– Köszönöm, királyom, de miért éppen rám esett a választásod? – érdeklődött nem kis örömmel Ruri úr fia.

– Nem azért, fiam, mert a te őseid is ott éltek egykor az én őshazámban, hanem azért, mert bölcs vagy, igazságos, józanul gondolkodó, méltó utódja vagy édesapádnak. Megérdemled ezt a tisztséget. Gyűjtsd magad köré a marsi Dongokat, s akár a Goun élőket is ide áttelepítve, mert ezután te parancsolsz nekik én utánam!

16. Tovább szaporodik a család, és vele új gondok jelennek meg

A kapott méltóságot ősei szokása szerint Krouto kézcsókkal akarta megköszönni, de a király felállott, nem hagyta a kézcsókot megtenni. Inkább vállon veregette a magas tisztségre emelt Kroutot, aztán távozott, s ezzel a kihallgatás véget ért. Boldogan tértek haza a fellegvárba. A DÓM munkáit átvállalta Tudi, aki igen jól tudott együtt dolgozni Zouval és Péterrel. Az élet felvirágzott a kezük nyomán. Még Ruri úr is új erőre kapott azzal, hogy megszabadult az állandó rettegéstől, hogy Filiz mikor vághatja el a torkát, vagy kit mikor akar kiiktatni az élők sorából. Eddy munkája így kevesebb lett, de a mezőgazdasági és állattenyésztői munkák helyett át kellett vennie a villanyáram termeléssel kapcsolatos feladatokat, melyeket először Ruri úr, majd Filiz látott el. Edita és Aranka végeztek a háztartási munkákat, esténként mind együtt ültek a nagy asztalnál. Időnként szóba került a szegény Jimmy gyerek, azután rátértek a napi események megvitatására. Elhasználódott napelemeket újakra kellett cserélni, új úrruhákat kellett varrni, a birkák szőréből falikárpitnak szőtteket és ruhaanyagokat készítettek, új területet fogtak be a mezőgazdasági művelésbe, mert Krouto arra kérte Galabot, hogy ha a Földön járnának, hozzanak neki szarvasmarhából és sertésből hím- és nőnemű állatokat. Kel- lenek a tejért, a húruk miatt és a bőrük készítéséhez. A DÓM falánál kint lerakott „kavicsokra” (a sivatagi kaktuszokra) Eddyék kihordták a talajtakaróként működő komposztált növényeket és a lerakat szélét lenyomtatták kövekkel, el ne vigye a forgószél, mert akkor hiába dolgoztak. Ez a talajtakarás a Holdon sikeres volt és eddig itt sem volt hasztalan, mert tavasszal boldog örömmel töltötte el őket virágnyíláskor ezeknek a kaktuszoknak a citromsárga virága.

Pár nap múlva beállott az egységes hideg idő. Kitisztult a levegő, és vele elérkezett a szülés ideje. Megérkezett Cser doktor a segítőjével, rá két napra beállított Szerm király, aki a látogatását Ruri úrnál kezdte, mert nála alakították ki a szállását. Már négy napos volt a túl- hordás, amikor a szülés még mindig nem indult meg, és egyre ritkábbá vált a kicsik mozgása. Jól érezhető volt a két fejecske és a két szívhang, mégis kételyek merültek fel, hogy ha a szülés nem indul meg, adjon-e Cser doktor szülésindítót? A terhesség megtartása miatt a beülte- téskor bevarrt méhszáj lassan kinyílt, mégsem indult a szülés. Edita javasolta, hogy Aranka erőlködjön. A pótdoki azt mondta, ne erőlködjön, mert aranyaeret kaphat. Muszáj még várni, hátha csoda történik, és még az is lehet, nincs itt a szülés ideje a két különböző eredetű baba miatt. Amikor az izgalom már a tetőpontra hágott, a szülés megindult. Óriási megkönnyebbü- lés lett úrrá mindenkin. Rendben lezajlott, szabályszerűen! A két baba közül az egyik fiú, a másik kislány lett 3 centis barna hajjal. Nem lehetett tudni, melyik baba kié. A doktor azt mondta, hogy ha a babák elérik az egy hónapos korukat, majd akkor az esedékes vérvizsgá- latból fogják tudni megállapítani, hogy melyik baba kié. De addig is úgy kezeljék őket, mint- ha mind a kettő az Eddyké lenne, mint ahogy lényegében úgy is van. De ezzel a dajkasággal és az ikerszüléssel egy bizonyos fokig Ruri úrral és Kroutoval rokonságba kerültek. Egyikük sem bánta, mert az volt a fontos, hogy egészséges gyermekek születtek Aranka jóvoltából. Cser doktor javaslatára már a kezdettől egy kevés Földről hozott (még Eddy készletéből való) konzerv-tápszert keverték az anyatejhez, hogy ha az anyatej valamiért elapadna vagy nem lenne elég mind a két babának, akkor a babák már ismerjék az ízét és el tudják fogadni. Az egy hónap eltelte utáni vizsgálat kimutatta, hogy Ruri úr gyermeke a kislány. Krouto mérhe- tetlenül boldog volt, mert az ő családjában csak fiúk születtek. Filiznek az egyik gyermeke volt az egyedüli kislány eddig. Azért, hogy a kislányka világra jöttét segítő anyáknak emléket állítsanak, a pici lány több nevet kapott. Először a gyermekkel fogadó édesanyját, azután tisz- teletből Krouto édesanyját, és végül az Arankáét. Így alakultak ki végül a nevek: Bokrouta,

Radong, Aranka, avagy rövidítve: Bora, Aranka. Mind a három anya felbecsülhetetlen kincs. Ezzel a névadással is nagyot nőtt a király a Dongok és a nem Dongok szemében, mert az általa tanúsított igaz emberség, a megbecsülés, a tisztelet a jövőjük záloga volt.

Az elkövetkezett boldog évek alatt az újszülöttek jól fejlődtek, okosodtak a másik három gyermekkel együtt. Edita, látva a szép családot, a boldog párkapcsolatot, azt mondogatta, hogy neki is ilyen a kapcsolata Roberttel a kezdetektől fogva. Ha valahol dolgozik és nincs mellette, Eddyék gyermekei miatt ő akkor is boldog. A gyermekek örvendetes fejlődése juttatta Eddynek az eszébe, hogy a Holdon élve milyen parkot hoztak létre annak idején. Ezek a marsi gyermekek azt sem tudják, hogy a Földön és a Holdon milyen állatok, milyen növények élnek. Ha a gyermekek kinéznék az ablakon, csak a göröngyös és kopár Mars-felszínt látják, mást, érdekeset nem. Arra gondolt, nekik is kell faragni sziklákból állatokat és fákat, hogy a gyerekeik megszerethessék az élőhelyüket. Hogy hógolyózhassanak, síelhessenek földi fákat mintázó sziklák között. Hogy a gyerkőcök nevetve mondogassák, hogy „az idén leeső első hó vastagon borította be a macska és a kutya bundáját”. Hozzálatott a táj beépítésnek, a szépítésnek a megtervezéséhez és remélte, nem fognak úgy járni a szobrokkal, mint a Holdon, amikor az amerikai telepet ért támadás miatt minden holdfelszíni szobrot le kellett vinni a felszín alatti telepeik díszítésére. Azután megkezdte az első sziklafaragványok elkészítését. Először sok selejt született, de a torz alakok után egyre jobb figurák kerültek ki a kezei közül. Aranka is örült ezeknek a figuráknak, bár gyakran előfordult, hogy Eddy keze semmire sem volt használható, mert annyira feltörte az ujjait és a tenyerét a véső. A szobrai elismerést váltottak ki gyerekekből és felnőttekből egyaránt. A sikert tapasztalva, ő már előre örült annak, hogyan fognak visongani a gyerekek, amikor majd meglátják az állatokat. És mennyit lehet majd mesélni a fákról és az állatokról. Ó, micsoda boldogság lesz a gyerekek kacagását hallgatni! A DÓM-ban tett látogatáskor azt tapasztalta, hogy hiába engednek be meleget a mezőgazdasági területre a gázkályhákból, szinte meg sem látszik. A fűtővek majdnem teljesen kiszáradtak, pedig ő csinált vízből havat, mivel a kinti hó széndioxidos hó volt az idén, ami eddig sohasem fordult elő. Ezt a kinti havat messzire ellapátolta a DÓM környékéről, le ne szivároгjon ott a széndioxiddal teli hidegség, ne befolyásolja a kút a vízminőségét. „Az ő vízből való hava” viszont, hogy ha a levegő kicsit melegedni kezd, elolvadva táplálja majd a fűvet és a veteményes kert földjével együtt a gyümölcsfák tövével a földet is. Ez az idei téli, csaknem 180 fokban hideg már bent is éreztette a rossz hatását. A növények rügyei nem fejlődtek kellőképpen. A szokottnál sokkal hidegebb tél során előfordultak oxigénhiányok, melyek mindenkit irtózással töltöttek el, hogy a gyermekek is, a felnőttek is meg fognak fulladni a széndioxidos és ráadásul porral teli levegőben. A por ellen eddig is volt megoldás, de a széndioxid-tartalom megnövekedése nem ígért jót. A Dongok és Eddy csoportjának a tagjai közös összefogással végül megtalálták a menekvést, és újra rendbejött minden a sok izgalom után. A tavasz beköszöntött a maga szokása szerint a melegebb széllel. Az idő melegedésével eljött a tavasz vége is, de a tavak és a tengerek jege még csak addigra olvadt fel annyira, hogy már csak pár centi vastag jégtáblák úsztak a vizek tetején. A Plutok új lakótelepi házainak már megkezdtek a belső munkáit. Kíváncsian várta mindenki a jónak ígérkező lakótelepre költözés időpontjának a kitűzését.

Már csak a tengeri-halas csatornának a növényekkel betelepítése volt hátra. A tibeti barátjuknak, Gandzorignak a vízben úszó hínárféleségén kívül még szerettek volna más marsi növényt is betelepíteni, mivel nem akartak nagyon beavatkozni a bolygó ökoszisztémájába a máshonnan származó nagy mennyiségű növény áttelepítésével. A lakosságban munkálkodó dolgozhatnak heve töltötte be az összes teleplakót. Amikor megjelentek az első, nyárinak vélt napsugarak és olvadásnak indult kint a hó és a jég, Gandzorig, Zou, Tudi és Robert tükön ülve várakozott, mikor indulhat el a tengerhez hínárt és más növényt, talán halakat is gyűjteni. Minden nap figyelték a szondákat, vékonyodik-e már a Déli-sark hósapkája és a tavak jege, annyira, hogy végre elindulhassanak. Mindenki más azt mondta, hogy istenkísértés még elin-

dulni a déli tengerhez, és főleg ekkora távolságra. Ám mindenki menni akart. Az egyik nyár eleji kedvező időjárás jelentés után nem akartak már tovább várni, eldöntötték a másnapi indulást. Zou Roberttel vágott neki az útnak, később Tudi ment utánuk Ő királyi felségével a holdjáró autón, aki látni akarta Zout, hogyan keresi a víz alatt a növényeket, és vajon találni fog-e egyáltalán? A sofőrjük Eddy volt, de velük ment Őfelsége egyik sofőrje és egyben a testőre tartalékként. A halak tánca helyszínétől vagy két kilométerrel tovább mentek oda, ahol a part kicsit laposabb volt, de közelében a sziklákról kígyóként lelógó moháról csöpögött a megolvadt jégből a víz. Az óceán jege bizony vastag volt, de mégis sikerült áttörni. Zou belemerült a kivágott lék vizébe a bűvárruhájában. Most az új típusú bűvárruha volt rajta, amit csak nem régen alakítottak át úgy, hogy az oxigénpalack most nem kint a hátán volt, hanem a ruhája alatt. A dombok fölött az ég tele volt fehér felhőkkel. Találgatták, fog-e belőlük hó hullani, vagy mégsem? Elmúlt több óra a lemerülése után, de nem jelentkezett újra Zou. Közben a lék befagyott. Újra feltörték, de Zou nem volt sehol. Őfelsége leguggolt, hogy abban a helyzetben nem hallja-e a jég törését alulról, hátha Zou nem találja a léket és tőlük távolabb tör egy másikat, de azt már alulról. Ismét sok idő telt el. Már nagyon meg volt ijedve mindenki, hogy hova tűnt Zou, nem halt-e meg. Őfelsége ekkor kiadta a parancsot, hogy a parttól számított öt méter szélességen belül egymástól 2 méter távolságban vágjanak lékeket, legalább háromszáz méter hosszúságú területen. Merőn figyelte a jeget és alatta a vizet, majd hamarosan belecsusszant a vízbe és eltűnt benne. Robert utána úszott. Sokáig egyiket sem lehetett látni. Eddy már azon gondolkodott, hogy utánuk úszik megkeresni őket, amikor végre előbukkantak egymás után. Robert segített Őfelségének a partra kiúszni, mivel Őfelsége Zou élettelennek tetsző testét húzta maga után a bűvárruha nyakpántjánál markolva. Kitette a partra Zout és elsősegélyt nyújtott neki többször egymásután szájon át lélegeztetve, amíg az magához tért. Később, amikor Zou is és Robert is magához tért a fagyos vízből a szintén fagyos levegőre kimászás után, Őfelsége sofőrje és Eddy gyorsan nekilátott a törülközőkkel való végigdörzsöléshez, jöllehet a bűvárok ebből a bűvárruhában semmit sem éreztek. Eddy meghúzatta velük a pálinkásüveget a gyorsabb bemelegedés érdekében, majd elkezdte rájuk húzni a szkafandert. Annak felöltése után még bundát is kaptak, majd utána füstölt szalonnából és kolbászból kaptak enni, de ekkor már a sofőrök beindították a motorokat és megkezdték a hazautazásukat. Az ital, a jó étel és a meleg megtette a hatását. Először elszenderedtek, de ébredés után megoldódott a nyelvük. Nevettek, énekeltek, mialatt Őfelsége sofőrje váltig hangoztatta, hogy ha e miatt az eszement ötlet miatt most nem lesznek betegek, akkor soha sem fognak megfázni. A sok vidámkodás után ismertették a tapasztalatukat, hogy a tengert felülről lefelé látták befagyottnak, ami nagyon jó dolog, mert eszerint a jég nem széndioxidból volt, hanem igazi vízből. Ez viszont azt vonja maga után, hogy hacsak közben a vízösszetétel meg nem változik – bármennyire is fog befagyni máskor, bizonyára mindig maradni fog az alján úgy kb. +4 C fokos víz és oxigén, melyben az alján az iszapban a növények és a többi élőlény át fog telelni. A Zou övéen lógott zártfedeles korsóba és az oldalához csatolva hozott bezárt táskába mindnyájan bele-belenézegettek, mert kíváncsiak voltak, hogy mi van bennük. Kagylószerűségek, csigák, hosszú levelű hínár kerültek elő (mint haleledek), két kicsi méretű hal (hasonló a földi makrélához), két vízához hasonló hal, és két marékkal kerek kocsonyás anyagban valamik. Szemekhez hasonlítottak. Ha sötétben voltak, sárga fényt árasztottak. Most emlékezett vissza Zou arra, hogy a haltánc estéjén, amikor sárga fényt látott vonulni a tengervíz szintje alatt, az nem álom volt, mert a nagy gomolyban együtt levő „szemek” bocsáthatták ki azt a fényt. Mivel a tengerben sok ilyen lény volt, azért lehetett az a fény sokkal erősebb. Úgy vélték, hogy a „szemek” talán ikrák vagy ebihalak lehetnek, amik némileg eltérnek a földiektől.

Útközben Őfelsége elmesélte, hogy „a tengerfelszín alatt partközelen találtak egy épületromot, melynek az alsó, a legutolsó lépcsője alatt kezdődhetett az igazi tenger, mivel annak a medencéje hirtelen mélyült. Nem tudni, mióta fedheti tenger azt az épületet, de látszik, hogy az andezit elpusztíthatatlan kőanyag, ha talán több ezer éve van víz alatt és mégis úgy tűnik,

mint ha csak ma készült volna el az épület. Az eredeti szinttől számítva most már 50 méter magasan áll a tenger az épületet magában foglaló terület felett. Tehát ezek a vízi élőlények az egykori tengeré lehetnek és most is ott élnek. Ha nem ment volna Őfelsége Zouért, akkor ott halt volna meg a bűvár, mert a légzőkészülékének a csöve elhasadt. Akkor még kapott oxigént, de ha kicsit később mentek volna érte, nem tudott volna önerejéből visszatérni, mert a köldökkábele pedig rácsavarodott az épületnek az egyik oszlopára és nem tudta magát kiszabadítani.” Szerm őfelsége megállapította később, hogy a légtartály csöve nem vásott el magától a használaton kívüliség ideje alatt, hanem elvágta. Valaki a halálát akarta a készülék viselőjének. Gyilkossági kísérlet történt. Útközben Őfelsége sofőrje azt magyarázta, hogy ez még nem a sarki óceán, mert a sarok sokkal messzebb van, és sok tenger és szárazulat van addig, és csatornák a tengerek között, ahol a halak oda úsznak, ahová akarnak. A Zou által hozottak halak, akár sarki halak is lehetnek.

A hazatért Szerm királyt újabb meglepetés érte. Várta egy Dong, aki azt állította, hogy Robert valami nagyon helytelen dologra készül, mert elhagyta az építkezést és még őrt sem állított maga helyett. Bizonyára, valami rosszban sántikál, mert látta őt korábban a kábelek között motozni, a bűváruhákat emelgetni. Őfelségének azt sugallta, hogy Zou oxigénvezetékét alighanem Robert vágta el. Őfelsége csodálkozott, vajon honnan tudhatta ez a Dong, hogy velük mi történt a tengernél. Mindjárt gyanús lett a hírhozó. Tudta, hogy Robert nem lehetett a tettes Zou balesetében, ezért azzal a közléssel küldte haza a Dongot, hogy az ügyet ki fogja vizsgálni és majd értesíti a döntéséről. Újra Cser doktort hívatta és két másik bírát, majd elindult Eddyékhez a dolgot megbeszélni. Robert és Edita kivételével mindenki otthon volt. Robert ugyanis a tengertől visszaérve átment a Plutok településére a növényeket és a többi élőlényt a csatorna vizében elhelyezni. Ezzel végezve, a légkörre vonatkozó megfigyelései közé a legfrissebb megfigyelését jegyezte be.

Mivel időközben befutott Eddyhez és a többiekhez is Robert sürgős segélykérése, az egész társaság sietett az építkezésre, mert el sem tudták képzelni, mi történt már megint. Robert a földön feküdt, mellette Edita zokogott, Ő mondta el hüppögve a férjével történeteket:

„Éppen befejezte a bejegyzést, még nem rakta el a jegyzeteit, amikor a Dongok egyik alcsoportjának a vezetője két kísérővel szinte kopogtatás nélkül állított be a férjéhez. Azt állították, hogy az ügyről Robertnek sürgősen tudnia kell, ezért jött ő máris, azután ahogy Őfelségével beszélt. Szerm király vétkesnek találta Robertet, amiért otthagyta az építkezést olyan hosszú időre és nem állított helyettest maga helyett, hogy maradjon felvigyázó. De, hogy lás-sa, mégsem haragszik, küldött számára egy üveg bort. A Dong „küldött” erőszakoskodott, hogy Robert nyissa ki az üveget a jelenlétében, és igyon belőle, mert neki meg kell mondani Őfelségének, hogy látta inni Robertet az ajándék italból. Robertnek feltűnt az erőszakos sürgetés, sőt a hazugság, mivel Őfelsége soha sem ajándékozott senkinek sem szeszes italt. És mivel alig pár órája váltak el, miután ő megmentette Szerm király életét, Őfelsége nem küldhette ide ezeket a Dongokat. Ezek bizonyára már régen erre ólálkodhattak és csak az alkalomra vártak, hogy ürügyet találjanak, amire hivatkozzanak a látogatásuk indokaként. Robert felmérte a helyzetet. Ezek hárman vannak, ő egyedül. Ha ellenszegül és nem akar inni, és azok beletöltenék erőszakkal az italt, akkor rosszabbul járhat, mintha annyit iszik, amennyit ő akar. Sajnos, inni muszáj, nem kerülheti el, hogy ne tegyen eleget a felszólításnak. Hirtelenjött mentő ötletként megkérdezte a Dong „küldöttet”, hogy ha ilyen, számára kedvező hírt hozott Őfelsége megbocsátásáról, meginná-e vele egy időben egy-két pohárral – ha megkínálná őt és kísérőit – a saját borából, mert nem szeret egyedül inni. A „küldött” intett, hogy elfogadja. Robert átment a másik szobába és csaknem a felét megitta az ott levő étkezésre használt olajnak, melybe hashajtót és hánytatót kevert, hogy ha méreg lenne „Őfelsége borában”, azt még idejében ki tudja hányni. Közben altatót kevert a Dongoknak szánt borba, hogy ha netán az ő borában valóban méreg lenne, azok ne juthassanak el messzire. Utána sürgős segítséget kérő üzenetet küldött Cser doktornak, aki még Eddyéknél időzött, Editának és Eddynek, hogy

megtámadták, veszélyben van. Azután, visszamenve a másik szobába, a „küldöttek” jelenlétében húzta ki a még felbontatlannak látszó borosüveg dugóját, és megkínálta a „küldötteket”, akik mindjárt felhajtották a kitöltött pohár bort. Látszott rajtuk, hogy ízlett nekik. S mivel a vezető Dong tovább erősködött, hogy most már Robert is igyon a neki hozott borból, megivott abból egy pár kortyot, majd helytel kínálta őket, hogy beszélgessenek egy kicsit. De, a „küldöttek” nem igazán akartak beszélgetni. Úgy tűnt, várnak valamire. Amikor Roberten fejfájás jelei kezdtek mutatkozni, a Dongok felálltak, elköszöntenek. Az ajtóig kísérte őket. Azok még a tanúi voltak, amikor Robert az ajtóban összeesett. A Dongok távozása után Robert ismételtén sürgös segítséget kért Szerm királytól és a feleségétől. Még el tudta mondani az időközben megérkező feleségének, hogy mi történt.” Robert a megérkező Cser doktort még képes volt üdvözölni, de utána elalélt. A gyomormosás után is eszméletén volt, többször és sokat hányt később, és mivel a hashajtó is hatásos volt, ment tőle a gyomortartalom mellett a beleké is. Nagyon legyengült. Lefektették, mert várni kellett az orvosi beavatkozás és az ellenszer hatását. Edita látta a három távozót hátulról. A leírása és a rajza alapján felismerték az elkövetőket. Mind Filiz barátai voltak, akik így álltak bosszút a barátjukon esett sérelmen. Ófelsége elfogatta és kígyóverembe dobatta a bajkeverőket. Felfalták őket a piramis szentély hullói. Robert nagyon sokáig szenvedett, mire visszanyerte az egészséget a súlyos mérgezés után.

Az új város lassan készült Robert betegsége miatt. Úgy mondták, hogy „csak hálai jár belé a lélek”. Edita sokszor siratta meg titokban, hogy mivé lett az ő erős és egészséges embere. A Mars második csillagvizsgálóját, amit még Robert kezdett el építeni a királyság székvárosában, Eddy irányításával fejezték be. Ő öntötte és csiszolta hozzá a távcsövek lencséit. A kétszáz méter magas toronyra felszerelték a legmodernebb radarernyőt. Ófelsége aláírta a kötelezvényt a Marson építendő bolygóközi űrhajó-bázis létesítéséről és űrszondák felbocsátásáról, mert a Marson élve nekik is be kell lépni az űregyüttműködésbe. A lakosság egész nyáron robotolt, mivel az egyes települések között összekötő utakat építettek a vízvezeték hálózat kiépítésével. Tervbe vették a talajszint alatti fűtés megvalósítását, hogy az utak télen ne fagyjanak le, könnyű legyen a közlekedés a városokon belül és kívül. A városokon belül megjelentek a gázlámpák. „Törekednünk kell arra, hogy a saját bolygójuk megismerésén túl megismerkedjenek a nagy tágas Kozmosz népeivel, mert biztosan élnek az ismerteken kívül mások is máshol” – vélekedtek. Robert, Eddy és Péter hozta létre a bolygón az internet hálózatot, melynek eredményeként a Földön élő családtagjaikkal szorosabbá vált a kapcsolat és általa a technikai vívmányokról szinte napi szinten tudtak hírt kapni. Eddy egyszer arra ébredt, hogy nagyon elmaradt a régen tanult jogi ismereteitől, melyek az eljövetele óta biztosan sokat változtak. Mivel közben megjelentek a csípőtáji és más reumatikus fájások nála, pihenésképpen akart foglalkozni a régi ismereteinek a felelevenítésével. Öcsei vették erről a hírt, Ármin bár már nagyon öreg volt, megszerezte az Egyesült Államok Alkotmányának új törvénykönyvét és a szövegét átküldték részletekben Eddynek interneten. Elmentette. Szabad idejében olvasgatta.

Részben a saját űrszondájuk adatai alapján, részben a földi szondák megfigyeléséből tudták meg a Marson lakók, hogy „20 kilométer átmérőjű tó rejtőzik a bolygójuk déli jégsapkája alatt. Az északi sarki jégsapka pedig a Marson uralkodó forgószeleknek köszönheti a jellegzetes alakját.” A földi megfigyelőktől értesültek arról, hogy „Mars Express Visual Monitoring Camera (VMC) felvételén megnyúlt, fehér alakzatként jelenik meg a felhő, ami az Arsia Mons vulkántól nyugatra, 1500 kilométer hosszan terül el... (Kontraszt: a kúp alakú vulkán átmérője körülbelül 250 kilométer).” Az ilyen, és a hasonló jelenségek a Földön újdonságként hatottak, de nekik, akik nap mint nap ezeket megtapasztalva éltek itt, már nem mondtak semmi újat.

Az életük sok tekintetben gazdagodott, az iparszerű termelés tagozódásával, kiterjesztésével. Az egyes iparágak művelése megoszlott a települések között, melyeket jól épített felszíni utak és a gyorsforgalmi alagutak hálózata köt össze. Ófelsége népéé, az Anguszereké lett a

vasgyártás, a repülőgép- és űrhajóépítés, a hozzájuk szükséges üzemanyagok előállítása. Az összes többi nép között oszlott meg az oktatásügy, a távközlési rendszer ügye, a népegészségügy, a környezetvédelem, a csillagászat, a kereskedelem, a textilipar, a többi vegyipari tevékenység, az üvegipar, a mezőgazdálkodás, mint élelmezési ügy, bútortipar, stb. Minden tevékenység terv szerint, zökkenőmentesen zajlott, amikor egy váratlan és megdöbbentő esemény bolygatta meg Eddy nyugodt életét.

17. Aranybánya. Szerm király halála

Robert kitalálta, hogy a Marsra történt leszállásuk helyétől 35 kilométerre, ahol ő és csoportja felépítette az aluhenger házukat, azokat felül kellene vizsgálni, hogy a Marsra szállásuk óta nem történt-e bennük valamilyen kár. Azután közelebb kellene hozni a székvároshoz azokat, mert bennük kutatóállomást lehetne berendezni, ezért szükség lenne rájuk. Robert elmondta, hogy azon a helyen víz- és oxigéntartály beásása is történt, ezért azokat is el kell hozni. Az Anguk azonnal vállalkoztak a munka elvégzésére.

Eddy nem érezte jól magát a lumbágója, no meg a többi ízületi fájdalma és fejfájása miatt, ezért nem jelentkezett a rendkívüli utazásra, de Őfelsége is megkérte erre, ezért néhány Anguval elindult a két hengerháznak a felkutatására. Nem történt semminek semmi baja, ahogy megállapították. Az Anguk kipakolták, majd felrakták a kisrepülőgépre az egyik házat és búcsút intettek. Eddy ottmaradt, hogy a másik ház szétszerelését a többiek visszaéréséig elvégezze. Hirtelen egyre erősödő kaparászásra lett figyelmes. Kiment a házból, de nem látott semmit, senkit. Visszament és elkezdte a munkát. Ismét hallotta a neszezést, de most mintha a ház alól jött volna. Lement a lépcsőn és az építmény lábai között benézett a ház alá. Semmi. Amikor kiegyenesedett, ütést kapott a fejére. Összerogyott. Leszánkázott a három lépcsőn és elterült a földön. Nem tudta, meddig feküdt ott, de amikor magához tért, azt érezte, hogy valaki a karjáról le akarna venni a karpántját. Eddy egy-egy pillanatra úgy fordult, hogy megnehezítse a karpánt után érdeklődő törekvését. Szemrésnyit kinyitotta a szemét, de nem látta meg, ki az illető, aki végül abbahagyta a próbálkozását a karpánt levételét illetően. Most azt észlelte, hogy az a láthatatlan valaki a hóna alá csapva az ő szerszámos ládáit, angolosan távozni akart. Nem volt mire várni. Beindította a karpántja sokkolóját. A láthatatlan lény feljajdult és elengedte a ládákat, amik a földre estek. Pár pillanat múlva a ház alól kezdte hallani a már ismert kaparászást. Oda is küldött egy sugarat. Ismét hallotta a jajdulást. Gondolva, hogy majdcsak előjön az ismeretlen, várt egy ideig, de mivel csak nem jelentkezett az idegen, bement a házba, magára zárta az ajtót és lefeküdt aludni, de nem tudott. Érezte, hogy az oxigén ellátottság nem jó a házban. Felfedezett az ablak alatt egy lukat. Betömte, de az oxigén ellátás mégsem lett jobb. Felvette a szkafandert, majd megnézte a lépcsőházban levő oxigénpalackot. El volt vágva a vezetéke, a szelep ki volt szerelve belőle. Szóval kettős károkozás történt, hogy ha az egyik nem tudna elegendő bajt okozni, ott legyen a másik, melyből ne legyen menekvése. Becsukta a házat. Karvédője önvédelmi sugarával bombázni kezdte a ház alját és a környékét úgy két méter távolságig a házfaltól. Gondolta, ott bújhat meg a magát láthatatlanná tett lény. Távolabbra nem akarta kiszélesíteni az erőteret, nehogy berobbantsa a pince oxigéntartályát, vagy szétrobbantsa a vizestartályt. Most már erősödött a nyögés. Felszólította Eddy a jajgatót, jöjjön elő, igazolja magát és mondja meg, mit keres ott. De az illető nem válaszolt. Eddy csak állt és várt. A megütött gerince tüzelt a fájdalomtól, de türelmesen várt tovább. Aztán nagy sokára hallotta, hogy ismét kezdődik a mocorgás, majd hallotta, miként távozik a neszező. Most már kezdett Eddy megnyugodni. Nyugovóra tért. Másnap, amikor az Anguszerek meglátták, hogy a ház még nincs a darabjaiban és nekik kell szétszerelni, váltig kérdezgették Eddy, hogy mi történt. Meghallva a történeteket, nagyon csodálkoztak. Nem messze tőlük széles keréknyomokat láttak egy helyen a homokdűnék között. Csak vagy húsz méteres távon volt látható, aztán megszűnt. Ebből tudták meg, hogy az illető repülőgépen távozhatott a tett színhelyéről. Király őfelsége bosszankodott, hogy még mindig lehetnek itt az engedélye és tudta nélkül a Gouról, ha ez az eset megtörtént. Nem tudta senki, hol húzhatják meg magukat ezek az engedély nélkül itt tartózkodók, és vajon mit keresnek itt.

Az eredeti elképzelés, hogy a Mars bolygóra eljutott földiek régi lávajáratokban telepedjenek meg, mindig is izgatta Eddy és Robert fantáziáját. A kiküldött drón talált egy eléggé szé-

lesnek és mélyen fekvőnek, alkalmasnak látszó járatrendszert egy kihunyt tűzhányóban, melyről korábban már Robert jelentést tett Szerm király őfelségének. Számítógépes felmérése egyezett a pilóta nélküli repülő fényképező gép felvételével. A lávacsatornák az új Plut lakóteleptől 150 kilométerre helyezkedtek el a mélyben, de a székvároستól csak 35 kilométer távolságra volt a kettő között. A számítógépes kép alapján jónak ígérkezett ott élésre. Tudta, nagyon jól meg kell vizsgálni, hogy a felszínről aláfoló esővíz miatt a lávacsatorna üres-e vagy sem, mert az egykori esővizek esetleg azt már teletölthették vízzel és részben iszapos hordalékkal. Őfelsége építészei egy véleményen voltak Roberttel abban is, hogy ha ki lehet alakítani ott élőhelyet, egy ilyen lávajárat-képződménynek fontos szerepe lesz mindig, mivel menedéket nyújt majd a lakosságnak és az ide vetődő űrhajósoknak a Naptól érkező sugárzással és a kozmikus sugarakkal szemben. Elindultak, hogy megnézzék a helyszínt, leereszkedjenek bele a kürtőjén át, hogy megtudják, vajon tényleg kialakítható lehet-e ott lakótelep, vagy nem. Ha egyáltalán lehet róla szó, azt mindenképpen be kell fedni, hogy az eső tovább már ne essen bele. Őfelségét a tanácsadóival együtt meghívta Robert, legyenek a tanúi a látottnak. Mivel Szerm király nem volt már éppen fiatal, de nagyon vállalkozó szellemű volt még mindig, elhatározta, hogy le fog szállni a kürtőbe ő is, hogy a saját szemével lássa meg az egész üreget, illetve az üreghrendszert.

Egyik irányból Eddy és Robert közelített a kürtő szájához, a másik irányból Őfelsége érkezett, ezért egyszerre voltak a tanúi, amikor úgy két kilométerre a helyszíntől, hirtelen egy rakéta emelkedett fel az üregből és tört az ég felé. Hangtalanul emelkedett fel, de főleg váratlanul és gyorsan, mint ahogyan a fészkeről reppen fel a megriasztott madár. Az első gondolatuk az volt, hogy amikor keresték a fiastyúkiakat Jimmy meggyilkolása miatt, ezért nem találhattak rájuk, mert ebben az üregben lehettek megbújva. Eddy arra is gondolt, hogy az őt legutóbb ért incidens tette is itt bújhatott meg, azért nem találták meg sehol. Korábban el sem tudták képzelni, hogy idegen támaszpont működhet a Marson úgy, hogy ők nem tudnak róla. Vajon maradtak még itt valakik a lávajáratban, aki rabul ejthetik őket, ha oda leszállnak? Vajon a fiastyúkiaknak a bázisa ez, vagy ha nem az övék, akkor kiké? Ha ezt az üreget rakéta kilövésre használták, akkor az üreg sugárszennyezett lehet. Mit kellene vele tenni? Ha ők fednék le, és a bázis eddigi használói visszajönnek, akkor semmivé tehetik a befedést, a munkájuk oda lesz. Vajon ki vállalkozna az üregbe leszállásra?

A leküldött programozott fényképező gép számítása szerint a függőleges kürtő 250 méter mély, a széléről lefelé haladva több vízfolyás mutatkozik, amik miatt az alján levő iszap megmagyarázható. Megállapítandó az iszap vastagsága, kiterjedése, a továbbiakban a víz holléte, mennyisége, kiterjedése, mélysége. Megállapítandó kiterjedt további vizsgálatokkal a lávajárat szélessége, hosszúsága, magassága, elágazásai és azok méretei. Megállapítandók továbbá, hogy ha ebben a járatban lenne üzemanyag raktár, csináljanak-e ebből saját földalatti bázist úgy, hogy a most épített lakótelep ne a Plutoké legyen, hanem legyen az űrreptér melletti hotelváros. Ott kellene elszállásolni a bolygóra érkezendő idegeneket és nem a fővárosban. Ide érkezhetne Őfelsége a fogadásukra, éppen úgy, mint ahogyan azt a Goun látták.

Kérdés, hogy mi legyen ebben az esetben a halas csatornával, mely már készül, már hordtak bele tengeri vízinövényeket és élőlényeket, melyek, úgy tűnik, hogy jól érzik ott magukat. Itt a reptér kifutópályája meghaladhatná az optimális 2000-2500 méter hosszúságot, a föld kemény, a tenger nincs közel, a dombok felől fúvó szél nem befolyásolná a repülést, turbulenciát okozva. Meg kell vizsgálni, hogy a rakétakilövés milyen légszennyezéssel jár, érdemes-e ezt itt kockáztatni, mivel közel van a főváros és a halas csatorna sincs messze. De ha nem itt alakítanák ki az űrrepülőteret, akkor az hol legyen? Mert űrreptérnek mégis kell lennie a bolygóközi kapcsolataik miatt. Akárhol mégsem szállhatnak le az űrrepülőgépek. A vegyi vizsgálatokat is el kell végezni, hogy nincsen-e valahol gázszivárgás vagy más mérgező anyag ebben az üreghrendszerben. Erre sok időt kell rászánni. Célul tűzték ki maguk elé ezek megvalósítását. Azzal tértek haza, hogy mindezeket alaposan meg kell fontolni.

Az alatt a néhány óra alatt, amíg a lávakürtönél jártak, hirtelen elgyengült Ruri Dong, ágy-nak esett, és pár hét múlva, folyamatosan gyengülve, örökre lehunyta a szemét. Őfelsége elhamvasztatta, hamvait a piramisba vágott üregbe helyeztette el, bronztáblán hirdette, hogy Kro bolygó hercege nyugszik ott, akinek a Hold és a Mars népe sokat köszönhet. Őfelsége úgy döntött, hogy minden település maga gondoskodjon ezután a saját halottainak az elhelyezéséről és emléküik ápolásáról, de akik sokat tettek életükben a Marsért, akik a Mars állam szervezetének a létrehozásán munkálkodtak, azoknak a hamvait a piramis falába kell elhelyezni úgy, mint ahogyan azt ő tette most Ruri Dong hamvaival. Ezzel kívánt Szerm Krouto Őfelsége, olyan halottkultuszt teremteni, mint amilyen egyedülálló érdekesség, ritkaság a világban a marsi arc.

Eddy a teljes családjával és Ruri Dong leánykájával vett részt a lányka édesapjának Ruri Dongnak a temetési szertartásán. Galab is megjelent a Hold népének a képviselőjeként, és testvéri áldását adta a már serdülő hűgára: Bokrouta, Radong, Arankára. Galab a szertartás után visszarepült a Holdra. Pár nap múlva Robert és Dorg úr (Dongi úr unokája), többedmagával vállalták a leszállást a lávajáratba. Megállapították, hogy az ténylegesen nem lávajárat, mint hitték, hanem aranybánya, ahol sok ezer ládányi kibányászott terméсарany volt felhalmozva, várva az elszállítást. A diónyi méretűre kivésett arany kockácskáknak feltehetően a karátszáma volt a ládákra rá jegyezve, legalább is erre a véleményre jutottak az arany színe és a ládákön levő idegen írásjelek alapján. Ezek a számok azt mutatták, hogy mekkora százalékban tartalmaznak aranyat. Mivel a bánya tekervényes, alig belátható bányautak hálózata volt, érthető, hogy az egykori vulkán több ágú lávajáratában különböző minőségű arany halmozódott fel. Államosították a bányát a királyság nevében és részére, mert ez óriási érték. Szerm király őfelsége ebből alakította ki a bolygó aranytartálék-készletét a szigorúan titkos helyen lévő páncélteremben, mert ahol nagy a gazdagság, sok a tolvaj is, ezért volt szükség a titkosításra. Az aranyelőhelyet befedéssel lezárták és szigorú őrizet alá helyezték, mivel az ott felhalmozódott iszap egészségre ártalmas. Feltehető, hogy az a bányászathoz szükséges vízből maradt vissza, sőt, még az is lehet, hogy még mindig egészségre ártalmas a benne levő arzén és a különböző savak mérgező sói miatt.

Pár nappal ezeknek az aranyügyeknek a rendezése után felfedeztek egy másik lávajáratot, amely valóban alkalmas lenne a benne élésre. Úgy döntöttek, hogy egy új lakótelepet fognak benne kialakítani, hogy ha megnő a lakosság létszáma, legyen annak újabb telepe. Ennek a felfedezése után nemsokára Robert örökre lehunyta a szemét 76 éves korában. Az ő hamvait is a piramis falában helyezték örök nyugalomra, mint a Mars bolygó egyesült népeinek a megbecsült tagját. Szerm király ünnepekkel akarta emelni uralkodása fényét, ezért a lakosság ifjú nemzedékének évente számot kellett adni a tanulmányai során elért tudásáról és ügyességéről. Ezt a megmérettetést mindig ünnepség követte. Mivel Eddy ténylegessé akarta tenni a Marsi Királyságot, végül rávette Őfelségét, veressen aranypénzt és ossza ki a népe között. „A sok elvégzett munkát amúgy is kell jutalmazni valamilyen maradandó értékkel” – mondta. „Itt ugyan nincs szükségük pénzre, de mégis. Őfelsége sem él örökké, hát hagyjon maga után emléket a népnél, hogy soha se felejtse el a nevét, és azt, hogy aranypénzt osztott a királyság az elvégzett munkáért. Az aranypénz aranykort jelez – mondta.” Nekiálltak a pénzverésnek. A nép csodálkozott, hogy mit kezdjen azzal. Őfelsége azt ajánlotta, hogy Eddy majd csinál ékszereket az irántuk érdeklődőknek. Eddy ugyan nem ajánlotta ezt fel, de Őfelsége óhaja ellen ismét nem térhetett ki. „Ha már így történt, legalább a fájós derekammal többet leszek a feleségem szoknyája mellett, tudok neki segíteni a háztartási teendőkben” – gondolta. Ezután egyre jöttek és jöttek a megrendelések. Őfelsége pedig bevezette az óév fordulójának a megünneplését. Minden évben máshol tartotta az év végi munkaösszejövetelt és az Újév beköszönésének a megünneplését. Így ezek az alkalmak családiassá váltak. A 2015. év decemberében a Dong településen Eddy és Krouto hatásköri területén jött össze az ország vezetőinek apraja-nagyja.

A hivatalos program után elkezdtek vizsgálgatni a csillagvizsgálón elhelyezett radar működését az alkalmazott légvédelmi felderítő lokátorok működése alapján, az azokról Őfelségéhez nem továbbított, de rögzített adatokat, valamint a drón-fényképeket. Az ott szolgálattelvő Anguszer technikus kicsit idegesen mutatta meg egymás után a nagy plexi-üveg táblára tükrőírással feljegyzett és pausz papírra kimásolt – később kötegelt – repülési útvonaladatokról készült papírhalmazt. Jelentős mennyiséget képeztek a királyság többi részéből ide érkezett és nem továbbított, a légi észlelésekről szóló telefonüzenetek is, melyekről a technikus nem tett említést senkinek. Csak a számítógépeken rögzítette ezeket, hogy mégis tegyen valamilyen értelmes dolgot. Sajnos ezek híján senki sem tudott intézkedni a rádiófrekvenciás jeleket használó berendezések által felvett – tőlünk függetlenül a légtérbe behatolt – tárgyak, célpontok felderítése, azonosítása és útvonala paramétereinek meghatározása ügyében. „Miért nem küldött vészjelzést? Nem tudta, hogy kellene, nem fogta fel ésszel az egész rendszer fontosságát?” A most vizsgálódók csak annyit tudtak utólag megállapítani, hogy az idegen űrjárművek az északkelet-délnyugat irányú légi kapun át érték el a Mars-felszínt és ott kezdték el a települések kiépítését, amelyet a szondák adatai alapján a legjobbnak véltek. Már a 2012 nyári adatokban, leírásokban, a drónképeken és a számtalan antenna alapján érkezett adatokat a számítógépek tartalmazták. Ezekről jól észlelték a változásokat. Látták a Marsra leszálló idegen, földi űrhajóflotta egységeit. A gépek felségjele: „Amerikai Egyesült Államok – Űrhadsereg” volt. Ugyanaz a jelzés, amit a Holdon Eddyék települését megtámadók viseltek. Ha az ügyintéző látta ezt a változást, miért nem szólt róla? És 2012 óta az idegenek kiépítettek a Marson három települést! A három település között egy várost! Óriási rádió parabola antenna veszi a Föld híreit! A településeknek aszfaltozott betonútjai vannak, amelyeken amerikai elektromos autók közlekednek! Az emberek nem járnak szkafanderben, mert az ott élésre elegendő azon a területen a levegő oxigéntartalma! Mars-felszíni házaik vannak! És vannak feltehetően arénáik és egyéb szórakozási, sportolási lehetőségeket is biztosító fedett építményeik! Most mi a teendő, hogy ők, a bennszülötteknek, más néven: indiánoknak minősülők, vagyis a már korábban is itt élők megmaradjanak?

Egy szó mint száz, megkezdődött a Mars gyarmatosítása és ők nem akarnak az egykori amerikai bennszülöttek, az indiánok példájára jutni! Mit tegyenek, és hogyan?” „Már itt vannak! Borzasztó! Már nem lehet tenni ellenük semmit” – állapították meg. Eddy tudta, hogy az USA ellen akkor sem tehettek volna semmit, ha idejében veszik észre a berepülő űrhajókat. Talán még rosszabb lett volna a helyzetük ellenállás esetén a mostaninál. Most úgy kell cselekedni, hogy a jövőnek a legteljesebb mértékben mentse meg az ő „indián” népét. Most ő lett a „törzsfőnöke” az ő „indiánná vált” népének. Az ő vállán van a marsi népe iránti felelősség! De, hogyan lépjen, hogy az a legjobb legyen? Nagy kérdés volt ez. Szerencse, hogy a marsi királyság minden lakója beszéli az amerikai nyelvet, sőt más földi nyelveket is! Van aranyuk az aranybányából, van vert aranypénzüik, és folyamatosan készülnek mindenki számára az évszázadokig is megmaradó aranyékszerek marsi értékes ékkövekkel. Ezekből minden lakónál van valamennyi. Biztos, hogy a páncélterem aranyrúdjaikat be kell majd szolgáltatniuk az új rezsimnek részben vagy egészben, de ez lehet annak az alapja, hogy szövetséges marsi államként ismertessék el magukat a Földön az Egyesült Nemzetek Szövetségénél, mint a földi államokkal egyenrangú partnert. Ha a Mars természeti javait azok ki akarják sajátítani, akkor ismerjék el a Mars bolygó népének a jogát, a Mars természeti javainak az azonos elvek szerinti jogos felhasználójának. Tehát őket, a Mars népét a Föld ne akarja úgy gyarmatosítani, mint a bolygó természeti kincseit. Ők nem akarnak újra rabok lenni, hiszen már a földi XXI. századról van szó! Nekik is vannak emberi jogaik, melyek elismerését most követelik a Föld államaitól. De ha az ENSZ nem hajlana a követelésük jogosságának az elismerésére, ők készek a földi nagyhatalomhoz: az USA tagállamaihoz Anguszer néven csatlakozni, remélve a jogaik tiszteletben tartását. Ez eddig rendben lett volna, de az Eddyék itt léte esetleg büntetőeljárást vonhat maga után, mert hivatalos engedély nélkül hagyták el az Amerikai Egyesült Államo-

kat, hacsak nem tudják igazolni, hogy kik szerezték meg számukra az engedélyt az USA akkori elnökétől vagy a katonai vezetőkötől. Szerencsére Eddynél volt annak a levélnek a másolata és a nagyhatalmú bankárnak a neve, aki őt és társait a Holdra eljuttatta az USA akkori elnökének a hozzájárulásával. Amikor a levelet kapta, hogy adja át az elnöknek, az csak egy sima borítékba volt téve. Eddy a levélről készített pár fénymásolatot, melyek itt vannak vele most is. Ez a levél és név kihúzhatja őket a pácból, csak még közbenjárót kell keresni, akinek a segítségével eljuthat a Mars-gyarmati vezetőjéhez. A küldöttségben Szerm király öfelségével együtt mindegyik marsi telepük képviselője benne lesz, amikor tárgyalni indulnak. Ezekben a tennivalókban állapodtak meg és nehéz szívvel tértek haza.

Eddy a United States Space Force (USSF) feliratú egyenruhájában elvegyült a gyarmatosítók által létesített „város” lakossága között. Felfedezte az egyik volt munkatársát, és annak a fiát. Ők szervezték meg, hogy a marsi telepések küldötteit fogadja az USA marsi-gyarmati vezérkara. A Mars marshallja (marsall=tábornagy) előtt is a United States Space Force (USSF) egyenruhájában jelent meg, mely mutatta ezredesi rangját. Látható volt a marshall pénzsóvár elégedettsége, amikor az anguszer-páncélterem átadandó aranyáról szólt az esetleges csatlakozási szándékkal, a lakosoknak az USA szintű műveltségéről, az amerikai nyelv tudásáról. A jogok elismeréséről és a szükség szerinti csatlakozási igényről szóló tárgyalás végeredménye biztatónak tűnt, de a témában „a végső döntést az USA elnöke mondja ki, amit a küldöttség tagjainak otthon kell megvárni” – jelentette ki a tárgyalópartner, és átvette az Eddy által szerkesztett – az Emberi Jogok Deklarációja, az USA Alkotmányának hivatalos szövege, és az ENSZ három Űrjogi Egyezményének szövegei alapján megírt, magas színvonalú, az ENSZ főtitkára részére, és az USA elnöke részére küldendő folyamodványokat.

Később Eddy a marshall magához hívatta, kifejezte ünnepélyes kézfogással az elégedettségét az Amerika érdekében végzett eddigi munkáját illetően. Elkérte az igazolványát, amit Eddy még mindig – a már jelentősen szűk, de még mindig felvehető – űrruhája alsó rekeszében tartott. Megérezte a több mint három évtizeddel ezelőtt beletett kaktuszt. Meglepetéssel, hogy az még mindig ott van, bár jócskán összetöppedt már. Kivette az igazolványt és átadta. A marshall közölte, hogy ezután is igényt tart a munkájára, majd szivarral, aztán egy pohárka brandy-vel kínálta. Arany tálcán, brüsszeli csipkével letakarva hozták be Eddy kitüntetését. És a vezérőrnaggyá előléptetéséről szóló díszes hivatalos iratot az új igazolványával, melyet az Amerikai Űrhadsereg vezérkarából többen aláírtak. Megkérdezték a jelen levő űrhadsereg ezredek, hogy haza akar-e térni a Földre, mert akkor ingyen térhet vissza a hazájába. Eddy közölte, hogy a családja ide köti. Erre a marshall tájékoztatta, hogy maradási szándéka miatt városi lakást, kocsit és állást kap magas fizetéssel, hogy a jövőben ő irányítsa a marsi „indianok” katonai életét. Kérdésére, hogy mi lesz a marsi nép eddigi vezetőivel, a marshall excellenciás úr kijelentette, nincs akadálya annak, hogy továbbra is azok irányítsák a saját vidéküket. Természetesen azok is USA dollárban kapják meg majd a havi járandóságukat a marshall excellenciás úr hivatalának előírásai szerint.

Sok minden van, amiről még nem tud a Hold, a Mars népe és nem tud a Földé sem, sőt, még csak nem is gyanítják, hogy létezik a Kozmoszban: Az emberi haladás megkívánja azok megismerését. Az ismeretlen Mars feltáráshoz nagyszerű segítséget nyújtanak majd a rövid életű anguszeri királyság volt lakói – jelentette ki Eddy Gray, a marslakók képviselője az USA új, a marsi tagállamnak a vezetősége előtt. Mivel az átadott levélmásolat és igazolvány tisztázta a szerepét, ő teljes jogú tárgyalópartner volt. Jó pont volt, hogy ő az amerikai űrhadsereg ezredese. Eddy marsi megbízói előtt az elvesztett függetlenségük, a királyság megszűnése nyilvánvaló volt. A marsi amerikai állam jó néven vette, hogy Eddy elvégezte, amivel megbízták: „iga alá hajtotta a Kozmosz egyik népét, ha nem a holdit, legalább a marsit”.

A marsi lakosok űrjogi helyzetének tisztázására indított procedura okozta izgalmak amikor nagyjából elültek, a lakosságnak a Földről elszármazott része örült, hogy az esetlegesen Amerikához tartozással jobb életkörülmények várnak majd rájuk. Jó közlekedési, egészségügyi és

széles kiterjedésű kulturális eseményeket vártak. Remélték, hogy talán az öreg Földre visszajuthatnak az ott maradt övéikhez. Később, amikor szó esett arról, hogy mivel a Földön nincsenek biztosítva, nincs állásuk, pénz nélkül nem lesz miből megélni, mélyen elgondolkodtak. Nem élhetnek az övéik nyakán, ha élnek még. Itt mégiscsak van otthonuk. Az öregek folytatják itt az előző életüket: vagy a mezőgazdasági tevékenységet, vagy az ipari üzemekben a munkát. Fontos, hogy itt a megszokott közegükben maradhatnak, nem kell idegen helyre menniük. Bármennyire alakult ki ezekről az egyetértés, mégsem örültek a dolognak. Azt mondták, hogy Eddy játszotta el a hazájukat. Volt egy elképzelés, hogy megölik. Az Anguszereknek ezt az összeesküvését maga Szerm király állította le, elmagyarázva, hogy Ő erről az amerikai, illetve földi politikáról már Eddynek a Marsra jövelele óta tud, mert tájékoztatta Őt erről. Pontosan ezért kérte Gray úr az amerikai angol nyelv oktatását a többi földi nyelv mellett, hogy a marsi lakosok ne juthassanak az amerikai indiánok sorsára, hanem hogy megmaradhasson a nép a jövőnek. A morgolódás mit sem használt. Bele kellett nyugodni a most még megváltoztathatatlanba.

Minden azért a marshall-városban sem ment rendben az ígéret szerint, mert a felajánlott hivatalt Gray úr rögtön nem tudta elfogadni, sem az ígért lakás, sem a hivatali épület nem állott készen a fogadására, sem autó nem állt rendelkezésére. Eddy reggelenként még a Holdon legyártott repülőgéppel volt kénytelen a városig és délután hazáig a 180 kilométeres távolságot leutazni úgy, hogy a gépet maga vezette. Ez az ő korában már nagyon kimerítő volt. Mégis tennie kellett a dolgát. Amikor egyesek meglátták a hivatali helyiségben az asztalára helyezett arasznyi indián mellszobrot – John bácsi ajándékát az űkapáról –, őt megszólítani akarva kérdezték, miért tette oda. Talán pártolja az indiánokat? Milyen származású Eddy? – Ő nem akarva kitenni magát becsmélésnek, azt válaszolta, hogy ő ír származású, de mivel a marsi nép némiképp „indiánnak tekinthető”, akiket ő helyezett az USA védőszárnyai alá, ezért őrizi ezt a szép faragványt, mert ez egy kicsit szimbolizálja a helyzetet. Ezután már nem zaklatták tovább kérdésekkel.

Feltételezve, hogy a folyamodványok a marshalli hivatal révén talán mégsem érnek célba, interneten Eddy azokat átküldte az idősebbik öccsének Adamnak – aki az amerikai haditengerészetnél szolgált magas rangban –, hogy ő továbbítsa azokat a folyamodványokat a címzeteknek. Amikor az öccse visszajelezte az elnöki hivatalnak és az ENSZ főtitkára hivatalának a kézbesítés megtörténtéről szóló visszaigazolását, Eddy megkönnyebbült. Most már csak várnia kellett a válaszok megérkezését. Tudta, hogy azokra sokat kell várni.

A városban töltötték a hét öt napját, a hét végét „otthon”. Gyermekai felvételt nyertek a város középiskoláiba, más marsi fiatalok egyetemre, vagy éppen javaslatot kaptak a Föld valamely egyetemén továbbtanulni. Ezek a taníttatások a szülők aranykészletének a kiadását célozták meg, mivel dollárból még nem rendelkeztek olyan tőkével, mely fedezte volna a magasabb iskolákon, főiskolákon vagy a földi egyetemeken való tanulást. A szülők egy része bekapcsolódott a gyarmati hivatalokban történő munkavállalással a gyarmat vérkeringésébe. Mások maradtak a mezőgazdasági termelésnél, ismét mások az iparban. Mindkettőbe begyűrűzött lassanként az amerikai technika és a szokás törvénye. Repülőgép- és űrhajóparkjukat be kellett szolgáltatni az USA Gyarmatügyi Hivatalának. Csak a hivatalos járatokkal utazhattak ezután mind a Földre, mind a Holdra, a viteldíj megfizetése után. Ez nagyon keserves és nem várt intézkedés volt, hiszen a repülőgépekkel és az űrhajókkal a marsi Régiók rendelkeztek. Most kivették a kezükből a saját gépparkjuk feletti önrendelkezési jogot. Erről is a megkérdezésük nélkül döntöttek a Földiek, éppen úgy, mint a bolygójuk természeti kincseiről. Nem utazhattak a továbbiakban a Goura sem, mert oda egyáltalán nem indítottak járatot.

– A korábban kötött kereskedelmi egyezmények semmissek, hatályukat veszítették, amíg azokat a Holdról és a Fiastyúkról nem hosszabbítják meg – szolt az újabb kellemetlen döntés.

Mindkét helyen ellenben a témát agyonhallgatták, mert nem tudták, mit tegyenek, hogy magukra ne vonják a gyarmatosítási szándékot. Nem tudták, hogy csak rövid idő kérdése,

mikor kezdi meg ott valaki – Kína vagy más – az űrhajó-támaszpont megépítését, hiszen a Holdról, mint ahogyan a többi elérhető égitestről, a Földiek már régen eldöntötték a szabad felhasználás és kihasználás kérdését. Eddy tájékoztatta őket, hogy hiába várnak jobb együttműködési lehetőségekre. A Hold vezetője, Galab úgy vélte, hogy ha Kína náluk kíván űrhajóbázist kiépíteni, akkor a reményeik szerint ők, a holdi lakosok fogják ellátni zöldséggel és hússal az űrbázis lakóit. Az ilyen együttműködés lehet a békés egymás mellett élés záloga a nyelvtudáson kívül. Ugyanis mindnyájan beszélik az angolt és azt az eszperantó nyelvet, melynek nagyon sok híve van Kínában. Ezeken kívül ott van a kínai Li Csang a családjával, aki feltehetően jó kapcsolat lesz a kínai honfitársai felé. Talán majd találnak kapcsolatot Izrael felé is, mivel ők lettek az újabb zászlóvivők a Holdra. Ha mégsem, akkor más lépéseket tesznek a földiek távoltartására.

Eddy a Mars marshallja felkérte, hogy mivel korábban élt a Holdon is, írja meg a Holdon élők és a marsi népek államának a történetét, kiemelve a fontos néprajzi, ipartörténeti és hadászati jelentőségű vonatkozások jellemzőit. A nagyméltóságú urat izgatta mind a két égitesten a lakosság etnikai hovatartozásának szem előtt tartása, mármint az, hogy a lakosságból kik erednek földi népekből, vagyis megtorlás esetén kikért emelhetnek szót földi országok. Eddy gyanította, hogy a nagy szívéllyesség mögött lehet esetleges ferde, politikai szándék, ezért jelezte, hogy mindkét égitesten a különböző etnikai rétegek az elmúlt 200 év alatt összeolvadtak, ezért már sehol sincsenek humanoidok, mindkét helyen emberek élnek. Kivétel nélkül mindenki kiterjednek az Emberi Jogok. Teljes egy évi rendszerező munkával készült el a mű. A marshall főméltóságú úr ajánlásával, a marshalli hivatal kiadásában a Mars nyomdája nyomtatta ki. A marshallnak ajánlott könyvet a kiadása után, a marshall Őexcellenciája átvette és közölte, hogy a kézirat elolvasása után engedélyt ad, hogy annak tartalmát a marsi iskolákban helytörténeti tananyagként tanítsák. „A Mars története 2017-ig” Eddy Gray szerző nevével került be az USA elnökének rezidenciájába, és az USA fővárosának legnagyobb könyvtárába: a Kongresszusi Könyvtárba, Washington DC-ben. Kapott belőle példányokat a feltörekvő űrhatalomnak számító nagy országnak a legnagyobb könyvtára is, a Kínai Nemzeti Könyvtár, Peking, és a világ több más nagy könyvtára. Eddy világhíresség lett. Büszkének rá a még élő családtagjai és rokonai, itt említve meg a hozzá legközelebb állókat: a feleségét és a gyermekeit is.

A könyv még meg sem melegedett a marsi lakoságnál, amelyet ingyen, emlékebe kapott meg azt a szerzőtől, amikor egy reggel Eddynek – a munkahelyére igyekeztén – az egyik reptéri forgalomirányító nem engedte leszállni a gépét a számára kijelölt parkolóban. Utasította Eddy, hogy a sós mocsarak mögötti térségre ereszkedjen le. Eddy közölte, hogy nem teheti, mert az alá van aknázva, ezért az irányító álljon félre, hogy ő elfoglalhassa a helyét. Az irányító erőszakoskodott. Eddy később leszállt ugyan a sós mocsarak mögötti területen, de távolabb az irányító által megjelölt térségnél. Erre az utánarepült, majd Eddy helyére beülve rávezette a gépet az általa kijelölt területre. Sajnos a gép kereke aknára futott. Az akna felrobbant a géppel és az irányítóval együtt, sőt még Eddy is repült jó pár métert. A kórházban tért magához. Ott tudta meg, hogy mi történt. A marshall nem a saját embereit vádolta meg a szerencsétlenség okozásával, hanem a Szermeket. Elhurcolták, börtönbe zárták Szerm exkirályt, megkínozták, vallatták, hogy vallja be, miért akarta megölni Amerika űr-vezérőrnagyát, Eddy Grayt. Szerm öfelsége hiába mondta, hogy sem ő, sem a népe ebben a sajnálatos balesetben nem hibás. Ugyanis azt a területet elaknásították még a Fiastyúkiak elleni honvédő háború előtt védekezésül. De az azóta eltelt rövid idő az ország helyreállítására volt szükséges, így az aknamező hatálytalanításával ezért nem foglalkoztak. Eddy igazolta a frissen kiadott könyvében található szövegrésszel, hogy nem hibás a robbanásban a marsi nép. A rehabilitáció megtörtént. Őexcellenciájának a hivatala nem kért bocsánatot sem Szerm úrtól, sem a marsi néptől. Szerm urat hazaengedték ugyan, de mivel a történetek, a megalázása nagyon felizgatták, ágnak esett és hamarosan örökre eltávozott.

Szerm őfelsége haláláról és temetése időpontjáról Eddy értesítette Heri Pukot: a Fiastyúk köztársasági elnökét, és Galab Dongot: a Hold urát. Mindketten jelezték, hogy a temetésen jelen kívánnak lenni, és utána fel akarják venni a kapcsolatot a további együttműködés érdekében a Mars marshallal. A kért berepülési engedélyt azzal utasította el a marshalli hivatal, hogy Őexcellenciája nagyon sajnálja, de a külföldi űrrepülőgépeket jelenleg a Marson egyetlen reptér sem tudja fogadni. A két égitest ura kellően megütközve az elutasításon, ezután csak rádióhullámokon küldhette el a részvétnyilvánítását. Eddy vállalta a temetési szertartás megszervezését és a gyászbeszéd elmondását. A marshall jelezte, hogy ő nem kíván megjelenni, de majd képviseli őt egy megbízottja. Mivel ez a megbízott időben nem jelent meg, ezért a megérkezéséig, majd utána is az egybegyűlt marsi néphez Eddy szólt.

Beszélt arról is, hogy talán a sors fintora, hogy ő, az Amerikában sokáig üldözött Delaware indián népnek a honvédő harcában elhunyt törzsfőnökének a dédunokája, kapta a megbízást, hogy előkészítse a marsi népet a földiek uralmának elfogadására. Ezért igyekezett a népet felemelni a beláthatatlan időben történő hódításig. Mivel a földi nagyhatalmak döntésébe neki beleszólása nincs, azért próbált segíteni, hogy ez a nép emelt fővel, egyenrangú partnerként tudjon majd csatlakozni az ENSZ-hez (ha lesz arra módja) annak az 1967. évi 4. sz. törvény-cikkelyének 2. paragrafusa alapján, mert ez a nemzetközi szerződés azt írja elő, „hogy a Föld légkörén túli égitesteket nem lehet egyetlen nemzetnek sem kisajátítani sem felhasználás, sem elfoglalás alapján”. Ugyanakkor ez nem szól az égitesten élőkről, csak a természeti javakról. Nézzenek rá – kérte – ilyen magasra, mint ő, amerikai indián vér még nem emelkedett. Higgyenek neki. Ő tapasztalatból beszélt. Ez a hazájuk, melyért érdemes élni, tanulni, alkotni és dolgozni, hogy felvirágozzon, hogy legyen jövője. Ne felejtsek el, hogy az itteni életük alapja a családjuk, és az összes család közössége: a nemzet.

A marshalli megbízott, amikor megérkezve meglátta a tömeget, azt kérdezte: „Mi ez? Tüntetés?” Azt a választ kapta, hogy: „Ez végső tiszteletadás a nép részéről a neki aranykort biztosító király hamvai előtt.” Ezután kezdett bele a gyászbeszédébe, melyben beszélt az elagott, elhalt marsi király családjának eredetéről, a király életútjáról, és méltatta az érdemeit. Kiemelte a függetlenségért vívott harc megszervezését, és azt, hogy jövőbeli függetlenségre még várni kell. Beszédét így fejezte be:

Elment: Ruri, Robert és a jó Szerm király.

Olyanok voltak, mint várak a kösziklén.

Ők is voltak, ti is lehettek még nagyok.

Tűrni, dolgozni kell, hogy megmaradjatok!

Az urna körül a marsi királyság zászlói lengtek. A hamvvederre a király neve, születési és halála éve volt ráfestve uralkodásának időtartalmán kívül. Az urna helyének kifaragott üregben – a piramisban – három oldalon elhelyezett óntábla tartalmazta bevéséssel – Anguszér és angol nyelven – a király életének főbb eseményeit, érdemeit. Az urnaüreg zárólapját Szerm királynak a koronás képmása díszítette. A kép alatt a születési és a halála éve volt bevésve, és alatta jelezve volt, hogy Ő a Kro királyság második koronahercege volt, és 200 év múltával vált egyhangú választással a Mars-királyság királyává. Eddy a beszéde végén a kezét az urnára téve áldotta meg Szerm őfelsége hamvait. Ezt követte a katonai tisztelgése a király hamvai előtt. Utána a tömeg felé fordult és karjait kitárva áldotta meg a jelen levő gyászoló marsi népet. Az egyes tájegységeknek és a Földről elszármazott idegen ajkú népességnek a képviselői libasorban, fegyelmezetten álltak díszőrséget a piramisi urnaüreg két oldalán. Az elhangzott áldás után a behelyezett urna felé főt hajtottak, majd főt hajtottak az elhalt családtagjai felé is részvétnyilvánításként. Ezután elvonultak egymás után szépen libasorban. Ezzel ért véget a hivatalos ceremónia és elkezdett szétoszlani a tömeg. Ez alatt történt, hogy a fedlapon a koronás arc elkezdett aranyszínűben játszani. Olyan volt, mintha az arc tulajdonosa megdicsőült volna már most. A talányt Eddy oldotta meg, jelezve, hogy a koronás fő egy holdi szik-

ladarabból lett kifaragva, melyet itt is, éppen úgy, mint a Holdon, a lenyugvó nap utolsó sugarai aranyoznak be. A korona aranyozott vasból készült Jézus töviskoronájának mintájára, de az abban levő ékköveket ő készítette az amerikai üvegművész technikájával Tiffany üvegből, a király régi kívánságának eleget téve. Mire a tömeg eloszlott és a marshalli megbízott is eltávozott, lenyugodott a nap. Eddy holtfáradtan tért haza a felesége és a családja segítségével. Kimerültség miatt több napot pihennie kellett. A megbízott a főnökének úgy jellemezte a temetés fenséges nagyszerűségét, hogy a király emlékére gyújtott óriási gyertya lángja és az a tisztelet, amely a király hamvait és a szónokot övezte, olyan volt, amilyent eddig ő még soha sem tapasztalt senkinél. A marshall azzal zárta a témát, hogy: „Hát, igen. Eddy Gray úr személye jól választás volt. Az USA nem csalódott benne. Dr. Gray vezérőrnagy elvesztette ugyan a Delaware indiánok törzsét, de megnyert egy másik indián népet, a marsit.”

*

Eddy gyermekei időközben felnőttek. A marshall által építtetett főiskolákra, egyetemekre beiskolázták őket a többi marsi fiatallal együtt. Amikor Ruri úr kislánya megtudta, hogy Eddyék nem a szülei és Krouto a féltestvére, kevés gondolkodás után azt mondta, hogy ezzel a hírrel leegyszerűsödött a helyzet, mert így most már férjhez mehet Eddy papa fiához: Donaldhoz. Ő nemcsak a tejtestvére, hanem a szerelme is. 2025-ben megtartották az esküvőt. A következő évben megszületett az első gyermekük, akinek az Aranka nevet adták. Eddy még örülhetett az unokájának, de az édesanyjának, Marynek a születésnapján, május 29-én reggel már nem ébredt fel. Elaludt örökre. Mosolygott, amikor megtalálták. Talán arra gondolt elalvás előtt, hogy a Mars még mindig a boldogság szigete, ahol béke van, mert nincs háború, mint a Föld sok vidékén. Az ő hamvait is a marsi piramisba helyezték el ünnepélyes megemlékezés keretében.

A gyarmati gépezet már működik. Azonban az USA elnökének és az ENSZ főtitkárának az aláírásával szentesített döntés a nem kisajátítható marsi népről még mindig késik. Ez a késedelem pedig nem véletlen. A marshall azt állapította meg a kezeit dörzsölgetve: jó, hogy az USA elnökéhez is benyújtotta Eddy a marsi népnek a jogállás tisztázására irányuló kérelmét, mert az USA szerint az USA-nak van elsőbbségi joga ennek az égitestnek a gyarmatosításához. Főleg azért, mivel Amerika elsőként foglalta el a bolygót. Fontos szempont az is, hogy az idegen égitestekkel kapcsolatban az ENSZ által megfogalmazott úrjogokra vonatkozó Egyezményt a Föld 193 állama közül csak 53 ratifikálta, de a Szovjetunió mellett az USA sem írta alá. Ha ez nem történt volna így, el kellene fogadni, hogy az ENSZ Világűrbizottsága által tető alá hozott 1959., 1967. és 1979. évi szerződésekben megfogalmazott irányelvek értelmében „a Földön kívüli égitesteken – így a Holdon és máshol is – kutatni, a javait felhasználni, minden földi országnak joga van...” Az új körülmények között, az élet tovább folyik a Marson. Hogy mi lesz a marsi nép további sorsa, azt csak az Isten tudja, mert a gyarmatosítás csak a gyarmatosítónak jó, a gyarmat lakosságának nem. Itt az USA, a földi nagyhatalom a gyarmatosító. A politika katonai végrehajtója az Amerikai Űrhadsereg.

*

Utószó

A Mars-lakókról, főleg harcias bennszülöttekről tesznek említést a regények és filmek. Ebben a regényemben én is írhattam volna ilyen égitest-lakókról. Én azonban más utat választottam. Igyekeztem összegyűjteni a koromban fellelhető regéket egyes földi népeknek a homályba vesző eredetéről, a szóban és írásban terjedő meséket az egyes csillagképek egykori lakosainak a Földre leszállásáról és itteni tevékenységéről, és főleg vélekedéseket arról, vajon ezek a régi népek léteznek-e a napjainkban, most is látogatják-e a földünket, és mit akarnak tőlünk, miért vagyunk érdekesek a számukra.

Mindig érdeklődve figyelem, hogy az egyes földi, tengeri vagy égi megmagyarázhatatlannak tűnő jelenségekre milyen magyarázatokat adnak a tudósaink. Azok is vélekedések, mivel nagyon keveset tudunk még mindig nemcsak a mi földi világunkról, hanem a Kozmoszról is. Amit eddig ismertnek véltünk, egyszer csak új arcát mutatja felénk. Itt gondoljanak a legújabbban felfedezett növény- és állatfajokra.

Eddigi tapasztalataim szerint minden mesének, regének van valós magja, mely köré fonódik a cselekmény. Többször tapasztaljuk, hogy a keresztény biblia szerinti 5000 éves emberi történelem már régen kinőtte a maga gyerekcipőit. Talán az utolsó jégkorszak utáni nagy hóolvadásból keletkező vízözön, akár más kataklizma törölte el a korábban élt emberiség történelmét. Nem tudhatjuk. Én hiszem azt is, hogy a Földünkön nem a mi emberfajunk él elsőként. Biztosan volt több is előttünk. Ilyenek voltak az óriások, akiknek a csontvázai Mexikóban kerültek napvilágra. Ezért fogadjuk el a Biblia leírását a teremtésről és már nem csak mesének gondoljuk. Ma sokan úgy véljük, földönkívüliek teremthettek új életet a Földön egy-egy kataklizma után. Régen csak mesének tartották a sárkányok létezését, amíg fény nem derült az egykori dinoszauruszokra. Vannak, akik úgy tartják, hogy a Föld nagy hasadékeinak (a Grand Canyonnak, az Indiában és az Etiópiában levőnek) a keletkezését valamilyen kataklizma okozta a tökéletesnek teremtett Földön és ugyanez a katasztrófa hozta létre a mélytengeri Mariana-árkot Japánnál. Ezeket azután tovább formálták a földünkön uralkodó természeti erők. A Föld nem egyedüli égitest a Kozmoszban. Rá is hatnak a Kozmosz törvényei és eseményei. Én úgy vélem, mivel a földi nagy hasadékokhoz hasonló van a Marson is, a marsi keletkezhetett akár ugyanazon időben a földiekkel.

Gondoljanak arra is, hogy nap, mint nap látni vélünk az égen olykor világos nappal, de főleg éjjel, kivilágított, nem repülőgépeket, különös repülő alakzatokat. Gyakran hallunk titokzatosan megjelenő gabonakörökről és UFO jelenségekről, az ezeket vizsgálók már sok kötet érdekes történetet gyűjtöttek össze. Az elrabolt emberekről szóló híradásokat mindig érdekesnek tartottam, éppen úgy, mint az USA területén szerencsétlenül járt földönkívüli űrhajókról szóló történeteket, melyek lehetnek mai kori mesék, de nem biztos.

A történetemben, mint ahogyan olvasták, a főhős találkozott a Holdon is, a Marson is emberekkel a humanoidokon kívül. Az embereket vagy önszántukból vitték magukkal a földönkívüli humanoidok, vagy elrabolták és rabszolga-munkára kényszerítették őket. A történetemben vannak valós, még a Földön megtörtént események, melyeket nemcsak a történet színesítése miatt vittem be a történetbe, hanem azért is, mert a Földről elszármazottaknál miért ne fordulhatna elő például autizmus vagy más megoldatlan rejtély? Ahogyan a Földön vannak megoldatlannak látszó rejtélyek, lehetnek a Földön kívül más égitesteken is. És ki tudja még mikre fog fény derülni? A leírt események akár így is történhetek volna, vagy történhetnének, mert az Amerikai Egyesült Államok Űrhadserege valós tény, mint ahogy az elérhető égitestek gyarmatosítási szándéka is.

Remélem, érdekes és szórakoztató olvasmányt nyújtottam a kedves olvasóknak, elgondolkoznak az olvasottakon, kedvet kaptak más, a Földön kívül játszódó eseményekről, emberekről és humanoidokról szóló könyvek elolvasásához.

Tisztelettel az olvasók iránt,

Miskolc, 2019. május 31-én

Pásztorné Földi Adrienne – szerző

Forrásmunkák

Indián rezervátumok – Wikipédia:

https://hu.wikipedia.org/wiki/Indián_rezervátumok

A Philadelphia-kísérlet:

https://honvedelem.hu/cikk/61315_a_philadelphia-kiserlet

NASA – Wikipédia:

<https://hu.wikipedia.org/wiki/NASA>

Stöckert Gábor: Végső visszaszámlálás – Index:

<https://index.hu/tudomany/ursiklo/?p=3%3AVégső+visszaszámlálás>

Hold – Wikipédia:

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Hold>

Molnár László: Tíz meglepő tény a Holdról:

<https://pulispace.444.hu/2014/08/14/tiz-meglepo-teny-a-holdrol>

Arany László: A Hold titkai:

<https://www.youtube.com/watch?v=ozegPvA4DGs>

Saturn V – Wikipédia:

https://hu.wikipedia.org/wiki/Saturn_V

Hihetetlen – Idegen bázisok a Holdon – Túl nagy lépés az emberiségnek...:

<https://www.youtube.com/watch?v=skVbCae2hKo>

Apollo-11 – Wikipédia:

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Apollo-11>

10 tény az első holdraszállásról – Múlt-kor – történelmi magazin:

<https://mult-kor.hu/10-teny-az-első-holdraszállásról-20171218>

A nyolc legfurább dolog amit a Holdon hagytunk – Index:

https://index.hu/tudomany/til/2015/03/14/a_nyolc_legfurabb_dolog_amit_a_holdon_hagytunk/

Oxigén – Wikipédia:

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Oxigén>

Miért pont oxigén ion? – High care medical:

<https://oxygenion.hu/miert-pont-oxigen-ion/>

Oxigénterápia – tudnivalók – Oxigén shop:

<http://www.oxygenshop.hu/node/76>

Miért nem lehet csinálni mesterséges gravitációt? – Gyakori kérdések:
https://www.gyakorikerdesek.hu/tudomanyok__egyeb-kerdesek__914564-mertnem-lehet-csinalni-mesterseges-gravitaciot

Műhold – Wikipédia:
<https://hu.wikipedia.org/wiki/Műhold>

Óriási barlangra bukkantak a Holdon – Index:
https://index.hu/tudomany/2017/10/18/oriasi_barlangra_bukkantak_a_holdon/

A Hold hegyei – Wikipédia:
https://hu.wikipedia.org/wiki/A_Hold_hegyei

Ahol egyetlen nap egy hónapig tart – kép a Hold sarkvidékéről – Origo:
http://www.origo.hu/tudomany/vilagur/20110630-tycyhokrater-a_holdon-omlasok-lathatok-a-kozponti-csucs-lejtoin.html

A Naprendszer holdjai – Sulinet:
<http://tudasbazis.sulinet.hu/hu/termeszet tudomanyok/foldrajz/csillagaszat/a-naprendszer-holdjai/a-hold>

Nikola Tesla (feltaláló) – Wikipédia:
[https://hu.wikipedia.org/wiki/Nikola_Tesla_\(feltaláló\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/Nikola_Tesla_(feltaláló))

Nikola Tesla – Wikipédia:
https://eo.wikipedia.org/wiki/Nikola_Tesla

Berta Sándor: Jönnek a gondolatirányítású protézisek:
<https://sg.hu/cikkek/it-tech/76368/jonnek-a-gondolatiranyitasu-protevizsek>

A világegyetem – Folyékony univerzum:
<https://www.youtube.com/watch?v=Basw-tct0kw>

Hélium – Wikipédia:
<https://hu.wikipedia.org/wiki/Hélium>

United States Space Force – Wikipédia:
https://en.wikipedia.org/wiki/United_States_Space_Force

Gyepvasérc – Wikipédia:
<https://hu.wikipedia.org/wiki/Gyepvasérc>

3 módszer, amely segít aktiválni a Napfogat csakrát, ami által a belső erődre is ráhatálhatsz!
<http://filantropikum.com/3-modszer-amely-segit-aktivalni-a-napfogat-csakrat-ami-altal-a-belso-erodre-is-ratalalhatsz/>

Amerikában Napkirálynőként tisztelik a magyar fizikust:
<http://gubit.hu/2018/06/27/amerikaban-napkiralynokent-tisztelik-a-magyar-fizikust-akinek-itthon-a-nevet-se-ismerik/>

Enigmák – Kiszivárogtatás a Holdról és a Marsról:
https://www.youtube.com/watch?v=RKUK3jW8P_c

Folyékony víz nyomaira bukkantak a Marson – Origo:
<http://www.origo.hu/tudomany/20150928-nasa-mars-bejelentes.html>

Az Atcama sivatag mindent látó szemei:
<https://www.youtube.com/watch?v=7nnHkIyB8c0>

Ősi idegenek – A szürkék:
<https://www.youtube.com/watch?v=PprBGeDvpdM>

Ősi idegenek – A Maja összeesküvés:
<https://www.youtube.com/watch?v=krYvCtgZqH0>

Ősi idegenek – Ókori mérnökök:
<https://www.youtube.com/watch?v=xbx0ZfY0f7I>

Különös felhőt figyel a Mars Express űrszonda – Index:
https://index.hu/techtud/2018/11/03/kulonos_felhot_figyel_a_mars_express_urszonda/

Telepesek a Marson – beszélgetés Aranyi Lászlóval:
<https://www.youtube.com/watch?v=WkAqwJeTlzQ>

Bérczi Szaniszló: A Mars közei a marsi meteoritok alapján – Fizikai Szemle:
<http://fizikaiszemle.hu/archivum/fsz0708/BercziSz.pdf>

Kanyargó lávacsatorna a Marson – Index:
https://index.hu/tudomany/2010/03/11/kanyargo_lavacsatorna_a_marson/

Csillagászati tankönyv kezdőknek és haladóknak – Magyar Elektronikus Könyvtár:
<http://mek.oszk.hu/00500/00556/00556.htm>

A Marson működő hatalmas bázis képei kerültek ki a Google Mars műholdképeire:
<https://vilaghelyzete.blogspot.com/2017/06/bomba-leleplezes-marson-mukodo-hatalmas.html>

Enigmák – Mars-misszió:
<https://www.youtube.com/watch?v=b2ugzTgDoHw>

Gál Gyula: Az égitestek jogi helyzete:
<http://ias.jak.ppke.hu/hir/ias/20122sz/02.pdf>

Tóth Zsuzsanna: A mi autizmusunk (Kiadás 2016)